

Giới thiệu Cuộc Đời Định Mệnh

Truyện teen - Cuộc Đời Định Mệnh xoay quanh về nhân vật Quỳnh An: một con bé 13 tuổi, đang học tại một trường THCS có tiếng ở thủ đô HN. Nó luôn đạt thành tích cao nhất trong lớp và chưa khi nào phải để ba mẹ phiền lòng về việc học tập. Nó là một lớp trưởng hòa đồng, được nhiều đứa bạn trong lớp yêu quý.

·Hoàng Lâm: một ca sĩ trẻ đầy triển vọng, có khá nhiều fan hâm mộ khi mới bước sang tuổi 19. Cha nuôi của hắn là một nghệ sĩ có tiếng trong và ngoài nước, nhận nuôi nó từ lúc nó mới bằng tuổi Quỳnh An bây giờ. Là một thần tượng của Quỳnh An

Đó chính là 2 nhân vật chính của truyện, còn những nhân vật khác thì sẽ được giới thiệu trong câu chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương Giới Thiệu Nhân Vật Chính

Giới thiệu nhân vật

·Quỳnh An: một con bé 13 tuổi, đang học tại một trường THCS có tiếng ở thủ đô HN. Nó luôn đạt thành tích cao nhất trong lớp và chưa khi nào phải để ba mẹ phiền lòng về việc học tập. Nó là một lớp trưởng hòa đồng, được nhiều đứa bạn trong lớp yêu quý.

·Hoàng Lâm: một ca sĩ trẻ đầy triển vọng, có khá nhiều fan hâm mộ khi mới bước sang tuổi 19. Cha nuôi của hắn là một nghệ sĩ có tiếng trong và ngoài nước, nhận nuôi nó từ lúc nó mới bằng tuổi Quỳnh An bây giờ. Là một thần tượng của Quỳnh An

Đó chính là 2 nhân vật chính của truyện, còn những nhân vật khác thì sẽ được giới thiệu trong câu chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương Cuộc Sống Hằng Ngày

“Reng ... reng ... reng” – tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên. 6h sáng, vẫn như hằng ngày, nó thức dậy, vệ sinh cá nhân và lên xe buýt đi học.

7h10p, ở lớp:

- Em chào chị - tiếng cái Linh, một nhỏ học cùng lớp nó khi thấy nó đi lên cầu thang
- Chị ơi, chị học Hóa chưa, lát em ngồi cạnh chị nha! – thằng Minh chặn ngay họng cái Linh
- Đến lượt mày à? Tao đăng kí với nó từ tuần trước rồi – Trung xen vào
- Tao đã nói rồi, học có giỏi Hóa đâu mà cứ bảo ngồi cùng nhờ. – nó to tiếng nói lại
- Thôi đi cô, cứ khiêm tốn quá đã – giọng thằng Khánh, thằng bạn mà nó chẳng ưa mấy

Thế rồi, nó lẳng lặng bỏ vào lớp. Thật tình chúng nó cứ làm vậy khiến nó ngượng lắm. Dù mình có học tốt thế nào nhưng đến khi vào làm bài, bài mình còn chưa xong mà còn phải nhắc thêm chúng nó nên vốn nó cũng chẳng thích. Cuối cùng thì nó cũng chẳng để ai ngồi cạnh cả, chỉ có thằng Long, đứa bạn mà nó khá quý thì vẫn ngồi đó, tất nhiên rồi, chỗ của hắn mà. Nói đến Long, tên đó là một đứa ít nói và trong lớp thì dường như mọi người coi nó vô hình. Nó cũng chẳng hiểu sao mình có thể nói chuyện mà thậm chí còn thân với hắn nữa chứ? Đa số, mọi bài kiểm tra nó đều nhắc bài hoặc thậm chí chỉ bài cho nó trước khi thi với một tâm trạng khá vui. Còn những đứa khác thì dù có thân thế nào thì nó cũng không muốn cho ngồi cạnh hay chỉ bài bởi vì nó có cảm giác mình bị lợi dụng. Đây, thâm thoát thì cũng hết HKI năm lớp 8, nó xếp nhất lớp mà không chung hạng với ai cả. Mấy năm trước, HKI nào nếu không xếp thứ 2 thì cũng chỉ chung hạng nhất mà thôi, nhưng năm nay thì lại khác.

Chương 3: Chương Sóng Gió Bắt Đầu

Đây cuộc sống nó vẫn cứ trôi qua từng ngày như vậy với những tiếng cười, tiếng khóc mà qua đi. 5 tháng HKII cx trôi qua thật ngắn ngủi, vậy mà một năm học cx đã hết và nó phải chia tay bọn bạn để nghỉ hè. Đến chiều một hôm thứ 2, khi nó vừa đi học thêm về, khi bước vào nhà, ba mẹ nó đang tiếp một bác khách. “Trông bác này quen quen, hình như gặp ở đâu rồi thì phải” – nó nghĩ thầm

-A, danh hài Hoàng Linh đây mà ! – nó reo lên sung sướng khi gặp được thần tượng

Ồ, sao ba mẹ quen chú Hoàng Linh ạ? Bây giờ con mới biết đấy – nó vừa nói vừa cười

-An à, con ngồi xuống đây đi, ba mẹ có chuyện muốn nói với con – mẹ nó nói mà nước mắt rưng rưng

-Thật ra...thật ra ... con không phải là con ruột của ba mẹ - ba nó nói

-Ba mẹ lại đùa rồi phải không? Con không phải là con của ba mẹ thì là con của ai???? – nó cười

-Bởi vì con là con gái ruột của ta – nam danh hài cất tiếng

-Sao lại như vậy được? – nó ngạc nhiên

-Chuyện dài lắm con à – nam danh hài bắt đầu kể

“13 năm trước đây, khi con mới lọt lòng, lúc đó bà chưa được nổi tiếng và giàu có như bây giờ. Chính vì muốn con có một cuộc sống tốt đẹp hơn nên ba mẹ đã bỏ con lại trước cửa nhà này và mong con sẽ được trưởng thành trong một cuộc sống đầy đủ hơn. Mấy năm nay, nhờ có tiếng tăm mà ba có được cuộc sống sung túc vì vậy ba có ý định đón con vào Nam để sinh sống và cũng đồng thời bù đắp cho con ...”

-..... - nó im lặng

-Con à, tất cả đều là sự thật – danh hài cố giải thích

-Ông đừng nói nữa, bao nhiêu năm nay ông ở đâu? Tại sao bây giờ lại tìm đến đây mà làm đảo lộn cuộc sống của tôi chứ - nó hét lên trong tiếng khóc

-Không được vô lễ - ba nuôi nó nói

-Ba xin lỗi. Ba chỉ muốn tốt cho con thôi – nam danh hài giải thích

-Vậy thì bằng chứng nào nói tôi là con của ông? – nó thách thức

Nam danh hài rút trong túi áo ra một phong bì và nói

-Con mở ra đi

Nó mở phong bì ra mà trong lòng thầm cầu nguyện rằng kết quả là 0%. Nhưng khi nhìn vào tờ giấy xét nghiệm ADN, nó không tin vào mắt mình khi đọc dòng chữ KẾT QUẢ KIỂM NGHIỆM : 99,9%

-Giờ thì con tin chưa? – nam danh hài nhẹ nhàng hỏi

-Không thể như thế được! Mọi chuyện tại sao lại ra nông nỗi này? – nó gào lên

Vậy còn mẹ tôi đâu?

-Mẹ con đã mất trong một vụ tai nạn vào năm ngoái – ông buồn bã chia sẻ

-Không ... không

-Thôi được, ta cho con thời gian là một tuần để ổn định lại tinh thần. Tuần sau ta sẽ quay lại

Tối đó, người mà nó đã coi là mẹ mình trong suốt 13 năm qua.

-Mẹ à, tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ đúng không?

-Không đâu, tất cả đều là sự thật – mẹ nó an ủi

-Nhưng con không muốn theo ông đó vào TP.HCM đâu

-Con à ... mẹ không có ý định xen vào cuộc sống của con nhưng nếu vào đó, con sẽ có được cuộc sống vui vẻ và tốt đẹp hơn thì sao nào?

-Thôi muộn rồi, con ngủ đi – mẹ nó nói và tắt đèn phòng nó

Ngày hôm sau:

-Hey, Quynh An, what are you thinking about? – tiếng thầy giáo tiếng Anh của nó

-Oh, sorry! – nó trả lời

-Này, mày sao thế hả, người cứ như trên mây ý, có chuyện gì à? – cái Linh học cùng lớp nó hỏi

-Không sao đâu

Một tuần sao trôi qua nhanh quá vậy? Đã đến lúc nó phải trả lời câu hỏi đó rồi.

-Chào con – danh hài Hoàng Linh lên tiếng

-Con chào ba – nó nói

-Vậy là con chấp nhận ba rồi sao – nam danh hài vui vẻ nói

-Với một điều kiện – nó chậm rãi

-Con cứ nói đi, chỉ cần tốt cho con thì ba sẵn sàng

-Con sẽ theo ba vào Nam ...

-Thật không? Được, ba sẽ mua luôn vé máy bay, ngày kia bay luôn con nhé! – nam danh hài nói

-Nhưng năm sau ba à – nó cắt ngang tâm trạng phấn khởi của danh hài

-Nhưng mà... tại sao vậy? – nam danh hài thắc mắc

-Bởi vì con đã quá quen với cuộc sống ở đây rồi. Nếu ba không đồng ý thì thôi, con xin lỗi – nó nói

-Thôi được rồi, ta tôn trọng quyết định của con – nam danh hài nói với giọng buồn

- Nhưng dù sao cũng đang hè, con sẽ theo ta vào Nam nhé

-Vâng

-Được, ngày kia ta sẽ bay

-Vâng ba về cẩn thận – nó ra mở cổng

Vậy là đúng theo lời ba nó nói

-Kính cong ... - chuông reo

-Ai đấy ạ? – nó nói vọng ra

-Ba đây

-Ba đợi con một chút – nó nói

-Con chào mẹ - nó hôn vào má mẹ nó một nụ hôn tạm biệt

-Minh đi thôi con – ba nó nói

Chương 4: Chương 1 Tháng Trãi Nghiệm (1)

PHẦN 1: VỀ NHÀ MỚI

Tất cả là 3 tiếng đồng hồ để có thể tới được TP.HCM. Nó cảm thấy sao lòng cứ khó chịu. Không phải là do mệt mà dường như có một sự quyến luyến nào cứ kéo nó lại.

-Đã đến sân bay Tân Sơn Nhất, nhiệt độ bên ngoài là 28°C. Hãng hàng không Việt Nam Airlines xin chúc quý khách thượng lộ bình an. Hẹn gặp lại quý khách trong những chuyến bay lần sau – tiếng cô tiếp viên trưởng vang lên khi máy bay vừa đáp xuống

-Đến nơi rồi, xuống thôi con – nam danh hài cất lời

-Vâng – nó ngoan ngoãn trả lời

Việc đầu tiên nó làm khi đi cùng ba nó là đeo kính râm bởi nó không muốn có bất cứ một dư luận nào cả.

-Dạ con chào chú – một anh chàng tầm 25 tuổi mặc bộ vest đen đứng đằng sau nó nói mà làm nó giật mình

-Ừ, lên xe đi con. Đây là anh Long, tài xế riêng của ba – ba nó nói và vỗ vai nó

-Ồ, em này là ... - anh lái xe ngạc nhiên hỏi

-Em là Quỳnh An, ba cứ lên xe trước đi – nó gật đầu chào

-À, thì ra em là con gái của chú đúng không? – Anh tài xế ngó người ra

-Suyt. Anh khề thôi chứ - Nó nhắc nhở

-Ừ, anh xin lỗi, em lên xe đi – Long gật đầu

Từ sân bay về nhà ba nó tầm 30p. Về đến nhà, một ngôi biệt thự 3 tầng hiện ra ngay trước mặt.

-OA... nhà ba đẹp quá – nó reo lên

-Khỏi phải nịnh, vào đi cô, từ nay về sau, đây sẽ là nhà con – ba nó gõ nhẹ vào đầu nó

-Dạ, ông chủ về rồi ạ - bác Bích - giúp việc trong nhà chạy ra

-Ừ, đi dọn phòng trống cho cái An ở nhé – ba nó nói

-Vâng, chắc đây là cô Quỳnh An phải không ạ? – đi giúp việc hỏi

-Con chào dì, dì cứ gọi con là An được rồi – nó lễ phép chào

-Vâng ... À ừ, con theo dì lên tầng nghỉ ngơi đi – dì Bích nói và xách đồ giúp nó lên phòng

-Đây là phòng của con – dì Bích mở cửa

-Vâng, con cảm ơn dì – nó nói và còn hỏi thêm

Phòng bên cạnh của ai vậy ạ?

-Đó là phòng của cậu chủ – dì trả lời

-Cậu ba ... ý dì là anh Hoàng Lâm á? – nó ngạc nhiên

-À ừ

Ngồi trong phòng mà nó cảm thấy mình thật hạnh phúc khi được ở cùng nhà với thần tượng. Một lúc sau, khi nó cất dọn đồ đạc thì nó thay quần áo và chạy xuống bếp

-Dì có cần con giúp không – nó vừa hỏi, vừa xắn tay áo định rửa rau

-Thôi, con cứ lên phòng nghỉ ngơi đi, để dì làm một mình – dì xua tay và không để nó chạm vào chậu nước

-Dì à, ở nhà, con phải làm việc nhà suốt ngày mà. Mấy chuyện này thì có là gì đâu. – nó nói và đẩy nhẹ dì Bích ra

Rửa rau xong, nó chạy qua giúp dì thái thịt.

-A ... - nó kêu lên

-Con sao vậy? – dì chạy qua hỏi

-À không sao ạ. Chỉ bị đứt tay thôi mà dì. Không sao – nó trả lời

-Không sao sao được, để dì nói với ông chủ - dì Bích định chạy đi

Thấy vậy nó chặn dì lại và nói

-Chuyện nhỏ này thì cần gì phải làm phiền đến ba. Dì lấy hộ con một cái băng urgo

-Ừ, đợi dì một tí

Nhìn nó thế mà dì nói:

-Con đừng cảm thật đấy chứ nếu là cậu chủ chắc cậu nhảy cẫng lên rồi

-Thật ạ? – nó cười

Thế rồi, bỏ ngoài tai lời nói của dì Bích là qua bên bàn ngồi nhưng nó vẫn dọn dẹp bát đĩa ra bàn ăn.

-Đề con lên gọi ba xuống ăn cơm – nó nhanh nhẹn đi

Cốc ... cốc ...cốc

-Ai đấy – ba nó bên trong phòng nói

-Con đây, con mời ba xuống ăn cơm – nó mở cửa và nói

-Ừ, con xuống trước đi

-Con mời ba xơi cơm – nó nói

-Ừ, ăn đi con

PHẦN 2: GẶP GỠ THẦN TƯỢNG

-Thưa bố con mới về - tiếng Hoàng Lâm vọng vào từ cửa

-Cậu chủ về rồi, mời cậu vào ăn cơm – dì Bích đi ra cửa

-Dì xách cặp hộ tôi lên phòng – hấn nói bằng giọng khinh thường

-Trời ơi, thần tượng của mình đây sao? – nó nghĩ thầm

-Ai đây bố? – hấn hỏi

-À, bố quên mất, đây là Quỳnh An, con gái của bố - ba nó chỉ tay về phía nó

-Con gái sao? Bố chắc chứ - hấn ngạc nhiên

-Ừ, hai đứa làm quen với nhau đi

-Em chào anh – nó nói

-Hừ - hấn tỏ vẻ khó chịu

-Đúng là một tên hai mặt – nó nghĩ

-Ngồi xuống ăn cơm đi – ba nó nói

-Này An, tay con làm sao kia? Tại sao lại băng vào thế kia? – ba nó hỏi

-Đầu ạ, con có làm sao đâu – nó giấu tay bị thương xuống dưới bàn

-Không, tay kia cơ, ngón trỏ ý – ba nó quan tâm

-À, không sao ạ, chỉ là đứt tay thôi – nó cười

-Sao lại đứt tay được? Con không sao chứ? – bố nó lo lắng hỏi

-Dạ, không chỉ là con sợ ý lúc thái thịt thôi ba à – nó cười và cố tỏ ra dễ thương

-Di Bích à, tại sao lại để cho con bé thái thịt được chứ? – ba nó có vẻ hơi cau

-Ồ ... ông chủ ... tôi – di Bích cố nói

-Không phải lỗi tại di đâu, là con tự làm đấy – nó giữ tay ba nó

-Lần sau đừng đụng vào dao kéo nữa con nhớ, lại đứt tay thì khổ - ba nó vừa nói, vừa nhéo mũi nó

-Vâng – nó cười xòa và gấp cho ba nó miếng thịt vào bát

-Hừ ... cứ tỏ vẻ khiêm tốn – Hoàng Lâm nói

-Nể tình người là thần tượng ta với lại trước mặt ba thôi, chứ không người no đòn rồi – nó nghĩ

-Con ăn xong rồi – hần buông đũa xuống và lên phòng

-Ba cũng ăn xong rồi, di Bích à, di dọn giúp tôi đi

-Vâng – di Bích trả lời

Thế là nó cũng giúp di Bích dọn dẹp dù ba nó nói là không cần làm. Một lúc sau, nó gọt ít lê và táo mang lên phòng khách

-Con mời ba ăn trái cây – nó nói và đặt đĩa trái cây lên bàn

-Ừ - ba nó trả lời – à, hay con mang một ít lên cho thằng Lâm đi

-Ồ ... vâng

Cốc ... cốc ...cốc

-Ai đấy? – bên trong vọng tiếng ra

-Em đây, em mang cho anh ít trái cây – nó giọng trả lời bởi vì nó có vẻ hơi khó chịu về tên này rồi

-Vào đi

Nó bước vào phòng và hơi ngạc nhiên

-Oa, phòng anh sạch sẽ quá

-Tất nhiên

-Ồ, em hơi thắc mắc, em thấy quà mà fan tặng cho anh nhiều lắm cơ mà, anh để đâu hết rồi? – nó nhìn quanh phòng khi không thấy tranh hay quà mà fan tặng

-À, mấy cái quà vớ vẩn đấy á, tất nhiên là bỏ đi rồi

-Sao cơ!!! – nó mắt chữ A, mồm chữ O

Sao anh lại làm như vậy?

-Không phải việc của cô, đi ra ngoài đi

Đến lúc này thì thật sự nó không thể nhịn được, nó không ngờ được rằng một người lúc nào cũng nhẹ nhàng, nói ra những câu đường mật mà thực tế là

một tên hai mặt

-Tôi nó cho anh biết nhá, thật tội nghiệp cho những người hâm mộ anh, thần tượng anh, thậm chí là họ còn phải bỏ những đồng tiền quý giá ra để mua quà, bỏ thời gian để vẽ tranh tặng anh, họ có tấm lòng đến như vậy tại sao anh lại nỡ có những hành động như vậy?

-Anh ... anh - hấn định giải thích

Nhưng không để hấn nói hết câu, An nói tiếp với giọng bức bối

-Họ sẽ cảm thấy như thế nào khi tấm lòng của mình bị người mà mình thần tượng chà xéo lên? Nếu là anh, anh thấy thế nào? Anh tưởng anh được nổi tiếng, tiền vào như nước thế này là công của mình anh ư? Không hề, nếu không có những người hâm mộ sẵn sàng bỏ thời gian, công sức, tiền bạc để ủng hộ anh thì liệu anh có được như ngày hôm nay không? Anh đúng là một con người HAI MẶT

-Em mới nói gì cơ? – hấn cò về bị sốc với câu cuối

-Tôi nói anh là người hai mặt – nó bức mình nói và toan bỏ đi nhưng bị tay của hấn giữ lại

-Đứng đó

-Anh bỏ tay tôi ra đi, tôi không thừa hơi để tiếp chuyện với những kẻ như anh. Cho anh hay, nếu anh không sửa đổi thì rồi có một ngày bộ mặt thật của anh cũng lộ ra thôi – nó hất tay hấn ra và bước xuống nhà

Hấn ở trên phòng đang lo sợ rằng nó sẽ nói chuyện này với bố nên hấn rình nó trên cầu thang

-Hai anh em làm gì mà lâu vậy? Đưa có mỗi đĩa hoa quả thôi mà – ba nó ngạc nhiên khi nó ngồi xuống ghế

-Chết rồi, anh lạy em... đừng có nói – hấn nghĩ thầm

-À ... con ... - nó ngập ngừng – “có nên nói không nhỉ, hay là cho hấn ta thêm một cơ hội?” – mấy cái ý nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu nó

-Này, ba đang hỏi con đấy – ba nó đập vào vai nó

-À, dạ không có j đâu ba, anh ý chỉ hỏi con là ở hà nội thế nào thôi, không có gì

-Ừ, anh em hòa thuận thế là tốt – ba nó gật đầu hài lòng

-Phù... hết hồn – hấn thở phào nhẹ nhõm

-Ba ơi, con có chuyện muốn nói – nó quay sang nhìn ba nó

-Sao? Chuyện j vậy – hấn lo sợ

-Sao, có chuyện gì? – ba nó hỏi

-À, không ạ, con chỉ muốn đi chơi loanh quanh thành phố xem có gì không thôi

-Hài ... giật hết cả mình – hấn lại lo hựt

-Tưởng chuyện gì, ừ, con cứ đi đi, để mai ba bảo anh Long chở con đi – ba nó nói

-Vâng, con cảm ơn ba, thôi con xin phép lên phòng trước

-Ừ, con lên nghỉ ngơi đi

Nó đi lên cầu thang và thấy là hấn đang ngồi dựa vào lan can và thở phào nhẹ nhõm. Thấy thế, nó bước tiếp và định mở cửa vào phòng nhanh chóng để khỏi phải thấy cái bản mặt khó ưa đấy nữa

-Khoan, khoan, cô bé này – hấn chặn cửa – nói chuyện với anh một tí được không?

Nó vẫn mở cửa tiếp và định bước vào phòng.

-O, nói chuyện với anh một tí đi mà – hấn năn nỉ

Nó quay sang nhìn hấn, hấn mừng thầm

-Anh đang nói chuyện với tôi đấy à? – nó hỏi

-Chứ còn ai vào đây nữa – hấn ngạc nhiên – cô bé này...

-Tôi không phải tên là cô bé, tôi tên An – nó bực mình, bước vào phòng

-Ồ, từ từ đã, cô bé này, à không, An này ... – hấn chặn cửa

An giẫm một phát thật mạnh lên chân hấn và đóng cửa vào phòng.

-A, ơ,... - hấn vừa ôm chân vừa đập cửa

-Này, này đang làm gì thế hả Lâm – ba nó lên phòng và thấy cảnh hấn đang ngồi ôm chân

-À, dạ không có gì, con vừa bị ngã – hấn giải thích

-Ngủ sớm đi – ba nó nói

-Vâng, ba ngủ ngon – hấn cười và nói

Đêm hôm đó, hấn nằm trên giường và cứ suy nghĩ đến những câu nói của cái An : “Họ sẽ cảm thấy như thế nào khi tấm lòng của mình bị người mà mình thân trọng chà xéo lên? Nếu là anh, anh thấy thế nào? Anh tưởng anh được nổi tiếng, tiền vào như nước thế này là công của mình anh ư? Không hề, nếu không có những người hâm mộ sẵn sàng bỏ thời gian, công sức, tiền bạc để ủng hộ anh thì liệu anh có được như ngày hôm nay không? Anh đúng là một con người HAI MẶT”

-Quỳnh An ... Quỳnh An... nó nói như vậy có đúng sai không nhỉ? Trời ơi, đau đầu quá – hấn gãi đầu

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 1 Tháng Trãi Nghiệm (2)

PHẦN 3: NGÀY ĐẦU LÀM QUEN

Sáng hôm sau, cái An dậy sớm vì không quen chỗ và cùng vì nó háo hức khi được đi chơi.

-Dì ơi, có đồ ăn sáng chưa vậy? – nó hỏi

-Ồ, An, sao con dậy sớm vậy? – dì Bích hỏi

-À, tại con không ngủ được, có đồ ăn sáng chưa dì? – nó nói

-Có rồi, con đợi đi một tí

-Anh Long đến chưa dì? – nó hỏi

-Nó đến cũng được nửa tiếng rồi, đang ở ngoài vườn ý – dì Bích trả lời

-Dì làm thêm một phần ăn sáng cho con nữa nha dì – nó nói

-Ừ

Nói xong, nó đi ra vườn, thấy Long đang tưới cây thì nhẹ nhàng lại gần và bất chợt đập vào vai Long:

-Anh Long!

-Dạ, cô chủ - Long giật mình, làm rơi cả bình nước tưới cây khiến nó bị méo

-Hi hi, làm anh giật mình rồi, em xin lỗi

-Không sao, cô chủ không phải xin lỗi – Long gãi đầu ngượng ngịu khi thấy nó cứ ôm bụng cười

-Anh gọi em là An được rồi, đừng gọi là cô chủ nữa, em không quen

-Nhưng đây là nhiệm vụ của tôi mà cô chủ

-Đấy, lại nữa rồi, anh mà còn gọi em như vậy nữa là em sẽ méc ba về cái bình tưới cây đấy

-Ồ, tại cô mà tôi làm rơi cái bình đấy chứ

-Vậy à, vậy thì cứ để em đi nói với ba rồi xem là ai bị phạt nhé. BA ời, BA ời

-Cô chủ... đừng mà...

-Hả, anh vừa nói gì cơ??? – nó quay sang – BA ời... - nó đang định gọi tiếp thì bị Long che miệng lại

-Đừng... cô An – Long vội chặn nó lại

-Từ bây giờ, em gọi anh là “anh Long”, anh gọi em là “An” nha. Anh hơn tuổi em, đừng gọi vậy

-Vâng... à ừ

-Ha... ha... ha, em cười chết mất thôi. Còn bây giờ thì vào ăn sáng rồi còn chờ em đi loanh quanh chơi nữa

-Ăn sáng, thôi cô... à An cứ ăn đi, kệ anh

-Cái bình tưới cây sao hôm nay lại bị méo nhỉ? – nó giả vờ ngây ngô quay ra xem xét cái bình

-Thôi thôi thôi thôi, anh vào ăn với An là được rồi ý gì?

-Thế chứ - nó nói rồi kéo tay Long vào bàn ăn

-An à, đồ ăn sáng của con này – dì Bích đến và đưa cho cái An 2 đĩa trứng ốp lết

-Của anh này – nó đẩy sang cho Long một đĩa

-Hóa ra là “cô chủ” đặc biệt dặn đi làm thêm một phần là để dành cho Long à? – dì ngân dài chữ Long làm cho Long đang uống cốc nước thì bị sặc

-Không dì ời, là do cô chủ... à không An bắt con phải vào đây mà gì – Long vội thanh minh

-Đứng rồi đấy dì – nó nói – Còn anh nữa, ăn nhanh lên rồi còn đi – nó bảo với Long

-Ừ - Long trả lời

-Hí... hí... hí... - nó bỗng bật cười

-Em cười gì vậy – Long nhìn quanh và hỏi nó

-Mặt anh nở hoa kia – nó cười và rút tờ giấy lau nước sốt bị dính trên mặt Long làm cho anh ngượng chín người

Bỗng dưng sao tim Long đập mạnh thế nhỉ? Nghe rõ luôn!!! Anh vội cầm lấy tay An và rút cái khăn giấy rồi nói

-Để anh tự làm được rồi

-Này, anh ăn cẩn thận đi – nó vẫn cười và đưa tờ giấy cho anh

5p sau:

-Em ăn xong rồi, anh đợi em tí để em lên thay đồ rồi mình đi – nó nói

-Ừ, em lên đi, anh cũng ăn xong rồi, để anh ra chuẩn bị xe – Long nói

10p sau, An đi xuống với chiếc quần bó và cái áo phong kẻ với chiếc áo khoác buộc ở eo trông rất xì-teen khiến Long ngẩn người ra

-Mình đi đi anh – nó giục

-Ừ, đưa cặp đây anh xách cho

-Thôi, khỏi cần, à mà không được – nó chột dưng lại

-Em quên gì sao?

-Không , anh định mặc thế này mà đưa em đi chơi á? – nó chỉ tay vào bộ vest đen của Long

-Ừ - đồng phục của anh mà

-Không được, anh mặc thế này đi theo em cứ như mafia ý, đi, lên đây – nó kéo tay Long vào nhà

-Anh đợi em tí, em lên tìm cho anh một bộ quần áo

-Không cần đâu, anh mặc thế này có sao đâu? – Long giữ tay nó lại khi thấy nó định chạy lên nhà

-Anh ngồi đây, đợi em tí – nó hất tay Long ra

Một lúc sau, nó cầm xuống một bộ quần áo và đưa cho Long

-Anh vào thay đồ đi – nó hất đầu về phía về phòng thay đồ

-Thôi, anh không mặc đâu, ngại lắm - Long gạt bộ quần áo ra

-Anh có mặc không đây? – nó hỏi

-Không đâu, mình đi đi không muộn mất – Long định đánh trống lảng thì bị An chặn họng

-Mới có 7h sáng thôi, anh vào thay đi ... cái bình tưới cây h ra sao rồi nhỉ? – nó quay sang hỏi Long

-Thôi đây, để anh đi thay – Long vội cầm lấy bộ quần áo và đi vào phòng thay đồ

-Tốt – nó cười

Một lúc sau, Long bước ra với bộ áo sơ mi và quần bò với dáng người khom lại.

-Anh đứng thẳng lên em xem nào! – nó vỗ vào vai Long

Đẹp lắm, giờ thì đi thôi

-Đi với bộ quần áo này á? – Long kéo An lại

-Tất nhiên rồi, không thì em bảo anh thay làm gì?

-Để anh thay bộ cũ rồi mình đi ha? – Long định thay lại đồ thì bị An kéo tay lại

-Đi luôn đi anh, muộn rồi - nó nhanh nhẩu đáp

-Đợi anh 2p thôi, đi mà, anh không mặc bộ này đâu

Nhưng An đâu có dễ dàng như vậy, nó vẫn nắm chặt tay Long làm cho anh thẹn chín cả người. Anh thì cứ định vào phòng thay đồ còn nó thì lại cứ giữ anh lại, hai bên giằng co nhau. Đúng lúc đó, Lâm đi từ tầng 2 xuống, nhìn thấy cảnh đấy thì lòng hần cảm thấy không dễ chịu chút nào. Chính vì thế, hần cố tình hỏi to:

-Di Bích, có đồ ăn sáng chưa?

Long thấy thế thì vội kéo tay An ra nhưng An thì vẫn cứ nắm chặt. Thấy thế, Lâm đi ra chỗ hai người đứng và hỏi:

-Làm gì mà mới sáng sớm đã cãi nhau rồi

-À không có gì đâu cậu chủ - Long thanh minh

-Hôm nay sao cậu ăn mặc lạ thế? – Lâm ngạc nhiên

-Tôi bảo anh ý mặc thế đấy – An xen ngang

-Em định đâu thế? – Lâm nhẹ nhàng hỏi

-Không phải việc của anh – Nó lạnh lùng trả lời

-Dạ, cô chủ... à An định đi chơi lòng vòng thành phố ý mà – Long vội trả lời khi thấy Lâm nhìn mình

Thấy thế, An véo cho Long một cái làm cậu nhảy lên và nói

-Em thấy anh Long mặc thể rất đẹp. Anh tính tốt, nên mặc gì cũng đẹp còn những người lòng xấu thì mặc gì cũng xấu hết – nó nói và cố tình quay sang Lâm, làm cho hấn tức sôi máu, trong khi Long chả hiểu gì cả

-Minh đi thôi anh – nó vừa nói, vừa khoác tay Long kéo đi

Chính vì vậy, Long chỉ còn cách là phải đi theo thôi chứ biết làm sao bây giờ. Ở trên xe:

-Anh chở em đến shop quần áo bán đồ cho nam đi – nó nói

-Để làm gì vậy, em là nữ mà – Long thắc mắc

-Anh hỏi nhiều quá đấy, bảo anh đưa đến thì cứ đưa thôi – nó gắt

-Ừ, ừ

-Đến nơi rồi – Long nói

-Anh vào cùng em luôn đi, để em mua mấy bộ quần áo

-Em vào được rồi, khi nào xong thì nháy máy, anh vào xách đồ giúp em

-Nghe này, từ bây giờ, em nói gì anh cũng phải nghe và làm theo chứ không thì cái bình ... - nó đe dọa

-Được rồi – Long giật mình khi thấy An nhắc đến cái Bình nên vội vàng đồng ý, khiến cho An cười ra nước mắt, còn Long thì cứ ngại

-Anh thử mấy bộ này đi – nó đưa cho Long mấy bộ quần áo và chỉ tay về phía phòng thay đồ

-Nhưng ...

-Không nhưng nhị gì hết, anh còn nhớ mình nói gì trên xe lúc trên xe không? – nó trợn mắt làm Long sợ hãi và vội vàng thi hành mệnh lệnh

Một lúc sau, Long bước ra với một con người hoàn toàn khác: trẻ trung, hoạt bát và thu hút hơn nhiều.

-Đẹp đấy, lấy mấy bộ này đi – nó gật đầu

Đợi em tí, để em mua cho bố mấy bộ đã

-Của quý khách hết 2.500.000 – chị thu ngân nói

-Đây ạ - nó đưa thẻ cho chị thu ngân

-Cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại quý khách!

-Để anh xách hộ cho – Long nói và giật lấy mấy túi đồ

-Em muốn đi đâu nào? – Long vừa hỏi, vừa cất mấy túi hàng

-Đến cửa hàng giày converse – nó nói

.....

-Anh thử mấy đôi này đi – nó nói và đưa cho Long ba đôi giày

Đẹp, chị ơi, tính tiền cho em với – nó đưa cho chị thu ngân 3 đôi giày của Long và một đôi giày của mình

-Của quý khách hết 2.000.000 – chị nói

-Đây, cho em gửi – nó đưa thẻ cho chị

-Bây giờ đến cửa hàng làm tóc – nó nói với Long khi anh mở cửa xe cho nó

.....

-Anh vào đi – nó đẩy Long vào khi đến trước cửa hàng tóc

Chị làm tóc giúp anh này hộ em, chị xem kiểu nào hợp thì làm giúp em – nó nói và chỉ tay vào Long

-Anh không làm tóc đâu, tóc này ổn rồi mà – Long kéo tay áo của An toan không cho nó đi thì nó nhìn xuống lườm Long một cái khiến anh toát cả mồ

hôi lạnh

1 tiếng sau:

-Em ơi, tóc của anh này xong rồi – anh thợ tóc gọi nó

-Trời ơi, anh khác quá, em không nhận ra luôn – nó hốt hoảng khi thấy diện mạo mới của Long

-Anh cũng không nhận ra mình đây này – Long nói

-Của em hết bao tiền vậy anh? – nó hỏi

-300 .000 em

-Đây ạ - nó đưa tiền cho anh thợ tóc

-An này, anh thấy nó cứ sao sao ý, chả hợp j cả - Long nói

-Em thấy đẹp mà – nó vui vẻ nói

-Ông chủ mà biết anh làm tóc chắc giết anh mất – Anh lo sợ nói

-Yên tâm đi, có j em nói giúp cho. Anh cứ thế này mà ra đường thì chắc mấy chị chết hết - nó nói và vỗ vai Long

-Anh chỉ cần em thấy đẹp là được rồi. Những người khác không quan trọng – Anh trầm nghĩ

Lúc ra xe, Long mở cửa cho An và hỏi:

-Em muốn đi đâu nữa không?

-Tất nhiên là có, từ sáng đến giờ đã đi được đâu đâu? – nó nuối tiếc nói

-Từ sáng, anh chờ em từ cửa hàng quần áo, cửa hàng giày rồi còn cả salon tóc nữa mà sao lại bảo là chưa đi đâu? – Long thắc mắc

-Đi như thế nhưng đã cho em cái nào chưa? – nó hỏi vặn lại

-Ồ, thôi, em muốn đi đâu?

-Nhà sách – nó thích thú trả lời

-Ok, tất cả đều chiều theo ý em – Long nói

.....

-Đến nơi rồi – Long bảo An

-Oa, đây mới là thiên đường của em, nhà sách à, đợi tao tí đi – nó reo lên khi đến trước cửa nhà sách

Còn Long thì cứ ngây người ra, dường như anh đã bị sự hồn nhiên của nó hút hồn mất rồi

-Anh, anh, ANH ... - nó đập vào người anh

-Ồ, ờ, sao em – Long giật mình

-Đi thôi – nó lôi tay Long vào

-Sách tham khảo, tiểu thuyết, sách học tốt, để học giỏi... ở đây nhiều quyển sách hay quá! – nó thích thú

-Về chưa hả cô nương? Từ nãy, em ở trong này đã 1 tiếng rồi đấy – Long than thở

-Đợi em một tí, nếu anh không thích thì anh cứ về trước đi, tí em bắt taxi về cx được – nó khó chịu rồi quay lưng đi

-Anh xin lỗi, được rồi, em cứ từ từ mà chọn sách đi – Long chạy theo, năn nỉ

-Thôi tính tiền đi, em xong rồi. À quên, anh lấy hộ em mấy tờ giấy bọc quà – nó chỉ tay là quầy bán giấy nghệ thuật

-Ừ, đợi anh tí – Long nói rồi nhanh nhẹn chạy đi lấy

-Của em hết 200.000

-Cho em gửi

-Cám ơn em, hẹn gặp lại em lần sau – chị thu ngân mỉm cười

-Về thôi anh, em thấy mệt rồi – nó bảo với Long

-Ừ, đợi anh lấy xe – Long giắt lấy túi đồ và chạy ra lấy xe

-Trên đường anh rẽ qua quán chè nào ngon ngon mua ít chè về ăn nhá, em thêm chè ở đây lắm đấy – nó nói khi đã ổn định chỗ ngồi

-Được thôi

.....

-Cho em 1,2,3... ở 6 cốc chè thập cẩm mang về - nó gọi

Mình ra kia ngồi chờ đi anh – nó chỉ tay về phía mấy cái bàn

-An này... - Long gọi

-Sao anh? – nó hỏi

-Hôm nay em tiêu hết bao nhiêu tiền vậy? Có nhiều không?

-Anh hỏi làm gì?

-À ...anh ... - Long đang định nói

-Em gái oi, đồ của em xong rồi – tiếng từ quầy bán hàng

-Đây, của em đây. Của em 120.000

-Cho em gửi, cám ơn chị

Trên đường về nhà.....

-Hết bao nhiêu tiền vậy? – Long hỏi

-Tiền gì? – nó quay sang vờ như không hiểu

-Tiền mà chị hôm nay ý – anh giải thích

-Ba bảo anh giám sát em chi tiêu à? – nó gắt

-Không ... có đâu ... - Long lắc đầu

-Vậy anh hỏi làm gì? – nó nhòm người xuống ghế sau, vớ ngay một quyển sách và vờ đọc

Kính coong ... kính coong...

-Con về rồi à? – Di Bích hỏi

Đi vui không con

-Vui lắm dì ạ - nó trả lời và cười

Anh xách bóp đồ vào nhà hộ em – nó quay sang bảo Long

-Trời oi, con mua nhiều đồ vậy à? – Di Bích ngạc nhiên khi thấy Long xách mấy túi đồ vào

-Vâng – nó trả lời

Xong là anh về được rồi đó – nó nói với Long

-Ừ, vậy anh về đây – Long xoa đầu An và cười

Ngay lập tức, An cho Long một cú đấm vào giữa bụng và nói

-Đó là cái giá phải trả vì đã xoa đầu em. Nói cho anh biết, từ trước đến nay đứa nào dám làm như vậy đều phải nhập viện hết đấy. Em là võ sĩ đai đen Karate đấy – nó bực mình đi thẳng vào nhà, mặc cho Long ôm bụng

-Sao con mạnh tay thế? - dì Bích trách nó

-Như thế là tỏ vẻ coi thường con, con không thích ai coi thường con cả. Chẳng qua là nể tình anh ý mất cả buổi sáng đưa con đi chơi chứ không chắc giờ này đang trên xe cứu thương đấy dì – nó nói

-Con gái phải nhẹ nhàng chứ con. Lên tắm rửa nghỉ ngơi rồi xuống ăn cơm – dì Bích nói

-Vâng, à dì bỏ giúp con mấy cốc chè vào tủ lạnh nha – nó đưa túi chè cho dì

Khi ăn cơm xong

-Hôm nay đi chơi vui không con gái? – ba nó vỗ vai nó và hỏi

-Vui lắm ba, con mua được nhiều đồ lắm, con còn có quà cho ba nữa đấy – nó cười rồi ôm ba nó

-Thật á? Nịnh tôi vừa thôi – ba véo mũi nó

-Ba ăn chè đi ba – nó chạy xuống bếp và mang cho ba nó một cốc chè

-Cảm ơn con

-Dì Bích này, tí nữa gọi cho cậu Long bảo chiều nay đến chở tôi đi có việc – ba nó gọi dì Bích

-Con e là anh không đi được đâu ba ơi – nó chen ngang

-Sao vậy, nó ốm à? – ba nó ngạc nhiên

-Không, tại sáng nay anh ý trêu con nên bị con cho một chưởng rồi. Giờ này e là đang nằm ở nhà rồi – nó nói và cắn một miếng lê

-Trời đất ạ, con nghịch quá – ba nó trách

-Ai bảo anh ý trêu con cơ – nó nói

2h30p chiều

Kính coong ... kính coong

-Đề con ra mở cửa cho – nó nói với dì Bích khi đang ngồi đọc sách

Ồ ... đến đây làm gì? – nó giọng lạnh đanh và dán mắt vào quyển sách khi nhìn thấy Long trước cửa

-An ... anh xin lỗi – Long cầm tay An lắc lắc

-Dì ơi, ba con gọi anh tài xế này đến ạ? – nó nói

-Ừ, để dì gọi ông chủ

-An – Long ngập ngừng

-Cô chủ ... - giọng nó lạnh như băng

-An... à cô chủ ... cho tôi xin lỗi về chuyện sáng nay được không? – Long nói

-Anh nói gì tôi không hiểu? À ba ...

-Ông chủ ... - Long cúi chào

-Cậu không sao chứ? – ba nó hỏi

-Dạ không sao, cháu cũng là người học võ mà – Long cười

Nghe Long nói mà An cũng thấy an lòng hơn vì nó cứ nghĩ là xem mình có mạnh tay quá không? Long có sao không? Nhưng vì đang giận nên nó, cũng chả nói cũng không tiện hỏi. Thế là nó lên phòng, hí hoáy gói quà dù nó không muốn nhưng dù sao cũng mua rồi. Chiều đến, nó ra ngoài vườn tưới cây

thì thấy cái bình và chợt cười khi câu chuyện sáng nay thoáng chạy qua.

-Cô chủ hết giận rồi sao – Long từ đằng sau lên tiếng

-Anh ra đây làm gì, xong việc rồi thì về đi – nó nói

-Nhưng tưới cây là công việc của tôi mà – Long hóm hỉnh nói

-Đấy, anh làm đi – nó dúm cái bình vào tay Long và toan bỏ đi

-An ... à không cô chủ à, cho anh... tôi ...tôi xin lỗi chuyện sáng nay. Tôi không biết làm như vậy là có ý khinh thường cô. Tôi tưởng là tôi với cô đã có quan hệ gần gũi hơn nên tôi coi cô như em gái của mình vậy – Long nắm lại áo An và nói

-.... – nó chả nói gì cả, gạt tay Long ra rồi bước tiếp

-Tha lỗi cho tôi được không cô chủ? Cô có thể mắng tôi, đánh tôi nhưng đừng không nói chuyện với tôi có được không vậy? – Long chặn đường

-Tạm chấp nhận lời xin lỗi của anh – dường như lời nói của Long làm cho nó lung lay rồi

-Thật vậy sao? Cảm ơn cô – Long vui mừng

-Nhưng ... với một điều kiện ... - nó chậm rãi

-Điều kiện gì, cô cứ nói đi – Long nói

-An ... - nó quay sang

-À, em cứ nói đi – Long vội sửa lời nói

-Anh phải thực hiện tất cả các yêu cầu của em trong vòng 1 tháng – nó nói thách thức – nếu anh làm được thì chuyện này em bỏ qua, không thì thôi, từ bây giờ em sẽ không nói chuyện với anh nữa

-Được – Long nói

-Tốt, bắt đầu từ bây giờ luôn. Đi theo em – nó nói

-Ừ

Trên phòng nó ...

-Anh vào đây – nó vẫy

-Cho anh xin lỗi được không? Anh chưa bao giờ vào phòng con gái cả - Long xua tay

-Vậy thì anh có muốn mình lại dùng ngôn ngữ cơ thể không? – nó nói

-Đấy đấy đấy đấy, anh vào đây – Long vừa bước vào, vừa nhắm mắt

-Trời đất ạ, anh cứ mở mắt ra đi, không có gì đâu – nó cười

Quả thật khi mở mắt ra, Long có hơi chút ngạc nhiên khi căn phòng gọn gàng, ngăn nắp và rất đơn giản.

-Tặng anh đây – nó chỉ tay vào đồng quà

-Tặng anh á – Long ngạc nhiên

-... - nó gật đầu

-Anh bóc ra đi – nó nói

-Để tí về anh bóc – Long nói rồi mang đồng quà ra xe để tí đem về nhà

-Xuống nhà đi, em thấy khát nước quá – nó kéo Long ra khỏi phòng

Đúng lúc đó thì Lâm cũng vừa ngủ trưa dậy, thấy An kéo Long bước ra khỏi phòng thì tức lộn mấu và nói:

-HAI NGƯỜI LÀM GÌ VẬY HẢ?

-Liên quan đến anh không? Mình xuống bếp đi – nó nói

-Em ... em .. – dù rất tức nhưng Lâm không thể nói được

-Cho anh này – nó đưa cho Long một cốc chè

-Cảm ơn em – Long nói

-Thế còn của anh đâu? – Lâm hỏi

-Tự mua mà ăn đi – nó nói mà không thèm xia đến Lâm

-Xứ ... không thèm – Lâm mở tủ lạnh ra và lấy bình nước uống

-Em thấy thèm kimbap quá đi – nó nhõng nhẽo

-Để anh làm cho em ăn được không? – Long đề nghị

-Anh biết làm à? – nó hỏi

-Cũng chút chút

-Vậy hai anh em mình cùng làm nhé

-Được

-Anh cũng muốn làm – Lâm nói

-Kh. ... – nó định trả lời

-Được chứ, cậu chủ thích thì cứ cùng làm cho vui – Long đáp

-HỦ ... tùy hai người – nó nói

-Để anh cắt rau cho, em luộc xúc xích giúp anh nhé, còn cậu chủ, cậu xối com ra bát giúp tôi – Long nói

-Ok - nó và Lâm đồng thanh

-A ... - Long bị đứt tay. Thấy thế, nó chạy ra tủ thuốc và lấy một cái băng urgo.

-Anh có sao không? – nó suýt xoa

-Không sao – Long cười

Thấy tình cảnh thế thì Lâm tức điên lên. Sau một hồi loay hoay, cả ba người đều làm xong được kimbap rồi cả ba đưa cùng đánh chén

-Ngon ghê, anh Long giỏi ghê, cái gì cũng biết – nó tấm tắc khen khi ăn thử miếng đầu tiên

-Em quá khen rồi

-Này, há mồm ra đi – nó nói với Long và đứt cho anh một miếng – thưởng cho anh đấy

-A ... - Lâm cũng chỉ tay vào miệng

-Tự ăn đi – nó gắt

Nó hình như đang nghĩ ra trò gì hay nên mới gấp một miếng kimbap và nói

-Há mồm ra đi này – nó đưa đĩa ra trước mặt Lâm

-A Ngon quá – nó reo lên, Lâm bị hớ một quả, không nói câu gì. Trong khi hai người kia cứ lẩn ra cười

8h00 tối.

-Con tặng ba nè – nó đưa cho ba nó một hộp quà

-Cảm ơn con gái – ba nó nói

Đẹp quá, cảm ơn con

-Không có chi ba – nó cười

-À, mấy hôm nay bận quá, ba cũng chưa kịp hỏi gì về thành tích học tập của con cả

-À, con á ba. 3 năm học sinh tiêu biểu, 8 năm học sinh giỏi

-Thật à, con giỏi quá. Muốn ba thưởng gì nào?

-Dạ, xe đạp điện ạ - nó nói mà không cần suy nghĩ

-Giá hơi cao, thế thì con phải đổi lấy 4 năm học sinh tiêu biểu đấy nhé, còn danh hiệu khác thì khi nào con nghĩ ra thì nói cho ba

-4 năm cơ á ba!!! – nó ngạc nhiên

-Ừ - ba nó cười

-À, thế ba ơi, ba cho con mượn quyển sách quý của ba được không? 1 năm học sinh giỏi

-Được, trên phòng ba để tí ba lấy cho

-Cảm ơn ba

Sáng hôm sau.

-Anh đến sớm vậy? – nó hỏi khi thấy Long đang tưới cây ngoài vườn

-Ừ - em dậy sớm thế, sao không ngủ thêm?

-Hi, em quen rồi,..... à anh bóc quà chưa? – nó hỏi

-Bóc rồi, tất cả đều là của anh sao? – Long hỏi

-Tất nhiên rồi – nó nói

-Anh thấy ngại lắm

-Chả có gì cả, từ bây giờ, mỗi khi đi cùng với em anh đều phải mặc mấy bộ đó nhớ chưa?

-Thật á, còn phải mặc nữa cơ à? – Long nói

-Chứ thế mua để làm cảnh à? – nó trả lời

Anh biết đánh cầu lông không?

-Biết, sao vậy

-Ra công viên đánh với em nhé – nó gợi ý

-Ừ, được thôi

.....

Vút ... vút ...

-Cha ... cho anh chết này – nó vút mạnh quả cầu và nghĩ rằng Long sẽ không đỡ được

-Anh chưa chết được đâu ... vút ... - Ai ngờ, Long đỡ lại quả cầu ấy ngon ơ và làm cho An nhảy lên mà vẫn không đỡ được, khiến nó bị ngã lăn quay

-Này, em không sao chứ - Long ân cần

-Xứ, anh đánh gì mà mạnh thế? – nó nói – Không đánh nữa đâu, em mệt rồi

-Ừ ... về thôi

-A ... - nó đứng dậy thì ngã dụi xuống

-Em sao vậy? – Long hỏi nó

-Em không biết ... nhưng chân em đau quá – nó kéo ống quần lên

-Trời đất ơi, em bị thương rồi – Long hoảng hốt – Để anh nói cho chú biết – Long rút điện thoại ra

-Không cần ... đừng để cho ba biết – nó cầm lấy tay Long – về nhà thôi

-Ừ ... Về nhà thôi, đưa vọt đây anh cầm cho – Long đỏ mặt và đỡ nó dậy – Đi từ từ thôi – anh ân cần nói

.....

-Suyt, đi nhẹ thôi, đừng để ba em phát hiện – nó nói với Long và nhẹ nhàng định trốn lên gác khi thấy ba nó đang đọc báo

-Ừ, hai đứa vừa đi đâu về đây – ba nó bỗng bỏ tờ báo xuống

-Chú –Long giật mình – Dạ, bọn cháu

-Bọn con vừa ra công viên đánh cầu lông ba ạ, con mệt quá, con xin phép lên phòng – nó nói và nhanh nhẹn khắp khiêng

-An ... chân con làm sao thế? – ba nó hỏi

-Đâu, có sao đâu ba – nó lắc đầu

-Có mà, ba thấy con khắp khiêng mà, lại đây – ba nó vẫy nó lại ghế sofa

-Trời đất ơi, làm sao lại ra nông nổi này? Chúng mày đi đánh nhau về đây à? – ba nó quay sang Long hỏi khi nhìn thấy đầu gối của An bị xước một vết to mà còn chảy máu

-Dạ, đâu có đâu chú, ... - Long nói

-Con chỉ bị ngã nhẹ khi đánh cầu lông thôi mà ba – An giải thích

-Thế này mà nhẹ à? Từ mai con ở nhà đi nghe chưa – ba nó gắt

-Thôi mà ba, con có sao đâu – nó lắc tay ba nó - ở nhà buồn lắm

-Không nhõng nhẽo nữa, Long à, ra lấy thuốc vào đây – ba nó cau

-Vâng – anh nhanh nhẹn đi lấy bông băng

-Để con tự làm được rồi – nó nói và giật ngay lấy gói bông mà Long đang cầm trên tay

-Con đó, lên phòng nghỉ ngơi đi – ba nó nói và ra hiệu cho Long đưa nó lên phòng

-Để anh dìu em lên – Long đỡ lấy tay nó

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 1 Tháng Trại Nghiệm (3)

PHẦN 4: HAI GIÀNH MỘT

Cốc ... cốc ... cốc

-Ai đấy ạ? – nó hỏi

-An à, xuống ăn cơm đi – Lâm gọi

-Biết rồi, tôi xuống ngay đây – giọng nó lạnh đanh khi nghe thấy tiếng Lâm, đóng cái máy tính lại và nó khắp khiêng ra mở cửa để xuống bếp

-Chân em làm sao thế? Em bị thương à? - Lâm lo lắng khi thấy nó đi ra khỏi phòng

-Không sao cả, không phải việc của anh – nó khó chịu

-Đề anh dìu em xuống nhà – Lâm nói

-Tránh ra đi, không khiến anh – nó đẩy Lâm ra

-A ... - nào ngờ, lại khiến Lâm bị ngã

-Trời ơi, tôi xin lỗi, anh có sao không? – nó chột quay người lại

-A ... - nó định cúi xuống đỡ Lâm dậy nhưng mà cái chân đau của nó đâu có cho phép

-Anh không sao – Lâm nói và đứng dậy

-Lại còn nói là không sao, anh bị xước trán rồi đây này – nó thấy có lỗi vì mình mà Lâm lại bị như vậy

- Không sao đâu – Lâm cười xòa

- Vào phòng tôi đi, tôi bôi thuốc cho – nó nói và kéo Lâm vào phòng

-A... nhẹ nhẹ thôi em... đau quá – Lâm kêu lên

-Anh là con trai mà sao bị xước tí mà cũng kêu là sao? – nó cười

-Tại ai mà anh bị như vậy hả? – Lâm ngược lên nhìn nó

-Tôi xin lỗi, anh có sao không? – nó hạ thấp giọng

-Này, An này, ...- Lâm giật giật áo nó

-Sao? – nó thắc mắc

-Dù gì thì anh cũng hơn tuổi em mà. Em đừng có xưng tôi với anh có được không?

-Tại sao tôi lại phải làm thế? Tôi thích vậy đó – An nói và ấn vào vết xước của Lâm

-Đau ... thôi, nể tình cái vết xước này mà thay đổi cách xưng hô đi được không?

-Không – nó quả quyết

-Đi mà... - Lâm năn nỉ

-Thôi được rồi, dù gì cũng là lỗi do của tôi, cứ làm như vậy đi – nó miễn cưỡng

-Còn nữa, em bớt lạnh lùng một tí đi được không? – Lâm nói

-Anh được voi lại đòi tiên – nó bực mình

-Đi, yêu cầu cuối cùng – Lâm nài nỉ khiến nó cũng siêu lòng

-Thôi được rồi, nốt cái này thôi đấy nhé. Xuống ăn cơm đi – nó đập vào vai Lâm

-Ừ, để anh dìu em xuống – Lâm đỡ tay nó

-Đội tí, để em tắt đèn đã – nó nhẹ nhàng nói

-Ừ, anh đội – Lâm cảm thấy vui vì thấy An đã giảng hòa với mình

-Đi ơi, có cơm chưa vậy – Lâm hỏi khi bước xuống cầu thang

-Có rồi ạ. Cậu chủ muốn ăn ở đây hay là mang lên phòng ạ? – dì Bích hỏi

-Ăn ở đây được rồi, dì dọn ra cho tôi – Lâm nói – Em ngồi đi – hấn kéo ghế ra cho An ngồi

-Chân con đỡ chưa hả An – dì Bích nói và đưa bát cơm cho nó

-Hết đau rồi đi ạ - nó cười

-Ừa, mặt cậu chủ bị sao vậy? – dì Bích hỏi

Lâm quay sang nhìn An làm cho nó roi luôn miếng thức ăn đang gấp. Lâm cười rồi nói

-À, tôi chỉ bị ngã nhẹ thôi. Không sao – Lâm nói

-Này – nó nhéo cho Lâm một cái rồ đau

-Á ... đau quá ... ai đau quá – Lâm ôm eo

-Sao anh cứ xưng tôi với dì Bích thế hả? Dì lớn tuổi hơn anh đấy! – nó nói

-Thì trước tới nay vẫn thế mà – Lâm vẫn xoa xoa eo

-Nhưng bây giờ em muốn anh thay đổi cách xưng hô – nó nói

-Nhưng anh.... Anh – Lâm gãi đầu

-Không cần đâu – Dì Bích xoa đầu nó

-Tùy anh vậy, con ăn xong rồi đi oi – nó nói rồi cất bát ra bồn rửa – con lên phòng trước đây

-Ừ - dì Bích nói

Cốc ... cốc ... cốc

-An à, anh mang ít hoa quả lên cho em này – Lâm nói

-Cám ơn – An lấy đĩa hoa quả rồi bước vào phòng

-Này, lại giận anh à? – Lâm nắm lấy tay áo của nó

-Anh hỏi làm gì? – nó nói

-Anh lại làm gì sai à? Hay là chuyện hồi nãy à? – Lâm thắc mắc

-Đấy lại chuyện của anh, đâu phải chuyện của tôi – nó nói

-Ồ, anh xin lỗi, anh đâu có cố ý – Lâm ngó người ra

-Tôi cũng đâu có biết đấy là thói quen của anh. Tùy anh thôi. Đấy là cuộc sống của anh mà, có liên quan gì đến tôi đâu – nó nói

-Xin em đấy. Mình vừa mới làm hòa xong, chưa được 15p thì lại giận rồi là sao? Được rồi, từ bây giờ anh sẽ thay đổi cách ăn nói được chưa? – Lâm tỏ vẻ đáng yêu

-Chưa – nó cười

-Thế bây giờ anh phải sao thì em mới hết giận đây? – Lâm gãi đầu – Hay em cứ phạt anh đi, phạt giờ cx đc nhưng mà đừng có chiến tranh lạnh như vậy, anh sợ lắm

-Anh mà cx biết sợ cơ đấy? Được, em sẽ tha lỗi cho anh với một điều kiện...- nó ngân dài

-Điều kiện gì? Em cứ nói đi – Lâm mừng ra mặt

-Điều kiện là... – An chần chừ

-Là gì? Em nói nhanh đi – Lâm hỏi hộp

-Là anh phải làm việc nhà trong vòng 6 tháng – nó khoanh tay trước ngực

-Làm việc nhà ... 6 tháng ... em không đùa đấy chứ? – Lâm tròn mắt

-Nếu anh làm tốt, em sẽ xóa hết cho anh mọi tội lỗi và còn nghe lời anh nữa – nó khoác tay Lâm và nói

-Thật không? – Lâm quay sang hỏi

-Thật, nếu anh làm tốt trong một ngày thì em sẽ không bao giờ xưng “tôi” với anh nữa đâu – nó gật đầu

-Được, làm thì làm. Anh sẽ cho em thấy anh không phải chỉ biết hát với biết nói mấy lời đường mật đấy đâu. Nhưng em phải giữ lời đấy – Lâm nói

-Được, bắt đầu từ mai nhá – nó nói – còn giờ em đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi. Good night – nó tặc lên má Lâm một nụ hôn nhẹ. Dường như bây giờ nó cảm thấy quý Lâm như người anh trai của mình vậy và không còn giận hờn nữa

-Ừ, em ngủ ngon – Lâm sững cả người ra

.....

Cốc ... cốc...cốc

-Anh Lâm ... anh Lâm...dậy đi – nó gọi

-Không chịu dậy à – nó nghĩ rồi mở cửa luôn – Trời đất ơi – nó thốt lên khi thấy cái dáng ngủ của Lâm ngay khi bước vào phòng

-Phải chụp lại cái cảnh này để dọa ông này chơi mới được – nó nói rồi rút luôn cái điện thoại ra chụp – Dễ sợ quá, fan mà nhìn thấy cảnh này chắc chạy mất dép, ngôi sao gì mà ngủ nửa người thì ở trong chăn, nửa còn lại thì ở ngoài chăn, đầu tóc lu xù, áo còn vén hết cả lên nữa chứ - nó cười

-Dậy, dậy đi anh – nó vỗ vào người Lâm

-Ồ, An, sao sớm thế, trời ọ mới có 6h30 sáng thôi mà, cho anh ngủ thêm tí nữa đi – Lâm kéo chăn lên khi nhìn đồng hồ

-Dậy đi, nếu không thì “tôi” đi đây – nó cố nói to chữ “tôi”

-Anh dậy rồi ... dậy rồi – Lâm kéo tay An lại

-Thế chứ, em cho anh 5p để đánh răng rửa mặt, nhanh lên – nó đẩy Lâm vào nhà vệ sinh

-Xong rồi, bây giờ anh làm gì đây? – Lâm vẫn còn ngáp ngủ

-Gấp chăn màn vào đi – nó chỉ tay về phía cái giường lộn xộn của Lâm

-Nhưng từ trước tới giờ đều là dì Bích làm mà – Lâm nói

-Thế bây giờ anh có làm hay không? – nó hỏi

-Làm làm làm làm. Nhưng anh đâu có biết gấp, dạy anh đi – Lâm cười

-Nhìn đây này – nó thờ dài rồi chỉ cho Lâm từng bước một cách gấp chăn, trải lại ga giường – Anh gấp xong đi rồi em cho anh xem cái này hay lắm

-Cái gì vậy? – Lâm tò mò

-Thì anh gấp xong đi rồi em cho xem – nó cười

-Anh gấp xong rồi này, đâu, đưa anh xem đi – Lâm háo hức

-Anh xem xong rồi thì đừng có khóc đấy nhá – nó nói rồi đưa cho Lâm xem bức ảnh mà nó mới chụp được

-Trời ơi, trả lại anh tấm ảnh đó đi, em chụp lúc nào vậy? – Lâm ngượng chín cả người

-Lúc này, ai bảo em gọi mãi mà anh không dậy cơ. Nói cho anh biết, từ bây giờ, em nói mà anh không nghe thì đừng hỏi tại sao tấm hình này lại có trên facebook đấy nhé – nó cười rồi nói tiếp – không biết tấm này được bao nhiêu like nhỉ

-Đưa cho anh tấm hình đó đi rồi em muốn gì anh cũng chiều – Lâm thương lượng

-Không, đây là báu vật của em, đâu có đưa cho anh dễ dàng vậy được – nó cười

-Tùy em – Lâm bó tay

-Thôi, xuống ăn sáng đi – nó kéo Lâm xuống dưới bếp

-Dì Bích à, có đồ ăn sáng chưa vậy? – Lâm hỏi và kéo ghế cho An

-Có rồi ạ – dì Bích thưa

-Dì mang ra đây giúp tôi đi – Lâm nói

-E hèm... - nó giẫm vào chân Lâm

-À, anh quên, hì hì – Lâm vừa nói vừa xoa chân

-Cậu chủ à, cậu có uống sữa không? – dì Bích hỏi

-Có – Lâm trả lời

-Của cậu đây – dì Bích nói

-Con cảm ơn đi – Lâm nói rồi đưa hai tay nhận lấy cốc sữa khiến cho dì Bích thì không khỏi ngạc nhiên còn cái An thì cười gật đầu

-Dì ơi, sao con không thấy anh Long vậy? – nó nói rồi gấp miếng thịt bỏ vào miệng

-À, nó đang ở ngoài sân ý – dì Bích nói

-Ồ... - thế là nó chạy ngay ra ngoài sân

-An, em dậy sớm thế, chân em đỡ đau chưa? – Long hỏi

-Đau lắm, đau mất ngủ luôn – nó giả vờ kêu

-Thật vậy sao? Lỗi tại anh, tự nhiên hôm qua bày vẽ làm gì cơ chứ, hại em ra nông nỗi này, xin lỗi em – Long hối hận

-Ha ha, lừa được anh rồi. Yên tâm đi, mấy vết thương nhỏ này không làm em đau lâu như vậy được đâu. Vào nhà đi – nó lôi Long vào

-Cậu chủ - Long cúi chào

-Ừ - Lâm nói

-Anh ngồi ăn sáng luôn đi, dì Bích ơi, dì làm cho con thêm một phần nữa đi – nó nói

-Thôi, anh không ăn đâu – Long đẩy ghế đứng lên

-Anh vẫn còn đang trong thời gian thực hiện nhiệm vụ đấy, đừng có quên. Nếu anh không ăn thì “tôi” cũng không ép – nó dỗi

-O, An, anh ăn là được chứ gì? – Long thấy thế liền nói luôn

-Không ăn cũng được mà – nó nói

-Thôi, anh xin lỗi, anh ăn mà – Long lay nhẹ tay nó

-Phải thế chứ - nó quay sang cười. Còn Lâm nhìn thấy cảnh đó thì cũng phì cười, làm cho Long ngượng ơ là ngượng

-Mấy đứa làm gì mà vui thế - ba nó bước xuống cầu thang

-Ba... bố... chú – Ba người cùng đồng thanh

-Ông chủ ngồi ăn sáng luôn ạ - dì Bích nói

-Ừ - ba nó gật đầu

-Mới đứng trên cầu thang tầng trên là đã nghe thấy tiếng mấy đứa rồi, có chuyện gì sao? – ba nó cười

-Dạ, có gì đâu ba. Chỉ là con ép anh Long phải ăn sáng ý mà - nó nói

-Thế à? – ba nó quay sang nhìn Long

-Cháu xin lỗi, tại An cứ bắt cháu phải làm thế - Long nói

-Có gì đâu mà phải xin lỗi chứ, nó làm thế là đúng mà từ sau cháu cứ ăn cùng gia đình chú – ba nó cười

-Thấy chưa, nói mà anh không nghe – nó vênh mặt lên

-Này, Long này – ba nó nói

-Dạ sao ạ? – Long hỏi

-Bây giờ mới để ý, cậu mới làm tóc đấy à? – ba nó thắc mắc

-Dạ, tại An bắt cháu phải làm thế. Nếu chú không thích thì để chiều cháu đi sửa lại – Long nói

-Không, chú thấy đẹp mà. An à, cái thằng này mà chịu nghe lời con đòi tóc thì ba thấy con tài lắm đấy – ba nó khen

-Tất nhiên rồi, con là con gái ba mà – nó cười

-Sao hôm nay con dậy sớm thế Lâm? Đừng có nói là cũng do cái An bắt con phải làm thế đấy nhé – ba nó hỏi

-Thì chắc chắn là thế rồi, nếu không chắc giờ này con vẫn còn đang ngủ đấy – Lâm phụng phịu

-An à, con làm thế nào mà để cho hai cái thằng cứng đầu này nghe lời con răm rắp vậy? – ba nó thắc mắc

-Bí mật, nhưng nếu ba muốn con nói thì con sẽ nói ... chuyện là thế này này – nó định kể

-Đừng có kể ... - Long với Lâm đồng thanh

-Hai đứa bây sao vậy? – ba nó thấy khó hiểu

-Không có gì đâu ba – Lâm cười và ra hiệu cho An đừng kể

-Đúng đấy chú, chẳng có gì đâu ạ - Long cũng ra hiệu cho An đừng kể

-Ha ha ha hà – ba nó cười nắc nẻ làm cho Long với Lâm tê tái

-Thôi, ba ăn sáng đi kéo nguội – Lâm đánh trống lảng để ba đừng bắt cái An kể chuyện nữa.

-Con ăn xong rồi – Lâm nói – Di Bích à, đi dọn giúp con

Ba nó nghe thấy Lâm nói thế rất ngạc nhiên

-Anh ... - nó cất tiếng rồi chỉ tay vào cái đĩa mà Lâm vừa ăn xong rồi hất đầu về phía chậu rửa bát

Lâm hiểu thế nên cũng làm theo, khiến cho ba nó trời ơi, roi luôn miếng trứng đang ăn

-Ba cũng ăn xong rồi – ba nó nói – thôi, giờ ba lên phòng đây, di Bích à, dọn giúp tôi

-Vâng – di Bích định làm thì cái An chặn lại

-Di à, từ sau, mấy việc này di không phải làm nữa đâu, anh Lâm nói là anh sẽ làm hộ di – nó nói với huyých cùi trỏ vào eo Lâm – đúng không anh

-Ừ ... đúng đúng đúng đúng đúng – Lâm gật đầu lia lịa

-Anh rửa bát luôn đi – nó nói

-Thôi, để di làm cho – di Bích nói

-Di à, hay đi đi chợ đi. Di mua hộ con mấy nguyên liệu này nhé, con muốn làm mấy món – nó chặn di Bích

-Ừ cũng được, để di đi chợ - di Bích nói

-Anh rửa bát xong rồi, cho anh nghỉ tí được không, lưng anh mỏi quá – Lâm than vãn

-Mới rửa có tí bát thôi mà đã mệt rồi. Thế nào, đỡ mệt chưa? – nó nói rồi chạy lại đấm lưng cho Lâm

-Đỡ rồi – Lâm gật đầu

-Anh Long này, anh cũng rảnh đúng không? Anh làm việc nhà cùng anh Lâm nhá – nó nói

-Sao cơ, anh cũng phải làm à? - Long nói

-Đúng - nó gật đầu – anh quét nhà đi

-Được thôi – Long chán nản làm theo

-Chúng ta khổ đều rồi – Lâm vỗ vai Long và nói

-Còn anh nữa, cười gì? Anh Long quét nhà xong thì anh lau đi, biết chưa? Làm không sạch thì hai anh biết tay em – nó nói rồi ra bật ti vi xem

-Sao chẳng công bằng gì cả. Trong khi hai anh phải còng lưng làm việc còn em thì lại ngồi xem ti vi – Lâm bất bình

-Đúng rồi đấy – Long tán thành

-Thế bây giờ có làm không? – nó trợn mắt

-Làm làm làm. . . từ từ rồi người ta làm – Long và Lâm đồng thanh

30p sau, Long với Lâm lau và quét xong nhà thì ngồi thụp xuống ghế sofa thờ hồn hèn

-Mệt quá đi mất

-Làm có tí mà đã kêu mệt rồi – nó nói

-Em có làm đâu mà em biết mệt hay không? – Lâm nói

-Đúng vậy – Long ủng hộ

Chợt – nó hôn má Long

-Hết mệt chưa? – nó hỏi

-Vẫn còn mệt lắm – Long sượng rên người

-Hết mệt chưa – nó hôn tiếp thêm cái nữa

-Vẫn còn chút chút – Long cười

-Hết chưa – nó nhéo cho Long một cái rõ đau

-Hết ... hết rồi – Long suýt xoa

Thấy thế thì nó cười, còn Lâm thì tức điên lên:

-Này, anh cũng làm việc mà? Chả công bằng gì cả

-Trời ạ. Đến việc đó mà anh cũng tị nạnh sao? – nó cười

-Ừ ... anh mệt lắm – Lâm chỉ vào má mình

-Sao, hết chưa – nó cười rồi cũng hôn lên má hấn

-Chưa, vẫn mệt lắm – Lâm vẫn than

-Hết chưa? – lần này thì không phải má mà là môi

Hết chưa? – nó hỏi

-Hết rồi – Lâm đờ người ra, còn Long thì hơi ghen tị

-Ừ, anh muốn được như thế - Long nói

-Còn lâu – nó nhéo cho hai người hai cái rõ đau

-Ai ui ... đau quá ... sao tự nhưng lại véo tụi anh – Lâm nói

-Lần sau không bao giờ có phần thưởng này nữa đâu – nó hơi ngượng

-Ồ ... đừng mà ... làm xong mà không có thưởng thì mệt chết - Lâm phụng phịu

-Dì về rồi đấy – nó đang không biết nói sao thì dì Bích về làm nó vui đến nhảy cẫng lên

-A... dì về rồi Dì có mua đồ mà con nhờ không? – nó hỏi

- Tất nhiên rồi – di Bích cười

- Anh Long, anh Lâm xách đồ vào bếp đi – nó quay sang nói với Long với Lâm

- Để di xách cũng được – di Bích nói

- Nhanh lên – nó gắt

- Đây ... từ từ rồi anh xách - Lâm sợ sệt

- Nghe này, bây giờ 2 anh phải tham gia một cuộc thi – nó cầm cái muỗng rồi nói

- Há ... thi ... thi gì? Thi với ai? – Long hỏi

- Hai anh thi nấu ăn với nhau – nó nói

- Nhưng anh đã nấu ăn bao giờ đâu? – Lâm nói

- Thi bây giờ làm, có sao đâu – nó cười

- Nhưng anh có biết nấu ăn đâu, thi với anh Long thì thua bết rồi – Lâm nói

- Yên tâm đi, trò chơi này sẽ rất công bằng và phần thưởng sẽ là – nó ngân dài

- Là gì ... - Long với Lâm cùng đồng thanh vì ai cũng muốn phần thưởng là một nụ hôn của nó

- Đến lúc thắng thì em sẽ nói sau – nó cười nguy hiểm

- Nói luôn đi để bọn anh có tinh thần – hai người họ giao kèo

- Thế bây giờ một là thi, hai là ai làm việc người đó – nó nói

- Thi thì thi ... ai sợ ai chứ - Lâm vênh lên

- Luật chơi này, nghe cho rõ đây. Trò chơi gồm 3 vòng như sau: đầu tiên là đoán món ăn dựa vào nguyên liệu, tiếp theo là sơ chế nguyên liệu, cuối cùng là em sẽ làm mẫu, sau đó rồi hai anh làm theo. OK? – nó phổ biến

- Được, quá đơn giản – Long nói

- Không nói trước được điều gì đâu – nó thách thức

Hai anh sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng – hai người đồng thanh

- Vòng một xin được bắt đầu – nó gõ cái thìa vào cái bát ăn cơm rồi nói tiếp – bây giờ từ những nguyên liệu này, hai người đoán xem hôm nay mình làm món gì? Nhớ này, mỗi người chỉ có một cơ hội thôi nên cẩn thận nhé!

- Xem nào....vịt, cam, bột sắn gia vị, rau thơm ... món gì nhỉ? – Long suy tư

- A ... anh biết rồi – Lâm reo lên

- Món gì? – nó ngạc nhiên

- Vịt luộc uống kèm nước cam đúng không? – Lâm tự tin

- Chúc mừng anh ... câu trả lời sai bét – nó nói – anh nghĩ sao ăn thịt vịt lại uống nước cam vậy?

- Ô ... anh biết đâu được – Lâm gãi đầu

- Theo anh hình như là món vịt om đúng không? – Long nói

- Sai bét... - nó nói to

Vậy là hai anh chẳng ai đoán đúng cả

- Vậy thì em nói đi, đây là món gì? – Long thắc mắc

- Vịt sốt cam - nó nói với về thất vọng

- Anh chưa ăn món này bao giờ cả nên không biết là chuyện đương nhiên – Lâm nói

- Bỏ tay hai người luôn. Vậy là vòng một cả hai anh đều thua nhá – nó nói

- Bây giờ là vòng 2: sơ chế nguyên liệu, ai làm xong trước thì sẽ thắng, nghe rõ chưa – nó hỏi

- Rõ sếp – hai người đồng thanh làm cho nó phì cười

.....

- Rửa vịt xong bây giờ làm gì nữa hả An – Long hỏi

- À, anh chặt nó ra đi rồi rửa rau đi – nó trả lời

- Được

- An này, anh không biết chặt vịt – Lâm nói

- Tập đi, không biết rồi sẽ biết, anh mà không làm nhanh lên thì anh thua luôn đấy – nó dọa

- Biết rồi, để anh tập chặt là được rồi chứ gì? – Lâm nói

- Anh yên tâm là anh sẽ được cộng điểm cho lần đầu vào bếp – nó nháy mắt

- Thật á, thế thì cảm ơn em – Lâm vui sướng

.....

- Hoài cuối cùng thì cũng làm xong một món ăn – Lâm thở dài

- Để em thử xem thế nào – nó nói rồi gấp thử một miếng ở đĩa Long

- Thế nào? Ngon không? – Lâm hỏi hộp

- Ngon ... anh nấu ngon lắm – nó gượng giọng nói

- Thấy chưa ... anh đã bảo là anh sẽ làm được mà – Lâm vỗ ngực

- Để xem món của anh Long nào – nó gấp một miếng từ đĩa của Long

- Sao em? – Long cũng hỏi hộp chẳng kém

- Cũng ngon lắm – nó cũng gượng giọng

- Thật sao? – Long vui mừng

- Hai anh làm tốt lắm – nó cười

- Vậy ai thắng? - Lâm hỏi

- Người thắng á? Là – nó đang phân vân vì món của ai cũng dở hết trơn

- Là ai? – Lâm với Long hỏi hộp vì ai cũng muốn mình thắng

- Huê – nó công bố sau một hồi suy nghĩ

- Huê là sao? – hai người thắc mắc

- Để anh thử xem thế nào? – Lâm nói

- Anh cũng muốn thử xem món của mình xem ra sao? – Long cũng cầm đĩa

- Đừng – nó chặn đĩa của hai người – em bảo là ngon mà, hai anh không tin khẩu vị của em sao?

- Tất nhiên là tin nhưng bọn anh chỉ muốn thử thành quả của mình thôi mà – Long nói rồi gấp một miếng đưa vào miệng

-Nước Nước ... - Long kêu lên – mận thế này mà em cũng bảo ngon được sao

-Đầu, em thấy ngon mà – nó phản đối

-Anh cũng muốn thử món của mình – Lâm cũng gấp một miếng

Nó định cắn nhưng mà

-Chua quá ... vị giác của em có vấn đề sao ? – Lâm quay sang nhìn An

-Em nói là ngon mà – nó cũng cười xòa

-Anh bó tay với em luôn đây – Long vừa nói vừa uống nước

-Đổi với em á, dù món đó có khó ăn thế nào nhưng đều ngon hết vì đều do chính tay hai anh làm mà – nó quàng vai Long với Lâm

-Có thật thế không ? - hai người hỏi

-Thật ... - nó gật đầu

-Cảm ơn em – hai người nói và hôn má nó một cái

-Thôi giờ để em làm lại món của hai người chứ không đến tí nữa ba ăn phải là sẽ có chuyện đấy – nó cười

-Ừ, cho anh giúp một tay nhá – Long nói

-Được thôi – nó cười

-Anh nữa – Lâm cũng xung phong

-Ok – nó gật đầu

10p sau, nó đã chế biến lại sản phẩm của hai người và đặt ra bàn một đĩa vịt sốt cam nóng sốt

-Thế nào? Ngon không? – nó hỏi

-Oa... đây mới là người chiến thắng này – Lâm thán phục

-Bái phục ... bái phục ... - Long nói thêm

-Thôi anh mời ba xuống ăn cơm luôn đi – nó nở mũi

-Ừ - Lâm nói rồi nhanh nhẹn chạy lên gác

-Con mời ba xơi cơm – nó nói

-Ăn đi – ba nó cũng nói

-Ba ơi, ba ăn miếng thịt vịt này đi, cái này là do chính tay anh Long với anh Lâm làm đấy ba – nó gấp cho ba nó một miếng thịt

-Thật vậy sao? – ba nó ngạc nhiên – Lâm đã nấu ăn bao giờ đâu? Cả Long cũng thế nữa, chắc hôm nay mưa to mất

-Ba ... chú – Lâm và Long ngượng

-Ngon không ba? – nó hỏi

-Ngon lắm. Không ngờ hai đứa mới nấu lần mà ngon như vậy rồi – ba nó gật đầu rồi gấp thêm một miếng nữa

-HA HA HA HA ... - nó cười làm Lâm với đồ hết cả mặt

-Sao mà con lại cười, chả nhẽ ba nói sai sao? – ba nó hỏi

-Món này là con làm đấy ba, chứ để ba ăn món mà hai anh ấy làm chắc giờ này phải uống cả xô nước mắt – nó vẫn cười

-Thế hả - ba nó cũng cười – nhưng không sao, dù gì cũng rất đáng khen vì hai đứa tự nguyện vào bếp

-Đâu có đâu ba ... là bị một người dùng bạo lực ép buộc đấy ba – Lâm nói

-Đứng đấy ạ – Long tán thành

-Thế à? – ba nó quay sang nhìn nó – lại là con à

-Hi hi ... - nó cười

-Đừng có ỷ bé mà bắt nạt mấy anh nghe chưa? – ba nó nhéo mũi nó

-Ba ăn xong rồi – ba nó đặt đĩa xuống – đi Bích à dọn giúp tôi

-E hèm ... - nó giả vờ ho

-Không cần đâu di, để con dọn cho – Lâm vội nói, làm cho ba nó phì cười

-Để em giúp – nó chạy lẹ ra giúp Lâm để bát ra bồn

-Để anh rửa bát cho – Long nói

-Hôm nay thì không cần đâu – nó nói – đi oi, đi rửa hộ con được không? – nó hỏi đi Bích

-Ừ, để đi rửa cho – đi Bích nói

.....

-Anh Long à, cũng muộn rồi, anh về đi – nó nói

-Ừ, thế anh về nhé – Long chào

-À, sáng mai anh đánh cầu lông với em được không? – nó hỏi

-Tất nhiên là được rồi – Long nói - Dạ, con chào chú – Long cúi chào ba nó

-Ừ, về cẩn thận – ba nó nói

-Ba oi, con xin phép lên phòng – nó và Lâm nói

-Lên đi – ba nó gật đầu

-An này, cho anh mượn quyển sách của bố được không? – Lâm hỏi

-Được, đọc xong thì anh trả lại cho ba đấy – nó nói rồi vào phòng lấy quyển sách đưa cho Lâm

-Cám ơn em, ngủ ngon – Lâm nói

-Anh cũng ngủ sớm đi – nó nói rồi đóng cửa phòng

.....

-Anh Lâm, dậy đi – nó lay người Lâm

-Cho anh ngủ tí đi – Lâm nói rồi kéo chăn trùm lên ngủ tiếp

-Dậy đi, đi đánh cầu lông với em – nó nói

-Em đi đánh với Long đi – Lâm uể oải

-Thế thôi, em đi đây, tí nữa đừng có hối hận đấy nhá – nó nói to – xem nào đi đánh cầu lông xong chắc phải rủ ANH LONG đi ...

-Đây, anh dậy rồi, đợi anh tí cho anh cùng với. . . - Lâm nghe đến chữ “đi” thì bật dậy luôn làm cho nó bật cười

.....

Vút... Vút...

-Ha chết anh chưa, cuối cùng thì cũng hạ được anh – nó cười sảng khoái khi thấy Long không đỡ được quả cầu

-Thua Mệt quá – Long đầu hàng

-Ra đánh với em đi – nó vẫy Lâm

-Được không? – Lâm vừa nói, vừa ngó nghiêng vì cả 3 người đang ở ngoài công viên, chính vì thế Lâm phải đeo khẩu trang và đội mũ kín mít

-Hay thôi, mình về đi, em cũng mệt rồi – nó nói và lau mồ hôi

-Ừ, về đi, anh cũng mệt rồi rồi đây này – Long nói và chỉ cho nó xem cái áo có thể vắt ra nước của mình

.....

-Dì ơi, dì cho con xin mấy cốc nước – nó nói và ngồi thụp xuống sofa

-Đây đây, nước của mấy đứa đây – dì Bích mang ra 3 cốc nước chanh lạnh

-Đã quá – nó một hơi uống hết luôn cốc nước

-Con có muốn ăn sáng luôn không? – dì Bích hỏi

-Để lát đi dì, con lên phòng tắm cái đã – nó nói

-Ừ, anh cũng về nhà tắm đây – Long nói

-Lát anh không cần sang đâu – nó vẫy chào Long

-Anh à, em thêm ăn chè quá, anh mua cho em nha – nó nhõng nhẽo

-Tuồng chuyện chứ chuyện đó thì quá đơn giản – Lâm nói – nhưng mà sợ anh đi xong rồi chắc cả tiếng nữa cũng không về được đến nhà đâu – Lâm chần chừ

-Ừ ha, em quên, vậy thôi, để khi khác – nó nói rồi lên gác

Tối hôm đó

-*Chắp cánh dream con bay xa*- giọng Lâm hát vọng sang từ phòng bên

Cốc... cốc... cốc

-Ai đấy – Lâm hỏi

-An nè – nó nói rồi mở cửa vào

-Có chuyện gì vậy? – Lâm hỏi

-Anh làm gì mà hát om sòm vậy hả? Không để cho em học bài sao? – nó cáu

-À, mai anh phải ra Hà Nội để biểu diễn ý mà, hai ngày nữa mới về - Lâm nói

-Vậy sao, sướng thế còn gì – nó cố gắng mỉm cười

-Sướng gì, ra ngoài đây không có ai chơi cùng, chán chết – Lâm nói

-Anh ra HN thì vừa được tặng bao nhiêu là quà, được nghỉ ngơi, không phải làm việc nhà, cũng không bị em bắt nạt nữa – nó nói

-Anh thà phải làm việc nhà, bị em bắt nạt còn hơn, ra đây chán lắm – Lâm buồn

-Vậy thì khi nào thấy buồn chán, cứ gọi điện cho em là được rồi chứ gì? – nó nói

-Thật sao? Có được không? – Lâm nháy mắt lên

-Được, không sao hết – nó gật đầu

Anh ý, phải phạt anh mới được – nó nói

-Anh lại làm gì làm em buồn à? – Lâm thắc mắc

-Tại anh mà em không học được đây này – nó xịu mặt xuống

-Chết, anh xin lỗi, thế bây giờ anh phải làm sao thì em mới hết giận? – Lâm hỏi

-Hát cho em nghe đi – nó gợi ý

-Trường gì chứ cái đó thì quá đơn giản, sở trường của anh mà – Lâm nói – Em muốn nghe bài gì?

-Là con gái thật tuyệt – nó hãnh diện

-Hả? – Lâm há hốc mồm

-Sao, có hát không? – nó hỏi

-Hát, tất nhiên là hát rồi – Lâm gật đầu lia lịa – nhưng anh không thuộc lời

-Chán anh quá, giao hẹn cho anh này, đến hôm về mà anh không thuộc lời bài đó là em nghỉ chơi với anh một tuần đấy – nó dọa

-Tuân lệnh sếp – Lâm nói

-Thôi bây giờ anh tập bài gì thì cứ tập đi, em vừa nghe vừa học – nó nói rồi sang phòng lấy sách vở sang ngồi trên giường Lâm

-Ồ hay, anh là cái máy phát nhạc cho em đấy à? – Lâm hỏi

-Tất nhiên rồi. Có anh làm ca sĩ tiện thật đấy – nó cười

À, anh chuẩn bị quần áo gì chưa? – nó chợt nhớ ra

-Anh chẳng biết mặc bộ gì cả, anh không giỏi phối đồ lắm – Lâm nói

-Để em chọn giúp anh nha – nó gợi ý

-Được thể thì tốt quá – Lâm nói

-Anh ra đây đi – nó vẫy Lâm ra phía tủ quần áo – anh thích trông mình thế nào? Cá tính, trẻ trung, năng động hay trầm lắng? – nó hỏi

-Chắc trẻ trung một tí – Lâm nghĩ rồi nói

-Ok, đây, anh mặc bộ này đi diễn đi, còn bộ này để mặc ngoài đường – nó chọn luôn cho Lâm vài ba bộ

-Cám ơn em – Lâm nói

-Thôi em đi ngủ đây, anh ngủ sớm đi – nó nói

-Ngủ ngon – Lâm hôn lên trán nó

Trưa hôm sau.....

-Anh đi đây – Lâm vẫy tay nó

-Khoan đã, số điện thoại của em này – nó đưa cho Lâm một mảnh giấy

-Ừ nhỉ, anh quên mất, số anh đây nè – Lâm gãi đầu

-Khi nào đến nơi gọi cho em nhé – nó chào tạm biệt

Tối hôm đó.....

Reng....reng...reng....reng

-Alo – nó nghe điện thoại

-An hả, anh nè – Lâm ở đầu dây bên kia

-Sao, anh không đi diễn à? - nó hỏi

-Tí nữa, em ăn cơm chưa? – Lâm quan tâm

-Tất nhiên rồi, anh ăn chưa vậy? – nó hỏi lại

-Ăn rồi – Lâm nói

-Com hộp phải không? – nó xót xa

-Ừ, nhớ com nhà quá à – Lâm nhõng nhẽo

-Vậy thì về sớm đi – nó cười

-Anh cũng muốn thế lắm đấy – Lâm nói

-Đùa thôi, anh diễn tốt nha – nó nói

-Ừ, bye em – Lâm nói

.....

-Cậu chủ về rồi ạ - tiếng Long khi đứng đón Lâm

-Ừ, mãi mới thoát được – Lâm thở hỏn hển

-À, cái An bảo là muốn dành cho cậu điều bất ngờ đấy ạ - Long nói

-Vậy sao? – Lâm hỏi

-Cậu vào xe đi ạ? – Long mở cửa

-Ai vậy? – Lâm nói khi bỗng từ đằng sau có người bật mắt mình

-Đoán đi – nó giả giọng người khác nói

-Long này, fan hâm mộ của tôi trốn lên xe à? Lâm hỏi câu đó làm cho Long phì cười

-Không đâu ạ - Long nói

-Chán anh ghê, em nè – nó buồn

-Giật cả mình, cứ tưởng ai – Lâm thờ dài

-Ghét anh ghê, có em mà cũng không nhận ra – nó nói

-Anh xin lỗi, 2 ngày hôm nay ở ngoài mà chán ghê – Lâm nói

-Còn em ở trong này thì lại vui ới là vui – nó cười

-Em đúng là ... trong khi anh đang buồn thế này, em không an ủi lại còn cười được nữa à? – Lâm hỏi

-Tất nhiên là vui thì phải cười rồi chứ, hai ngày hôm nay em với anh Long đi chơi biết bao nhiêu là chỗ, ăn biết bao nhiêu là món – nó nháy mắt với Long

-Đúng đấy cậu chủ, vui ghê - Long nói thêm

-Biết vậy, anh hủy show cho rồi – Lâm hời hợt

-Hi hi, đùa anh thôi – nó cười – em cũng chán muốn chết, anh Long thì đưa ba đi có việc suốt ngày, chẳng ai chơi cùng

-Có thể chứ - Lâm đồng ý

-Về đến nhà rồi – Long nói

-Muộn rồi, anh về đi – nó nói

-Ừ, anh về đây – Long vẫy tay

Chương 7: Chương 1 Tháng Trải Nghiệm (4)

PHẦN 5: TÌNH ANH EM RẠN NÚT

-An à, con lên gọi thằng Lâm dậy đi – ba nó nói

-Để cho anh ngủ thêm tí nữa đi ba – nó nói

-Ngủ ngê gì giờ này, lên gọi nó dậy đi – ba nó gắt

-Vâng – nó chạy lên phòng Lâm

Anh, dậy đi, muộn rồi – nó lay người Lâm

-Cho anh ngủ thêm tí nữa đi – Lâm nói

-Dậy đi, ba gọi anh rồi kia – nó bực mình vì gọi mãi mà Lâm không dậy

Bây giờ anh có chịu dậy không? – nó cáu

-Không – Lâm nói

-Vậy thì đừng trách tại sao mà cái tấm ảnh hôm trước bị đăng lên mạng đấy nhé – nó dọa

-Đồ lợi dụng – Lâm bực mình nói

Ngay lập tức nụ cười trên môi nó vụt tắt, bàn tay đặt trên người Lâm cũng thế mà bỏ ra, nó chạy về phòng và đóng cửa lại.

-Cái An làm gì mà gọi mãi thằng Lâm nó không dậy thế nhờ - ba nó thắc mắc

Lâm..Lâm dậy đi – ba nó gọi

Trời đất ơi, mấy giờ rồi mà còn ngủ nữa hả, dậy mà xuống ăn cơm đi – ba nó cáu

-Vâng ạ ... - Lâm uể oải

-An ơi, xuống ăn cơm đi con – ba nó gõ cửa phòng nó

-Vâng, ba đợi con một tí – giọng nó khản đặc

-Sao lâu thế nhỉ, Lâm à, con lên gọi em xuống ăn cơm đi – ba nó nói

-Vâng – Lâm chạy lên phòng An

An ơi, xuống ăn cơm đi – Lâm gõ cửa

-Biết rồi – nó nói

-Mất em làm sao thế? Em khóc à? – Lâm hỏi khi thấy mặt nó đỏ hoe

Nhưng nó không thèm trả lời và lẳng lặng đi xuống bếp làm cho Lâm thấy khó hiểu

Chiều đó

-Alo, anh đến nhà em bây giờ được không? – nó gọi điện cho Long

-Ừ được, đợi anh 10p nữa – Long nói

Cốc Cốc ... cốc

-Anh vào đi – nó nói

-Sao vậy hả cô nương? Gọi anh đến làm gì? – Long cười và hỏi

Em làm sao vậy? Sao lại khóc? Ai trêu em ư? – Long bối rối khi thấy nó đang ngồi khóc trên giường

-Anh – nó ôm chầm lấy Long và cứ thế nước nờ

-Có chuyện gì vậy? – Long an ủi nó

-Không có gì đâu – nó vẫn khóc

-Đừng có ngại, có gì em cứ nói cho anh biết đi – Long nhẹ nhàng

Thế là nó nói hết cho Long biết sự việc sáng nay mà đầu có hay rằng Lâm đã nghe được hết toàn bộ câu chuyện khi thấy cửa phòng nó không đóng

-Ra là vậy – Long hiểu ra lý do vì sao mà mặt nó sùng húp

-Em thật sự lợi dụng hả anh? – nó hỏi

-Anh nghĩ cậu chủ chỉ muốn trêu em thôi – Long an ủi

-Nhưng mà cậu nói đấy thật sự đã làm chạm vào lòng tự trọng của em – nó nắc

-Anh nghĩ là cậu ý chỉ trong lúc mê ngủ mà nói thế thôi. Em đừng để chuyện đó ở trong lòng – Long vẫn an ủi

-Em biết rồi. Mà anh đừng kể cho ba chuyện này nhé, em không muốn vì em mà tình cảm hai cha con bị ảnh hưởng – nó xụt xịt

-Ừ, anh hứa. Thôi, để anh kể chuyện cười cho em đỡ buồn nha – Long nói

-.... – nó gật đầu

Thế là cả tối, Long phải ngồi mua vui cho nó. Nhờ vậy mà lòng nó cũng nhẹ hơn. Còn Lâm

-Trời ơi, hôm nay mình nói vậy mà lại làm tổn thương đến An sao? -Lâm hối hận

Đã vậy mà An còn không muốn để bố biết chuyện này để không muốn bố tức

Mình đúng – Lâm ân hận

Thế là hần nhấn tin xin lỗi nhưng mà đợi cả tiếng đồng hồ mà không thấy nó nhắn trả lời thì chuyển sang gọi điện nhưng cũng chả gọi được. Cuối cùng, hần đến phòng nó và gõ cửa nhưng cũng vô ích. Sáng hôm sau, hần cố gắng dậy sớm để xin lỗi nó

-An này – hần kéo tay nó khi thấy nó bước ra khỏi phòng

-Bỏ ra – nó không thèm nhìn mặt hần huôn

-Nói chuyện với anh một tí đi – Lâm năn nỉ

-Không còn chuyện gì để nói đâu – nó hất tay Lâm ra rồi bước thẳng xuống nhà rồi đi ra ngoài với Long

Vậy là từ đó đến mãi hôm nay, nó không thèm nói chuyện với Lâm. Đến tối hôm nay đã là một tuần rồi. Ăn tối xong, nó lên phòng, thấy vậy, Lâm chạy theo nó lên phòng. Nó không biết là Lâm đi theo nên không khóa cửa phòng mà bật nhạc nghe và ngồi đọc sách. Khi đang định bước vào phòng thì bỗng:

-.... Đây là bài Có khi mà – Lâm sững người

Em hết giận anh rồi sao?

-Sao anh vào không gõ cửa? Đây là phòng của con gái mà – thấy Lâm vào thì nó vội tắt nhạc

-Thấy cửa mở nên anh không gõ cửa, xin lỗi – Lâm nói

-Anh đi ra đi – nó nói rồi đứng dậy đẩy Lâm ra khỏi phòng

-Em nói đi, anh đã làm gì mà khiến em cả tuần nay không nói chuyện với anh? – Lâm chột quay người lại và nói

-Anh làm gì thì anh tự phải biết lấy, đâu cần người khác nói – nó nói rồi quay mặt đi chỗ khác

-Có phải là chuyện sáng thứ bảy tuần trước không? - Lâm hỏi

- – nó không nói gì

-Vậy em nói đi, làm thế nào thì em mới hết giận anh? – Lâm hỏi tiếp

-Anh với em từ nay như người xa lạ - nó thẳng thừng

-Vẫn xưng “em” sao vậy là em vẫn chưa hẳn xa lạ đâu – Lâm mừng thầm

-Bởi vì tôi đã hứa rằng tôi sẽ không xưng hô “tôi” với anh nữa nên mới nói như vậy. Không hề có ý muốn giảng hòa – nó nói

-Làm thế nào thì em mới hết giận? – Lâm hỏi

-Không còn cách nào hết – nó thẳng thắn

-Tha lỗi cho anh đi, cầu xin em đó – Lâm rung rung

-Không bao giờ - nó gắt giọng

-Làm ơn – Lâm khóc rồi quỳ xuống van nài

-Anh ... anh làm gì vậy? Đứng lên đi, đừng làm tôi khó xử

-Em không tha lỗi thì anh sẽ không đứng lên đâu – Lâm lắc đầu

-Đứng lên, kéo ba thấy thì tôi không biết giải thích thế nào đâu – nó rối tinh

-Không ... - Lâm khóc

-Đứng dậy mau lên nếu không không những tôi không nói chuyện với anh mà còn không thèm nhìn mặt anh nữa đâu – nó dọa

Nghe thấy vậy, Lâm đứng dậy nhưng hẳn vẫn van nài nó tha lỗi nhưng nó vẫn thẳng thừng đuổi Lâm ra khỏi phòng.

Sáng hôm sau.

-Dì Bích ơi, có đồ ăn sáng chưa vậy? – nó hỏi

-Có rồi con, qua đây ngồi ăn đi – dì Bích gọi

-Sáng này dì cho con ăn món gì vậy? – nó hỏi

-Com rang thập cẩm – dì nói

Con ăn đi xem có ngon không?

-Oa, ngon lắm dì, lâu lắm con mới được ăn. Khi nào dì lại làm cho con nữa nha – nó nói

-Đây là của cậu chủ làm đấy – dì Bích nói – cậu dậy từ 5h sáng lặn để làm bữa sáng đấy

-Thảm nào, con ăn thấy nó cứ sao sao – nó chuyển ngay thái độ

Con lên phòng đây

-Ơ này, con ăn thế là bệnh đấy – dì nói

Thế là cả ngày hôm đó nó chẳng ăn thêm gì cả. chỉ ngồi trong phòng

Cốc...cốc...cốc

-An này, em ăn chút gì đi – Long nói

-Anh xuống nhà đi, em mệt lắm – nó mệt mỏi

-Nghe dì Bích nói từ sáng em đã ăn gì đâu – Long lo lắng

-Em không muốn ăn đâu, em mệt lắm – nó nói với giọng yếu ớt

-Trời ơi, em sốt rồi đây này – Long nói khi sờ trán nó

-Đâu có đâu, em chỉ hơi nhức đầu thôi – nó gạt tay Long ra

-Phải cấp nhiệt độ cho em mới được – Long nói rồi lấy cái cặp nhiệt độ đưa vào tai nó

39,5oC

Chết thật, phải báo cho chú biết mới được

-Đừng mà, ba em đang ngoài Hà Nội, đừng làm ba lo lắng. Lấy cho em viên thuốc với bát cháo được rồi – nó nói

-Ừ... đợi anh một tí – Long thờ dài

Nó cố nuốt mấy thìa cháo để uống thuốc rồi thì lăn ra ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy, nó rất ngạc nhiên khi thấy người đang gục bên giường nó không phải là Long mà là Lâm. Bên cạnh đó là tờ giấy ghi cách giám sát, khăn ướt,...

-Em dậy rồi sao? Ăn bát cháo cho nóng - Long nhẹ nhàng

-Anh Lâm làm gì ở phòng em vậy? – nó hỏi

-Cậu chủ trông em sốt cả đêm đấy. Chắc là mệt quá nên chớp mắt rồi – Long nói

-Thật vậy sao? – nó quay sang nhìn Lâm

-Ừa An, em dậy rồi à? – Lâm chợt tỉnh giấc và hỏi khi thấy nó đang ngồi nói chuyện

-Ừ - nó nói – anh về phòng đi

-Nhưng... anh... - Lâm xúc động

-Nhanh lên – nó lờm

-Em cố gắng mau khỏe nhé – Lâm nói

-Biết rồi – nó quay đi chỗ khác

.....

-Di ơi, có gì ăn không di? – nó hỏi khi đi xuống bếp

-An đấy à, sao con không nằm trên phòng đi, xuống đây làm gì? – di Bích hỏi

-Nằm trên giường nhiều như thế khéo còn ốm hơn đấy di – nó cười – À, có gì để ăn không di?

-Có, tất nhiên là có, di múc cho con bát cháo bồ câu ha – di nói

-Vâng

-An này, sao cậu chủ không xuống ăn với con vậy? – di hỏi

-Con không biết – nó vừa nói vừa thôi thìa cháo

-Hay con lên gọi thử đi xem nào – di Bích nói

-Vâng – nó uể oải đi lên phòng

Cốc... cốc...cốc

-Này, xuống ăn cơm đi chứ - nó gọi

-Anh không ăn đâu, em cứ ăn tối trước đi – Lâm mệt mỏi

-Sao giọng nghe thều thào thế nhỉ? Hay là lấy bệnh của mình rồi? – nó nghĩ rồi mở cửa phòng Lâm

Anh sao thế này? – nó hốt hoảng khi thấy Lâm đang run cầm cập trong chăn

-Anh chỉ cảm thấy hơi mệt thôi, không sao đâu – Lâm trấn an nó

-Không được rồi, trán anh nóng quá, chắc bị sốt rồi – nó phán đoán khi sờ trán Lâm

-Anh không sao thật mà – Lâm khẳng định

-39oC ... vậy mà dám nói không sao – nó nói

Phải hạ sốt cho anh đã – nó nói tiếp

Thế rồi, nó giặt và đắp khăn lên trán cho Lâm.

-Không được rồi, phải lau cả ở bên trong nữa thì mới hạ nhiệt được – nó nói

Chắc là phải nhờ đến anh Long rồi – nó nói rồi mở điện thoại gọi cho Long

-Không cần đâu, cũng muộn rồi, đừng làm phiền anh ý – Lâm cầm lấy tay nó

-Nhưng mà ... ở bên trong – nó chần chừ

-Không sao đâu – Lâm cười

Anh không để ý đâu

-Bây giờ không phải là lúc để xét chuyện giới tính, giảm sốt là quan trọng – nó tự nhủ

Nó phải cởi áo của Lâm ra mà thăm nghĩ rằng, giá mà anh ý mặc áo sơ mi có phải tốt không nhỉ. Nó vừa lau người Lâm và vừa quay đầu sang chỗ khác hoặc nhắm mắt làm cho Lâm bật cười. Cuối cùng thì cũng lau xong, nó thở phào nhẹ nhõm.

-Bây giờ, nằm im đây, tôi xuống nhà – nó nói rồi đổ chậu nước vào nhà tắm

-Đừng đi mà – Lâm nói

-Yên tâm đi, tôi sẽ không bỏ anh lúc này đâu – nó cười

Một lúc sau, nó mang lên một bát cháo và mấy viên thuốc

-Anh ăn cháo đi cho nóng rồi còn uống thuốc – nó thổi thìa cháo rồi đưa trước miệng Lâm

-Anh không ăn đâu – Lâm quay mặt đi

-Ăn đi rồi còn uống thuốc – nó nhẹ nhàng – Nhanh đi, đừng để đi Bích biết chuyện rồi nói cho bố lúc đó là mệt đấy

-A – Lâm chỉ tay vào phía miệng

-Thế chứ - nó khoái chí

Sau khi hai người đánh vật với bát cháo thì nó cho Lâm uống thuốc và nhẹ nhàng dọn dẹp để Lâm ngủ. Nhìn Lâm ốm vậy mà nó thấy có lỗi, vì nó mà Lâm bị như vậy. Nhưng cứ nghĩ đến cái câu nói của Lâm thì lòng nó lại trào lên một sự tức giận. Cả đêm đó, nó không ngủ mà thức để chăm sóc Lâm. Sáng hôm sau, ánh mặt trời chiếu vào mặt Lâm, làm cho anh tỉnh dậy. Lâm thấy xúc động khi thấy An đang chống tay lên bàn mà gật gù, anh càng cảm thấy có lỗi vì đã xúc phạm đến nó. Nhẹ nhàng, anh đắp cho nó cái chăn nhưng lại khiến nó tỉnh dậy

-Anh dậy rồi sao? Thấy trong người thế nào rồi? – nó dụi mắt

-Có người cả đêm thức chăm sóc thì tất nhiên là anh phải khỏe lại rồi – Lâm nói

-Thế thì tốt – nó vẫn lạnh lùng như vậy

Một buổi tối

-An, lên gọi anh xuống ăn cơm đi – ba nó bảo

-Ồ ... dạ - nó chán nản làm theo

-Chết rồi... - tiếng của Lâm từ trong phòng phát ra

-Anh có sao không? – nó hốt hoảng chạy vào, cuốn sách quý của ba bị nước đổ vào, làm nhòe hết cả chữ

-Bố mà biết chắc bố giết anh mất – Lâm nhìn An lo sợ

-Xuống ăn cơm đi – nó nói

-Con mời ba xoi cơm – nó cố cười để ba vui vẻ

-Ừ, ăn đi – ba nó gạt đầu

-Bố ơi – Lâm sợ hãi thưa

-Có chuyện gì? – ba nó quay sang

-Ba ơi, ba cho con quyển sách quý của ba được không? – nó đề nghị

-Không được, cuốn đó quý lắm, không cho con được – ba nó lắc đầu

-Đi mà ba, con thích cuốn đó lắm, con đọc 2 năm học sinh tiêu biểu để lấy cuốn đó được không ba? – nó giao kèo

-.... Cũng được – ba nó trầm ngâm một hồi rồi quyết định

-Nó bị nhòe rồi ba ơi – nó nói

-Sao cơ, trời ơi, tại sao lại như thế? – ba nó giật mình

-Thì con nhớ tay làm đổ nước vào ạ - nó nói – với lại dù gì ba cũng cho con cuốn đó rồi cơ mà

-Con ... ba thất vọng về con quá – ba nó buông đứa rồi lên gác

-Sao em lại làm như vậy? – Lâm hỏi

-Tôi không muốn vì anh mà ảnh hưởng đến sức khỏe của ba đâu – nó nói – dì ơi, con ăn xong rồi

-Đề anh dọn cho – Lâm tranh

-Đấy... - nó đưa bát đĩa cho Lâm

Một hôm khác, khi nó với Lâm đang dọn dẹp bếp ...

Choang

-Tiếng gì vậy? – ba nó chạy vào hỏi

-Bố ơi, con ... - Lâm định nói

-Con xin lỗi, cái bát sứ Minh Long con nhớ tay làm vỡ mất rồi – nó nói chen

-Trời ơi, sao dạo này con bất cẩn vậy hả An – ba nó hỏi

-Con xin lỗi – nó nói

-... - ba nó lẳng lặng bỏ ra ngoài

-Rốt cuộc là vì sao em lại làm những việc đó? - Lâm hỏi

-Anh không cần phải biết – nó nói rồi lên phòng

-An ... mở cửa ra ... - Lâm đập cửa phòng nó

-Không – nó nói

-Mở ra mau – Lâm hét

-Có chuyện ... - An chưa kịp nói hết câu thì đã bị Lâm lôi đi

-Đi ... - Lâm kéo nó

-Anh buông tay tôi ra – nó vùng vẫy

-Bố ... - Lâm thả tay nó ra và gọi

-Lại có chuyện gì vậy. Chúng mày không để bố sống yên tĩnh được à? – ba nó cáu

Lâm kể hết câu chuyện từ chuyện nó nói An lợi dụng, đến cuốn sách quý rồi cả cái bát lúc nãy ...

Bốp ... - một cái tát ngay vào má Lâm

-Ba ... - nó thốt lên

-Tao ghét nhất là những đứa con trai nào hèn nhát, dám làm mà không dám nhận – nói rồi tiện tay, bốp nó cầm cái chổi lông gà mà quất túi bụi vào lưng của Lâm

Vút ... bốp ...

Vút ... bốp ...

Vút ... bốp ...

Lâm thì không nói câu nào, dường như anh muốn bốp thay An trừng phạt hết lỗi lầm mà mình đã gây ra

Vút ... bốp ...

Vút ... bốp ...

-Ba, đừng mà – nó cầm tay ba nó

-Tao thật hối hận khi có đứa con như mày – ba nó nói với Lâm

Vút ... bốp ...

Vút ... bốp ...

-Ba đừng mà – nó giữ lấy cái chổi lông gà

-Con bỏ tay ra – ba nó quát

-Ba à, ba mà đánh nữa là anh sẽ không đi được đâu – nó khóc

Nghe vậy, ba nó vút cái chổi xuống đất rồi lên gác.

-Anh có sao không? – nó chạy lại đỡ Lâm dậy

-Em nên mặc kệ anh chứ? Anh đáng bị như vậy mà – Lâm nói

-Đi, lên phòng đi – nó khóc và dìu Lâm lên phòng mình

Anh nằm xuống đây đi – nó nói

Anh chịu khó một tí nhé – nó nói rồi lấy kéo rồi cắt dọc lưng áo của Lâm

Mắt nó bắt đầu rung rung, mọi thứ trở nên mờ ảo dần. Một ... hai ... ba giọt nước mắt rơi xuống

-Đừng khóc ... - Lâm quay lại – A – nhưng vết thương ...

-Sao ba lại đánh anh mạnh như vậy cơ chứ - nó khóc

-Anh không sao đâu – Lâm cười

-Em bôi thuốc, anh chịu khó một tí nhé – nó nói rồi nhẹ nhàng chấm thuốc

-A ... - Lâm khẽ kêu

-Xin lỗi – nó cuống – Anh còn thấy đau nữa không? Đêm nay anh ngủ tạm ở phòng tôi đi

-Đến bây giờ mà em vẫn chưa chịu tha lỗi cho anh ư? – Lâm giữ nó

-Anh ngủ đi – nó gạt tay Lâm ra rồi bước ra khỏi phòng

-Bốp ... - Lâm nói khi thấy bố Linh bước vào phòng

-Suyt ... con có đau lắm không? - ba nó ân cần hỏi

-Dạ không ... bố ... con xin lỗi – Lâm ôm lấy ba nó mà rung rung

-Ngoan, đừng khóc, con chịu khó nằm dưỡng bệnh đi – ba nó nói rồi đứng dậy

-Bố, bố tha lỗi cho con được không? – Lâm nói

-Ta cho con thời gian là trong vòng một tháng, nếu cái An mà vẫn không chịu tha lỗi cho con thì bố sẽ không nhìn mặt con nữa đâu – ba nó nói rồi ra khỏi phòng

Chính vì thế, ngày nào Lâm cũng xin lỗi, mua vui, thậm chí hát toáng bài “Là con gái thật tuyệt” để mua vui cho nó để rồi nó tha lỗi. Nhưng không ... hoàn toàn thất bại. Đến một hôm, một tin sét ngang tai Lâm

-Ba à, mai con về Hà Nội rồi, ba ở trong này giữ gìn sức khỏe nha – nó nói

-Sao cơ, em ra Hà Nội sao? – Lâm hốt hoảng

-Ừ, con đi mạnh giỏi – ba nó hơi buồn – sao không ở lại thêm mấy tuần nữa

-Con còn luyện thi nữa ba, năm nay cuối cấp rồi – nó nói

Con xin phép lên phòng chuẩn bị đồ

-Ừ, con lên đi – ba nó nói

Hết một tuần rồi đấy Lâm. Xem ra bố thấy chưa có kết quả gì - ba nó quay sang Lâm

-Bố à, cho con thêm thời gian được không? – Lâm năn nỉ

-Thôi được, dù gì em nó cũng ra Hà Nội, bố cho mày thêm 1 tuần nữa – ba nó nói

Sáng hôm sau ...

-Thưa ba con đi - nó lại hôn ba nó

-Ừ, đi mạnh giỏi, về đến nơi gọi cho ba nhé – ba nó nói

-Vâng. Chào- nó nói với Lâm

-Chào em, đi cẩn thận – Lâm vẫy chào

-An này, sao em không ở chơi thêm vài tuần? – Long hỏi An khi ở trên xe

-Em còn phải đi học nữa, kì nghỉ em lại vào đây mà – nó cười

Cha, hôm nay anh Long tự giác mặc đồ mới ta – nó hóm hỉnh

-Không phải em bảo thế sao? – Long ngượng

-Đùa anh thôi, anh về đi, em tự vào được rồi – nó nói

-Để anh đưa em vào – Long nói

-Cũng được – nó gạt đầu

Sau khi làm thủ tục xong, nó vào phòng chờ

-Anh về đi - nó nói

-Em đi cẩn thận nhé – Long nói

-Tạm biệt anh – nó tặng cho Long một nụ hôn

-Chào em – Long vẫy tay và nhìn theo nó khi nó đi khuất hẳn

.....

-Mẹ, con nhớ mẹ quá – nó chạy lại ôm mẹ nó

- Thế nào, vào đây vui không con? – mẹ nó hỏi

- Dạ vui – nó cười

- Thôi mình về nhà đi – mẹ nó nói

Một buổi sáng, tại lớp học thêm

- Chị ơi, có ai gặp chị kia – nhỏ Yến học cùng lớp nó chạy vào nói khi nó đang ngồi tám cùng với mấy đứa con gái trong lớp

- Ai vậy? – nó hỏi rồi ngoái đầu ra phía cửa sổ

- Em không biết, chỉ thấy anh ý đeo cái kính râm đứng ngoài cửa kia đợi chị kia – nhỏ nói

- Thế hả, để tao ra xem thử - nó nói rồi chạy ra cửa

Anh tìm em ă? – nó đập đập vào vai người đang đứng chống tay vào cửa sổ

- An – anh chàng quay lại nhìn nó

- Anh ... Lâm phải không? – nó sững người

- – Lâm không nói gì, chỉ gật đầu

- Anh sao lại đến đây, để người khác phát hiện thì làm sao đây? – nó lo lắng nhìn xung quanh

- An à, tha lỗi cho anh được không? – Lâm chợt nắm lấy tay nó

- Anh bỏ ra đi, anh đang đứng ở cửa lớp học của tôi đây – nó thấy tay Lâm ra

- Làm ơn đi mà ... - Lâm sụt sùi

- Không bào giờ, anh về đi, đừng làm tôi khó xử nữa – nó nói rồi toan bỏ vào lớp

- Cầu xin em đó ... - Lâm nói rồi kéo nó lại và ôm chặt nó

- Bỏ ra ... - nó nói rồi đẩy mạnh Lâm ra rồi chạy vào lớp

- Ai vậy hả An, người yêu bà à? – cái Nhung hỏi nó

- Không ai thêm yêu loại người như vậy, bà đừng có nói linh tinh – nó nói

- Đùa tí thôi mà, làm gì mà cáu vậy? – nhỏ cười

.....

- Con chào mẹ - nó chào khi về đến nhà

- An về rồi đây hả con, con lên đây mà xem nhà mình có khách quý này – mẹ nó gọi

- Ai vậy mẹ - nó nói rồi chạy lên gác – Anh ... đến đây làm gì? – nó giật mình khi thấy Lâm đang giúp mẹ nó nấu ăn

- Lâm đến đây từ sáng rồi. An này, con giúp mẹ dọn cơm đi – mẹ nó nói

- Vâng – nó nghe lời rồi dọn dẹp

- Lâm này, cháu chạy show như vậy có vất vả không? – ba nuôi nó hỏi

- Cũng quen rồi ạ – Lâm trả lời

- Con ăn xong rồi – nó nói rồi để bát đĩa ra bồn rồi lên phòng

- Cháu cũng ăn xong rồi ạ - Lâm thấy thế liền đuổi theo

- Anh vào Sài Gòn đi – nó cầu

- Anh chỉ mong em tha lỗi thôi mà – Lâm nói

-Anh ... vào ngay TP.HCM cho tôi, đi ngay. Đừng để tôi thấy anh nữa – nó quát

-Em thật sự không muốn nhìn mặt anh nữa sao? – Lâm buồn

-Đúng vậy – nó đồng ý

-Được thôi, anh sẽ mua vé máy bay, tối nay vào luôn Sài Gòn – Lâm buồn bã

-Tùy anh, không liên quan đến tôi – nó lấy một quyển sách ra đọc

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 1 Tháng Trãi Nghiệm (5)

PHẦN 6: LÀM HÒA

-Alo, con chào ba, dạo này ba khỏe không? – nó hỏi

-An à, ba lúc nào chả khỏe – ba nó nói – Sao dạo này con ít gọi điện cho ba thế, hay là quên tôi rồi – ba nó trêu

-Đâu có đâu, tại dạo này con bận học quá, cũng cuối cấp rồi mà ba, ba thông cảm cho con nha – nó giải thích

-Ba đùa thôi mà. An này, sao hai anh em chúng mày tâm sự gì mà nhiều thế? – ba nó hỏi

-Tâm sự nhiều gì hả ba? – nó ngạc nhiên

-Không phải là thằng Lâm nó ở HN một tuần rồi sao? – ba nó hỏi

-Ba có nhầm không vậy? Anh Lâm vào Sài Gòn được bốn ngày rồi còn gì? – nó ngạc nhiên

-Tại sao lại như thế? Nó mấy hôm nay có ở nhà đâu? Ba cứ tưởng là nó vẫn ở ngoài HN – ba nó bắt đầu lo lắng

-Để con thử liên lạc với anh ý xem sao – nó cảm thấy run rẩy

-Ừ, con liên lạc thử xem – ba nó nói

Tút...tút ... số máy quý khách hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau ...

-Tại sao lại không nghe máy? Hay là có chuyện gì rồi – nó lo lắng

Nhắn tin thử xem nào – nó ngồi nhắn cho Lâm cả chục cái tin nhắn nhưng vẫn không nhận được hồi âm

Reng ... reng ... reng

-Alo, ba ạ, con An đây – nó trả lời

-Có liên lạc được với nó không con? – ba nó lo lắng

-Không được ba ạ. Hay để mai con vào đây – nó hỏi

-Không được, còn việc học của con thì sao? -ba nó nói

-Dù gì thì anh ý cũng là một ngôi sao, để báo chí biết được thì không hay đâu. Đằng nào con cũng chỉ đang học thêm thôi, con tự học cũng được – nó thuyết phục

-... Cũng được, nhưng con phải hứa là không ảnh hưởng đến việc học của con đâu đấy – ba nó dặn dò

-Vâng – nó nói rồi cúp máy

Tối hôm sau.....

-An – Long vẫy tay khi thấy nó đang ngó nghiêng ở sân bay

-Anh ... - nó chạy ra

-Đưa đồ đây anh xách cho – Long nói

-Không cần đâu, anh đưa em về nhà đi – nó nói rồi lên xe

.....

-Ba ... - nó gọi

-Con đến rồi đây à! Từ hôm qua con có liên lạc được với nó thêm lần nào không? – ba nó hỏi

-Dạ không – nó lắc đầu

Bây giờ con nghĩ là phải biết được chỗ anh ý đang ở rồi khuyên anh ý về nhà – nó nói

-Cũng đúng, nhưng biết nó ở đâu mà tìm? – ba nó trầm tư

-Mai có lẽ con sẽ đi hỏi thử mấy khách sạn quanh đây xem thế nào – nó chọt nảy ra ý tưởng

-Không được. Con làm như thế thì khác gì nói cho thiên hạ biết được chuyện của nhà mình đâu – ba nó phản đối

-Cũng đúng – nó gật đầu – chắc giờ chỉ còn cách là theo dõi thôi

-Nhưng bằng cách nào? Con có biết nó ở đâu đâu mà theo dõi? – ba nó hỏi

-Thì bây giờ phải biết được lịch diễn của anh ý – nó nói

-Làm sao để tìm được – Long hỏi

-Em sẽ đến công ty quản lí đề hỏi, chắc chắn là họ biết – nó nói

-Cũng tốt nhưng mà ... liệu công ty có nghi ngờ gì không?- Long lo

-Không sao đâu, cứ nói em là fan của anh ý là được rồi chứ gì. Có công ty quản lí nào mà không muốn cho thần tượng mình kiếm được nhiều caste đâu. Đúng không? – nó giải thích

-Cũng có lí, vậy mai Long trở nó đến Sóng Vàng ha – ba nó nói

-Vâng ạ. Cũng muộn rồi ạ, cháu xin phép cháu về - Long cúi đầu chào

-Khoan đã, anh về đâu? – nó chặn đường

-Thì về phòng trọ chứ đâu. Em hỏi gì kì vậy? – Long cười

-Anh vẫn chưa biết chuyện gì sao? – nó thắc mắc – BA...

-À, chú quên chưa nói với mày là cái phòng trọ đấy từ mai hủy hợp đồng thuê đi, sang nhà chú ở luôn cho tiện. ... - ba nó nói

-Thôi ạ, cái này thì ... - Long từ chối

-Thì sao? Anh đừng có mà phụ lòng em như vậy chứ? Em mất cả buổi tối để xin ba đấy. Đẳng nào bây giờ cũng đang đi tìm anh Lâm, anh cứ đi đi về về, tốn bao nhiêu là thời gian. Anh ở đây thì lúc mình cần chỉ lấy xe đi luôn. Mà đợi anh chắc anh Lâm đi mất tiêu rồi – nó chống nạnh

-Hóa ra là em à ... - Long nhìn nó

-Tất nhiên ... còn ai tốt bụng hơn em đâu – nó cười

-An nó nói vậy thì cháu dọn về đây luôn đi – ba nó nói

-Vâng ... - Long gật đầu

-Đi, em dẫn anh lên phòng Ba ơi, con lên phòng đây, cả ngày hôm nay con mệt quá rồi – nó uể oải

-Ừ, lên phòng đi con – ba nó xua tay

-Cháu xin phép – Long cúi đầu

-Nhanh lên... Anh làm gì mà đi chậm thế hả? – nó kéo tay Long

-Tại sao em phải làm vậy? – Long hỏi

-Có nguyên nhân của em hết. Sau này mỗi khi muốn gặp anh thì không phải chờ lâu hiểu chưa. Ngốc ạ - nó nói

-Cám ơn em... Không biết phải cảm ơn thế nào cho hết nữa – Long nói

-Ôn nghĩa gì, với lại em muốn cảm ơn em thì cũng không phải là không có cách – nó nói

-Cách gì? – Long hỏi

-Từ từ rồi sẽ biết... - nó cười rồi mở cửa phòng – Phòng anh nè

-Thật không? Anh tưởng mình chỉ được ở trên gác mái chứ? – Long ngạc nhiên khi thấy căn phòng của mình

-Thế anh có muốn lên không? Để em xin ba cho anh lên đây ở, làm bạn với gián với chuột – nó hỏi

-Tất nhiên là không rồi, cảm ơn em – Long ôm nó, nhảy lên sung sướng

-Bỏ ra, ai cho anh ôm em hả? Chưa cho phép đâu đấy. Ngủ sớm đi – nó ngượng

-O, anh xin lỗi... - Long thả tay ra, gối đầu – Em ngủ ngon

-..... – nó chạy ngay sang phòng – vô duyên – nó nói

12:45 pm

-12 giờ 45, sao lại không ngủ được nhỉ? – Long đứng dậy, ra khỏi phòng và định xuống bếp lấy cốc nước

O, An vẫn chưa ngủ sao? – Long thắc mắc

-Ừa, An, em vẫn chưa ngủ sao? – Long hỏi khi mở cửa phòng nó

-Anh Long, sao anh vẫn chưa ngủ đi? Vào đi – nó giật mình

-Chưa, anh không ngủ được, chắc chưa quen chỗ - Long nói rồi nhìn vào đồng sách vở trên mặt bàn nó rồi hỏi

Em đang làm gì thế?

-À, em đang học – nó trả lời

-Muộn rồi, em để mai học cũng được – Long nói

-Không sao, em không muốn mất danh hiệu đâu – nó cười

-Anh đồng ý việc chăm học của em nhưng mà em thức muộn thế này rồi sáng mai lại dậy sớm thế thì không tốt đâu – Long gấp quyển sách Hóa của nó vào

-Nếu anh không thích thì ra ngoài đi, đừng làm phiền người khác – nó bực

-Anh không có ý đó đâu, anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà – Long lắc tay

-Vậy thì ra ngoài đi - nó nói rồi tiếp tục loay hoay với đồng Hóa

-O... em giận sao... cho anh xin lỗi – Long bối rối

-Ồn quá đi... từ trước đến nay chưa có ai dám gấp sách khi tôi đang học đâu – nó quay sang lờm Long

-Anh... anh xin lỗi... đừng giận mà – Long lắc tay nó

-Ồn quá đi, ra ngoài đi – nó quay vào bàn học

-An... - Long nói

-Sao? – nó gắt

-Đề anh lấy chút sữa cho em uống nha. Uống để có sức làm bài tiếp nha – Long nói

-Cũng được. Tha cho anh đấy – nó cười

-Thật sao? Cảm ơn em, đợi anh tí – Long sung sướng

Long đi luôn xuống bếp rót cho nó một cốc sữa rồi đun lên và mang lên phòng cho nó.

-An, sữa của – Long mang sữa vào cho nó nhưng nó đã ngủ mất rồi

Anh bế nó lên giường, đắp chăn cho nó rồi khẽ đặt một nụ hôn lên trán nó

.....

-Anh Long, dậy đi – nó gõ cửa phòng Long

Anh Long – nó tiếp tục gọi

Không dậy hả, biết tay em – nó cười thầm

Nó chạy xuống chỗ để chìa khóa, tìm lấy chìa khóa mở phòng Long.

-Anh có chịu dậy không hả? – nó kéo chăn của Long ra

A - nó che mắt, Long đang cười trần

-Ồ, An... Em làm sao mà vào được phòng anh vậy – Long hoảng hốt khi bị An nhìn thấy

-Sao anh ngủ lại không mặc áo? – nó quay mặt và hỏi

-Tại nóng quá mà – Long giải thích

-Anh nhanh lên đi, không thì em bắt taxi đi đấy – nó chạy ra khỏi phòng

Hừ ... chết mất – nó nói khi ở ngoài hành lang

-Dì ơi, An đâu rồi hả dì? – Long hỏi dì Bích

-Nó đang ở ngoài vườn ỹ. Mà này, mày làm gì mà để mặt con bé đỏ như quả cà chua thế hả? Trêu nó à? Dì hỏi thì nó nhất định không nói – dì Bích hỏi dồn dập

-Đâu có gì đâu dì ... không có gì – Long phản bác

-Thật không đó? – dì Bích vặn vẹo

-Thật mà ... để con gọi An vào ăn sáng – Long ngập ngừng

An – Long đập vào vai nó khi thấy nó đang ngồi ở ngoài vườn

-A – nó kêu lên

-Anh xin lỗi, anh làm em đau à? – Long giật mình

-Ồ ... anh ... có chuyện gì sao? – nó ngượng

Cho em xin lỗi chuyện lúc nãy

-À, không có gì. Cũng tại anh không chịu dậy. Với lại em quên chuyện đấy đi được không? – Long ngại ngùng hỏi

-Chuyện đó á ... em cũng không muốn nhớ đâu ... mình ... mình vào ăn sáng đi – nó nói rồi chạy trước

-Ừ ... - Long chạy theo nó

.....

-Công ty Sóng Vàng đây rồi An – Long nói

-Ừ ... anh đợi em nha – nó bước xuống xe

-Đợi anh tí, anh đi cùng em – Long đề nghị

-Cũng được – nó gật đầu

Em chào chị - nó cúi chào chị lễ tân

-Chào em, em muốn gặp ai – chị lễ tân hỏi

-Em muốn gặp người quản lí lịch diễn của ca sĩ Hoàng Lâm – nó trả lời

-Để làm gì vậy em? – chị lễ tân ngạc nhiên

-Em muốn biết lịch diễn để đặt vé cho các buổi biểu diễn của anh ấy ý mà. Em không biết mua vé ở đâu. Em là fan của anh ý mà chị - nó cười

-Vậy sao. Thế thì để chị cho em lịch diễn của anh ý – chị lễ tân nói

-Thật hả chị. Em cảm ơn – nó cười

-Chị ơi, mua vé ở đâu hả chị? – nó hỏi

-À, phòng trà thì em mua vé ở ngoài cổng ý – chị lễ tân nói

-Dạ, em cảm ơn – nó cúi đầu chào

.....

-Con chào ba – nó cúi gầy

-Thế nào? Con lấy được lịch diễn chưa? – ba nó hỏi

-Được rồi ba, để con xem nào ... 21h30 tại phòng trà Nam Quang, ngày 26/7, vậy là tối nay – nó nói

-Con có kế hoạch gì không? – ba nó hỏi

-Con định là sẽ đến đó rồi tìm cách để khuyên anh ý về - nó nói

-Được không vậy? – ba nó hỏi

-Phải thử chứ ba – nó trả lời – Con lên phòng đây

-Ừ - ba nó nói rồi cầm lấy tờ báo

-Anh Long, tối nay anh đưa em đến cho đó bằng xe máy được không? – nó hỏi Long khi đi trên cầu thang

-Tại sao lại đi bằng xe máy? – Long thắc mắc

-Anh có lách qua được đường fan với ô tô không? – nó hỏi lại

-Ừ nhì, anh quên, có cần phải hỏi ý kiến chú không? – Long hỏi tiếp

-Cần gì, chuyện con con thế mà anh cũng phải hỏi, anh có phải là đàn ông không vậy? – nó thách thức

-Đương nhiên rồi, nếu anh không phải là đàn ông thì liệu sáng nay chắc có người cũng không hét lên khi đang ở trong phòng anh đâu nhì - Long hóm hỉnh

-Ghét anh, để em tự đi tối nay – nó ngượng rồi chạy trước

-Anh đùa mà, đừng có giận – Long giữ nó lại

-Kệ anh, ghét anh rồi, biết thế ngay từ đầu em không xin ba cho anh về đây. Ở nhà này em toàn bị hai anh bắt nạt thôi – nó giả vờ sụt sịt

-Ngượng lại chứ - Long cười

-Kệ anh ... - nó chạy vào phòng rồi khóa cửa luôn

.....

-Anh Long, anh Long ... anh Lâm kia – nó đập đập vào người Long rồi chỉ về một góc đường

-Ừ, anh thấy rồi – Long nói

-Mình vào trong đi – nó kéo tay Long đi

-Khoan, em muốn bị lộ hết hay sao mà vào trong đó – Long kéo nó lại

-Anh bị sao vậy hả? Fan đông thế kia cơ mà, lo gì chứ - nó nói

-Ừ nhỉ, quên mất, vào trong thôi – Long nói

-Cảm ơn các bạn đã đến đây muộn như thế này – Lâm nói

-Có mấy ngày mà anh ý trông gầy sọp hẳn đi, tội ghê – nó xúc động

Ngồi khoảng được gần hai tiếng, nó quay sang hỏi Long

Cho em mượn lưng anh được không?

-Để làm gì vậy? – Long thắc mắc

-Có việc, rốt cuộc là cho mượn không? – nó nói

-Đây ...- Long thở dài rồi quay lưng lại

Nó đặt tờ giấy lên lưng của Long rồi viết lách một hồi sau đó chạy lên gần sân khấu, đưa cho quản lí ở đó

-Em đưa gì vậy? – Long hỏi khi thấy nó quay lại

-Tí rồi anh sẽ biết – nó nói

-Khán giả cứ sợ Lâm mệt hay sao ý mà cứ hát một bài rồi lại gọi thư – Lâm cười

“Anh Lâm ơi, anh có thể hát bài Quay về được không? Em muốn những người con có thể quay về nhà, quây quần bên gia đình – Lâm đọc

Quay về bên gia đình sao? – Lâm nghĩ

Mời quý vị lắng nghe bài Quay về - Lâm cúi đầu

“..... Chỉ mong ở nhà mẹ cha bên ta đừng khôn lớn

..... Quay về chốn quê nhà, vui đùa vẫn chan hòa” – giọng Lâm run run lên

-Hức ... hức... - nó ngồi dưới mà cũng không cảm nước mắt mà khẽ roi lệ

-Đừng xúc động vậy chứ em, nín đi – Long khẽ dỗ dành

-Và bài hát cuối cùng Lâm gửi đến quý vị ngồi đây vào tối nay là bài “Nghĩ về cha” – Lâm nói trong tiếng vỗ tay của khán giả

.....

-Anh lấy xe đi, anh Lâm chuẩn bị ra rồi kia – nó nói với Long khi thấy fan đứng ngoài cửa đông dần lên

-Ừ ... anh đi đây, đợi anh ở góc đường kia nha – Long nói

-Anh đi nhanh lên đi – nó vẫy tay

5p sau..

-AN – Long vẫy tay nó ở bên góc đường

-Đi ... đuổi theo cái taxi kia đi – nó chỉ chiếc taxi màu xanh lá ở bên kia đường

-Táp vào anh ... lộ bây giờ - nó nói

-..... – Long lập tức rẽ ngay vào một ngõ nhỏ gần đó và đợi cho taxi của Lâm đi xa hơn rồi mới đi tiếp

-A – đầu của nó bị đập vào lưng của Long – anh đi kiểu gì vậy?

-Mình bị mất dấu rồi – Long ngó xung quanh ngă tư

-Mất dấu á? – nó giật mình

Thế là toi công cả một buổi tối – nó thờ dài

-Nhưng mà ngă tư này nổi đến 2 con đường đều cụt hết – Long nói

-Vậy thì không cần theo dõi nữa, em có cách để tìm ra chỗ anh ý ở rồi – nó chợt nảy ra ý tưởng

-Cách gì? – Long hỏi

-Về nhà đi – nó giục

-Nhưng cách gì mới được chứ? - Long hỏi lại

-Về nhà rồi em nói cho, nhanh lên – nó nói

-Từ từ – Long chạy xe

Trên phòng nó

-Em có cách gì không? – Long hỏi

-Đơn giản lắm ... - nó cười – đó là hai đường cụt đúng không? Vậy thì mình chỉ cần tìm ra trong hai con đường đó có những khách sạn nào là tìm ra được chỗ anh Lâm rồi

-Ừ nhỉ, thế mà anh không nghĩ ra, em thông minh thật đấy – Long gật gù

-Tất nhiên rồi – nó cười – để em tìm xem

-Ừ

-Hả ... những 5 cái lặn – nó giật mình khi thấy kết quả trên mạng

-5 cái gì? – Long hỏi

-Khách sạn, 5 cái thì làm sao mà tìm hết được? – nó than vãn

-Không sao đâu, mình đi hỏi từng khách sạn một là được – Long nói

-Không được! Làm thế rồi là lên báo luôn đấy – nó phản đối

-Vậy bây giờ phải làm sao? – Long thờ dài

-Chỉ còn cách là rình tiếp thôi chứ sao? – nó nói, tối mai 20h30 tại WE

-Rình nữa hả? – Long hỏi

-Tất nhiên rồi, chỉ còn mỗi cách đó thôi – nó nói

-Chết mất thôi – Long nói

-Có ai bắt anh đi đâu mà than – nó nói rồi lại lấy từ trong ngăn bàn ra đồng sách vở

-Ấy, anh đùa mà ... anh đi ... anh đi – Long nói lại

-Biết điều đấy, thôi anh ngủ sớm đi – nó nói

-Ừ, em ngủ sớm – Long ra khỏi phòng nó

.....

-Ba ... sao ba dậy sớm thế? – nó hỏi khi thấy ba nó đang ngồi đọc báo

-À, ba không ngủ được – ba nó lật trang báo tiếp theo

-Có phải là vì chuyện anh Lâm không ba? – nó ngồi xuống sofa

-Cũng một phần – ba nó gấp tờ báo vào – có tin tức gì của nó chưa con?

-Chỉ nốt tối nay là biết được chỗ anh ý ở rồi ba ạ - nó nói

-Thật thế sao? Tốt quá rồi – ba nó vui hẳn lên

-Ba ... ba vào ăn sáng đi ba – nó cùng ba nó vào phòng bếp

-Ừ ... đi ăn thôi

.....

-Lần này mà anh còn làm mất dấu nữa là em nghỉ chơi với anh luôn đấy – nó cảnh cáo

-Anh biết lỗi rồi mà ... với lại, tại em cứ nói là phải giữ khoảng cách nên anh mới đi xa xe của Lâm nên mới mất dấu mà – Long nói

-À, hóa ra là lỗi tại em nhĩ! Vậy thì để em tự đi vậy, anh đỡ mất công – nó nói

-Anh đâu có ý đó đâu Anh đùa ý mà – Long cười xòa

-Thế còn không mau ra lấy xe đi – nó nói – anh Lâm bắt đầu ra rồi kia

-Ừ – Long chạy ra ngay chỗ gửi xe

-Đuổi theo đi nhanh lên anh – nó giục

-Từ từ chứ - Long nói

-Anh ý rẽ rồi kia, rẽ vào nhanh lên – nó nói

-Khách sạn Thiên Minh – Long nói

-Minh rình ở đây đi, xem có đúng là anh ý ở trong khách sạn này không – nó nói

Chợt – nó hôn ngay vào môi Long khi thấy Lâm quay lại một cách bất ngờ làm Long sửng cả người

-Em – Long áp úng

-Em xin lỗi ... lúc này không làm thế là bị anh Lâm thấy rồi – nó tiếp tục ngó nghiêng

-Anh – Long không nói được câu nào

-Đúng rồi, vậy là anh ý ở khách sạn này rồi, ngày mai em sẽ quay lại đây – nó thản nhiên nói và quay lại thì thấy

-Anh ... anh sao vậy? – Long bị chảy máu mũi

-À, không sao cả, chắc tại nóng quá – Long lấy tay quạt vội máu

-Thật là không sao chứ? Mai anh ở nhà nghỉ đi, mấy hôm nay anh cũng mệt rồi – nó lo lắng

-Anh không sao thật mà. Lên xe đi, anh chở em về - Long nói

-Ok – nó ngồi lên xe và tiến thẳng về nhà

.....

-Ba ơi, con đi có chút việc đây ạ - nó xin phép

-Đi đâu vậy con? – ba nó hỏi

-Thì đi lời cổ anh Lâm chứ đi đâu nữa ba – nó đi giày

-Con biết chỗ nó đang ở rồi sao? – ba nó ngạc nhiên

- Vâng, khách sạn Thiên Minh ... - nó nói

- Thằng đó mà về đây là biết tay ba – ba nó đập bàn

- Để anh đưa em đi – Long nói

- Không cần đâu, em tự đi được rồi, anh ở nhà nghỉ ngơi đi, mấy ngày hôm nay anh quá sức rồi đấy – nó nói

- Nhưng mà ...

- Không nhưng nhị gì hết, em nói ở nhà là ở nhà – nó quả quyết

- Dạ, tuân lệnh ... - Long đồng ý làm nó phì cười

.....

- Chị ơi cho em hỏi phòng anh Hoàng Lâm số bao nhiêu ạ? – nó hỏi chị lễ tân

- Em hỏi để làm gì? – chị lễ tân nghi ngờ

- Anh Lâm hẹn em đến đây để trả ảnh hôm trước anh ý đi hát, em là chủ tịch fan club ạ - nó nói

- Sao không thấy anh ý nói gì? Nếu anh ý hẹn em thì em phải biết số phòng rồi chứ? – chị lễ tân thắc mắc

- Hôm trước, anh ý mới chỉ cho em khách sạn chứ chưa nói số phòng còn điện thoại của anh ý em không liên lạc được – nó kiên nhẫn

- Thôi được rồi. Anh Lâm ở phòng 205 em đi cầu thang lên trên tầng 2 nhé – chị lễ tân nói

- Em cảm ơn – nó cười

- Không có gì. À mà này, nếu được thì xin chữ kí của anh ấy hộ chị được không? – chị lễ tân hỏi

- Nhưng mà chị không được nói với ai là em đến đây đâu vì nếu không fan kéo tới đây thì em không lấy được chữ kí đâu chị - nó nhắc nhở

- Tất nhiên là phải như thế rồi. Thôi em lên đi – chị lễ tân hí hửng vì sắp xin được chữ kí của thần tượng

Cốc ... cốc ... cốc

- Tôi đã nói là không cần dọn phòng rồi cơ mà ... - Lâm mở cửa với một tâm trạng bực bội

- Ai phải dọn phòng cho anh ... - nó nói

- An ... sao em lại đến đây – Lâm ngạc nhiên với sự xuất hiện bất ngờ của An

- Vào phòng đi rồi hãy nói, ở ngoài này không tiện – nó nói

- Em nói đi, sao em biết anh ở đây? - Lâm hỏi nó

- Vậy anh nói đi, tại sao anh lại ở đây? Anh không có nhà sao? Anh không nghĩ tới ba à? Sao anh không nói tiếng nào mà lại bỏ đi như vậy? – nó quát

- Anh không dám về - Lâm hạ giọng

- Tại sao lại không dám về? – nó thắc mắc

- Bố nói rồi, trong vòng một tháng em mà không tha lỗi cho anh thì bố sẽ không nhìn mặt anh nữa thôi – Lâm kể

- Trời đất ơi, chỉ vì vậy mà anh không về nhà á hả - nó tức

- Anh sợ lắm ... anh không dám nhìn mặt bố nữa đâu – Lâm nói

- Anh ... anh đúng là ĐỒ HÈN mà – nó quát

- Em không được phép nói anh như vậy – Lâm phản bác lại

- Tại sao chứ? Một người đàn ông mà không dám đối diện với những việc mình làm thì không phải là hèn thì là gì?

- Anh đúng là người sai nhưng anh cũng đã biết lỗi và xin lỗi em bằng mọi cách rồi còn gì nữa. Em cũng vừa vừa phai phai thôi chứ

-Anh ... anh nói gì cơ?

-Anh nói em cố chấp đấy

-LÒNG TỰ TRỌNG CỦA ANH THÌ ĐÁNG QUÝ CÒN LÒNG TỰ TRỌNG CỦA NGƯỜI KHÁC THÌ RẼ MẶT, ĐÁNG KHINH THƯỜNG SAO ĐÚNG KHÔNG? – nó rung rung

-Anh cũng hối hận lắm rồi, cũng đã xin lỗi em bằng mọi cách rồi. Từ trước đến nay chưa bao giờ anh phải hạ thấp bản thân để xin lỗi người khác cả. Lần này là quá đáng lắm rồi

-VẬY CHO NÊN TÔI MỚI NÓI ANH LÀ CON NGƯỜI HAI MẶT, VÔ TÂM, VÔ TRÁCH NHIỆM

-Em không có quyền nói như vậy. Em tưởng em tốt đẹp lắm sao?

-Anh ... anh nói vậy là sao?

-Một con người suốt ngày chỉ biết dùng bạo lực, tìm tòi những cái xấu của người khác để đe dọa, em làm thế không thấy là chính em đang lợi dụng sao?

-TÔI LÀM NHƯ VẬY CŨNG CHỈ VÌ MUỐN TỐT CHO MẤY NGƯỜI THÔI. BIẾT VẬY NGAY TỪ ĐẦU TÔI CŨNG KHÔNG TỐN CÔNG SỨC ĐỂ BÂY GIỜ KHÔNG ĐƯỢC CẢM ƠN LẠI CÒN BỊ MẮNG MỎ THỂ NÀY

-Tốt cho bọn anh sao? Con trai không phải làm chuyện bép núc đó

-Anh ... anh – nó ngã khụy xuống đất, ngất xỉu

-AN ... AN ... em sao vậy? – Lâm bế nó lên giường

Đừng làm anh sợ mà, tỉnh dậy đi – Lâm gọi

Một lúc sau

-Em ... tỉnh lại rồi sao – Lâm vui mừng khi thấy nó từ từ mở mắt

-Anh tránh xa tôi ra đi ... - nó đẩy Lâm ra

-Anh xin lỗi, lúc này anh có hơi quá lời – Lâm hỏi hận

-Anh nói chuyện với con người lợi dụng, không tốt đẹp như tôi làm gì? - nó quay mặt ra chỗ khác

-Tất cả là anh không đúng. Anh không nên nói em như vậy. Bây giờ thì em uống cốc sữa này đi – Lâm nói rồi đưa cho nó cốc sữa

-Không uống – nó đẩy cốc sữa ra

-Bây giờ em muốn anh phải làm sao đây? – Lâm cúi

-... – nó không nói gì mà chỉ ngồi bó đầu gối ở trên giường mặc kệ Lâm

Còn về phía Lâm thấy nó như vậy cũng mùi lòng mà dọn quần áo

-Đi ... - Lâm chìa tay ra trước mặt nó

-Đi đâu – nó không thèm nhìn Lâm

-Về nhà ... anh sẽ đối mặt với những chuyện mà anh đã gây ra – Lâm nói

-Anh cũng biết suy nghĩ đấy – nó nói – Còn đứng đấy làm gì? Về mau lên

-Nhưng trước hết em phải uống cốc sữa này đi đã – Lâm nói

-Tôi ghét sữa lắm, không cần đâu, tôi khỏe rồi, về mau lên

.....

-Vào nhà đi – nó nói

-Anh ... sợ lắm

-Nếu anh sợ thì có thể trở về lại khách sạn đó mà

-Không ...

-Vậy thì vào nhanh lên – nó đẩy Lâm vào nhà

-Ba ơi, bọn con về rồi – nó nói

-Mày đi đâu mà giờ còn vác mặt về đây hả? – ba nó quát

-Bố, con xin lỗi bố - Lâm đứng lên phía trước

-Mày đi luôn đi, còn về đây làm gì nữa? – ba nó quát lên

-Con xin lỗi, bố tha lỗi cho con được không? – Lâm bắt đầu rơi lệ

-Dì Bích à, mang roi ra đây – ba nó quát

-Ba, đừng mà, khó lắm anh Lâm mới chịu về, ba đừng làm cho anh ý sợ - nó nói

-Dì còn chờ gì nữa, nhanh lên – ba nó quát rồi cầm cây roi mây lên

Nằm xuống đó – ba nó chỉ tay vào cái ghế sofa – hôm nay tao không dạy dỗ lại mày thì không được rồi

-Bố, con lớn rồi mà – Lâm nói

-Mày lớn rồi thì không phải là con tao chứ gì? – ba nó hỏi – Vậy thì mày đi luôn đi, từ giờ, tao không coi mày là con của tao nữa – ba nó vút cây roi xuống đất

-Bố ... con xin lỗi ... con xin bố đừng nói như vậy mà ba – Lâm quỳ xuống dưới chân ba nó rồi khóc

-... – ba nó vẫn im lặng

-Bố muốn phạt con như thế nào cũng được mà ba – Lâm khóc nức lên

1p, 2p rồi 5p, 10p, ba nó vẫn lặng lẽ, không nói gì

-Ba à, anh ý cũng biết lỗi rồi mà ... ba tha lỗi cho anh ý đi – nó lên tiếng để phá vỡ cái không khí đáng sợ ấy

-Bố ... con xin lỗi ... - Lâm nức nở

-... – ba nó không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm cây roi lên

Lâm biết vậy cũng tự giác lên ghế sofa nằm sắp xuống

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

-A ... - Lâm khẽ kêu, người hơi nẩy lên

-Ba à, đánh thế là đủ rồi đấy ba – nó chặn tay ba nó

-Tránh ra – ba nó đẩy nó ra

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

Vút ... chát ... chát ... chát ... chát

-Bố, con biết lỗi rồi, tha lỗi cho con đi – Lâm đã hết sức chịu đựng rồi

-Vút ... - ba nó định đánh cây tiếp theo

-... hic ...hic – Lâm đang gồng mình để đón lấy cây roi mây tiếp theo

Chát ... - nhưng sao lại không cảm thấy đau?

-Ba à, đừng đánh nữa mà – nó khóc

Thì ra, An đã đỡ cho nó cây đó và kết quả là nó đã bị ba nó đánh trúng vào ngay bắp tay

-Có tránh ra không thì bảo – ba nó cúi rồi đẩy nó ra nhưng mà lần này đầu nó lại đập trúng cạnh bàn uống nước, khiến nó hơi loạn choạng và ngã xuống đất

-AN... em có sao không? – Long hét lên rồi lại đỡ nó dậy

-An, có sao không con? – ba nó vút cây roi sang một bên rồi chạy lại hỏi han

-Ba à ... đừng ... đánh ... nữa – nó thều thào

-Tao thật là thất vọng ... - ba nó vút cây roi xuống đất rồi lên gác

-Anh có sao không? – nó chạy lại chỗ Lâm

-Hức ... hức – Lâm khóc nức lên

-Anh Long, giúp em đỡ anh ý lên phòng đi – nó nói

Anh đi từ từ thôi – nó đỡ Lâm lên

Anh đợi em một chút ... – nó chạy xuống nhà, mang lên một lọ thuốc

Anh Long, anh bôi thuốc giúp anh Lâm đi

-Ừ ... đưa cho anh – Long lại gần chỗ Lâm

-Không được lại gần đây – Lâm hét lên, lấy chân đạp lên

-Anh sao vậy? Sao lại không bôi thuốc? – nó chạy lại

-Không ai được phép nhìn tôi trong bộ dạng này hết – Lâm khóc nức

-Anh yên tâm đi, sẽ không ai biết chuyện này nữa đâu – nó nhẹ nhàng

-Không... không... không – Lâm khóc

-Anh đừng có như vậy được không? – nó cũng rung rung

-Cậu chủ, An không nhìn được vậy để tôi bôi thuốc giúp cậu – Long nói

-Không được ... tránh ra hết đi – Lâm hét lên

-Chỉ có ba mới xử lý được vụ này thôi – nó nói

Cốc ... cốc ... cốc

-Ba ơi ... con An đây ... mở cửa cho con đi ba – nó gọi

-Con không cần phải xin xỏ cho nó – ba nó quát

-Không xong rồi ba ơi ... anh Lâm ... anh Lâm ... anh ý ... - nó nói gấp

-Lâm ... Lâm nó làm sao? – ba nó mở cửa

-Anh ý không chịu bôi thuốc ... vẫn đang nằm ở trong phòng ...

-Sao nó lại cứng đầu như vậy? – ba nó bực mình

-Anh ý nói là không ai được phép thấy vết thương của anh ý – nó nói

-Nó... thật là ...

-Ba ... ba bôi thuốc giúp anh ý đi – nó năn nỉ

-Thôi được rồi ... để ba ... - ba nó chạy sang phòng Lâm

-Chú – Long lên tiếng

-Đưa lọ thuốc đây ... - ba nó nói – Để chú bôi cho nó

-Đây ạ – Long đưa cho ba nó

-Anh ... mình ra ngoài đi – nó đẩy nhẹ Long ra đứng rình ở ngoài cửa

Ba nó đến cạnh Lâm, kéo tấm chăn xuống rồi nhẹ nhàng chấm lên vết thương ít thuốc. Lâm thấy có người đang bôi thuốc nên lại to tiếng

-Sao mấy người lì quá vậy? Tôi bảo ra ngoài hết cơ mà

-..... – ba nó vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ bôi thuốc

-Đi ra hết ... đừng có thương hại tôi – Lâm lại nói to

-Vẫn còn sức hét thì vẫn chưa nặng lắm đâu nhi - ba nó nói

-Bố – Lâm nghe thấy tiếng bố thì im lặng

-Hôm nay bố có hơi mạnh tay với mày ... có đau lắm không? Cũng tại mày ... tự nhiên lại bỏ đi như vậy, chẳng nói cho ta tiếng nào làm cho ta lo lắng ... có mạnh lắm không? – ba nó nói

-Con ... xin lỗi – Lâm bật khóc

-Nín đi ... đừng khóc ... con trai gì mà hờn tí là khóc – ba nó gạt giọt nước mắt lăn trên má Lâm

-Bố còn giận con không? – Lâm khẽ hỏi

-Nghỉ cho khỏe đi – ba nó khẽ vỗ vào người Lâm rồi ra ngoài

-Vậy là ba tha lỗi cho anh ý rồi đúng không? – nó đã bật khóc lúc nào mà không hay

-Coi kìa, em cũng mít ướt ghê – Long giọng cũng run run

-Mình xuống nhà chuẩn bị chút gì cho anh Lâm đi – nó nói

-Đi – Long tán thành

-Ừa ... ba – nó giật mình khi thấy ba nó bước ra từ phòng Lâm

-Con mang chút gì vào cho nó đi – ba nó nói

-Vâng, con đang định mang vào đây ba

-Này ... ăn chút gì đi – nó đặt khay thức ăn lên bàn

-Anh không ăn đâu ... anh ... lạnh lắm ... lạnh lắm – Lâm thều thào?

-Anh lạnh sao? Thôi không xong rồi, anh bị sốt rồi – nó hốt hoảng khi thấy trán Lâm nóng ran

Uống thuốc đi đã rồi ngủ một lúc chắc cũng đỡ hơn – nó đưa cho Lâm mấy viên thuốc và giúp anh uống

Anh ngủ đi, tôi ra ngoài – nó đứng lên

-Đừng đi mà ... - Lâm giữ tay nó

-Bỏ ra đi, tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi – nó đẩy tay Lâm ra

-Làm ơn đi mà ... đừng có đi ... - Lâm nắm chặt tay nó hơn

Thấy Lâm ốm như vậy nên nó cũng không ngờ mà cũng dễ yên như vậy mà ngồi chăm sóc Lâm. Một lúc sau, nó đặt tay lên trán Lâm thì thấy nóng nên nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Lâm mà lấy khăn. Đắp khăn lên trán cho Lâm xong, nó ngồi cạnh giường của Lâm

-An ... An ... đừng đi – Lâm thì thầm

-Anh Lâm, anh làm sao vậy? – nó lo lắng

-Đừng đi ... đừng đi mà – Lâm nói to hơn

-Anh làm sao vậy ... đừng làm em sợ - nó sợ hãi

-Anh biết lỗi rồi mà ... đừng đi – Lâm nói

-Yên tâm đi, em sẽ không đi đâu – nó nắm lấy tay Lâm mà rung rung

Em chỉ muốn anh thật sự biết tôn trọng người khác thôi, sẽ không rời xa anh đâu

Lâm dường như nghe được lời nói của nó trong giấc mơ nên cũng yên tâm mà chìm sâu vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Lâm thấy nó đang dựa lưng vào thành giường và gật gù mà tay vẫn nắm lấy tay mình thì vô cùng xúc động

-Cảm ơn em ... - Lâm nhẹ nhàng hôn lên má nó

-Anh dậy rồi sao? Thấy trong người đỡ hơn chưa? – nó thoáng thấy động đậy nên tỉnh dậy

-Đỡ rồi – Lâm gật đầu

-Đỡ rồi thì tốt, anh ngủ thêm đi, tôi về phòng đây – nó bước xuống giường

-An ... tha lỗi cho anh được không? – Lâm hỏi

-.... – nó không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi

-Anh, anh mang cháo vào cho anh Lâm hộ em nha – nó bung khay thức ăn vào phòng Long

-Sao em không tự đưa đi – Long ngạc nhiên

-Nhờ anh có chút vậy mà cũng không được. Kì bo – nó nói

-Đâu... anh có nói là không đưa đâu ... cứ để anh – Long thấy nó có vẻ dỗi thì đứng lên cầm lấy khay thức ăn luôn

-Phải vậy chứ ... Cảm ơn anh. À, anh phải giám sát anh ý đấy nhé, bắt anh ý phải ăn hết bát cháo này và đưa thuốc cho anh ấy nha – nó nói

-Được rồi cô nương – Long cười

Gần cả tuần nay, ngày nào nó cũng thức đêm chăm sóc cho Lâm nhưng Lâm không hề hay biết. Vẫn như mọi hôm, nó lại nhờ Long mang đồ ăn cho Lâm

-Anh ... hi ... - nó đưa kha

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 1 Thảng Trãi Nghiệm (6)

PHẦN 7: LONG, LÂM À, HAI NGƯỜI LẠI SAI RỒI

Nó từ từ mở mắt, nhẹ nhàng ngồi dậy và dựa lưng vào tường. Nó thấy Lâm đang gói đầu lên tay mà ngủ, còn Long cũng đang chống tay gật gù.

-A... – nó đứng dậy định đi nhưng nó đã quên mất là nó đang truyền nước

Chết mất thôi ... tại mày ý – nó rút cái kim truyền ra rồi ra giá sách lấy quyển sách và xuống dưới nhà

-An ... con tỉnh rồi sao? – dì Bích giật mình

-Vâng ... - nó gật đầu

-Sao con không ở trên phòng nghỉ đi ... để dì đưa con lên phòng – dì Bích lo lắng

-Không sao đâu dì ... nằm trên đó ngọt lắm – nó nói

-Không được ... - dì Bích nói

-Con ở ngoài vườn nha dì ... nếu anh Lâm với anh Long có hỏi thì dì cứ nói là dì không thấy con nha ... mấy tên đó phiền lắm ... con muốn có chút không gian yên tĩnh – nó nói

-Dì biết rồi ... - dì Bích nói – con có muốn uống gì không? Nước cam nha

-Dạ được ... dì mang ra vườn giúp con nha – nó cười

-Dì ... dì ơi ... dì có thấy An đâu không? – Long chạy vội xuống cầu thang hỏi to

-Giật cả mình ... làm gì mà mới sáng sớm đã âm ỉ thế hả? – dì Bích cau

-Trời ơi, lúc này là lúc nào rồi mà dì còn để tâm đến mấy chuyện đó. Dì có thấy An đâu không? – Long lo lắng

-Không ... không biết – dì Bích ngập ngừng

-Thấy An chưa? – Lâm cũng chạy xuống hỏi

-Chưa thấy đâu cậu chủ ạ - Long lắc đầu

-Lạ nhỉ, tối qua vẫn nằm trên giường cơ mà, sao mới sáng sớm đã không thấy đâu rồi – Lâm gãi đầu

Dì Bích thấy hai người đó cứ cuống cuống như vậy thì không nhịn được cười

-Dì cười gì vậy? Dì không lo sao? – Long cuống cuống

-An á ... đang ở ngoài vườn ý ... - dì Bích lắc đầu

-HẢ ... ngoài vườn ... sao dì nói là dì không biết cơ mà? – Long ngạc nhiên

-Tại nó không cho dì nói, nó bảo là hai đứa phiền đấy – dì Bích cười

-Phiền hả ... trời đất ơi – Lâm than

-Dì khuyên mãi mà nó có chịu lên phòng đâu – dì Bích nói – Thôi để dì mang nước cam ra cho An... mấy đứa cũng đừng lo lắng quá

-Long này ... tôi có kế này hay cực ... - Lâm cười

-Kế gì vậy? – Long tò mò

-Thế này này – Lâm thì thầm

-Được ... nhưng mà có ác quá không cậu chủ? – Long hơi lo

-Không sao ... An cũng làm mình lo đấy thôi – Lâm lắc tay

-Mấy đứa lại nghĩ ra trò gì đấy hả? – dì Bích nghi ngờ

-Không có gì đâu dì – Lâm cười

-Liệu đấy ... con bé vừa mới tỉnh lại, nó mà có làm sao thì hai đứa không xong với ông chủ đâu – dì Bích cảnh cáo

-Dì yên tâm đi – Lâm trấn an

-An ... nước cam của con này – dì Bích đặt cốc nước lên bàn

-À ... con cảm ơn ... - nó vẫn không hề biết chuyện Lâm và Long đang sốt sắng tìm nó

-Con ngồi đây nghỉ đi, đi chuẩn bị đồ ăn sáng – dì Bích nói

-Vâng ... - nó đọc sách tiếp

Một lúc sau....

-An ... An ... An ơi ... em ở đâu vậy? – Long giả vờ hốt hả chạy ra vườn

-Có chuyện gì vậy? – nó giật mình khi đang đọc sách

-Cậu chủ ... cậu chủ ... - Long ngập ngừng

-Anh Lâm ... anh Lâm làm sao cơ? – nó đứng bật dậy hỏi

-Cậu chủ ... cậu ý ... - Long ngắt ngứ làm cho nó sốt ruột

-Anh ý làm sao? – nó lo lắng

-Có chuyện rồi ... cậu chủ ... - Long ngập ngừng

-Anh ý đang ở đâu? – nó sốt sắng

-Trong phòng khách ... khách? – Long nói

-Vậy thì nhanh lên – nó chạy vội vào

Trong khi nó lo lắng chạy vội vào phòng khách thì Long nhảy lên sung sướng vì đã lừa được nó. Sau đó, Long chạy theo nó vào phòng khách

-AN OI, CẬU CHỦ HÌNH NHƯ BỊ KIẾT SỨC HAY SAO Ý ... - Long cố tình nói to để Lâm nghe thấy

-Dính câu rồi sao? – Lâm cười thầm

-Anh ... anh có sao không vậy? – nó chạy vào cạnh Lâm

-Anh ... anh ... anh thấy mệt quá – Lâm giả vờ thốn thển

-Để em gọi cấp cứu đưa anh đi bệnh viện nha – nó lo lắng

-Không đi đâu ... - Lâm lắc đầu

-Sao lại thế? Nhỡ có chuyện gì thì sao? – nó bồn chồn

-Không cần đi bệnh viện đâu ... chỉ cần em ... - Lâm hỏn hển

-Em là sao? Anh cứ nói đi? Chỉ cần anh chịu đi bệnh viện thì việc gì em cũng đồng ý hết – nó nói

-Thật ... không? – Lâm nói mà làm cho Long chết vì cười

-Thật mà ... - nó gật đầu

-Tha lỗi ... cho anh được không? – Lâm thều thào

-Được ... được ... tha lỗi cho anh ... đi bệnh viện đi – nó bắt đầu rơi nước mắt

-Cám ơn ... - Lâm giả vờ ngắt đi

-ANH ... TỈNH LẠI ĐI ANH – nó thét lên

-Có chuyện gì vậy? – dì Bích từ trong bếp chạy ra

-Dì ơi, tất cả là tại con, vì con mà anh Lâm ra nông nỗi này ... - nó khóc nức

-Có chuyện gì vậy? Lâm ... - dì Bích cũng hoảng hốt khi thấy Lâm đang ngắt đi trong vòng tay An

-Dì ... dì gọi bác sĩ Hải đến hộ con đi đi ... anh Long đỡ anh ấy lên phòng cũng em đi – nó khóc to hơn

A – nào ngờ lúc nâng cầm tay Lâm khoác lên vai mình lại vào vết thương ở bắp tay nó

-Em ... em có sao không? – Long chạy lại hỏi

-Không sao hết ... giúp em đỡ anh Lâm lên phòng đi mà ... anh ý mà có làm sao thì em hỏi hận lắm – nó khóc

Tỉnh dậy đi mà anh ... - nó nấc

-Vậy mà có người nói là không bao giờ hết giận anh ... - Lâm bật dậy cười

-Anh ... anh không sao chứ - nó ôm chầm lấy Lâm

-Ha ... ha ... ha ... ha – Long cười to

-Anh cười gì vậy? – nó ngạc nhiên

-Cậu chủ diễn đạt ghê cơ ... ha ha ha ha – Long vẫn ôm bụng cười

-Anh ... từ nãy tới giờ là anh trêu em đấy sao? – nó bực mình và lau khô nước mắt

-Đừng giận, bọn anh đùa chút cho vui thôi, ai ngờ lại dọa em sợ như thế - Lâm cũng cười

-Anh ... anh thật là quá đáng ... - nó cáu

-Thì em cũng làm bọn anh lo hết hồn còn gì nữa – Lâm giao kèo

-Bọn anh ... bọn anh ... - nó ngắt đi

-AN ... AN ... em sao vậy? – Lâm đỡ đầu nó lên

-An ... con bé bị sao vậy? Con tỉnh từ khi nào vậy? – dì Bích không hiểu chuyện gì đang xảy ra

-Tính sau đi đi ... bác sĩ Hải đến chưa? – Lâm hỏi

-Hóa ra là lúc nãy hai đứa thì thầm to nhỏ là để trêu An đúng không? Chắc con bé chịu cú shock lớn đấy – dì Bích lắc đầu

-Bây giờ phải làm sao hả dì? – Lâm bối rối

-Phải báo cho ông chủ mới được – dì Bích nói

-Dì gọi cho bố giúp con – Lâm nói rồi bế nó lên phòng

.....

-Bác sĩ cháu nó sao rồi? – ba nó lo lắng

-Không sao! Chỉ là bị shock nhẹ thôi – bác sĩ nói

-Cảm ơn bác sĩ ... - ba nó thở dài nhẹ nhõm

Bác sĩ về cẩn thận, dì Bích, dì tiễn bác sĩ giúp tôi – ba nó nói

-Vâng ...

-An ... con tỉnh rồi sao? – ba nó thấy nhẹ lòng khi nó đã tỉnh dậy

-Con thấy đau đầu quá – nó nói

-Con bị shock đấy ... chịu khó mà nghỉ ngơi đi ... - ba nó nói

-Con tính là mấy ngày nữa sẽ ra HN – nó nói

-Khi nào khỏe rồi hẵng ra ngoài đó ... con còn yếu lắm – ba nó nói

-Vâng ... ba về nghỉ đi ba – nó nói – Con ổn rồi

-Ừ ... vậy con nghỉ đi – ba nó cười

-Vâng ... - nó vẫy tay chào ba nó

-Em chờ chưa? – Lâm lo lắng hỏi

-Ra khỏi phòng tôi ngay ... - nó quay mặt đi chỗ khác

-Em uống cốc nước này đi – Long cũng chạy lại hỏi han

-Cả hai người ... từ nay về sau ... đừng bao giờ để tôi nhìn thấy bản mặt hai người nữa – nó nói

-Ồ ... bọn anh xin lỗi vì đùa hơi quá trớn ... đừng giận mà ... - hai người năn nỉ

-Ra khỏi phòng ngay ... mấy người không biết là chỉ vì những câu nói, hành động đùa cợt như thế mà bao nhiêu người mất mạng rồi sao? – nó hỏi

-Thì cũng tại em chứ bộ? ... - Lâm nói

-Hai người không biết vào phòng con gái mà khi chưa có sự đồng ý là bất lịch sự lắm sao? – nó hỏi

-Bọn anh ... bọn anh ... - Long ngập ngừng

An à ... - Long đang định xin lỗi

-Cô chủ ... - nó quay sang

-Thật sự là ... - Long định nói tiếp

-Ra khỏi phòng ngay – nó bực mình

-Anh ra ... ra ... -Lâm và Long chuồn lẹ trước khi nó điên tiết lên

-Cậu chủ này ... bây giờ phải làm sao đây? An cạch mặt bọn mình rồi – Long lo lắng

-Phải có cách gì chứ ... bây giờ thì thân ai người nấy lo thôi – Lâm lắc đầu rồi vào phòng

-Ồ ... thế này là sao? – Long không nói nên lời

Sáng hôm sau...

-Long ... cậu làm gì thế hả? – Lâm hỏi khi thấy Long đang loay hoay trước cửa phòng An

-Thì làm cách để An hết giận – Long vẫn chăm chú

-Thế hả? Cách gì vậy? – Lâm hỏi

-Tí nữa là cậu sẽ biết thôi – Long cười

Xong rồi – Long sung sướng

Bây giờ chỉ cần đánh thức An dậy nữa là được rồi

Reng ... reng ... reng

-Alo ... - nó mò cái điện thoại

-Cứu ... cứu tôi với – đầu dây bên kia thều thào

-Xin lỗi ... ai đang ở đầu dây bên kia vậy? – nó bật dậy

-Cứu tôi với ... ngoài cửa ... ngoài cửa phòng ... - đầu dây bên kia nói

-Cửa phòng nào? – nó nghĩ không ra

-Ta ra ... - cả trăm cánh hoa rơi xuống, thật là đẹp biết bao

-Hết hồn ... - nó giật mình

-Em chờ giận chưa? – Long hỏi

-Không phải lúc này ... lúc này có ai gọi điện cầu cứu tôi ... - nó nói

-Thì có ai ngoài anh đâu ... - Long cười

-Lại là anh sao? Bực mình quá đi ... anh phá hỏng giấc ngủ của tôi đấy – nó bực mình

-Anh ... anh chỉ muốn em tha lỗi cho anh thôi mà – Long nói

-Không bao giờ ... đồ hâm – nó sập cửa phòng lại

-Chia buồn nha ... - Lâm vỗ vai Long

-Cậu chủ còn cách nào không? – Long hỏi

-Có ... nhưng phải cần cậu phối hợp với tôi – Lâm nói

-Tất nhiên là được rồi ... chỉ cần An chịu tha lỗi cho tôi thì cách gì tôi cũng giúp – Long hớn hờ

-Vậy thì – Lâm nói cho Long kế hoạch của mình

-Được ... quyết định vậy đi – Long nói

-Nhờ cậu đấy – Lâm nói

Tôi đó

-An ... em định lên lầu sao? – Long chặn đường nó

-Tránh ra ... - nó bực mình

-Nói chuyện với anh một tí được không? – Long năn nỉ

-Không còn chuyện gì để nói hết – nó đẩy Long ra, tiếp tục đi lên cầu thang

-A – Long giả vờ ôm chân

-Anh sao vậy? – nó thấy thế thì chạy lại

-Anh không biết ... nhưng chân anh ... đau quá – Long than

-Đau ở đâu? – nó lo lắng vì lúc nãy chính mình là người đẩy Long

-Ở mắt cá chân ý ... đau quá ...

-Hay là bị trật khớp rồi ... - nó lo lắng – đến bệnh viện đi

Reng ... reng ... reng

-Không sao ... để anh lên phòng dán chút cao là đỡ ngay – Long từ chối vì Lâm đã nháy máy báo hiệu cho Long là mọi việc chuẩn bị đã xong

-Để tôi giúp anh ... - nó quàng tay Long lên vai mình

-Em đứng đây đi ... - Long nói rồi chạy vào phòng

-Tôi tưởng chân anh bị đau cơ mà – nó ngó người ra

.... *WOW ... being a girl is so great*

Vui là con gái ha ... vui là con gái ha ...

Dịu dàng đôi mắt biết hát theo lời ca...

... *Vui là con gái ha ...ha ha* – tiếng hát của Lâm cất lên, anh đi dọc hành lang được dài đầy hoa và nến

Là con gái thật tuyệt ... - Lâm và Long cùng tiến tới, tặng cho nó hai bó hoa

-Xin hãy thứ tha – Lâm lên tiếng

-Sến quá đấy ... Cảm ơn ... nhưng mà mơ đi – nó vào phòng

-Ồ ... đợi chút đã – Long nói

-Hừ ... anh nhiều tội lắm đấy Long à! – nó nói

-Anh ... - Long chưa kịp nói thì nó đã vào phòng mất tiêu

-Thật bại thảm hại rồi – Lâm thờ dài

-Đúng là mấy tên ngốc – nó cười vì nó đã hiểu ra lí do mà hai người cứ lén lút lút lút

-Bây giờ phải làm sao? – Long lo lắng

-Còn một cách cuối cùng ... nhưng phải hạ thấp bản thân đấy... - Lâm nói

-Cũng được ... tôi hết chịu được rồi ... suốt ngày phải đi nghĩ cách xin lỗi ... - Long bực mình

-Tôi khác gì đâu – Lâm nói

Chiều hôm sau ...

-Cậu chủ này ... nếu ông chủ biết thì sao? – Long lo lắng

-Yên tâm đi ... bỏ đi diễn rồi ... mấy ngày nữa mới về cơ – Lâm trấn an

Cốc ... cốc ... cốc

-Dì Bích ạ ... đi vào đi ... con không khóa cửa – tiếng nó từ phòng vọng ra vì ngỡ là dì Bích

Lâm đặt cốc sữa lên bàn cho nó trong khi nó chả thèm quay lại nhìn vì còn đang mải cắm đầu vào tập vở

-Cám ơn ... ơ ...- nó giật mình khi quay lại không phải là dì Bích mà là Long và Lâm

Vào đây làm gì? Ai cho phép mấy anh vào đây? Ra ngoài ngay – nó đứng dậy, chỉ tay về phía cửa

-Thì chính lúc này em bảo tụi anh vào còn gì nữa! – Long nói

-Anh ... anh ... - nó chả thèm ngoái hoài gì, ngồi thụp luôn xuống ghế

-Em nghe bọn anh nói mấy câu được không? – Lâm nhẹ nhàng

-Không – nó thẳng thừng

-Một phút thôi mà ... - Lâm năn nỉ

-Không là không – nó bực mình

-Một tí thôi ... em có thể sẽ thay đổi quyết định mà – Long nói thêm

-Thôi được rồi ... Tôi cho anh 2 phút, muốn nói gì thì nói nhanh lên – nó thờ dài

-Anh biết là ngay từ lúc đầu, anh không nên đụng chạm tới em, làm phiền em như vậy. Anh biết là anh sai ... Anh không nên bỏ đi, cũng không nên hèn nhát và càng không thể bác bỏ tình cảm và lời khuyên của người khác dành cho mình ... Anh nợ em rất nhiều ... Vì anh mà em bị chịu mất oan, vì anh mà em bị một gay ... Anh khiến em suýt phải nhập viện, phiền em cả tuần trời chăm sóc, lo lắng cho anh... Anh thật là có lỗi – Lâm trầm hẳn

-Đã vậy ... tụi anh còn bày trò để trêu em ...hại em chưa khỏe mà lại chịu con shock đó ... Thật là có lỗi ... Anh cũng biết mình còn nợ em rất nhiều lời cảm ơn, xin lỗi mà chưa tài nào có thể đếm xuể ... - Long tiếp lời

-Lúc ở cùng em thật sự rất vui ... Em giúp cho anh hiểu được ý nghĩa của lòng tự trọng, em dạy cho anh điều cần quan trọng cuộc sống đó chính là sự tôn trọng và lòng nhân ái ... - Lâm nói

-Em cho anh thấy được sự tươi đẹp của thế giới xung quanh ... cho anh những niềm vui mà trước nay anh chưa từng có – Long kể lại

-Vậy nên ... thật sự mong em có thể cho bọn anh cơ hội để hàn gắn lại tình cảm giữa chúng ta được không? – Lâm hỏi

-Hic ... hic- Nó ngồi viết bài mà sao nghe thấy tâm hồn thổ lộ của hai người mà không tập trung nổi, im lặng lắng nghe mà chẳng biết nước mắt rơi làm ướt giấy từ khi nào

-Em đồng ý rồi sao? – Long hỏi hộp

-Đề tôi suy nghĩ đã ... - nó lau vội nước mắt và nói

-Cầu xin em đó ... anh thật sự không thể chịu nổi nữa rồi ... - Lâm quỳ xuống

-Anh ... đừng làm thế - nó thấy khó xử

-Làm ơn đi mà ... thật sự cả tuần qua là con ác mộng đối với anh rồi ... làm ơn đi – Long cũng quỳ xuống

-Đứng lên đi ... - nó không cảm được nước mắt nữa rồi

-Không ... nếu em không tha lỗi thì anh sẽ mãi thế này – Lâm lắc đầu mà nước mắt cũng ã chã

-Đừng làm tôi khó xử mà ... - nó nâng Long dậy

-Không ... làm ơn đi – Long cũng lắc đầu

-Ra khỏi phòng tôi ngay đi – nó hét rồi đẩy hai người ra

-Làm ơn đi mà ... - Lâm khóc

-Ra khỏi đây ngay ... - nó hét to hơn rồi đóng sập cửa lại

Hic ... hic ... hic ... - nó cứ ôm mặt, ngồi sụp xuống sàn nhà mà khóc

Lâm và Long ai về phòng nó nhưng mắt vẫn cứ rung rung, dường như họ đã quá xúc động

Ting ... ting ... - tiếng chuông điện thoại của nó vang lên

-Là tin nhắn của Lâm – nó khóc nức và gạt nước mắt để mở tin nhắn lên

“Xin lỗi em về tất cả ... Tha lỗi cho anh được không?”

Ting ... ting ... - tiếng chuông điện thoại của nó lại vang lên

“Làm ơn đi ... anh không thể chịu nổi được nữa rồi ... cầu xin em đó...”

-Là anh Long ... - lòng nó nặng trĩu

Bây giờ phải làm sao đây? – nó tự hỏi bản thân vì thật sự lòng nó bây giờ rối hơn tơ vò

Reng ... - tiếng phía máy tính nó reo lên

-A ... là anh Nam – nó vui hẳn lên vì người mà nói tin tưởng nhất, luôn có đồng quan điểm với nó

-Dạo này khỏe không? – anh nó hỏi

-Cũng vẫn thế! Anh này, cho em hỏi chuyện này được không? – nó hỏi

-Có chuyện gì vậy? Nói thử cho anh nghe xem anh có giúp gì được cô không?

-Nếu có một người con trai trêu em vô cùng quá đáng, thật sự làm em shock lắm luôn ... Em không thèm nhìn mặt tên đó cả nửa tháng nay rồi ... Ngày nào hắn cũng đến xin xỏ em tha lỗi nhưng em không đồng ý ... - nó bắt đầu kể

-Rồi sao nữa?

-Thì hôm nay hắn trước mặt em khóc lóc xin tha lỗi mà em chẳng biết xử lý thế nào cả - nó nói

-Nói thật cho em nghe ... một khi con trai đã bật khóc trước mặt một người con gái để cầu xin một việc gì đó thì họ đã vứt hết lòng tự trọng của một người đàn ông của mình rồi. Em cũng đừng làm khó người ta quá ... - anh nso phản đối

-Nhưng mà ... em thật sự rất bức mình với cái trò đùa đấy – nó nói

-Người ta đùa cũng chỉ muốn em vui vẻ thôi mà ... chẳng có gì cả ... với lại con trai ý ... lòng kiên nhẫn của họ không bền đâu ... nếu em cứ như vậy là người ta sẽ trở mặt đó ... - anh nó nói

-Ồ ... cảm ơn ... love you oppa ... - nó cười rồi tạm biệt anh nó

-Ừ ... chào em ... ngủ ngon ... - anh nó vẫy chào

Đêm đó, nó trằn trọc suy nghĩ nó phải làm thế nào. Thật sự khi nghe anh nó nói như vậy thì nó cảm thấy có đôi chút lo lắng, thật lòng nó rất quý Lâm và Long, nó làm như vậy chỉ muốn dạy cho hai người đó một bài học thôi... Cuối cùng, nó cũng đưa ra được quyết định của mình

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 1 Tháng Trải Nghiệm (7)

PHẦN 8: THẬT CHẬT TÌNH CẢM

Sáng hôm sau....

-Dì ... - nó chào dì Bích khi xuống bếp

-Con dậy sớm vậy? – dì Bích giật mình

-Cần con phụ gì không ạ? - nó hỏi khi thấy dì Bích đang bận bịu chuẩn bị bữa sáng

-Không cần đâu con ... Dì cũng sắp xong rồi – dì Bích lắc đầu

-Hay ... để con phơi quần áo giúp dì nha ... - nó hỏi

-Ừ cũng được, cảm ơn con – dì Bích đồng ý

Thế là nó đến chỗ để máy giặt và để quần áo vào trong giỏ, khệ nệ xách lên tầng thượng

-Trời ơi, sao nhiều quần áo vậy trời? Có mấy người thôi mà ... - nó mệt nhọc

Một lúc sau

-Dì ơi, An dậy chưa hả dì? – Long ngáp ngủ, thấy dì Bích thì hỏi

-An nó dậy rồi, em nó đang ở trên tầng thượng ý ... - dì Bích trả lời

-Thế hả dì ... - Long nghe thấy vậy thì ba chân bốn cẳng chạy lên tầng thượng

Sáng thức giấc thấy sao đẹp hơn hôm qua... khép đôi mi lại rồi chợt nghe trái tim đập tang ... tang ... tang ... la ...la...la – tiếng nó vừa hát, vừa phơi quần áo

-Đẹp hơn hôm qua? – Long nghĩ thầm – Mình thì đang nẫu hết cả ruột mà sao nó có thể vui như thế kia nhỉ

-Trời ơi, toàn quần áo của hai ông tướng, không biết sao mà một ngày mà hia người đó thay nhiều quần áo thế nhỉ? – nó bực mình khi phơi mãi mà vẫn không hết chỗ quần áo

-Đề anh giúp em nha ... - Long bắt chợt cảm chiếc móc và móc đồ lên giàn phơi

-Ôi mẹ ơi ... giặt hết cả mình ... anh muốn dọa cho em chết mới thấy vui sao? – nó giặt mình, làm rơi cả chiếc móc cầm trên tay

-Em ... em vừa nói gì cơ? – Long ngờ ngợ

-Anh có muốn chết không hả? Làm người ta giặt hết cả mình – nó đập một cái rồ đau vào vai Long

-An ... An ... em nhéo anh một cái đi, xem anh có đang mơ không? – Long vui sướng

-Anh bị làm sao thế hả? Chưa tỉnh ngủ à? – nó đang không hiểu lí do vì sao Long nhảy cẫng lên

-Em hết giận rồi sao? – Long hỏi

-Ồ ... chuyện đó ... - nó chợt sững người rồi quay ra phía khác khiến nụ cười trên môi Long vụt tắt

-Em sao vậy? Lúc này còn cười nói, hát ca nữa cơ mà? – Long thắc mắc

-Anh nghe em nói mấy câu được không? – nó hỏi

-Được chứ ... em nói đi ... anh đang nghe đây – Long chạy ra phía trước mặt nó

-Thật ra mấy tuần nay em cũng suy nghĩ rất nhiều rằng có nên tha lỗi cho mấy anh không ... Nhưng thật sự là em rất giận nhưng chỉ cần mấy anh nghiêm túc, thành thật mà xin lỗi thì em sẽ bỏ qua ngay ... Tội qua em thật sự rất khó xử, em không nghĩ mấy anh lại có thể vứt bỏ lòng tự tôn của mình như vậy ... thật sự em rất xúc động ... chỉ trách là nếu trước đó em suy nghĩ chính chắn hơn thì có lẽ mấy anh sẽ không phải làm như vậy – nó nói

-Vậy tại sao em lại thay đổi suy nghĩ? – Long nhẹ nhàng hỏi

-Anh em nói rằng sự kiên nhẫn của con trai không tốt ... nếu bị chèn ép quá mức thì họ sẽ trở mặt ... em rất sợ ... em sợ mất đi người anh, người bạn, người mà em yêu quý là hai anh – nó nhẹ nhàng

-Em ... em nói thật chứ - Long ngen ngào

-Mấy hôm em hôn mê, chính các anh là người đã chăm sóc cho em, lúc tỉnh dậy em không muốn đánh thức anh dậy nên mới xuống vườn ngồi ... em không ngờ lại khiến cho hai anh lo lắng đến vậy Hai anh làm vậy chắc cũng chỉ muốn cho em được vui vẻ thôi đúng chứ? Đáng lẽ ra em phải cảm ơn hai người mới phải ... Em nợ hai người một câu xin lỗi – nó hối hận

-Em đừng nói như vậy ... là bọn anh sai ... đáng nhẽ ra bọn anh không nên đùa quá trớn như vậy ... - Long lắc đầu

Vậy em sẽ tha lỗi cho bọn anh chứ? – Long khẽ hỏi

-Tất nhiên rồi ... - nó nở một nụ cười

-Cảm ơn em – Long cũng vui mừng theo

-Không ... cảm ơn anh – nó tặng cho Long một nụ hôn lên má

-Có phải là mơ không vậy? – Long hỏi

-Có phải mơ không? – nó véo vào eo của Long

-Á Đau Sao véo anh? Đứng là ở hiện tại rồi A ... vui quá đi ... An là số một – Long bỗng bẻ bỗng nó lên quay mấy vòng

-Chóng mặt quá ... thả em xuống đi – nó cười

-Xin lỗi ... tại anh vui quá – Long ngượng

-Mình xuống nhà đi – nó xách cái giỏ quần áo lên và kéo Long đi xuống

-Đưa anh xách cho ... À ... thế còn cậu chủ thì sao? Anh thấy cậu ý cũng đau khổ lắm đấy – Long nói

-Em sẽ tha lỗi cho anh ý ... với một điều kiện ... hai anh phải đứng trước mặt em, nói một câu xin lỗi – nó nói

-Cả anh nữa sao? Tội qua bọn anh không phải xin lỗi em rồi cơ mà – Long ngạc nhiên

-Hôm qua mấy người cứ nước mắt ngắn nước mắt dài ... con trai mà mít ướt thấy ghê ... nếu muốn được chính thức tha lỗi thì phải làm thế thôi ... Tùy anh – nó cười

-Biết rồi, biết rồi ... - Long đầu hàng

-Ồ ... An – tiếng Lâm ngạc nhiên khi thấy An và Long đang đi cùng với nhau lại còn vừa nói vừa cười

-Cậu chủ ... cậu dậy rồi sao? – Long giật mình

-Thế này là sao? Không phải em đang giận bọn anh sao? -Lâm thắc mắc

-Dậy rồi thì xuống ăn sáng đi ... - nó nói rồi đi thẳng xuống nhà

-Này ... có chuyện gì thế hả? Tôi không nhìn nhầm đấy chứ? – Lâm kéo Long lại khi Long đang định đi theo An

-Chuyện dài lắm cậu chủ, bây giờ bọn mình không xuống nhà nhanh thì An lại giận nữa thì mệt lắm đó – Long nói

-Ừ ... quên mất ... xuống thôi – Lâm vội chạy xuống

-Dì ơi, có đồ ăn sáng chưa ạ? – Long hỏi khi đi xuống cửa bếp

-Có rồi, ngồi vào bàn đi – dì Bích nói

-Của anh này – nó bung ra một bát bún riêu đặt trước mặt Lâm

-Cám ơn em – Lâm cười

-Của Long này ... ăn đi – dì Bích cũng bung ra cho Long một bát

-Con xin ... - Long kéo bát bún lại gần

Cả bữa ăn đó, nó chẳng nói gì khiến cho Lâm thấy khá buồn. Nó nhìn ra được sự buồn bã trên khuôn mặt Lâm cũng thấy tội nghiệp nhưng bây giờ chưa thể nói lời tha thứ được. Ăn xong, nó bảo Long với Lâm dọn dẹp nhà cửa

-Này ... hai anh rảnh rồi thì đi quét dọn nhà cửa đi

-Được ... - Lâm đồng ý vô điều kiện

-Ồ ... anh cũng phải làm nữa sao? – Long hỏi

-Đương nhiên rồi ... muốn ăn cơm trưa thì phải lau dọn xong 3 tầng nhà rồi chưa? – nó tuyên bố

-Biết rồi ... - Long phụng phịu cầm cây chổi lau nhà lên

Giao việc xong, nó cùng với dì Bích chuẩn bị cho bữa trưa. Một tiếng sau...

-Cuối cùng cũng xong ... mệt quá đi – Lâm ngồi phịch xuống ghế

-Uống nước đi ... - nó mang ra hai cốc nước chanh đặt lên bàn

-Cám ơn em ... - Long nói

-Của anh này ... - nó đưa cho Lâm cốc nước rồi ngồi vào giữa hai người

-Cám ơn ... - Lâm đưa tay ra nhận

-Không có gì ... - nó cười rồi lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho Lâm – Sao anh ra nhiều mồ hôi vậy?

-Ồ ... - Lâm nuốt thì sặc nước còn Long thì nhìn thấy thế thì vừa vui mà vừa buồn

-Anh ghen tỵ sao? – nó quay sang rút một cái khăn giấy khác rồi lau mồ hôi trên trán cho Long

-Đâu có đâu ... - Long vội lắc đầu ngay

-... - nó không nói gì, chỉ lặng lẽ cười

Tối hôm đó...

-Anh về rồi đây.... – Lâm chào khi thấy nó đang loay hoay trong bếp

-Về rồi đấy à? – nó giật mình

-Em đang làm gì vậy? – Lâm hỏi

-Liên quan đến anh không? – nó câu

Lên phòng đi

-Anh biết rồi...

Cốc...cốc...cốc

-Vào đi... - tiếng Lâm từ trong phòng vọng ra

An... có chuyện gì không? – Lâm hỏi khi thấy An mở cửa

- Vào lấy quần áo đi giặt... - nó trả lời

- Để anh lấy cho...

Nè... - Lâm đưa cho nó giỏ quần áo

- Cảm ơn... - nó xách cái giỏ xuống nhà

- Anh làm gì thế? – nó ngạc nhiên khi thấy Lâm đang ở trong bếp

- À... anh thấy hơi đói nên định nấu mì tôm... - Lâm giặt mình

- Đừng ăn mì tôm không, không tốt đâu... để em làm đồ ăn cho – nó nói

- Cảm ơn em...

- Tối nay anh chưa ăn sao?

- Tại vội quá nên chưa kịp ăn gì cả... - Lâm gãi đầu

- Tại cái tội ngủ nướng của anh chứ tại ai... gọi mãi mà chẳng chịu dậy

- Anh biết lỗi rồi mà...

- Đây... ăn đi – nó bung ra một bát mì nóng hổi

- Oa... thơm quá đi – Lâm cười

- Ăn đi... nói ít thôi – nó ngượng

Ọc... ọc... ọc – bụng nó sôi lên

- Em cũng chưa ăn tối sao? – Lâm ngửa đầu lên hỏi nó

- Em không ăn... - nó lắc đầu

- Sao vậy? Giảm cân hả? – Lâm hỏi

-... – nó gật đầu

- Anh không đồng ý đâu, ngồi ăn chung luôn đi – Lâm kéo nó ngồi xuống rồi đưa nó đôi đũa

- Không ăn đâu... anh ăn một mình đi – nó gạt ra

- Ăn đi... không mập lên đâu... có gì anh chịu trách nhiệm – Lâm dấn đôi đũa vào tay nó

- Thua anh luôn... - nó đầu hàng

- Anh này... - nó nói khi đang gắp mì

- Có chuyện gì vậy? – Lâm hỏi

- Có chuyện này... - nó giặt mình khi thấy mình và Lâm đang ngâm chung một sợi mì

Chụt... - nó hút nhanh sợi mì

- Em... em – Lâm đờ người ra

- Nụ hôn này có thể thay lời xin lỗi của em dành cho anh chứ? – nó hỏi

- Lời xin lỗi, lời xin lỗi nào? – Lâm vẫn chưa hết bàng hoàng

- Lẽ ra, em mới phải là người nói cảm ơn và xin lỗi đến anh – nó nói

- Em đâu có làm gì sai đâu?

- Nếu em không quá cố chấp thì chắc có lẽ anh cũng không phải bỏ nhà đi chỗ khác đã vậy lại còn bị ba đánh nữa. báo hại anh ốm liệt giường cả tuần trời...

-Nhưng anh là người nói lời không hay với em trước mà – Lâm cắt ngang

-Quả thật lúc đó em rất giận, rất ghét anh... nhưng bây giờ nghĩ lại, em suy nghĩ nông cạn quá... em không nên cứng đầu đến như vậy... có lẽ đó chỉ là một lời nói đùa trong lúc mơ ngủ mà thôi

-Không... anh mới chính là người có lỗi mà

-Chưa hết, người chăm sóc em trong lúc em hôn mê cũng là anh... đáng ra em phải cảm ơn anh mới phải

-Em cũng chăm sóc anh lúc anh bệnh nên mới kiệt sức mà bất tỉnh mà

-Em muốn nói là... MÌNH LÀM HÒA NHA!!!

-Thật không? – Lâm hỏi lại

-... – nó gật đầu

-A... em có biết anh đợi câu nói này từ rất lâu rồi không? – Lâm hét lên sung sướng

-Nhỏ tiếng thôi... nửa đêm rồi đấy – nó che miệng Lâm lại

-Oa... An là nhất – Lâm ôm chầm lấy nó

-Thả ra... chết ngạt bây giờ... - nó đẩy Lâm ra

-Anh xin lỗi... anh vui quá... Cảm ơn em

-Thôi... anh lên nghỉ đi... đi diễn cả tối nay rồi – nó nói

-Ừ... em ngủ ngon... - Lâm nói

Sáng hôm sau...

-Mấy anh đang làm gì thế? – nó hỏi khi thấy Lâm và Long đang loay hoay ngoài vườn

-À... bọn anh định trồng chậu hoa ý mà... - Lâm nói

-Xong việc rồi thì lên phòng em nha... - nó cười

-Ờ... đợi bọn anh một tí – Long nói

Cốc...cốc...cốc

-Vào đi... - nó ra mở cửa

-Có chuyện gì vậy? – Lâm ngồi xuống giường nó

-Quan trọng lắm sao? – Long lo lắng

-Hai người làm sao thế? Sao mặt ai trông cũng nghiêm trọng vậy? – nó thấy khó hiểu

-À... chắc tại... à mà thôi... có chuyện gì không? – Lâm hỏi nó

-Nè... tặng hai người này – nó đưa cho mỗi người một chiếc hộp

-Cái gì vậy? – Long hỏi

-Mở ra đi... - nó nói

-Oa... đẹp quá... em mua ở đâu vậy? – Lâm thích thú

-Em tự làm đấy... trên thế giới này chỉ có ba cái duy nhất thôi đấy – nó kéo từ trong áo ra một chiếc vòng tay, giống hệt như 2 cái mà Lâm và Long đang cầm

-Em khéo tay quá... - Long nói

-Đề em đeo cho hai anh nha – nó cười

-Sao tự nhiên lại tặng bọn anh vậy? – Lâm hỏi khi nó đang đeo vòng cho anh

-Thì quà làm hòa... không được sao? – nó hỏi

-Được...đương nhiên là được rồi – Long chen ngang

-À... có chuyện này em quên chưa nói với hai người – nó ngập ngừng

-Chuyện gì thế? – Lâm mê mẩn với cái vòng

-Ngày kia em ra Hà Nội...- nó nói

-Cái gì? – Lâm và Long đồng thanh

-Em nói gì cơ? – Long ngạc nhiên

-Ngày kia em ra Hà Nội... - nó nhắc lại

-Sao lại ra Hà Nội...ở đây chơi thêm mấy bữa đi – Lâm nói

-Không được... em còn phải học nữa... năm nay cuối cấp rồi, không chảnh mắng được – nó từ chối

-Vậy bao giờ thì em mới vào đây nữa? – Long hỏi

-Chưa biết... nhưng chắc có lẽ là sẽ một thời gian dài đấy vì em phải tranh thủ mọi thời gian để học nữa mà... - nó nói

-Vậy sao... thế hôm nay em có muốn đi đâu không? – Lâm hỏi

-Ba đưa mình đi đến trung tâm giải trí đi – nó đập tan không khí u buồn đó

-Nhưng mà... anh... - Lâm ngập ngừng

-Anh không đi được nhỉ, em quên mất, thôi vậy để em với anh Long đi rồi về kể lại cho anh ha – nó cười

-Ai bảo anh không đi được... anh đi được mà – Lâm phản đối

-Vậy chứ... để em hóa trang cho, đảm bảo không ai nhận ra anh đâu – nó tự tin

-Chắc không đó – Lâm nghi ngờ

-Chắc chắn mà – nó cười

-Hai người chuẩn bị đi, 30 phút nữa nha – nó đẩy hai người ra khỏi phòng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 1 Tháng Trải Nghiệm (Cuối)

PHẦN 9: TẠM BIỆT SÀI GÒN

Họ chơi tất cả những trò chơi ở đó, ai cũng đều vui vẻ cả, chỉ có nó là hơi tiếc nuối vì thật sự nó chẳng muốn rời xa hai người họ chút nào

-An... mình đi xem phim đi – Lâm đập nhẹ vào người nó

-Phim gì? – nó hỏi

-The woman in black – Long trả lời

-Phim mà à? – nó giật mình

-Ừ... hay mà...anh xem trailer rồi... tuyệt vời luôn – Lâm nói

-Em không xem được phim kinh dị đâu – nó lắc đầu

-Thôi đi đi... nhanh lên – Long kéo nó đứng dậy

-Không xem đâu – nó phản kháng

-Đi... bọn anh mua vé rồi – Lâm đẩy nó phụ Long

-You... Aaaaa... - nó hét lên, ôm chặt lấy Lâm

-Không ngờ An nhà mình lại sợ ma đấy- Lâm cười

-Anh cứ đợi đấy, về nhà anh biết tay em... - nó không dám mở mắt ra, tay thì cứ bám chặt lấy Lâm

Lâm với Long thấy được cảnh đấy thì không nhịn được cười

....

-An này... – Lâm lay lay tay nó

-Tránh xa em ra... - nó hất tay Lâm ra

-Cho anh xin lỗi, tội anh có biết là em sợ ma vậy đâu – Long cười

-Anh còn cười được nữa sao? – nó tức

-Thôi, anh xin lỗi mà... đừng có giận nữa mà... - Lâm năn nỉ

-Hừ... - nó không thèm nói

-Thôi, vậy thì bây giờ anh mời em một bữa ăn nha – Lâm nói

-Không cần... - nó nói

-Đi mà... vậy bây giờ phải làm sao đây? – Long hỏi

-Một bữa ăn nhưng phải do chính hai người nấu cơ – nó thách thức

-Hả... tội anh nấu... anh chỉ sợ em ăn xong thì chẳng ra được đến sân bay đâu – Lâm nói

-Không sao... em mua thuốc sẵn rồi – nó cười

Không làm thì thôi vậy

-Ai bảo là không làm? Anh làm... làm chứ - Lâm nói

Vậy là cả hai người loay hoay suốt 2 tiếng đồng hồ...

-Cuối cùng cũng xong rồi... - Lâm bùng ra mấy đĩa thức ăn

-Ăn luôn đi cho nóng – Long đưa cho nó đôi đũa

Tách...

-Phải chụp lại để khoe ba mới được – nó nói

-Mấy chuyện đơn giản thế này không cần khoe ba đâu... - Lâm nở mũi

-Phải khoe chứ... - nó phản đối

-Đối với thiên tài thì không có gì là khó cả. Tài năng của tội anh không cần phải nhiều người biết thế đâu – Long nói

-Mấy người đang tưởng bở gì vậy hả? – nó ngạc nhiên

-Không phải là em chụp ảnh để khoe bố chuyện bọn anh vào bếp sao? – Lâm hỏi

-Không, chụp để khoe với ba em đã thành công trong việc huấn luyện hai kẻ vô tích sự như bọn anh thành người có ích - nó cười

-Em... em - Lâm với Long ngượng chín cả mặt

-Đã vậy đừng ăn nữa... đã không khen thì thôi lại còn chê bai... không cho em ăn nữa – Lâm dỗi

-Ồ... em đùa mà... chụp để làm kỉ niệm để khoe với mọi người rằng em thật hạnh phúc khi được hai công tử này nấu cho ăn chứ - nó khoác vai hai người

-Nói thế phải mát ruột hơn không – Long nói

Em ăn đi cho nóng

-Để em thử xem sao....

Ba người trải qua một ngày có thể nói là vui nhất từ lúc nó vào TP.HCM đến bây giờ. Chắc có lẽ nó sẽ không bao giờ quên được ngày hôm nay. Hai ngày trôi qua sao nhanh vậy? Đã đến ngày nó phải ra Hà Nội rồi...

-Ra đến nơi nhớ gọi cho ba nhé – ba nó hôn lên trán nó

-Con biết rồi... ba nhớ giữ gìn sức khỏe nha ba – nó ôm lấy ba nó

-Đi mạnh giỏi nhé – ba nó xoa đầu nó

-Khi nào rảnh thì gọi điện cho em nha – nó quay sang nói với Lâm

-Tất nhiên rồi... mấy nữa nghỉ lại vào đây nha – Lâm nói với nó

-Em đi đây... - nó ôm lấy Lâm

-Tạm biệt em... - Lâm hôn lên má nó

-Lên xe đi con... - ba nó giục

-Con chào ba... - nó vẫy tay chào

Cảm giác luyến tiếc lại níu kéo nó lại... chẳng chịu buông tha. Một mùa hè thật đáng nhớ... nó nghĩ thầm sẽ chẳng bao giờ quên được những ngày tháng đó. Từ lúc ra Hà Nội đến nay, ngày nào ba người họ cũng liên lạc, chat với nhau... cho dù xa cách cả nghìn cây số nhưng họ vẫn có thể theo dõi được cuộc sống của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương Anh Em Tự Hạp (1)

PHẦN 1: ĐẤU TRANH TINH THẦN

Thấm thoát cũng đã 2 tháng rồi... Một buổi tối

Reng... Reng...

-Alo... - điện thoại của Lâm

-Alo... em nè

-Em đang làm gì vậy?

-Em đang học

Anh đang rảnh hay sao mà lại gọi điện cho em?

-Ừ... anh vừa đi quay phim về

-Vậy sao không nghỉ ngơi cho khỏe đi... anh nghỉ đi... em không làm phiền anh nữa...

-Không anh muốn nói chuyện để xả bớt stress sao?

-Có chuyện gì sao?

-Anh mới bị bỏ là xong... buồn quá đi

-Sao vậy? Anh lại làm gì phật ý bố sao?

-Ừ...

-Đừng có buồn nữa... ba la cũng chỉ vì muốn tốt cho anh thôi mà... lần sau rút kinh nghiệm... đừng mắc phải sai lầm đó nữa

-Anh biết rồi... à tuần sau em có vào đây được không?

-Không được, tuần sau nữa em nhập học rồi... phải chuẩn bị nhiều thứ lắm... không đi đâu được hết

-Vậy sao... tiếc nhỉ

-Có việc gì quan trọng không?

-Tại tuần sau anh off fan, anh muốn mời em tham dự

-Tiếc quá nhỉ... em lại không đi được... để lần khác đi nha.. xin lỗi anh

-Không sao... em còn phải học mà... thôi, em học tiếp đi...

-Vâng... bye anh

Thật tình là nó muốn đi lắm đó nhưng lịch học của nó đâu có cho phép, lịch học thêm và ôn thi đã chiếm trọn cả tuần rồi, kiến thức cuối cấp thì chất núi, thời gian là vàng bạc, không thể bỏ lỡ một phút giây nào. Một bên là tình cảm anh em, một bên là việc học hành... chọn bên nào đây?

Buổi tối trước hôm off fan...

Reng... reng... reng

-Alo – nó bắt máy

-An hả... anh nè – Lâm bên kia đầu dây

-Có chuyện gì không anh?

-Em đang làm gì vậy?

-À... đương nhiên là học rồi... ngoài ra em chẳng còn việc khác đâu! – nó cười

-Vậy sao? Vậy thì không làm phiền em nữa... anh cúp máy nha – giọng Lâm có vẻ buồn

-Sao anh có vẻ buồn vậy? – nó hỏi

-Đâu có đâu... chỉ là anh hơi mệt vì chuẩn bị cho buổi họp fan ngày mai thôi mà...

-Xạo quá đi... off fan toàn là do fan với Sóng Vàng làm không à... anh có bao giờ chuẩn bị đâu

-Ồ... có... anh phải tập hát nữa mà...

-Anh định hỏi em xem có tham dự được không chứ gì? Em đi guốc vào bụng anh rồi

-Đâu có đâu... anh có bảo thế đâu... thôi em học đi nha... bố gọi anh rồi – Lâm cúp máy vội

-Em biết thừa rồi! – nó nghĩ thầm

Nó cũng buồn lắm chứ! Người anh trai mà nó yêu quý muốn nó tham gia buổi họp mặt mà nó lại không có mặt được, lòng nó cảm thấy cứ day dứt, khó chịu lắm sao

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương Anh Em Tự Hạp (2)

PHẦN 2: CUỘC SUM HỌP SAU GẦN 2 THÁNG

2h chiều hôm sau...

Ting...ting...ting

“Chúc anh off vui vẻ nha!” – tin nhắn của nó gửi cho Lâm trước khi họp tầm 30 phút

Lâm đọc tin nhắn rồi mà lòng buồn hẳn, buồn vì nó không tham dự được buổi học mặt, buồn vì đã quá lâu hai anh em không được gặp nhau, buồn vì sẽ rất lâu nữa Lâm mới có được những tiếng cười sáng khoái khi ở bên nó.

Cuối cùng thì sau 3 tiếng, buổi off fan cũng kết thúc trong sự tiếc nuối của hơn 1000 fan hâm mộ.

-Anh... - nó đập nhẹ lên vai của Long

-Ai... ai vậy? – Long giật mình quay lại và sẵn sàng trong tư thế xả cho người dám đập vào vai anh một trận

-Làm gì mà ghê vậy? – nó ngạc nhiên – có phải anh không đó anh Long

-Ừa... An... em... em vào hồi nào vậy? – Long giật mình hơn khi thấy người đứng trước mặt mình là An

-Mới vào hồi sáng... sáng nay uống lộn thuốc hay sao mà ghê gớm vậy? – nó hỏi

-Đâu có đâu... - Long gãi đầu ngượng ngịu

-Thế bây giờ anh có cho em vào xe không đây? Hay để lát nữa anh Lâm với fan ra là em không biết đường về lun đó

-Ờ... em vào đi... - Long mở cửa cho nó vào

-Anh... đừng để anh Lâm biết nha... em ngồi hàng ghế sau cùng... - nó nói thầm vào tai Long

-Ừ... em vào đi...

Một lát sau...

-Bai Lâm nha... - tiếng fan vẫy chào tạm biệt Lâm

... - anh cũng vẫy tay chào lại và kéo cửa kính lên

-Phải công nhận là fan em ghê thiệt ha – tiếng anh Tiến thờ gấp vì mãi mới thoát được vòng vây của fan

-Tất nhiên rồi... - Lâm cười sung sướng

Ting... ting... - điện thoại của Lâm reo lên

“Anh off fan xong chưa vậy?”

-Ai vậy? Em cho fan biết số điện thoại sao? – anh Tiến hỏi

-Không... là An nhắn tin cho em – Lâm lắc đầu

-Sao vậy? Mọi khi nhận được tin nhắn của An là anh thấy mầy hớn hờ lắm cơ mà... sao dạo này cứ ủ rũ vậy? Hai đứa lại cãi nhau hả? – anh Tiến thờ dài

-Đâu có đâu... em buồn vì An không tham dự được buổi off fan hôm nay... - Lâm giọng có chút buồn

-Ai bảo em không dự được? – nó đập vào vai Lâm từ phía sau

-Trời đất ơi... tìm tôi – Lâm hốt hoảng giật mình

-Anh... - nó nhồm lên

-An... em... anh tưởng... - Lâm lắp bắp không nói thành lời

-Ủa... ai đây... - anh Tiến vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

-À... đây là An, con gái ruột của chú Linh – Long giới thiệu

-À... hóa ra đây là An mà Lâm nhà ta ngày đêm mong nhớ đây sao? – anh Tiến trêu

-Anh muốn cuối tháng còn được nhận lương không nữa vậy? – Lâm đỏ mặt

-Thử đi... anh méc bố Linh cho coi – Tiến thách thức

-Anh được lắm... mà An anh tưởng em đang ở ngoài Hà Nội – Lâm quay xuống hỏi nó

-Có bận thế nào thì cũng phải đi tham dự ngày trọng đại thế này chứ - nó cười

Sao... dạo này anh vẫn khỏe chứ?

-Nó á... ăn như trâu ngủ như heo... em không thấy sao, nó tăng cân đó – anh Tiến cắt ngang

-Ừ nhỉ... để ý em mới thấy... anh trông mập ra hay sao ý anh Lâm – nó khẽ cười

-Đâu có đâu... anh gầy đi đó... em đừng có nghe người ngoài nói luyên thuyên – Lâm cố nói to cho Tiến nghe thấy

-Đùa anh tí thôi mà... làm gì mà ghê vậy? – nó cười

Anh uống nước đi anh Tiến – nó đưa cho Tiến một chai nước

-Nè... sao lại đưa cho anh ý mà không phải là anh? – Lâm ghen sôi máu luôn

-Lúc này em thấy fan đưa cho anh quá trời nước, chắc anh cũng uống no rồi... chỉ tội nghiệp anh Tiến theo anh cả ngày mà chả có ai chăm sóc...anh ha – nó lại lấy khăn lau trán cho Tiến khiến anh chàng ngượng chín người

-Hừ... tùy em... - Lâm bực mình, quay mặt đi chỗ khác

-Ồ... anh... - nó chọc chọc vào người Lâm

-Em đi mà chăm sóc cho người tội nghiệp đằng kia đi – Lâm hất tay nó ra

-Đùa tí xiu thế mà đã giận rồi... vậy được chưa? – nó lau mồ hôi trên trán cho Lâm

-Vậy có phải dễ thương không? – Lâm cười

-Anh đó, chỉ vậy là giỏi thôi... uống nước đi – nó đưa cho Lâm một chai nước

-Cám ơn em... - Lâm cảm lấy

-À... An, em vào đây chơi mấy ngày? – Long hỏi nó

-Mai em ra rồi... - nó trả lời

-Khụ... khụ.. khụ - Lâm đang uống nước, nghe nó nói như vậy thì sặc luôn

-An vào đây chơi có mỗi một ngày thôi sao em? Sao ít vậy? – anh Tiến hỏi

-Đáng lẽ ra là không vào đâu, chỉ tại thấy có người cứ năn nỉ em vào đây chơi miết, thấy tội nghiệp quá nên em thương tình vào thăm đấy thôi! – nó nói ám chỉ Lâm

-Này... này... này... ai cần em thăm chứ? – Lâm giật mình phản bác lại

-Có ai nói anh đâu? Nhận vợ quá đi – nó cười

Thế là sau bao ngày không gặp nhau thì dường như trên chiếc ô tô đó đã lưu giữ lại biết bao nhiêu là tiếng cười, những kỉ niệm khó quên trong mỗi người. Giả như mà nó không phải học thì có lẽ nó sẽ ở đây vài tuần nữa nhưng khổ nỗi cái đồng kiến thức ấy sẽ chẳng tha cho nó nếu như bỏ mất một buổi học toán – cái môn học ác mộng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương Thực Hiện Lời Hứa

Hỏi sao thời gian trôi quá nhanh, ấy vậy mà một năm học đã trôi qua, nó lại phải rời xa mái trường thân yêu này để tiếp tục con đường học tập của mình. Cái ngày bẽ bàng năm cuối cấp bao giờ cũng buồn nhất, lấy nhiều nước mắt của mỗi người nhất. Cái cảnh mà phải rời xa những đứa bạn thân ngày ngày cùng nhau tám xuyên lục địa, chơi đùa với nhau, vui có, buồn có, hận cũng có... thật là thảm thê. Tất cả bây giờ chỉ là quá khứ và tương lai bây giờ đó là phải cố gắng để thi được vào một trường cấp 3 thật tốt. Và rồi, một ngày

-Ba... sao ba ra Hà Nội mà không nói với con? – nó ngạc nhiên khi thấy ba nó đang ngồi ở phòng khách cùng với ba nuôi

-Con về rồi đấy hả An? – mẹ nuôi nó đang bê khay nước đi từ cầu thang xuống

-Mẹ... - nó chào mẹ nuôi nó

-Ngồi xuống đi con, ba có chuyện muốn nói với con! – ba nó ra hiệu cho nó ngồi xuống

-Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ba? – nó cười

-Ba đã thương lượng với cô chủ đây rồi, từ ngày mai con sẽ vào Nam ở hẳn luôn – ba nó nói

-Cái gì cơ? – nó đang uống nước mà sặc luôn

Ba nói sao cơ? – nó vừa ho vừa hỏi lại

-Từ mai con sẽ chuyển thẳng vào Nam luôn – ba nó nói lại

-Nhưng... con cuộc sống của con ở ngoài này? – nó vẫn nghĩ ba nó đang nói đùa

-Ba nghĩ con đã quen với cuộc sống ở trong kia rồi? – ba nó hỏi

-Nhưng đó chỉ là trong có gần 1 tháng, con đã ở đây 14 năm rồi đó ba... làm sao mà vào trong đó ở hẳn được? – nó phản đối

-Rồi sẽ quen thôi mà con... - ba nó dỗ dành

-Không được... con chỉ có thể vào đó vào những kì nghỉ thôi... năm nay con còn phải thi cấp 3 nữa – nó nói

-Trong Nam cũng đâu có thiếu gì những trường tốt đâu con? – ba nó thuyết phục

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì hết... ba đã quyết định rồi – ba nó chốt

-Ba mẹ... ba không có ý kiến gì sao? – nó quay sang hỏi ba mẹ nuôi của nó

-Con nên nghe lời ba con đi... ta cũng không có ý kiến gì hết – ba nuôi nó lắc đầu

-Không thể như thế được... cho con thêm thời gian đi... - nó nói rồi chạy luôn lên phòng

Tối đó...

Reng...reng...reng

-Alo – nó nghe điện thoại

-An hả? - là Lâm ở đầu dây bên kia

-Có chuyện gì vậy? – nó hỏi

-Chẳng nhẽ cứ phải có chuyện mới gọi được cho em sao?

-Không... anh có chuyện gì sao? Ở trong đó vẫn ổn chứ?

-Tất nhiên là không rồi

-Anh bị bệnh hả?

-Không... chỉ là ở trong này buồn quá... không có ai chơi cùng

-Xạo vừa thôi... anh chả sợ quá ấy chứ... đi đâu chả có fan đi cùng... muốn gì nữa?

-Đâu có đâu...

-Thôi đi... mà không có chuyện gì thì thôi nha... em bận rồi...

-Em đồng ý rồi sao?

-Đồng ý chuyện gì?

-Em đang chuẩn bị quần áo để vào đây ở luôn hả?

-Ai nói với anh là em đang chuẩn bị quần áo?

-Thế không thì em bận việc gì? Nghỉ hè rồi mà?

-Không... em không vào đó ở hẳn đâu

-Tại sao vậy?

-Anh phiền quá đi... - nó tắt máy luôn

Tút...tút...tút

-Alo...alo – Lâm ở bên đầu dây bên kia thì vẫn không hiểu lý do vì sao nó lại không chịu vào đó ở

Ting...ting...ting

“Sao em lại không vào đây?”

“Anh lại làm em giận gì sao?”

“Sao không trả lời tin nhắn của anh?”

“Ở trong này có gì lại không tốt?”

“Trả lời anh đi!” - một loạt tin nhắn của Lâm gửi cho nó

“Anh mà còn nhắn nữa là sẽ không bao giờ liên lạc được với em đâu đó” – nó nhắn tin lại

-Thế là sao nhỉ? Tại sao lại không vào đây? – Lâm cảm thấy khó hiểu

Tối đó nó suy nghĩ rất nhiều... Vào Nam ư? Có gì lại không tốt? Nhưng điều quan trọng là nó đã quá quen thuộc nơi thủ đô này rồi? Vào đó biết bao nhiêu điều xa lạ? Nhưng suy nghĩ đối lập nhau cứ hiện lên trong đầu nó... và cuối cùng... nó cũng nghĩ thông suốt

Sáng hôm sau...

Kính coong...kính coong...

-Ba... - nó mở cổng

Sao ba tới sớm vậy? Máy giờ mình bay? – nó hỏi

-Con đồng ý vào kia sống rồi sao? – ba nó ngạc nhiên

-... – nó gật đầu

-1h chiều bay rồi con... con chuẩn bị rồi mình đi... - ba nó nói

-Con chuẩn bị xong rồi... - nó nói

-Vậy tốt rồi... mình đi luôn thôi con...

-Đợi con tí đã

Mẹ... - nó quay lại ôm mẹ nó – nghỉ rồi con sẽ về thăm mẹ

Ba... ba giữ gìn sức khỏe nha ba

-Con đi mạnh giỏi nha – mẹ nó hôn lên trán nó

Đây có lẽ không phải lần đầu tiên mà nó có cái cảm giác rời xa một cái gì đó quá thân quen nhưng lần này lại khác – một lần đi mà chưa biết trước được khi nào sẽ được quay trở về chốn xưa

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương Kỳ Thi Chuyên Cấp

Chưa kịp hết buồn thì nó đã phải đâm đầu vào để ôn thi cho kì thi chuyên cấp sắp tới. Nó học ngày đêm vì nó không muốn làm ba mình thất vọng, nó muốn tự mình thi vào một trường cấp 3 thật tốt để ba nó được tự hào, nỗ lực nỗ lực vì nó với mọi người và họ hàng. Càng nghĩ vậy nên nó càng cố học, ra sức, ngày đêm ôn tập.

2 tuần trước khi thi...

Cốc...cốc

-Anh... Lâm... anh Lâm – nó thều thào ngoài cửa phòng Lâm, không hiểu sao mà cả tối hôm nay đầu nó cứ đau như búa bổ, tay chân thì run cầm cập tới mức tắt hết quạt, đắp chăn mà vẫn thấy run và đến giờ thì nó chỉ tìm cách lết xác sang để cầu cứu Lâm thôi vì nó biết Long mà ngủ thì chắc trời sập cũng chả đánh thức được tên heo mập đó

-... - im lặng là phản hồi mà nó nhận lại được từ Lâm sau gần 5 phút đứng ngoài cửa

-Anh... Lâm... anh... - cố tiếu tục hét lên với cái âm thanh mà nó cho là không thể to hơn nhưng sự thật thì chỉ là volume min của min

-... – vẫn cái tiếng im lặng đáng sợ đó, Lâm ngủ rồi sao? Tại sao lại ngủ sớm đúng cái hôm mà nó thê thảm thế này cơ chứ?

Cốc... cốc...cốc

-Anh Long... - hết cách rồi, đành phải thử tới cái tia hi vọng cuối cùng chính là Long

-Có chuyện gì vậy? – Long mở cửa ra rồi hỏi nó... trời ơi, nếu không phải toàn thân nhừ nhối thì chắc nó đã nhảy chồm lên để ôm hôn cái anh chàng ân nhân của nó lúc này mà nó từng ví là “heo mập” này đây?

-Em... em... lạnh quá... - nó run rẩy, khó khăn phát âm từng từ một

-Chết... em sốt rồi, trán nóng quá – Lâm thốt lên khi sờ vào trán nó

-Em... có sao đâu... chỉ là... chỉ là... - chưa nói hết câu thì nó đã ngã ngay xuống dưới sàn

-An... chú ơi... chú... An bị làm sao này – Long hét lên khi thấy An nằm xõng xoài dưới đất

-Có chuyện gì vậy? Trời đất ơi, An... con làm sao thế này? – ba nó đang ngáp ngủ nhưng cũng vội chạy lại đến chỗ nó

-Gọi ngay bác sĩ Hải đến, khẩn trương lên... - ba nó cuống cuống giục Long còn mình thì diu nó vào phòng

....

-Cháu nó có sao không anh? – ba nó lo lắng hỏi

-Tình trạng chung của bây giờ mà! Không đáng ngại lắm đây! – bác sĩ Hải vừa nói, vừa luồn cây kim chuyên vào tay nó

-Tình trạng chung??? – ba nó ngạc nhiên

-Là kiệt sức do ôn thi chứ sao! Haizz...- ông bác sĩ thở dài

-Tội nghiệp con bé, chắc nó đã phải chịu áp lực lớn lắm đây! – ba thấy nó nằm mê man trên giường mà tội nghiệp

-Không có gì nghiêm trọng lắm đâu... chỉ hai ba ngày nữa là khỏe lại rồi, anh nhớ nhắc cháu đừng để lao lực quá nhé – bác sĩ dặn dò

-Vâng... cảm ơn anh, Long à, tiền bác Hải hộ chú nhé! – ba nó nói

-Vâng ạ

-... – ba nó lại giương nó, không hiểu sao nhìn thấy nó sắc mặt nhợt nhạt, nằm trên giường mà khóe mắt ba nó cay cay – “Phải chăng mình đã ngẫm tạo cho con bé một áp lực?” – ba nó thầm nghĩ

Sáng hôm sau...

Nó từ từ mở mắt dậy sau 1 đêm hôn mê và quả nhiên như nó tưởng tượng, vẫn là “ân nhân” của nó đang gật gù trên bàn học và khủng khiếp hơn là “con heo mập đáng ghét” đó đã vô tình làm nát mất quyển vở ôn thi mà nó nâng niu suốt cả năm trời. Nếu không phải hôm qua hấn cứu nó thì chắc rằng việc đầu tiên mà nó tỉnh dậy đó chính là nhổ sạch tóc trên đầu của hấn rồi

-Em tỉnh rồi sao? – Mãi xót xa cho quyển vở “bảo bối” mà nó quên mất rằng Lâm đang ngồi cạnh nó

-... – nó khẽ gật đầu rồi ngồi dậy

-Cẩn thận... em thấy trong người khỏe hơn chưa? – Lâm ân cần hỏi thăm

-Nếu trông chờ vào anh chắc em đã chết vì rét từ tối qua rồi... - nó cười

-Tại hôm qua anh đeo tai nghe với vận nhạc to nên không nghe thấy tiếng gõ cửa – Lâm ngụy biện

-Thôi được rồi mà... may sao mà tối qua anh Long chưa ngủ, em đang không biết cảm ơn anh ý thế nào thì tự nhiên lại muốn bóp chết tên heo mập đấy quá... - nó nói thầm với Lâm

-Hắt... xì... - quả nhiên là thần giao cách cảm, vừa mới nói có 1 câu mà hiệu nghiệm ngay tức thì, phá tan luôn giấc mộng đẹp của Long

.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương Xuất Binh Nào!!!!

2 tuần trôi như thoi đưa, nhanh quá, hôm nay là ngày trọng đại mà nó đã tất bật chuẩn bị ròng rã suốt 1 năm trời để sẵn sàng chiến đấu trong ngày này

-Thưa ba con đi... – nó vừa xỏ giày mà trên miệng vẫn ngậm cái bánh mì

-Khẩn trương lên đi không muộn bây giờ, biết là ngày thi mà sao dậy muộn thế? – ba nó trách

-Tại con quên đặt báo thức... cũng may nhờ dì Bích gọi...

-Thôi nhanh lên đi... kéo muộn bây giờ - ba nó giục

-Con đi nha ba... - nó chạy nhanh ra xe

-Làm bài cẩn thận nhé! – ba nó dặn dò

-Vâng ạ - nó nói vọng vào từ cổng

Hôm nay nó được cả Long và Lâm đưa đi, thật ra là chỉ có Long thôi nhưng vì cũng bồn chồn chẳng kém gì nó nên Lâm cũng vác đạo cụ chạy theo nó tới trường thi luôn.

-Em xem còn thiếu cái gì nữa không? – Long hỏi

-Thẻ dự thi, chứng minh nhân dân, bút thước mang đủ chưa? – Lâm tiếp lời

-Nhớ số báo danh với biết phòng thi chưa vậy An?

-Mấy giờ thi xong? Thi môn gì? – hai chàng thi nhau hỏi làm đầu nó quay như chong chóng

-THÔI – nó hét lên làm 2 người đang nói phải dừng lại – Đủ hết rồi... trời ơi đau đầu quá... em đang cần yên tĩnh mà bị hai người làm phiền hết rồi

-Được rồi, được rồi... im lặng là được rồi chứ gì – hai người đồng thanh

-Có thể chứ - nó cười rồi

....

Sau 3 tiếng đồng hồ thi cuối cùng nó cũng thi xong 3 môn toán văn anh, vì năm nay trường đổi mới cách dự thi nên thi liền từ 3 môn để học sinh đỡ "khó" vì đi lại.

- Sao rồi, có làm được bài không em? - Lâm hỏi nó

- Không uống công ôn cả năm trời, trúng tủ hết trơn - nó cười

- Em có kiểm tra kĩ lại bài không đó? - Long hỏi han

- Anh trở thành ông già từ khi nào vậy hả? Em soát tới 3 lần rồi, thử lại kết quả đúng mà - nó tự hào

- Vậy thi tốt rồi - Lâm thở phào nhẹ nhõm

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương Ngóng Kết Quả

Ấy vậy mà 1 tuần cũng trôi qua rồi, ngày mai là có kết quả, nó hồi hộp tới mức không thể nhắm mắt nổi

- A.... không ngủ được, hồi hộp quá đi! - nó gào lên

Cốc... cốc... cốc

- Anh Lâm.. anh Lâm.. - nó gõ cửa phòng Lâm

- Có chuyện gì vậy? - Lâm ngáp ngủ rồi mà mở cửa phòng

- Em không ngủ được... - nó thì thầm - Xuống nhà xem phim với em được không?

- Thôi, em tha cho anh đi, mai anh phải đóng phim sớm rồi... em xuống dưới bếp uống sữa đi, dễ ngủ lắm - Lâm dặn nó xong rồi cũng đóng cửa ngủ luôn

- Ồ..

Cốc... cốc...cốc

- Anh Long - nó gõ cửa phòng Long

- ...

- Heo mập, mở cửa ra - nó gọi nhỏ vì ngỡ là Long ngủ rồi

- Em gọi ai là heo mập hả? - Long bắt ngờ đi từ tầng 1 lên

- Ôi trời đất quý thần ơi, anh định dọa em chết mới cam lòng hả? - nó ôm ngực, thở hổn hển

- Sao, tìm anh có chuyện gì?

- Em không ngủ được, xuống nhà xem phim với em được không?

- Không... heo chỉ thích ngủ thôi - Long phũ phàng từ chối

- Thôi mà, anh giận dai thế? Cái đồ nhỏ mọn - nó chu mỏ lên cãi

- Em nhò và người khác mà không thể nhẹ nhàng hơn sao? - Long nhú mày rồi toan bước vào phòng

- Ấy ấy, anh đi đâu mà vội thế? Em đang định nói là anh Long đẹp trai, anh Long tốt bụng, anh Long là số một xuống dưới nhà xem phim với em được không? Em không ngủ được - nó đưa nguyên cặp mắt long lanh nhìn anh

- Thôi được rồi, thua em luôn - Long đầu hàng

- Yah, anh Long là tuyệt nhất - nó nói rồi kéo Long xuống dưới nhà

Vừa nhâm nhi bạch bông ngô vừa rút khăn giấy liên tục bởi bộ phim Hàn Quốc chính là việc mà nó đang làm. Về phía Long thì đang ngán ngẩm bởi vì anh vốn chỉ thích hành động và kinh dị. Nhưng đành chịu thôi, đối diện với cái ánh mắt long lanh của nó thì cho dù là nhảy xuống biển lửa thì cũng làm được. Đang ngáp thì bỗng dưng thấy vai nặng nặng, quay sang thì nó đã dựa vào vai anh ngủ từ lúc nào rồi, vậy mà nói không ngủ được! Lúc ngủ, trông nó thật đáng yêu!

Bế nó lên phòng và nhẹ nhàng đặt lên trán nó 1 nụ hôn rồi nhẹ nhàng trở về phòng mình

- Đợi anh, sau này, em sẽ là của anh - Long thoáng nghĩ thầm và tự nhủ sau này sẽ chinh phục được nó

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương Ăn Mừng Chiến Thắng

Bộp... bộp... bộp

Đó là tiếng điện thoại của nó rơi xuống sàn khi lấy được kết quả thi

- Có chuyện vậy An, không phải lúc này em hào hứng lắm cơ mà? - Lâm hỏi nó

- Em hơi mệt... em lên phòng trước - nó choáng váng bước lên phòng

....

Cốc...cốc...cốc

- An à, xuống ăn cơm đi em - Long ngoài cử gọi nó

-

- Có chuyện gì vậy?

-

- AN... MỞ CỬA RA!!! - Long hét lên

- Có chuyện gì vậy Long? Bảo mày lên gọi em nó xuống ăn cơm mà mãi chả thấy xuống - ba nó cau
- Chú ơi, An từ nãy không có phản ứng gì, không biết có chuyện không - Long lo lắng
- Dưới nhà có chìa khóa, mau xuống lấy lên đây - ba nó nói
- Vâng
- An... con làm sao vậy? - ba nó chạy vội tới chỗ nó khi thấy nó đang ôm đầu gối ngồi ở góc phòng
- Hu... hu... hu... ba ơi... con.. hức... con... xin lỗi... con... hức... hức... làm... làm... ba thất... vọng rồi.... - nó vừa khóc vừa nói
- Nín, ngoan, có gì kể cho ba nghe... - ba nó dịu dàng hỏi han
- - nó lắc đầu
- Có chuyện gì? - ba nó hỏi
- Con trượt Trần Đại Nghĩa rồi - nó lau nước mắt
- Tại sao? - ba nó hơi ngạc nhiên vì với sức nó thừa sức để đỗ trường chuyên
- Điểm anh.. điểm anh ... - nó chia cho ba nó tờ giấy báo điểm
- Tại sao lại 0.9??? - ba nó giật mình
- Con không biết!!! Hôm đó con làm bài tốt lắm mà!
- Thôi... không sao đâu, trượt trường này thì vẫn còn trường khác mà - ba nó an ủi
- Nhưng... nhưng mà.... - nó do dự vì nó đăng kí mỗi một trường
- Không sao đâu... đừng có lảng quá- ba nó xoa đầu nó - thôi, xuống ăn cơm đi con
- Con không đói, ba xuống trước đi, con có ít việc - nó nói rồi đẩy ba nó ra khỏi phòng
- Đừng có bỏ bữa đấy nhé! - ba nó dặn dò
- Con biết rồi... biết rồi mà

....

- Ba... - nó cười tí mắt
- Có chuyện gì không con gái? - từ sau lần nó bị kiệt sức, ba nó ít đi diễn, chăm sóc cho nó nhiều hơn
- Ba nói xem, nếu con đỗ vào trường top 1 của thành phố thì ba có vui không? - nó cười thầm
- Con chả phải trượt rồi sao? - ba nó vẫn đọc tờ báo sáng
- Ba... - nó kéo ba nó ra khỏi tờ báo - ba có vui không?
- Ba không quan trọng chuyện đó đâu! - Ba xem đi này... - nó đưa cho ba nó cái phong bì
- Cái gì đây?
- Ba mở ra rồi biết ...

" Giấy tuyển sinh

Trường THPT Trần Đại Nghĩa thông báo tới em Võ Quỳnh An đã trúng tuyển vào lớp Anh 1 với số điểm thi khoa. Trân trọng thông báo tới gia đình đưa con tới tập trung vào ngày 5/8/2016

Anh: 9.0

Toán: 8.5

Vấn: 9.25

Hiệu trưởng

(Đã kí)

Trần Bảo Thanh"

- Trời ơi... - ba nó không tin vào mắt mình - Có phải là con trượt hết nên làm giả giấy tuyển sinh không vậy?
- Ba... ba nói gì vậy? Ba không tin con gái ba à? Ba coi thường con quá đấy - nó dối
- Con gái ba giỏi quá! - ba nó xoa đầu nó - Nhưng ba tưởng con bảo là trượt lớp Anh cơ mà?
- Tại người ta vào thiếu điểm của con 9.0 thành 0.9 - nó bực mình
- Trường gì kì vậy? Thôi, đừng bực nữa, thi xong rồi, cuối tuần ba dẫn con qua Mỹ gặp ông bà nội nhé! Ít nhất con cũng phải gặp mặt ông bà chứ! - ba nó cười
- Vâng ạ

....

- Anh... - nó phẩy phẩy cái phong bì trước mặt Lâm
- Cái gì vậy? - Lâm đang xem phim bị làm phiền thì khá khó chịu
- Xứ... không thì nói chuyện với anh nữa... - nó bỏ đi rồi quay sang thì thầm với Long
- Thật sao, oa, An giỏi quá đi!! - Long nói rồi tận cho nó 1 nụ hôn
- Có chuyện gì thế? - Lâm thấy thế thì bỏ tai nghe ra hóng chuyện
- Tưởng anh không quan tâm - nó hỏi
- Thôi mà, anh xin lỗi, An nhân hậu đừng chấp kè tiểu nhân như anh được không? - Lâm cười xòa
- Tự anh nói mình là tiểu nhân đấy nhá! Em đỡ Anh chuyên của Trần Đại Nghĩa rồi- nó nói rồi đưa cho Lâm tờ giấy tuyển sinh
- A.... An giỏi quá! - Lâm hét lên sung sướng rồi bế thốc nó lên
- Bỏ em xuống.. - nó cầu Lâm
- Đau.. đau.. đau... - Lâm thả vội nó xuống
- À mà anh, cuối tuần anh có đi Mỹ cùng em không? - nó tròn xoe mắt
- Có... - Lâm gật đầu

Thế là cả tối đó, ba nó mở một mini-party để mừng nó đỗ trường chuyên. Cả tối nó luyên huyên đủ các chuyện trên trời dưới biển. Quả là một buổi tối thật vui

...

- Anh.. kể cho em về ông bà được không? - nó kéo Lâm vào phòng mình
- ...

Lâm kể cho nó tất cả những gì anh biết về hai lão thái thái của đại gia đình.

Đêm đó thật là dài!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương Bái Tổ Quy Tông

Phải mất hơn nửa ngày để nó có thể tới đặt chân được tới Mỹ

- Bay đường dài có mệt không con? - ba nó hỏi

- Dạ không, giờ mình về nhà nội luôn ạ? - nó hỏi

- Ừ... - ba nó gật đầu

....

- Không sao đâu em - Lâm vỗ vỗ tay nó trấn an bởi từ lúc lên xe tới giờ, nó nắm tay Lâm rất chặt, đồ cả mồ hôi hột

- Tới nhà ông bà rồi An - ba nó nhả nhỡ

- Dạ, con biết rồi

Tới lúc đứng trước cửa nhà rồi mà sao 2 người vẫn chẳng chịu buông tay. Phải chăng sự hồi hộp đã biến thành keo dán, dính 2 bàn tay lại với nhau

- Thưa ba, má con mới tới - ba nó lễ phép cúi đầu chào 2 người đang ngồi trên chiếc ghế sofa đằng kia, chắc có lẽ họ chính là 2 "lão thái thái" quyền lực

- Mới tới hả Linh, ngồi đi con, bay đường dài có mệt lắm không? Lâm, ngồi đi cháu - bà nó

- Dạ... ông bà dạo này vẫn khỏe chứ ạ? - Lâm cúi đầu lễ phép chào hỏi

- Vẫn khỏe... còn đây ... là... - ông nó hơi ngập ngừng khi nhìn về phía nó

- Đây là An, ngồi xuống đây con... - ba nó ra hiệu ngồi cạnh

- Dạ, con chào ông, con chào bà

- À, hóa ra đây là đứa cháu gái thất lạc bao nhiêu năm của tôi đây mà... lại đây cháu - bà nó niềm nở

Tới giờ thì nó đã hiểu vì sao mà mọi người lại kính trọng ông bà tới vậy rồi. Họ từ tốn, nhân ái và vui vẻ! Thật đáng khâm phục!

Một tuần ở Mỹ vậy là hết rồi, tới lúc nó phải về để bắt đầu một năm học mới, niềm vui mới và lưu lại những kỉ niệm mới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương Năm Học Mới

Chíp... chíp... chíp

Một buổi sáng thật trong lành, cây cối sao hôm nay tươi tốt đến lạ lùng. Phải chăng tâm trạng phấn khởi của nó đã lây sang cảnh vật? Đi bộ tới trường là cách để tận hưởng buổi sáng tuyệt vời nhất. Ba nó muốn để Long đưa nó đi học nhưng nó nhất quyết từ chối bởi vì nó không muốn bạn bè nhìn mình bằng 1 con mắt khác.

Bíp... bíp...bíp...

- A.....

Uỳnh... - một chiếc ô tô và một cô bé "hôn nhau"

- Ui da... - nó xuyết xoa cho cái đầu gối đang chảy máu

- Cô có sao không? - một người đàn ông với vẻ mặt hốt hoảng mở cửa ô tô chạy lại chỗ nó
 - Bộ mấy người đi không có mắt sao? - nó bực mình quát lên
 - Thật sự xin lỗi cô.. - người đàn ông ríu rít xin lỗi
 - Sao giải quyết lâu vậy? - một người thanh niên đi xuống xe với vẻ mặt khó chịu
 - Cậu chủ... - người đàn ông cúi đầu
 - Trời ơi... - nó thốt lên trong đầu, người gì mà đẹp tới từng cen - ti - mét luôn: người cao, thân hình chuẩn, khuôn mặt trái xoan được tô điểm bởi cặp kính cận, khoác lên mình bộ đồng phục, chắc lại hotboy của trường nào rồi
 - Lại mấy người có tình đứng xe rồi để đòi tiền bồi thường đây mà - hấn ta nói với vẻ mặt khinh thường rồi rút một tờ tiền đưa cho nó
 - Cái này.... - nó vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra
 - Cầm lấy rồi đi đi, chỗ đây đủ để cô chữa khỏi vết thương đây - hấn nói rồi toan bỏ đi
 - Đây... anh kia... - nó hét lên rồi cố gắng đứng dậy
 - Vẫn chưa đủ hay sao? Cô còn muốn thêm? Bao nhiêu? - hấn quay lại hỏi
- Bốp... một cái tát ngay giữa mặt
- Anh tưởng ai cũng như anh sao? - nó cáu
 - Sao cô dám?
 - Dám chứ sao không? Ai xúc phạm tới tôi đều phải chịu kết cục đó - nó nói - Một thằng con trai chỉ biết nghĩ tới tiền, anh không có lương tâm sao?
 - Cô... - hấn cứng họng
 - Số tiền này tôi không cần, tôi chỉ cần một lời xin lỗi là được - nó nói rồi đập tờ tiền ban nãy vào tay hấn - Một người chỉ biết tiêu tiền một cách hoang phí như anh thì thật đáng khinh thường - nó mắng một trận thỏa đáng rồi bỏ đi
- "Nếu không phải hôm nay mặc váy với chân đau thì mi sẽ phải vào viện rồi" - nó nghĩ thầm rồi cố lết cái chân đau của nó đến trường
- Cậu chủ... cậu chủ - bác tài xé đập đập vào vai hấn
 - Chuyện gì? - hấn gắt
 - Cậu có tới trường tiếp không ạ?
 - Tất nhiên rồi... mới sáng sớm đã gặp xui xẻo - hấn bực tức rồi lên xe
- ..
- Dừng lại - hấn đột nhiên bảo tài xế dừng xe
 - Có chuyện gì vậy cậu chủ? - bác tài xé phanh gấp lại mà chả hiểu chuyện gì đang xảy ra
 - Đợi tôi một lát... - hấn nói rồi bước xuống xe
 - Đây... anh đang làm gì vậy hả? - nó hét ầm lên khi hấn bỗng dừng bẻ nó về phía xe
 - Cô giữ im lặng một chút đi - không hiểu sao mặc dù rất ghét nhỏ vì những lời nói ban nãy nhưng khi thấy nó bước từng bước trên vỉa hè thì không đành lòng
 - Anh đang xâm phạm quyền tự hủ của tôi đấy, có tin là tôi kiện anh không? Bỏ tôi xuống, mau lên! Tôi không cần sự trợ giúp giả tạo của anh! - mặc kệ nhưng lời nói của nó, hấn vẫn bẻ nó vào
-
- Trời ơi, anh Huy kia! Đẹp trai quá mày ơi - vừa mới bước vào cổng trường, tiếng của những nữ sinh đã náo loạn cả sân trường
 - Ồ... anh Huy đang bế ai kia? - nữ sinh 1

- Nhỏ nào tốt phúc vậy? - nữ sinh 2

- Tôi tu 7 kiếp còn chưa được anh ý nhìn đến 1 lần - nữ sinh 3

Nghe được những lời đó thì nó như muốn thịt sống tên đó. Mới ngày đầu mà đã đc nổi tiếng thế này rồi! Chẳng biết nó có được yên ổn không?

- Anh bỏ tôi xuống, mau lên! Cái tên cứng đầu này - vì chân đau nên tay đành phải hành động, nó ra sức cẩu, véo đôi tay đang bế nó

- Cô giữ im lặng giùm cái đi... - hấn nhọc nhằn bảo

- Bỏ ngay ra... không cần anh giúp, cái đồ giả tạo này... - nó gào lên

- Trật tự đi nếu cô không muốn làm loạn phòng y tế - hấn dặn dò

- Anh...

- Em bị sao vậy? - cô y tế lo lắng khi thấy hấn đi vào

- Em không sao cả! Cô xem chân nhóc này hộ em - hấn nói rồi đặt nó lên giường ngồi

- Gọi ai là nhóc hả? - nó liếc xéo

- Lần đầu tiên thấy em chu đáo vậy. Bạn gái em hả? - cô y tế hỏi

- Dạ không phải đâu cô - nó chối bay chối biến

"Mới sáng sớm đã gặp xui xẻo rồi!" - nó khóc thầm

....

"Anh bảo dì lấy giùm em cái quần đồng phục rồi trưa qua trường đón em nha!" - nó nhắn tin cho Long lúc nghỉ giữa giờ

"Ừ, lát đợi ở cổng trường nhé!" - Long nhắn lại

....

- Anh... - nó phải mất tới 10 phút để có thể lết ra tới cổng trường với cái đầu gối đã được băng bó sáng nay

- Anh nè... - Long vẫy tay

- Có mang quần cho em không? - nó hỏi ngay khi đã yên vị trên ghế

- Có, ở ghế sau đây - Long nói rồi toan lái xe đi

- Anh xuống xe đi - nó nói rồi trườn nhẹ nhàng xuống ghế sau

- Sao lại phải xuống xe?

- Bộ anh muốn xem em thay đồ sao?

- Không, đâu có đâu... anh ra... anh ra- Long ấp úng

- Cẩm nhìn trộm đây! - nó nhắc nhở

- Không... không nhìn trộm đâu... - Long chạy nhanh ra khỏi ô tô với cái bộ mặt đỏ như gấc

....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương Lại Chạm Mặt

Ting..ting..ting... - điện thoại của Long có tin nhắn. Biết cái tính mê ngủ của Long nên nó không cho Long để điện thoại ở chế độ rung, bắt anh phải để chuông hết cỡ

"Anh Long, qua phòng em đi" - nó nhắn tin cho Long

Cốc...cốc...cốc

- Có chuyện gì mà lại gọi anh sang vậy hả? - Long đầu tóc rối tung, vừa ngáp vừa hỏi

- Hôm nay chờ em đi học được không? - nó ra mở cửa

- Mới có 6 rưỡi thôi mà, sao em đi học sớm quá vậy? - Long ngạc nhiên

- Lí do nè! - nó chìa cái đầu gối đang được băng bó ra

- Em bị sao vậy? Té xe hả? - Long tỉnh ngủ luôn

- Bị đâm chứ không phải là té! Nói chung là anh nhanh lên đi, kéo ba em dậy là có chuyện đấy! Cho anh 5 phút - nó khập khiễng vào lấy cặp sách

.....

Giờ ra chơi...

Ting..ting... - điện thoại nó rung lên

"Đi học vui về nha!" - trời ạ, xong tới 2 tiết rồi mà tên heo đấy mới dậy

"Nướng dữ hen!"

"Tại tôi qua anh thức muộn quá"

"Đã bảo ngủ sớm đi mà cứ cố xem phim, có ngày em méc ba cho coi!"

"Đồ.... lè...."

"Đừng có thách, tối nay đi diễn về thì chuẩn bị sẵn tinh thần đi"

"Bố mà tin em anh gọi em bằng thánh"

"Nhớ đấy! Thôi, em vào lớp đây"

"Ừ... anh ngủ tiếp đây"

- Trời ạ, đúng là tuổi Heo có khác - nó lắc đầu

- Anh Huy... tối nay anh rảnh không? - nữ sinh 1

- Anh Huy... em tặng anh cái bánh nè... - nữ sinh 2

- Anh Huy, tôi đi club với bọn em nha! - nữ sinh 3

- Ôn ào quá! Im lặng giùm cái - hóa ra là tên oan gia ngõ hẹp đang kẹt trong đám con gái của trường. Nó nghe nói hẳn là 1 trong nhóm PAP của trường. Nhóm đó gồm 3 thành viên đều đẹp trai, nhà giàu, học giỏi và tất nhiên là đào hoa.

- Ai bảo làm hotboy làm chi! - nó cười nhếch môi

- - hẳn chợt đứng lại khi thấy nó đang đứng nghe nhạc cạnh lan can

- Chân hết đau chưa? - hẳn nhẹ nhàng tới hỏi nó trong biết bao nhiêu con mắt ghen tị của đám nữ sinh ban nãy

- Không cần anh lo... - từ buổi sáng hôm đó, nó coi hẳn như kỳ phùng địch thủ, nó toan bước đi nhanh nhưng...

A..... - cái đầu gối nó đau cho phép

- Cẩn thận... - hẳn vội đỡ nó

Hành động của hắn làm nguyên đám nữ sinh rom róm nước mắt

- Bỏ tay ra.... - nó hất tay hắn ra rồi "lét" tiếp

Lại chẳng kiểm soát được hành vi rồi Huy ca oi! Hắn bế thốc nó lên. Nó thật tội dù có cố gắng cựa quậy thế nào đi chăng nữa thì với thân hình của hắn thì như kiến với voi

- Cô học lớp nào? - hắn cúi xuống hỏi nó

- Thả tôi xuống... - nó nhún từng chữ

- Sao cô lại cứng đầu thế nhỉ? À, hóa ra là Quỳnh An, cô cũng giỏi đấy, được học lớp Anh 1

- Sao anh biết?

- Không quan trọng

- Anh Huy... anh.... - mấy đứa con gái lớp nó la ầm lên khi thấy hắn bế nó vào chỗ ngồi

- Anh Huy, tại sao anh lại làm vậy? - một nhò gan dạ nhất chạy tới bám lấy tay hắn

- Buông ra - hắn lờm

...

- Tao cảnh cáo mày, tránh xa anh ấy ra - một đứa lại chỗ nó nói với giọng bực tức

- Mày thì có gì hay ho đâu? Tại sao anh ý lại để ý tới mày chứ?

-.....

- ... - haizz mấy đứa này thật dỗi hoi, nó chả thèm đoái hoài, lấy phone ra nghe nhạc

.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương Ấn Tượng Đầu Tiên

- Cô em đi đâu thế? - đang trên đường về nhà bỗng có một đám thanh niên chặn đường nó

- Tránh ra! - nó gầm giọng

- Làm gì mà mạnh miệng thế? - 1 tên vuốt má nó

- Đi ngay trước khi tao điên...

- Anh thích cái gan dạ của em đấy! - hắn cầm tay nó

- Buông tay cô ấy ra... - 1 người con trai lạ mặt cầm tay tên đó với giọng nói lạnh băng

- Mày là thằng nào? - bị cắt ngang trò vui nên tên đó có vẻ bực mình

- Bỏ tay cô ấy ra - người con trai đó gầm giọng nhắc lại

- Cút ngay - tên đó vẫn chẳng chịu thả tay nó ra

Bốp - ngay một cú đấm giọng thẳng vào mặt hắn làm tên đó ngã nhoài ra đất. Đáng lắm!

- CÚT ! - người con trai đó quá lớn
- Mày... mày nhớ đấy.... - hấn ôm mặt rồi chạy đi
- Cô có sao không? - anh quay đầu lại định hỏi thì thấy nó đã quay đầu đi tiếp
- Này... - anh chạy theo nó
- Anh gọi tôi hả? - nó rút tai nghe ra
- Cô không nói một lời cảm ơn sao? - anh ta ngạc nhiên vì thái độ của nó, nếu là người con gái khác chắc đã tới ôm hôn anh từ lâu rồi
- Tại sao tôi phải cảm ơn anh?
- Chuyện lúc nãy không phải là...
- Có ai mượn anh ra tay đâu?
- Thì chỉ ít cô cũng phải nói câu gì cho thỏa đáng chứ?
- Đồ vô duyên! - nó thẳng thừng đi luôn
- Có phải không vậy? Không nói tới một câu cảm ơn là sao? - anh ngơ ngác

....

Hai ngày sau...

- Là nó đó đại ca... - cái tên biến thái hôm trước ảm ức vì bị đánh nên hôm nay tìm cứu viện
- Một con nhóc đó thì làm được gì? - đại ca hấn ngạc nhiên
- Nó ghê gớm lắm đại ca, hôm trước thằng bạn trai của nó làm em sung tím cả mặt - tên đó phụng phịu
- Hôm nay không đi cùng bạn trai thì tụi anh sẽ chung vui với em, chịu không? - tên đại ca nói với bọn đàn em rồi cười phá lên
- Đi với tụi anh đi.... - tên hôm trước cầm tay nó

A... a... a...

- Bữa trước bà cảnh báo chúng mày rồi mà không nghe! Có mệnh hệ gì thì đừng có trách ai, tự trách mình đi - nó vừa bẻ tay của tên kia là sau lưng, vừa đe dọa
- Mày dám.... - tên đại ca ngạc nhiên
- Mày nói người hôm trước là bạn trai tao thì tụi mày càng tăng rồi. Dám hỗn láo với bạn trai tao này - tiện chân, nó đá cho tên kia 1 cái đau đòn
- Á....
- Hôm nay lại dám ý đồng hiếp yếu, chúng mày chán sống rồi phải không? - nó vịn mạnh tay hơn
- Chị... chị... tha cho em... đại ca... cứu em - hấn sợ tới sắp đá ra quần
- Tụi bay.... LÊN - tên đại ca ra lệnh

5 phút sau, hơn 10 người con trai nằm la liệt trên vỉa hè. Không ôm mặt, thì ôm đầu gối, kẻ nhẹ thì gãy răng, nặng thì gãy tay, gãy chân. Đối với nó thì mấy tên này chỉ là muỗi. Nếu không phải cái đầu gối nó đang bị thương thì cả đám chúng có người phải hi sinh vô ích rồi. Nhắc tới cái đầu gối đau... thôi chết, một dòng máu chảy ra khỏi băng gạc thấm vào tất khi nó vén ống quần lên.

- Cút hết, lần sau mà còn dám ý đồng hiếp yếu thì coi chừng cái mạng rách của tụi bay đấy! - nó nghiêng răng đe dọa
- Vâng ạ... cảm ơn đại ca ạ... - tên đại ca run sợ chạy vội đi

Nó đau đòn bước từng bước từng bước rồi chợt một bàn tay đặt lên vai nó. Nó nhanh như thoát bẻ ngoặt bàn tay đó ra đằng sau theo phản xạ

- Đau...đau...đau... là tôi... tôi... cô không nhận ra sao? - người đó là lên
- Anh là ai? À... hóa ra là tên vô duyên hôm trước - nó chợt nhận ra người quen trên đường khi anh quay mặt lại

- Bộ cô không gì để nhớ về tôi sao? - anh nhăn nhó
- Không... mà giờ tôi không có tâm trạng nói chuyện với anh, tôi có việc rồi - nó toan bỏ đi nhưng phải ngồi sụp xuống vì cái đầu gối nó không thể trụ được nữa rồi
- Không sao chứ? - hấn lo lắng khi thấy mặt nó nhợt nhạt hẳn đi
- Cái chân... đau... đau quá - nó nói không ra chữ
- Lên đi, tôi đưa cô tới bệnh viện - anh ngồi xuống, ý bảo nó lên lưng mình
- Không cần tới anh, tôi là người học võ nên chỉ đau một chút là hết, tránh ra đi - nó hít thở nhẹ rồi đẩy anh ra rồi dùng hết sức để đứng dậy anh ra rồi cắn răng chịu đau mà khập khiễng trên vỉa hè

Thấy nó vậy sao mà anh thấy thật khâm phục. Một người con gái mạnh mẽ, kiên cường, không dựa dẫm vào người khác

- Đây... làm gì vậy hả? - đành mặt dày bế nó tới bệnh viện thôi chứ không thì chưa tới được bệnh viện nó đã ngất vì đau rồi

...

Tại bệnh viện

- Chân của em xong rồi đây! - chị y tá nói với nó
- Dạ... em cảm ơn
- Em sẽ phải dùng nạng cho tới khi đầu gối khỏi hẳn đây
- Sao ạ? Em thấy cũng có nặng lắm đâu?
- Rách toác cả đầu gối mà nói là không sao! - chị y tá thấy phục nó ghê khi cả quá trình khâu vết thương mà nó chả có tí biểu cảm nào cả trong khi ngay cả chị cũng thấy xót
- Vâng ạ! Em cảm ơn
- Xong rồi hả? - anh đỡ nó
- Của cô này! - anh đưa cho cô đôi nạng
- Cái này...
- Không phải chân cô không đi được sao? Dùng nó đi
- Khi nào gặp lại tôi sẽ trả tiền nạng cho anh! - nó cầm lấy đôi nạng

Nói vậy thôi chứ nó đã nhìn anh bằng con mắt khác rồi, một ánh mắt của sự quý mến.

- Cảm ơn anh! - nó nói khi đang đi cùng anh trên sảnh bệnh viện
- Vì chuyện gì?
- Cảm ơn vì đã đưa tôi vào đây và cả đôi nạng này nữa
- Không có gì! Mà biết nhau cũng lâu rồi, tên cô là gì vậy?
- An... Quỳnh An... vậy còn anh
- Tuấn Đạt... nhóc nên đổi cách xưng hô đi - anh nói - nhóc kém anh 2 tuổi đó
- Anh học lớp 12 sao? - nó chỉ biết mình với anh học cùng trường chứ không hề biết anh lại hơn tuổi mình
- Em không nhìn thấy anh đang mặc đồng phục của khối 12 sao?

Tới giờ nó mới để ý! Anh đang thắt cà vạt màu đen, đó là đồng phục nam của khối 12.

Nhìn lại mình đang thắt chiếc nơ màu xanh nước biển nhạt, biểu tượng của nữ 10 đây rồi, hỏi sao anh lại biết cơ chứ!

- Ô, hóa ra anh hơn tuổi tôi sao?

- Không gọi một tiếng "anh" được sao?

- Tại

Reng...reng...reng - điện thoại của Đạt đổ chuông trong túi quần

- Có việc gì sao?

- ...

- Biết rồi, tôi sẽ về sớm

-

- Bộ bố mẹ anh gọi hả? Chắc không phải, ai lại nói chuyện với người lớn như vậy chứ! - nó hỏi rồi tự phản bác lại

- Có chút việc ấy mà! - Đạt cười xòa

- Vậy thì anh cứ đi trước đi, tôi ở lại đợi người nhà một mình cũng được mà

- Không được, vậy nguy hiểm lắm... để anh ở lại cùng em, về muộn một chút cũng không sao - Đạt phản đối

- Anh bị sao vậy hả? Tôi không sao đâu!

- Anh không phải lo cho em, mà lo cho cái đầu gối của em với lại ai mà đụng vào em kia, kéo mắt mạng như chơi - anh cười

- Vậy thì anh chết tới nơi rồi đấy - nó nói rồi giờ luôn cúi và véo tuyệt chiêu

- A...a...a... đau... đau, anh xin lỗi... xin lỗi mà.... - Đạt quăn quéo người

- An... - Long hót hả từ ô tô chạy xuống thấy được cảnh 2 người đang cười đùa thì lòng hơi khó chịu

- Sao giờ anh mới tới? - nó phụng phịu

- Anh xin lỗi, tại anh có chút việc, em có sao không?

- Chưa chết!

- Để anh đỡ em lên xe... - Long nói

- Anh về đi, tôi đi trước - nó quay sang nói với Đạt

- Giữ gìn sức khỏe nhé!

- Tạm biệt

...

- Ai vậy? - Long tra hỏi

- Anh biết để làm gì?

- Thì anh muốn biết bạn bè của em thôi mà!

- Em nói là bạn trai của em anh có tin không?

- Bạn trai của em á?

- Nói đùa anh thôi, anh ta là người đưa em vào bệnh viện đó

- Mà chân em bị làm sao mà phải dùng tới nạng vậy?

- Tại hồi trước bị xe quệt đã bị thương rồi, nay em lại bị mấy thằng đùa cợt nên ngứa tay ngứa chân thôi

- Em đánh nhau hả? - Long phanh gấp

- Ui da... - đầu nó vào phía trước xe
- Tại sao lại đánh nhau? Em có phải là con gái không vậy?
- Em có võ mà, mấy thằng nhãi đấy là gì, em chưa đánh chúng mất mạng là may đấy
- Anh méc chú cho coi
- Ồ... đừng mà anh... anh... - nó lay lay tay Long
- Thả ra, anh đang lái xe mà
- Đừng mách ba mà, em sẽ mất tự do đấy.... đừng mách mà
- Không được, nhớ có chuyện gì xảy ra thì sao?
- Ok, tùy anh

....

- Thừa ba con mới về - nó chống nạng vào nhà
- Chân con làm sao thế kia? - ba nó giật mình
- Chỉ là tự vệ quá đà thôi ạ, không có gì đâu! - nó nhẹ nhàng ngồi cạnh ba nó
- An đánh nhau đấy chú! - Long mách luôn
- Ai cho phép con đánh nhau hả? Hậu quả đây đúng không? - ba nó tức
- Vậy ba muốn con bị cưỡng hiếp hay là cái chân này bị thương nhẹ?
- Cái gì? Đứa nào dám làm như thế? - ba nó hốt hoảng
- Con xử hết rồi ba ạ! Bọn muỗi đó không làm gì được con đâu! Con gái ba lên tới đai đen karate rồi nên ba đừng lo gì nha - nó dựa vào người ba nó
- Ba vẫn không yên tâm được, hay là từ mai để Long chở con đi học đi
- Không được... con không muốn bạn bè nhìn con bằng ánh khác đâu - nó lay lay tay ba
- Nhưng chân con đang đau thế này làm sao mà đi được?
- Vài ngày nữa là khỏi ngay mà ba! Không có gì đâu! - nó cười
- Thôi, lên phòng tắm rửa rồi còn xuống ăn cơm
- Con lên phòng trước

.....

"Cút hết, lần sau mà còn dám ý đồ hiếp yếu thì coi chừng cái mạng rách của tụi bay đấy"

Câu nói của nó đã làm cho trái tim của ai đó thổn thức.

Chiều đó....

Để lại cho anh một ấn tượng khá đặc biệt, vậy là chiều nào anh cũng đi bộ về mà không cần phải tài xế đưa đón để lấy cớ gặp nó.

- Á.... chị tha cho em.. đại ca... cứu em, đang trên vĩa hè tìm lại bóng dáng của người con gái hôm nào thì Đạt nghe có tiếng cầu xin
- Tụi bay.... LÊN.... - tiếng của 1 người con trai khác
- Là do tụi bay cứng đầu đấy nhé! Đừng trách tao! - là nó
- Không phải hôm trước còn thấy khập khiễng sao? Sao lại gây thù chuốc oán gì với bọn giang hồ đó rồi? - nghĩ tới đây thì anh định chạy ra cứu nó, dù sao cũng phải lấy lại hình tượng chứ, và lại một thân nữ nhi mà lại đánh nhau với cả chục thanh niên cao to thế kia thì chết là cái chắc!

Nhưng anh sai rồi, chưa đợi anh ra tay thì cả đám đã nằm lăn lê bò toài dưới vĩa hè. Xử lý xong lũ người đó, nó phúi tay rồi cầm cặp, gương mặt thỏa

mãn. Nhưng anh chợt nhận ra sự thay biến sắc trên khuôn mặt nó.

Lặng lẽ đi theo nhưng rồi thấy nhóc con có vẻ hết chịu đựng được rồi nên đành can thiệp thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương Đạt Giận Rồi... Làm Sao Đây????

- Lâm à, đưa em đi học được không? - nó đề nghị

- Cậu chủ đưa đi không tiện đâu, để anh đưa em đi - Long giành

- Đúng rồi đấy, chân em đang bị thương, để anh Long đưa em đi đi

- Chân em đỡ rồi, cũng không cần dùng nạng nữa, chờ em bằng xe máy đi học đi, đeo khẩu trang với mắt kính thì chả ai nhận ra anh đâu - nó lờ luôn lời của Long nói

- Thôi được rồi, đợi anh lên thay quần áo đã

- Nhanh lên nha! - nó cười rồi ra phía ghế sofa ngồi

- Sao không để anh đưa đi? - Long thắc mắc

- Để anh đưa đi để em mất tự do thêm sao?

- Anh... cũng chỉ muốn tốt cho em thôi mà... - anh không ngờ nó giận dai tới vậy. Cả tuần nay rồi, nó không thèm nhìn mặt Long. Đúng là cái mồm hại cái thân, chỉ vì 1 câu nói mà bị ghét cả tuần nay

- Kệ anh... mình đi thôi anh - nó xách cặp ra ngoài khi thấy Lâm xuống

...

Tùng.. tùng...tùng...

- Ya!!!! - tất cả học sinh trong trường hét lên trong sung sướng

Cái tiết học mà người người đều mong chờ - đó là tiết tự học. Đó là tiết cuối của các ngày 2, 4, 6, khi học viên tự học mà không có sự kiểm soát của giáo viên. Vậy nên có thể làm mọi điều mình thích trong một tiếng này. Nó thường hay lên sân thượng của trường - một nơi lí tưởng để ôn bài bởi sự yên tĩnh của nó. Tới "góc học tập" tự tạo của mình, nó lấy quyển sách Lý ra nghiền ngẫm...

Bỗng... một tiếng đàn vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng...

- Ai đàn vậy ta? Mọi khi có ai lên đây đâu? - nó tự hỏi

Nó đứng dậy, đi tìm xem tiếng đàn phát ra từ đâu...Đây rồi, một chàng trai tựa như một thiên thần đang chơi cây ghi-ta ở phía sau của sân.

- Hay quá! - nó nghĩ thầm

Đứng núp sau tường, nó bị tiếng đàn lôi cuốn....

- Đây...

- A... - nó giật mình hét lên

- Trốn ai sao? - hóa ra là Đạt

- Có thì sao mà không thì có vấn đề gì à?

- Nếu có thì em giống anh rồi! Đám người kia phiền quá - Đạt vẫn không tiết lộ cho nó mình là 1 trong 3 thành viên của PAP vì chuyện mà nó với Huy lan rộn quá mà! Kéo khi biết mình là bạn của Huy, là 1 trong 3 hotboy của trường thì chắc muốn gặp nó đã khó, nói chuyện với nó chắc có lẽ là chuyện

viễn tưởng quá!

- Anh trốn chủ nợ sao? Cứ suốt ngày giờ trò anh hùng cứu mỹ nhân vợ vẫn đấy thì bị giang hồ đánh là phải - nó cười

- Này... em đừng có mà bụng ta suy ra bụng người nhá! Đừng tưởng anh nhện là làm tới nhé! - Đạt không thể hiểu nổi là mình đã làm cái gì mà để lại cho nó ấn tượng "đẹp đẽ" tới như vậy

- Tôi cứ nói đấy thì sao? - nó khoanh tay trước ngực

- Thua em luôn... mà em trốn ai vậy?

- Trốn ai à? - nó ngó ra sau tường

- Hà!!!! Đi mất rồi sao? - mãi trêu Đạt mà anh đã đi từ lúc nào rồi - Bất đền anh đấy... người ta đi mất rồi kìa - nó tiếc đứt ruột, còn chưa kịp biết tên mà anh đã đi rồi

- Ai???

- Không nói chuyện với anh nữa - nó bỏ đi rồi ra lan can đứng

- Chân em hết đau chưa? - Đạt hỏi thăm

- Cũng đỡ rồi... chắc vài bữa nữa là lành thôi..

- Mà sao em không dùng nạng đi, chưa khỏi hẳn mà?

- Dùng cái đó bất tiện lắm... à mà anh đợi một tí - nó lục lục trong cặp - Trả anh này - nó đưa cho Đạt một cái phong bì

- Cái gì đây?

- Tiền nạng hôm trước... gia đình anh cũng đâu khấm khá gì đâu - nó thấy cái cách anh ăn mặc và nói chuyện không ra dáng con nhà giàu một chút nào, mà giống... giang hồ hơn

- Không cần phải như vậy đâu! - anh không ngờ nó nói là làm

- Nếu anh không cảm thì tôi sẽ thấy rất áy náy - vì từng đi làm thêm hồi nhỏ để phụ giúp gia đình nên nó hiểu được giá trị của đồng tiền

- Thật sự là không cần mà

- Cảm đi rồi tôi với anh sẽ hết nợ, cảm đi rồi tôi sẽ bớt áy náy... - nó đặt phong bì vào lòng bàn tay Đạt

- Trong mắt em anh chỉ là một thằng khát tiền sao? Em có thể đừng nghĩ xấu về anh như vậy có được không? Số tiền này anh không nhận, coi như chúng ta đã xóa hết nợ - Đạt trả lại cái phong bì rồi bỏ đi

- Ồ....

.....

- Trời! - Lâm la lên sau khi nó kể cho Lâm về chuyện sáng nay

- Quá đáng lắm sao? - nó lo lắng

- Em làm tổn thương lòng tự trọng của nó rồi

- Vậy giờ em phải làm sao? - nó lay lay tay Lâm

- Ca này khó đấy! Cái này em phải tự giải quyết thôi, anh không giúp được em đâu

Cả tối đó nó nằm trên giường mà trờ mình liên tục, không biết làm cách nào để xin lỗi Đạt đây.

...

Sáng hôm sau nó cố tỉnh đến sớm hơn mọi khi, chạy lên sân thượng để tìm Đạt vì có một lần thấy anh ở trên đó vào thứ tư tuần trước.

- Tại sao... tại sao chứ? - Đạt đang đập tay mạnh vào tường là cảnh tượng đập ngay vào mắt nó khi vừa bước lên sân thượng

- A.... - Đạt hét lên, định tiếp tục những cú đấm liên tiếp lên tường thì

- A... - cái tường đã được bảo vệ bởi một người con gái đã lãnh cho nó 1 cú đấm
- Em có sao không? - nhận ra được nó đã lãnh trọn cú đấm của mình thì Đạt hốt hoảng
- Anhđang làmcái gì ... vậy hả? - nó ôm ngực thở hổn hển, nếu không phải có võ thì chắc nó đã mất mạng rồi
- Em có sao không? - Đạt lo lắng
- Không sao... không sao hết... anh có bị điên không mà làm như vậy hả? - nó đẩy Đạt ra

Lòng đã đau như cắt nghe được lời nói đó thì anh ngồi sụp xuống bất lực. Chợt nhận ra mình đã vô tình khoét sâu vào vết thương lòng tự trọng của anh hôm qua thì nó vô cùng ân hận.

- Xin lỗi... thật lòng xin lỗi anh... em không cố ý nói như vậy đâu... hôm qua thật sự là không cố ý nói như vậy đâu... đừng giận nữa được không? - nó năn nỉ
- Đừng giận nữa nha... - nó đặt tay mình lên tay anh... tay anh hơi nẩy lên, khuôn mặt hơi nhăn lại nhưng rất khó nhận ra

Nó nhẹ nhàng đặt tay lên đùi mình rồi tìm băng gạc trong cặp. Từ cái buổi chiều xử đẹp đám thanh niên kia, trong cặp nó lúc nào cũng có sẵn băng gạc để dùng lúc cần thiết

- Lần sau nếu anh có gì bức nhọc hay không vừa ý thì cứ nói nhé! Đừng tự hành hạ bản thân như vậy - vừa băng cho anh nó vừa dặn dò
- ... - phải chăng vì quá bất ngờ trước hành động của nó hôm nay mà Đạt nhà ta lại chẳng nói được câu nào
- Vẫn còn giận em sao?
- ... - anh lắc đầu
- Vậy sao không nói gì?... Anh không muốn nói thì thôi vậy, em xuống lớp đây - nó băng cho Đạt xong thì cất đồ rồi đứng dậy
- - bất giác anh ôm sau lưng nó
- Anh...

- 1 phút thôi được không? - hai quả tim cùng hòa vào một nhịp đập nhanh dần, hai khuôn mặt đỏ hân lên

.

.

.

- Cảm ơn em... - Đạt buông nó ra
- Cho anh này.... - nó đưa cho anh một cái bánh mì
- Sao lại đưa cho anh?
- Đồ ăn sáng, nhìn anh là biết chưa ăn rồi... ăn đi, em cố tình làm thêm một cái cho anh đấy...
- Cố tình là sao? - Đạt quay sang nhìn nó - Em còn làm cho thằng nào khác ăn nữa hả? - máu ghen nổi lên
- Anh tỉnh ngủ chưa? - nó đập vào trán Đạt
- Mà em có bỏ độc vào không vậy? Anh có phải con chuột bạch đầu tiên của em không?
- Trá đây... đã không ăn còn chê bai... - nó cố giật lại cái bánh mì
- Đồ em lấy được đó, anh nói chơi thôi, An làm đồ ăn cho thì kẻ ngu mới không ăn... - Đạt cười
- Chỉ nịnh là giỏi thôi! - nó cười theo

Hai tiếng cười hòa với nhau, đập tan cái yên ắng vốn có của nơi đây. Hai tâm trạng vui vẻ mà đâu biết ai biết được xa kia có một người đang trững lòng, tay nắm chặt thành nắm đấm....

Chương 23: Chương Thu Phục

"Học xong ra ngoài công trường nhé! Anh đợi!"

"Mới có tiết 3 mà trời, không học đi mà lại sử dụng điện thoại nha... ai đang dạy anh vậy? Nói đi, em giáo viên đó hộ anh"

"Bộ em không đang dùng điện thoại sao? Dám dùng trong giờ chủ nhiệm, anh nói cô Tâm cho xem"

"Biết em đang trong giờ chủ nhiệm mà vẫn nhắn tin làm phiền"

"Đề nghị giữa giờ em xem cũng được mà"

"Được... trưa về một mình đi!"

"Ấy đừng mà... anh xin ..."

"Lời xin lỗi không được chấp nhận! Bè...."

"Thôi mà... là anh sai, được chưa?"

"Ngoan lắm... tha cho anh đấy... lát đợi em ở via hè nhé!"

"Ok, em học đi!"

...

- Mày có đưa không? - nó nghe thấy một tiếng hét khi đang về cùng Đạt

- Hôm nay em không mang tiền - nghe giọng quen quen, hình như nó đã gặp chủ nhân của giọng nói này ở đâu rồi thì phải

- Anh về trước đi, em có chút việc... - nó nói với Đạt

- Anh biết thừa chuyện của em là gì rồi, để anh đi cùng em.. - Đạt dẫn nó đi

- Không phải ông già mới đưa cho mày tiền tháng này sao? - tên thanh niên đó hét lên

- Nhưng em không mang... - Mai Anh, là Mai Anh

- Mày... - tên thanh niên định tát Mai Anh... nhưng lại bị một bàn tay giữ lại

- Lại là mày sao? - hắn nhận ra nó

- Nhận ra tao rồi còn không mau rút đi - nó vút tay hắn ra

- Đây không phải là chuyện của mày... rút đi... - hắn hất tay nó ra

- Khoan đã... tao cho mày 2 lựa chọn...

- Mày nghĩ tao sẽ để tâm lời mày nói sao?

- Tao nghĩ nó sẽ có lợi cho mày nếu mày thắng... - nó đánh trúng tâm lý của hắn

- Lại định giờ trò gì đây? - Đạt chăm chú theo dõi

- Không cần đâu An... mình tự giải quyết được mà - Mai Anh giật giật gấu áo của nó

- Để mình lo vụ này cho, mình sẽ đòi lại công bằng cho cậu - nó thì thầm

- Là gì? - hắn nghi ngờ

- Đánh với tao một trận, mình tao chấp cả đám chúng mày... Nếu mày thua, đơn giản thôi, làm đàn em của tao... - nó ra điều kiện
- Còn nếu mày thua?
- Tùy mày định đoạt...
- Được... tao chấp nhận lời thách đấu - hấn sung sướng khi nghĩ tới cảnh mình sẽ hành hạ nó thế nào
- Được thôi, bắt đầu luôn chứ? - nó hỏi
- Này... em đang làm gì vậy hả? Đừng đùa cợt với mạng sống như vậy chứ? - Đạt kéo nó lại ngăn cản
- Đúng vậy đó An... mình tự giải quyết được mà
- Hai người yên tâm đi... không thể để cho bọn này hành tt như vậy được, em sẽ cho chúng sống giờ chết giờ...
- Chúng mày nói lời từ biệt hả - hấn cười

Bỗng Mai Anh chạy tới chỗ nó thì thầm

- Được rồi... cậu yên tâm đi

.

.

.

Bốp... bốp... bốp...

Đúng như dự đoán, tất cả trờ hấn đều nằm trên vỉa hè...

- Mày chỉ có nhiều vậy thôi sao? - nó cười khênh
- Đừng có vội đắc ý, tao còn chưa ra tay mà - hấn lên tiếng
- Được thôi, nhào vô đây... - nó thách thức

Hai bên tranh đấu ác liệt, ha ha... nó đã quặp được tay hấn ra đằng sau và một cái đập khiến hấn khụy xuống, quỳ trước mặt nó... Tay nó vẫn giờ nắm đầm chuẩn bị xuống tay thì... ánh mắt đó, cái ánh mắt van xin của cô bạn đứng xa xa kia...

"Cậu có thể nhẹ tay được không? Đó... đó... là anh ...mình..." - lời khẩn cầu lúc nãy của Mai Anh

Nó đơ hấn ra, nó muốn xuống tay lăm đấy, nhưng lương tâm nó không cho phép...

Thấy nó chần chừ, hấn không ngần ngại mà phản công bằng một cú đấm khiến nó ngã nhoài ra đất, khóe môi bật máu..

- An... - Đạt và Mai Anh hét lên, chạy lại đỡ nó dậy
- Cậu có sao không? - Mai Anh hỏi han
- Không sao... - nó gượng dậy
- Thế nào, chịu thua chưa? - hấn hỏi trong một nhọc. Đánh nhau với nó mất sức lắm chứ bộ!
- Được... tao thua rồi... - nó cười
- Chết tới nơi rồi mà vẫn còn cười được sao? - hấn khó hiểu
- Chúng mày không được phép làm vậy... - Đạt nghiêng răng định xông lên
- Không phải việc của anh... tránh ra, làm người phải giữ lấy chữ tín... - nó chặn đường Đạt
- Nhưng tại nó đáng để em làm vậy sao? - Đạt hỏi
- Giang hồ không phải là người sao? Em đã nói là sẽ làm... anh tránh sang một bên đi...
- Nhưng...

- Tùy mày quyết định... - nó quay lại nói với hấn
- Để coi xem nó chết thảm như thế nào... - mấy tên đàn em có vẻ hí hửng
- Ngày mai, đúng 12h, gặp nhau tại đây, lúc đó tao xử mày sau, nhớ, chỉ được đi một mình - hấn muốn đánh nó xả giận lắm nhưng sao không nỡ? Phải chăng chàng thương hoa tiếc ngọc, hay đã bị những lời nói của nó ban nãy hớp hồn rồi chứ?
- Đại ca... tại sao... sao lại như vậy? - bọn đàn em khó hiểu
- Hôm nay tao mệt rồi... nhớ đừng có trốn đấy... - hấn nhắc nhở
- Yên tâm đi, tao không hèn như bọn mày đâu... mình đi thôi... - nó nói với Đạt

Tại nhà Mai Anh...

- Anh định làm gì bạn ý? - Mai Anh hỏi
- Không phải việc của mày...
- Không thể tha được sao?
- Không bao giờ, trước đây nó từng đánh tao tới gãy cả tay, mày quên rồi sao?
- Nhưng đó là lỗi của anh, bạn ý cũng chỉ là tự vệ thôi mà
- Mày có phải là em tao không vậy? Sao lại đứng về phía con nhỏ đấy?
- Anh suy nghĩ lại đi... nếu không anh sẽ hối hận đấy... - Mai Anh cảnh báo
- Cút ra khỏi phòng tao... nhanh lên.. - hấn đuổi
- Nhưng mà... khoan đã.. - Mai Anh chưa kịp nói thì hấn đã sập cửa
- Cút đi...
- Nếu không phải em cầu xin bạn ý nhẹ tay với anh thì anh đã mất mạng lâu rồi... anh có nghe em nói không hả? Cái đồ vong ơn bội nghĩa này... đáng ra anh phải cảm ơn bạn ý chứ... - cô đập cửa
- Cút đi ngay... nếu không thì đừng trách tao ác đấy... - hấn gào lên từ trong phòng
- Anh mà làm gì bạn ý... em sẽ liều mạng với anh đấy... - mạnh miệng vậy thôi chứ thật ra tay chân cô cũng đang run bần bật rồi

Trưa hôm sau...

- An... - Đạt đuổi theo nó
- Có chuyện gì sao?
- Để anh đi cùng em...
- Không được, anh về đi, em sẽ không sao đâu... - nó nói rồi bỏ đi

...

- Tao tới rồi! Nói đi, chúng mày muốn gì? - nó nói
- Mày còn mạnh miệng được sao? Chờ chết đi! - nó nhận ra là tên biến thái từng bị Đạt đánh cho sưng mặt
- Đại ca... con nhỏ này xử thế nào đây? - một tên đàn em hỏi

"Đánh lẽ ra anh phải cảm ơn bạn ý mới đúng... nếu không phải em cầu xin bạn ý nhẹ tay với anh thì mất mạng lâu rồi... lâu rồi..." - hấn nhớ tới lời nói của đứa em gái hồi tối hôm qua

- Đại ca... đại ca... - tên đàn em đập đập vai khi thấy hấn cứ đơ người ra
- ĐẠI CA.... - hấn quỳ một gối trước mặt nó

- Chuyện này... - nó ngạc nhiên
- Anh đang làm gì vậy? Đại ca... - đầu chỉ có mình nó, bọn đàn em cũng hoảng hốt
- Còn không mau ra mắt đại ca sao? - hấn hét lên
- Nhưng...
- Mau ... - hấn đánh giọng
- Đại ca... - tất cả cúi đầu một lời chào cho có
- Chuyện này là sao? Anh mau đứng dậy đi... - nó đỡ hấn dậy
- Việc tao muốn mày làm là trở thành thủ lĩnh... được không? - hấn thì thầm vào tai nó
- Cái này..... - nó chần chừ
- Không phải mọi việc đều do tao quyết sao?
- Đúng vậy... - nó gật gật
- Vậy thì tao muốn mày làm thủ lĩnh
- Được thôi, làm thì làm... tao chả sợ gì đâu
- Đừng có tự đắc như vậy... cứ ném trái khoanh khắc đó từ từ... - hấn nhấn từng chữ
- Tao chắc chắn sẽ làm được...
- Từ bây giờ, tụi bay nhớ phải nghe lời của "đại ca", rõ chưa? - hấn dặn dò
- Chúng em chỉ trung thành với anh mà thôi - chúng kháng khái
- Còn không biết nghe lời? - hấn gằn giọng
- Rồi...
- Có được đàn em trung thành thế này thì còn gì bằng! Mình sẽ gặp nhiều khó khăn đây! - nó cười thầm
-

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương Chuẩn Bị...

- Cậu có sao không? - thấy nó vừa ngồi vào chỗ là Mai Anh "kiểm tra" người nó luôn, xem có xây xát gì không
- Đầu có sao đâu... - nó cười
- Thế là tốt rồi... - cô thở phào nhẹ nhõm
- Mà Mai Anh này, kể cho tớ về anh cậu đi!
- Anh Đức ý hả?
- Ủ... - hóa ra là Đức

Mai Anh bắt đầu kể, hai người, một câu chuyện:

"Mẹ mình mất từ khi mình mới lọt lòng, còn anh Đức thì mới có 3 tuổi. Một đứa trẻ phải chịu nỗi đau mất mẹ khi mới có 3 tuổi thì thật là đáng thương. Nội mình nói hồi đó nhà mình khó khăn lắm, không được như bây giờ đâu. Ba mình đi làm xa suốt, mình và anh đều do một tay bà nội nuôi lớn, hàng tháng, ba mình chỉ gửi tiền về thôi. Đối với anh em mình thì nội như là mẹ vậy. Anh Đức trông vậy chứ cô đơn với tội nghiệp lắm! 2 năm trước, ba mình từ Pháp về, là một tài phiệt có tiếng, nhưng anh ý không chịu nhận cha, rồi bỏ học, đi gây sự với người khác rồi thành ra bây giờ. Anh ý chỉ có mười đệ tử trung thành mà anh ý tin tưởng nhất thôi. Anh ý lạnh lùng nhưng hiền khô à, sống tình cảm lắm!"

Mai Anh cũng giống nó, từ khi sinh ra đã không được mẹ âu yếm, yêu thương nhưng nó vẫn hạnh phúc hơn nhiều khi được nhiều người chở che và bảo vệ. Nghe câu chuyện mà Mai Anh kể, khỏe mắt nó cay cay...

...

- Vui ghê, mình với cậu được chung một nhóm - nó và Mai Anh tung tăng đi ra ngoài trường

- Chiều nay mình sang nhà cậu học được không? - Mai Anh hỏi

- Nhà mình á... - nó hơi chần chừ - chắc là không được đâu, tới nhà cậu được không?

- Tất nhiên là được, với lại 2 đứa đổi cách xưng hô đi, gọi tao - mày đi cho thân mật - Mai Anh đề nghị

- Ok liền... vậy cho tao địa chỉ nhà mày đi, tầm 3h chiều tao qua

- Đây... - Mai Anh đưa cho nó cái giấy ghi địa chỉ nhà

....

- Anh... - nó đập vai Long

- Anh đây... có chuyện gì nhờ anh hả? Em cứ nói đi, anh sẽ giúp hết mình. Có chuyện gì không? - ông xỏ ngón cho một tràng. Khó lắm, nó giận suốt cả mấy tuần rồi. Ngày nào cũng phải đối diện với cái ánh mắt hình viên đạn của nó thì đúng là ăn không ngon, ngủ không yên mà

- Anh làm gì mà nói như tên lửa thế hả? Em chỉ muốn nhờ anh chở tới nhà bạn thôi

- Bạn nào? Tên gì? Gái hay trai? Em tới đây làm gì? - máu ghen lại nổi lên

- Anh tính ngủ chưa hả? Bạn em như thế nào thì liên quan đến anh? Có chở em tới đó không?

- Tất nhiên là anh phải quan tâm rồi... nhờ đâu có đứa nào lợi dụng em thì sao?

- Một anh quá đ! Để em đi xe buýt cho đỡ đau đầu... anh ở nhà đi

- Ấy... không không... anh chở mà... đưa cặp sách anh cầm cho, đợi anh một lát anh lấy xe - Long giật luôn cái cặp của nó

...

Kính coong... kính coong...

- Mày tới rồi hả? - Mai Anh ra mở cửa

- Nhà mày dễ tìm quá đấy - nó với Long chạy quanh khu đấy mấy vòng mới tìm thấy nhà cô

- Có tí loang quanh thôi... mà ai đây? Người yêu mày hả?

- Đầu mày ý... anh tao... mà mày không định cho tao vào nhà à?

- Vào đi...

- Anh về trước đi, lát có gì em gọi ha... - nó vẫy tay chào

- Em chào anh... - cô cúi đầu chào Long, nhìn nhỏ cứ đờ đờ ra, chả biết có bị Long hớp hồn không nữa

...

- Manh này, mày có biết tên những đàn em trung thành của anh Đức không? - nó hỏi

- Biết có mỗi anh Trí và Hải thôi... đó là 2 người mà anh Đức tin tưởng và quý trọng nhất, đó là 2 cánh tay đắc lực của anh ý đấy

- Vậy sao?

- Ư... 2 anh đó kém anh tao 1 tuổi, học lớp 11T1 trường mình đây...
- Hà??? Lớp chuyên toán á??? - nó mất chữ A mồm chữ O
- Hai ông học giỏi lắm đấy, đừng coi thường, năm ngoái 3 người cùng đi thi giao lưu toán quốc tế đấy!
- Tại sao lại là 3?
- Thì cả anh Đức nữa...
- Nhưng mà...
- Anh Đức giỏi lắm, chỉ là thiên tài không lộ diện thôi!
- Nghe mày nói mà tao lung bung quá... mày cho tao biết hết về anh mày đi!
- Nhưng mày biết để làm gì? Hay là mày kết anh ý rồi à? - Mai Anh nghi ngờ
- Mày tỉnh lại giùm tao đi... tao có việc nên mới hỏi mày... nói đi
- Nói cho mày tao được gì?
- Nói đi... muốn gì tao cho tất!
- Nhớ đấy nhé... giờ tao chưa nghĩ ra, đợi khi nào tao cần thì mày nhớ thực hiện đấy...
- Biết rồi! Nói nhanh lên đi!

...

- Hóa ra là vậy! - nó ồ lên biết kha khá về Đức sau cuộc nói chuyện hồi chiều với Mai Anh

"Anh Đức giỏi lắm, từ lớp 6 đã luôn đạt học sinh giỏi thành phố, anh ý hòa đồng và được mọi người yêu quý! Tới năm ngoái, khi mà ba tao về nước ở hẳn thì mọi thành tích học tập của anh ý giảm sút nặng nề, bỏ học, đi tụ tập bạn bè gây sự, đánh nhau liên miên. Tất cả đàn em của anh ý thì tuyệt đối trung thành, đặc biệt là Trí và Hải vì ai cũng chịu ơn sâu nặng của anh Đức. Anh ý ít khi ở nhà mà qua nhà bạn ở, bởi lẽ 2 cha con họ đã cắt đứt liên lạc, một phần là anh ý cũng không muốn dính dáng gì tới người mà anh cho là xa lạ. Anh ý đi làm thêm ở quán cà phê sau giờ học đó, tự kiếm tiền nuôi sống bản thân. Anh ý chỉ về nhà hôm giỗ mẹ mà thôi!" - Mai Anh kể

- Anh ý có mong muốn gì không? - nó tò mò
- Anh luôn muốn được ra thăm mộ của mẹ nhưng chưa thực hiện được...
- Tại sao?
- Ba mình đã ra lệnh là một đứa con bất hiếu như anh ý thì không được vào đó, vì luôn có vệ sĩ canh nên anh không thể vào thăm mẹ được
- Thế mày biết anh thích làm gì, ăn gì không?
- Mày biết mấy chuyện này làm gì hở? - cô hơi nghi ngờ
- Có công chuyện mà... nói cho tao đi..
- Cứ úp úp mở mở... anh Đức bị ghiền mấy trò chơi cảm giác mạnh ở khu vui chơi ý! Anh ý thích món ghẹ rang muối với lại anh bị dị ứng với socola, nếu ăn vào một chút thôi là tòi đấy!
- Cảm ơn mày nhiều nha! Bữa nào hậu tạ sau - nó sung sướng nói chẳng nên lời

....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương Cảm Hóa Giang Hồ

- Số mày hôm nay xui rồi! - một tiếng cười man rợ vọng ra từ trong ngõ
- Chúng mày muốn gì hả? - tiếng trả lời đanh thép
- Muốn giết mày... - tên đó giờ con dao kề vào cổ người mà 2 đồ đệ hấn đang giữ tay

Khoan đã... đây là Văn - một trong những đàn em của Đức

- Dừng tay lại... - nó hét lên
- Mày là con nào? - tên kia giật mình mà rơi con dao xuống đất
- Chúng mày dám đụng tới đàn em tao... chán sống rồi sao? - nó gằn giọng
- Đàn em mày? - tên đó khó hiểu - đây là đại ca mới của chúng mày sao? - hấn quay sang hỏi Văn
- Kh...
- Phải đấy... có thù oán gì thì tìm tao, cấm chúng mày đụng tới người của tao...
- Mồm mép cũng cứng nhỉ! Một mình mày thì làm được gì? - hấn cười mỉa
- Sợ sao??? - nó hỏi
- Được.. nếu muốn thì chiều, chiều mai, gặp nhau tại sân bóng gần trường - hấn ra hẹn
- Được thôi... - nó đồng ý
- Nhưng chỉ được phép một mình.... - hấn nhấn mạnh
- Và chúng mày cũng không được phép cầm theo vũ khí... - nó ra điều kiện
- Ok... quyết vậy đi...
- Nếu ai chơi xấu thì sẽ thua và phải phục tùng bên còn lại...
- Đồng ý....
- Tốt... đừng có trốn đấy... thả nó ra.. - nó lườm hai tên đang giữ tay Văn
- ... - hấn gật đầu, ra hiệu thả người
- Đi mau... - nó nắm tay Văn kéo đi...

...

- Cô đang làm gì vậy? Gây sự với chúng nó làm gì? - Văn với nó cùng đi trên đường
- Phải gọi là chị chứ nhóc? - nó xoa đầu Văn
- Tại sao tôi phải gọi bằng chị chứ?
- Chả phải nhóc học cấp 2 Lý Thường Kiệt sao?
- Thì sao? Đừng có mơ tưởng về cái danh đại ca ảo đấy nữa, cho dù chị có thể nào thì chúng tôi cũng chỉ trung thành với mỗi anh Đức thôi - Văn cãi lại
- Thôi đi... đừng có tỏ vẻ người lớn nữa đi... đi, chị khao nhóc một bữa... - chả để Văn trả lời, nó kéo Văn vào quán ăn gần đó

..

- Ăn gì thì kêu đi... - nó đẩy cái menu cho cậu
- Thật không? Vậy em không khách sáo đâu đấy! - Văn hớn hờ
- Cứ tự nhiên đi... - nó lắc đầu, một thằng nhóc cứng mồm cứng miệng ban nãy thật ra cũng chỉ là một đứa con nít mà thôi

- 2 pho mai que, 2 nem chua rán và 1 khoai tây chiên... chị ăn gì? - Văn hỏi nó
- Cho em 1 trà sữa bạc hà... cảm ơn chị - nó đưa cuốn menu cho chị chạy bàn
- Chị này... tại sao chị lại gây sự với bọn thằng Quân làm gì? - Văn thấy lo cho nó
- Không phải chị là đại ca của em sao? Bảo vệ đàn em là trách nhiệm của 1 người đứng đầu mà... với cả em đừng nói chuyện này với ai nhé! Cứ để một mình chị đấu với chúng nó thôi, mấy bọn oắt con...
- Toàn lũ trâu... mình chị không đủ sức đâu... có đợt anh Đức bị chúng nó đánh tới mức nằm viện 3 ngày đấy - Văn cảnh cáo
- Không sao đâu! Em ăn đi... nói ít thôi... - nó nhét luôn miếng phở mai vào miệng Văn
- Nóng... - Văn nhay căng lên
- Mà Văn này, kể cho mọi người trong nhóm được không?
- Tất nhiên là được rồi! - cậu cười tít mắt

....

Chiều hôm sau...

- Chị à, hay mình quay về đi.. - Văn cản không cho nó đi
- Em về mau đi... chị không sao đâu... về mau đi, cầm cặp hộ chị về luôn - nó dúi cái cặp vào tay Văn
- Nhưng mà chị không đủ sức đâu! - Chị đã nói là em đi về đi cơ mà... về mau đi... cầm đi theo chị đó nghe chưa...
- Chị An...
- Chị nói không nghe sao? - nó nói rồi chạy trước
- Chết rồi! Giờ làm sao đây? Chị ý mà tới đó, chết là cái chắc... - Văn luống cuống, chẳng biết làm gì... - A... Anh Đức... đúng rồi... - cậu ba chân bốn cẳng chạy đi tìm Đức

..

- Anh Đức... anh Đức... chết rồi... nguy to rồi... - cậu hốt hải chạy vào chỗ Đức đang ngồi
- Không có phép tắc gì cả! Em không thấy mấy anh đang họp sao? - Trí cau mày
- Nhưng mà... - Văn đang định nói
- Không nhưng nhị gì hết, ra ngoài... - Hải gắt
- Chuyện khẩn cấp mà Nhị ca... - Văn nói
- Nhanh... - Hải lờm
- Đại ca... vụ thằng Quân thế nào đây? Hôm trước nó nhắn chiều nay hẹn đại ca để giải quyết đại sự đấy! - Trí báo cáo
- Kệ chúng nó... - Đức buông một câu
- Sao đại ca không xử cho chúng một trận? - Trí thắc mắc
- Bọn chúng không đáng để ta phải ra tay... - Đức trả lời
- Nhưng mà đại ca ơi... chị An lại giúp đại ca xử bọn chúng đó...
- Sao hả? Cô ta dám sao? - Đức giật mình khi nghe Văn nói, roi luôn nắm bi đang cầm tên tay
- Đúng đó đại ca... chị An nói là sẽ thanh toán hết nợ nần với bọn thằng Quân
- Chúng nó hẹn ở đâu? - Đức bồn chồn
- Ở sân bóng gần trường... - Văn lí nhí

- Trí... dẫn theo mấy người nữa tới sân bóng mau... - Quân ra lệnh

- Rồi đại ca...

....

Bốp... bốp... bốp

Nó quật ngã một lúc 3 tên... Đức không quá ngạc nhiên với cái "thành tích" đó...

- Cẩn thận... Chát... - hần lao tới ôm lấy người nó và kết quả là bị cây gỗ đập ngay trúng lưng

- Đức... anh có sao không? - nó hét lên

- Tại sao... lại... đại đột như vậy hả? - Đức nói thì thào

- Tại sao lại dẫn người tới đây? - nó hét về phía Văn

- Em... em... - Văn ấp úng

- Xử tụi nó đi... - Trí quay lại nhìn bọn đàn em..

- Không ai được phép manh động... - nó quả quyết

- Cô điên sao? - Đức nắm lấy tay nó kéo đi

- Bỏ ra... nên nhớ, giờ tôi là đại ca... đã nói là tôi sẽ tự giải quyết chuyện này rồi.. tránh ra một bên.. - nó hất tay Đức ra

- Cô mất trí rồi... - Đức bực mình

- Chẳng phải đã giao hẹn là không dùng vũ khí sao? Tại sao lại làm trò hèn hạ vậy? Có giỏi thì so đo với tao này... - nó quay qua nhìn Quân

- Được... thích thì chiều... Tất cả đứng sang một bên ... - Quân cởi áo khoác

- Dừng lại đi... - Trí sốt ruột, định xông lên

- Lui ra... - nó đánh giọng

Bốp...

Khóe môi nó chảy máu, "tác phẩm" cú đấm của Quân, nó ngã xuống đất

- Chị An... - Văn hét lên - Đại ca, mau cứu chị ý đi chứ...

- Cô ta không biết ăn nhâm cái gì rồi... - Đức nóng lòng

- Mày chết đi... - Quân giờ nắm đấm trước mặt nó

Bịch...

Quân bị Đức đấm ngã về đằng sau

- Cả một lũ con trai chúng mày mà lại so đo với một đứa con gái mà không thấy nhục à? - Quân quát

- Mày được lắm... hôm nay may cho con nhỏ đó là có mày, không là mất mạng rồi...

- Cút đi... - Đức hét

- Đi... - Quân ra hiệu cho bọn đàn em rút

- Có sao không? - Đức lo lắng

- Tránh ra đi... - nó gượng dậy, đẩy Quân ra rồi bước đi

- Cô bị mất trí rồi hả? Tại sao lại gây sự với bọn chúng làm gì? - Đức mắng nó

- ... - nó im lặng chẳng nói một câu

- Tại sao lại không nói với ai hả?
- ...
- Cô có bị câm không mà tại sao lại không trả lời hả?
- Tôi nói thì liệu các anh có nghe không? - nó hỏi
- Cái này... - Đức cứng họng
- Mấy anh có coi lời nói của tôi có giá trị không, hay chỉ là nước đổ lá khoai? Các anh không tôn trọng người khác nhưng tại sao lại cứ muốn người khác tôn trọng mình? - giọng nó ngày một câu gắt
- Cô quá đáng lắm rồi đấy! - Trí lên tiếng - Cô đừng có mong đợi vào cái danh đại ca hảo huyền đấy! Cô...
- Phải... tôi là đại ca... trách nhiệm của tôi là phải bảo vệ đàn em của mình... Tôi từng nghĩ rằng, nếu mình hết lòng đối xử tử tế với các anh thì mọi người sẽ chấp nhận tôi, không phải với tư cách là đại ca... mà là một thành viên trong gia đình... nhưng... nhưng... - nói tới đây thì mắt nó ngấn lệ - nhưng... tôi sai rồi... trái tim của mấy anh bị đóng băng rồi... đó chính là lý do mà việc gì các anh cũng phải dùng tới vũ lực mà không biết lựa lời, chuyện bé xé ra to. Mấy anh tưởng như vậy là oai lắm sao? Không hề... nó chỉ khiến cho người khác ghê sợ và xa lánh những kẻ như các anh thôi.... Đáng lẽ ra lúc này, tụi thằng Quân đã chấp nhận hòa bình rồi, chính vì cái tính nóng nảy và cứng đầu mà khiến cho cả 2 bên đều thiệt hại. Vậy cho nên... hãy suy nghĩ lại đi... Chúc "đại ca" này giờ trả lại cho anh... mọi người có thể trở lại như xưa rồi... Từ giờ trở đi, chúng ta là người xa lạ... tạm biệt... - nó ôm mặt chạy đi... để lại những con người đang ngơ ngác

....

Ting...ting...ting

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương Đổ Rồi... Thành Công Rồi....

"Cô đừng có mong đợi vào cái danh đại ca hảo huyền đấy!" - cái câu nói ám ảnh nó suốt mấy ngày nay

Không hiểu sao ba bốn lần rồi, cứ mỗi lần nghĩ tới chuyện đó, nó lại không cầm được mà rơi lệ: khóc vì buồn, vì tức, vì ảm ức, vì không ai chịu hiểu mình....

- ... - một chiếc khăn tay đưa trước mặt nó. Là hấn - tên oan gia ngõ hẹp đó
- Cảm ơn... - nó nhận lấy chiếc khăn và lau nước mắt
- Có chuyện gì sao? - hấn hỏi han
- Tôi có thể nhờ anh một việc được không? - nó đề nghị
- Nói đi..

Nó không nói gì, ôm chầm lấy Huy mà nức nở. Huy bị hành động đó của nó mà hết sức ngạc nhiên, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, vỗ về an ủi

.

.

.

- Cảm ơn anh... - nó chột cười
- Cười gì vậy? Mặt tôi dính gì sao? - Huy hỏi
- Không... chỉ là nước mắt tôi làm ướt hết áo anh rồi... - nó cười

- À.... Cô có chuyện gì sao?
- Không có gì... mà anh lên đây làm gì?
- Sân thượng này là của cô chắc? Có ai cấm tôi lên đây đâu?
- Tại sao tôi nhẹ nhàng mà anh lại không muốn nhí? Nói chuyện với anh chán thật đấy... vậy anh ở trên này đi, tôi đi xuống, trả lại cái sân này cho anh... - nó toan bước đi
- Khoan... khoan đã... - Huy nắm tay nó lại nhưng lại buông ra

Mặt hai người thoáng đỏ

- Tôi... tôi không có ý vậy đâu... ở lại đi... của... của chung mà - Huy bối rối
- Không ở lại đi... tôi... tôi có chuyện muốn nói... cô...
- Thôi được rồi... cho anh 5 phút... nói nhanh lên đi...
- Cô ... cô vẫn còn giận chuyện ngày hôm đó sao?
- Tất nhiên rồi... anh nghĩ nếu người khác nói anh vậy anh sẽ cảm thấy thế nào?
- Cho... cho tôi xin lỗi được không?
- Lời xin lỗi không được chấp nhận
- Tha lỗi cho tôi đi...
- Anh nghĩ tôi là con người dễ dàng vậy sao?
- Thế làm sao cô mới hết giận?
- Phải xem cách cư xử của anh thế nào đã... đưa điện thoại đây... - nó chìa tay ra
- Để làm gì?
- Muốn chuộc lỗi không?
- Muốn muốn muốn muốn... - Huy đặt điện thoại lên tay nó
- Nè... gọi là phải có mặt ngay đấy, biết chưa? - nó trả lại chiếc điện thoại cho Huy
- Đây là...
- Số điện thoại của tôi... nhớ khi nào gọi là phải có mặt đấy...
- Ok

...

"Lát đón em nha!" - nó nhắn tin cho Long

"Không được, anh phải chờ chú đi công việc rồi! Chiều mới về cơ"

"Thế thôi vậy..."

...

- Chị... - Văn từ trong ngõ đi ra
- Ôi..mẹ ơi... - nó giật bắn cả mình
- Chị đi chơi với em được không? - Văn đề nghị
- Chị ghét em rồi... không chơi với em nữa... - nó vẫn giận Văn vì dẫn người tới sân bóng

- Em chỉ sợ chị bị thương thôi mà... em lo cho chị nên mới thế thôi... đừng giận mà... - cặp mắt Văn long lanh

- Thôi được rồi... đi thi đi... - nó nghĩ dù gì Văn cũng chỉ lo cho nó thôi, không nên trách thằng bé

- Hoan hô chị... mình đi thôi - Văn kéo nó đi

...

- Chị... bị mất lại đi... - nó đưa cho An chiếc khăn màu đen

- Để làm gì? - nó hơi nghi ngờ

- Em dẫn chị tới chỗ bí mật mà... bị mất vô cho bắt ngờ... - cậu nói rồi chẳng cần đợi nó đồng ý, bị mất nó lại rồi dắt đi

- Chị đứng đây đợi em nhé... - Văn nói rồi bỏ nó đi luôn

Một cảm giác bất an đang trào lên trong lòng nó

- Văn... chị tháo khăn ra được chưa? - nó lên tiếng

- ... - không một ai trả lời

- Văn... - nó tháo khăn bị mất xuống - Oa... đẹp quá.. - những bóng đèn đa sắc được gắn trên tường với những mũi tên chỉ về một phía

Nó đi theo hướng mũi tên chỉ, bước vào một căn phòng... trong đó là...

- Tại sao lại đưa chị tới đây? - nó lờm Văn

- Là tôi bảo Văn đưa cô tới... - Đức từ trong đám đàn em bước ra

- Em lại lừa được chị một lần nữa rồi Văn à... nhưng đây sẽ là lần cuối cùng chị mắc lừa.. - nó quay lưng bỏ đi

- Dừng lại đi... đại ca đã... - Hải đang định trách cứ nó thì Đức ra hiệu im lặng

- Tôi có chuyện muốn nói... - Đức lên tiếng

- Ba tôi dặn là không được nói chuyện với người xa lạ... xin lỗi... tôi không biết mấy người là ai... - nó chạy đi

- Giữ cô ta lại... - Trí ra hiệu cho bọn đàn em

- Đầu có dễ vậy... - xong... 2 tên lực lưỡng nằm quằn quại dưới đất. Cái tuyệt chiêu 1 mũi tên trúng hai đích này lúc nào cũng hiệu nghiệm! Nhìn hai tên nằm nhónhó trên đất mà lòng nó thỏa mãn,

"Nhờ như mai này 2 anh có mệnh hệ gì thì tôi có lỗi với dòng họ 2 người rồi!" - nó cười rồi chạy đi

- Xin lỗi đại ca bọn em bắt tài... để nhỏ đó chạy mất... - hai tên đó chuộc lỗi mà đứng chả vững

- Nhỏ đó không phải dạng vừa đâu, hai người không phải là đối thủ của nó đâu! - Đức thông cảm

- Đại ca thật sự muốn nhượng quyền cho con nhóc đó sao? - Trí thắc mắc

- Đúng vậy... cậu không thấy nhóc đó đã thu phục được lòng mọi người sao? - Đức giải thích

- Em cũng thấy thế! - Hải đồng tình - so về cả lý lẫn lực là chúng ta đều thua

- Tùy vào lựa chọn của đại ca... - Trí không bằng lòng, anh cho rằng chỉ với mấy câu nói vớ vẩn đó mà thu phục được lòng anh thì quá dễ dàng cho nó rồi

...

Mấy ngày nay, hết Đức, Hải rồi thì Văn đều muốn gặp mặt nó nhưng đâu có được, thậm chí là còn chặn cả đường nhưng cũng hã ăn thua. Tới hôm nay...

- Nói chuyện với tôi đi... - Đức chặn đường

- Tại sao? - nó xắn áo, chuẩn bị làm... việc mà mọi người đang nghĩ tới

- Bởi vì tôi có chuyện muốn nói... 3 phút thôi có được không?

- Tất nhiên là không rồi! - nó cười rồi chuẩn bị ra đòn nhưng... tại sao mắt lại tối sầm thế này? Người nó cứ vô thức mà ngã xuống thế này?

Hóa ra là Hải ở phía sau đánh ngất nó, còn Văn thì đỡ lấy người nó. Đúng là "một cây làm chả nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao" mà!

...

Nó mở mắt và ngồi dậy nhưng mà sao chân tay bị trói lại thế này? Đối xử với con gái như vậy sao?

- Tỉnh rồi sao? - Đức ngồi cạnh nó

- Tại sao lại trói tôi lại? Mấy người muốn làm gì hả? Cường bức tập thể sao? Tại sao mấy người ăn không được là phải phá cho hôi nh? Đê tiện! - nó mắng cho một tràng

- Này... ai làm gì cô hả? Đừng có mà vu oan giá họa linh tinh nghe chưa? - Đức bực mình

- Ai biết mấy anh làm gì trong lúc tôi ngất?

- NÀY... HẢI... - Đức quát to

- Dạ... - Hải giật mình

- Nói xem đại ca có làm gì nó không?

- Em... à đại ca có làm gì đâu... đại ca trong sạch mà - anh cười trêu

- Thấy chưa.... - Đức hỏi

- Đàn em của anh nói thì làm sao mà tin được? - nó khiêu chiến

- Văn... - Đức lại gào lên

- Đại ca không làm gì chị đâu... - Văn minh oan cho Đức

- Có thật không?

- Dạ thật... tin em đi... em thề đấy...

- Tạm tin anh đấy... - nó cười thầm vì nhìn thấy cái bản mặt của Đức bây giờ, nó thừa biết là mấy tên đó chả dám làm gì đâu, nhưng cứ giả vờ vậy, cái tội dám đánh ngất lại còn trói nó lại chứ

- Cô nghe đây... từ nay trở đi, cô chính là đại ca của nhóm này

- Tại sao tôi lại phải chấp nhận một cái danh vô hảo huyền này?

- Tôi sẽ cho cô thấy đây không phải là hữu danh vô thực... - Đức vừa nói xong thì tất cả

- Tuyệt đối trung thành với đại ca... - tất cả đều quỳ một gối, đồng thanh một lời

- ... - đây là lần thứ hai họ làm vậy, nhưng sao lần này có cảm giác khác, không giống như trước

Nó khẽ nhìn xuống Văn, cậu khẽ gật đầu, dường như muốn nói: "Họ thật lòng đó chị, chị đồng ý đi!"

- Thế nào? Đồng ý chứ? - Đức thấy biểu cảm trên mặt nó thay đổi thì hỏi

- Được... tôi đồng ý! - nó gật đầu - nhưng mà... các anh đối xử với đại ca thế này sao? - nó giơ cái tay và chân bị trói

- Phải làm vậy, nhờ đâu cô lại đả thương ai rồi bỏ trốn thì sao? Cởi trói ra... - Đức nói rồi bảo Hải cởi trói cho nó

- Mấy người ác thật đấy... nữ đối xử với con gái như vậy... - nó phụng phịu với Hải

- Cũng chỉ vì bất đắc dĩ... đại ca thông cảm... - Hải vừa cởi trói cho nó, vừa xin lỗi

- Mọi người đứng dậy đi... suốt ngày quỳ... bộ không biết đau đầu gối sao? Về sau nếu muốn chào thì chỉ cần cúi đầu là được rồi! Kê ra cái luật cứ gặp lãnh đạo là phải quỳ thế này thì đúng là chả có lòng từ bi gì cả! - nó nói tỉnh bơ, đỡ một người ở hàng đầu dậy

Cái lời nói vô tình của nó làm cho mấy tên đàn em cười thầm, còn Đức thì nóng mặt

- Đây... cô bảo ai là không có lòng từ bi hả? - Đức quát
- Anh có tạt giạt mình hả? Tôi nói anh bao giờ? - nó lễ lười
- Soái ca giờ mất uy rồi... - một tên đàn em cười thâm
- Cũng muộn rồi... mọi người giải tán đi... tôi cũng phải về nữa.. - nó nói
- Rồi...
- Vãn... về cùng chị nhé! - nó kéo Vãn lại
- Dạ được...

...

- Anh Đức chỉ có tất cả 12 đệ tử thôi sao? - nó hỏi
- Vâng ạ... thật ra là 15, nhưng vì có 3 người đã bị loại trừ rồi
- Tại sao?
- Em nghe kể là hình như 3 người đó trêu chọc 1 chị gái nào ý... sau đó là nói dối đại ca... à nhầm soái ca là bị băng đàn khác bắt nạt nên anh Đức đã đuổi 3 người đó đi rồi
- Vậy sao? - hỏi sao hôm đó không thấy mấy tên đó đâu, đáng đời lắm

.....

Reng... reng... reng

- Alo... - nó nghe máy
- Nghe nói có người mới lên chức hả? - đầu dây bên kia hỏi
- Anh nắm bắt thông tin cũng nhanh đấy!
- Em có nên cảm ơn ai không nhỉ?
- Tất nhiên là không rồi...
- Đây... vì em mà giờ mặt anh bị tím bầm một bên rồi đây này...
- Có phải lỗi tại em đâu? Tại tên Đức đó hành động nhanh quá, em không kịp trở tay... - nó biện minh
- Ít nhất em cũng phải hỏi thăm anh chứ?
- Thăm thiếc gì? Hôm đó anh bắt em ngâm cái gì mà em phải mất nguyên cả một tối mới rửa sạch được màu đỏ trên răng. Em còn phải giải thích đủ các thể loại với mấy cái miếng dán vết sẹo giả của anh đấy!
- Biết vậy ngay từ đầu không giúp em cho rồi. Mình bị như vậy mà nó hỏi thăm tới một câu... đã vậy còn trách móc nữa chứ...
- Thôi mà... em đùa tí... hôm nào em khao anh châu chè, được không?
- Có vậy thôi sao?
- Được voi đòi tiên, em cho anh số điện thoại của chị Tiên... đủ chưa?
- Đủ... thừa ấy chứ.... thế nhé.... cảm ơn em gái... ngủ sớm đi nhé!
- Bye anh...

Chắc có nằm mơ Đức cũng không thể biết được Quân là anh trai nuôi của nó, đang học ở trong TP.HCM. Chẳng biết làm cách nào để thu phục được mấy tên cứng đầu đó, nó đành phải sử dụng khổ nhục kế, chịu đau tí, nhờ tới Quân - đại ca của một băng đảng có tiếng trong giới học đường... Tưởng chỉ diễn kịch chơi vậy mà Đức lại nóng quá, đánh thương cả Quân luôn..

....

- Đến rồi sao? - Quân ngồi vắt chân trên ghế
 - Tất nhiên rồi... phải đến chứ... - nó cười
 - Mà có mang theo đĩa nào không đấy? - Quân nghi ngờ
 - Nghĩ tao là ai? Hèn như tụi bay sao? - nó cười
 - Vậy thì tốt... tụi bay... LÊN... - Quân ra lệnh
- Đàn em của Quân đang trong tư thế chuẩn bị ra đồn, bao vây lấy nó
- Thôi đi... anh diễn lõ rồi đấy.... - nó khoanh tay trước ngực
 - Còn chờ gì nữa? Còn không dạy cho con bé đó một bài học? - Quân đánh giọng
 - Anh... - nó ngen lời
 - Khẩn trương... - Quân hét làm cho tụi đàn em giật mình
 - Oa.. oa... oa... hu hu hu... - nó ngồi bệt xuống đất, gào rống lên
 - Ồ... - Quân bối rối khi nó khóc, tính là trên nó một tí thôi, ai ngờ nó khóc rồi! Mà mọi khi nhóc này mạnh mẽ lắm cơ mà, trong tình huống này là xem chừng là đàn em của anh cũng có đĩa bị thương, tự nhiên hôm nay lại bảnh bèo thế không biết! Con gái khó hiểu thật
 - Em mách ba mẹ cho coi... anh vào đây không tập trung học, lại tự tập đánh nhau... hức... hức.... - nó cố ép cho nước mắt ra
 - Thôi nín đi mà... anh xin lỗi... nín đi... em khóc nữa là anh khóc theo đấy... - Quân làm bộ mặt năn nỉ khiến cho bọn đàn em sốc luôn
 - Ghét anh.... tránh ra đi... - nó ẩ Quân ra
 - Thôi mà... nín đi... lát Hai dẫn đi ăn... nín đi mà... - Quân lay lay tay nó
 - Có phải là đại ca của bọn mình không vậy? - bọn đàn em của Quân cứ ngỡ ngác, vị thủ lĩnh uy nghiêm, lạnh lùng hằng ngày đây sao?
 - Suyt... nói nhỏ thôi, kéo bị phạt bây giờ - một đĩa khác đập vai tên đó
 - Hứa nha... - nó cười toe toét luôn mới sợ chứ
 - Ủ.. hứa... - Quân cười rồi kéo nó đứng dậy, lại chiếc ghế ngồi lên đùi anh
 - Anh... cái em nhờ anh mua... đâu rồi?
 - Đây... - Quân lấy từ trong áo ra một cái bọc - Em lấy mấy cái này làm gì?
 - Đã đóng kịch thì phải làm cho tới nơi tới chốn chứ... làm vậy người ta nhìn mới xiêu lòng - nó vừa nói... vừa dán mấy cái vết xước nhỏ vào tay
 - Em làm thế để làm gì?
 - Hết cách rồi... Chỉ còn mỗi cách này để đánh gục tâm lý mấy tên đó thôi
 - Thế thì cho em cái này này... - Quân cười rồi đưa cho nó một viên nhỏ nhỏ như viên kẹo
 - Cái gì vậy?
 - Máu giả... ngậm trong miệng... chỉ cần cắn nhẹ là máu sẽ phun ra... - Quân cười
 - Chuyện này mà anh cũng nghĩ ra được... yêu anh quá đi... - nó ôm chầm lấy Quân
 - Đại ca... tụi thằng Đức dẫn người tới... - một tên đàn em hét há chạy vào báo tin
 - Thấy em nói đúng chưa? Nào... vở kịch bắt đầu... - nó kéo Quân đứng dậy
 - ...

Chương 27: Chương Mua Chuộc

- Văn... - nó năn nỉ từ này tới giờ
- Nhưng em không biết thật mà... tha cho em đi... - Văn bị nó giữ lại cả tiếng đồng hồ mà vẫn không tài nào thoát được
- Tại sao không biết được?
- Sở thích của mấy anh ý làm sao em biết được? Tha cho em đi... em nhớ mẹ quá... huhu... - Văn vùng vẫy
- Thôi... tha cho em đây! Một quá... - nó thả cho Văn đi
- ..
- Trời ơi... mấy người đó thích gì? Muốn gì? Ghét gì? - nó nằm dài trên bàn của quán cà phê
- Òa... - một bàn tay đập vào vai nó
- Giật cả mình... anh bị điên hả? - nó rít lên, đập túi bụi vào người Huy
- Đau đau đau đau... nhẹ tay thôi... tôi xin lỗi - Huy xuyết xoa
- Cứ mỗi lần anh xuất hiện là y như rằng tôi gặp xui xẻo mà... đúng là thần xui
- Nay ... đây là do cách ăn của cô cả đấy... đừng có đổ thừa cho tôi, tôi là thần may của biết bao nhiêu người đấy!
- Toàn một lũ điên mới coi anh là thần may... - nó thì thầm
- Cô nói gì đấy hả? - Huy nheo mắt, những người con gái khác gặp Huy là nói biết bao nhiêu lời hay, ý tốt, chỉ có cô gái này là hể chạm mặt là y như rằng không nói xấu thì cũng chửi thề
- Đâu có nói gì đâu... mà anh ra đây làm gì? Theo dõi tôi hả?
- Đi qua đây... thấy có người đang gặp khó khăn nên rủ lòng thương vào giúp đỡ... - Huy chối bay chối biến, anh tình cờ gặp nó đang ngồi nói chuyện với 1 tên nào đó, vậy là cố tình ngồi bàn gần đó... để nghe lén
- Ai? Ai gặp khó khăn? Ai cần anh giúp đỡ?
- Thế không phải có người muốn biết sở thích của 12 người này sao? - anh đưa 12 bức ảnh ra
- Sao anh có cái này? - nó nhận ra 12 người trong nhóm của mình
- Không quan trọng... có phải cô đang cần biết sở thích của họ không? - Huy hỏi
- Muốn.... đương nhiên là muốn rồi... - nó ngồi dựng lên
- Nhưng mà khoan... tự nhiên lại tốt bụng thế? Nói đi... điều kiện là gì? - nó thẳng thừng
- Đơn giản thôi.... tha lỗi cho tôi và làm đúng chuẩn mực công dân là được
- Chuẩn mực công dân???
- Tôn trọng người lớn hơn... - Huy cười thâm
- Cái này... - nó do dự
- Làm sao? - Huy lắc lắc cái điện thoại
- Thôi được rồi... chuẩn mực thì chuẩn mực... trong tuần này phải có cho tôi đấy
- Một lời quyết luôn... vậy nhen! "Anh" đi về lo đại sự đây, nhóc ở lại vui vẻ nhá... - Huy nói rồi chuồn trước luôn, ngu gì mà ở lại, kéo mất mạng như

chơi

- Này... ai là nhóc hả? Tuần nay mà anh không lo xong chuyện này thì tôi lột da anh nghe chưa? - nó chống nạnh

....

- Tên ten... - chả hiểu Huy từ đây chui ra mà giờ nguyên một tập giấy trước mặt nó

- Cái gì đây? - nó tháo cái tai nghe ra

- Cái cô muốn đấy...

- Tôi muốn cái gì? À.... nhanh vậy sao? - nó chợt nhớ ra câu chuyện chiều qua

- Cô nghĩ tôi là ai?

- Mau đưa cho tôi xem... nhanh... - nó cố kiễng chân lên để với tới được tập giấy

- Khoan đã... còn lời giao hẹn thì sao? - nó càng với, Huy càng giờ cao tay... không hiểu tên này ăn gì mà cái thể không biết?

- Anh... đưa cho em đi mà... - đầu nó lóe lên một ý nghĩ, không với nữa, giờ chiêu cute chường ra: mắt chớp chớp

- Vậy có phải ngoan không? - trúng mĩ nhân kế rồi ba... hehe, anh đưa cho nó tập giấy

- Cảm ơn anh nha! Tôi đi đây... - nó tính chạy

- Khoan... không phải nên gọi bằng "anh" sao?

- Tại sao tôi phải gọi?

- Lời giao hẹn... đình bùng hả?

- Chả có lời giao hẹn nào cả... - nó lè lưỡi rồi quay lưng bỏ đi

Vừa xuống cầu thang nó vừa lật trang đầu tiên... cái gì thế này? Toàn giấy trắng, hấn trên mình sao? Chạy vội lại sân thượng... nó thấy Huy đang khoanh tay, như kiểu chờ nó quay lại ý -.-

- Thế này là thể nào? nó đưa tập giấy ra trước mặt Huy

- Thế này là thể nào? - ổng tỉnh bơ như không biết chuyện gì đang xảy ra... tức quá đi mất

- Tại sao lại toàn giấy trắng??

- Cô có giữ lời hứa đâu mà tôi phải đưa cho cô?

- Đồ nhỏ mọn! - nó cãi

- Đồ thất hứa... - Huy cũng đâu chịu thua

- Anh... - nó giờ tay lên, định cho hấn một cái bạt tai

- Từ từ... - Huy rút ra 1 chiếc USB - hàng thật đây...

- Đưa đây...

- Hứa đi... - Huy chìa tay ra

- Hứa gì?

- Tha lỗi và chuẩn mực công dân...

- Nhưng anh không được quá đáng, cũng phải tuân thủ "chuẩn mực" nghe chưa? - "thích chơi luật à?" - nó nghĩ thầm

- Được ... ai phản bội lời hứa là tiểu nhân...

- Nhớ đấy... - hai người móc méo

- Giờ thì mau đưa cái thẻ nhớ cho tôi mau... - nó nói

- Tôi với ai hả? Anh hơn tuổi em đây! - Huy búng một cái vào trán nó một cách không thương tiếc
- Ui da... đau... quên... Dạ, anh Huy cho em xin cái thẻ nhớ được không ạ? - nó khoanh tay, cúi đầu
- Nè.... - Huy phì cười
- Vậy xin phép anh Huy em đi xuống dưới ạ! - nó chuồn lẹ
- Nhột nhột sao ý... - Huy không quen với cách nói của nó

....

- Xem nào... - nó ngồi ngắm nghía sơ yếu lý lịch của tụi "đàn em"

****PROFILE****

1. Trần Đức

Tuổi: 17

Trường: THPT Trần Đại Nghĩa

Tính tình: sống nội tâm, nóng tính, thỉnh thoảng như trẻ con

Sở thích: thích những trò chơi cảm giác mạnh và ưa món ghẹ rang muối

Ước mơ: muốn được gặp mẹ

2. Nguyễn Minh Hải

Tuổi: 16

Trường: THPT Trần Đại Nghĩa

Sở thích: chơi các loại nhạc cụ và gà rán là món khoái khẩu

Ước mơ: nhạc sĩ piano

3. Cao Minh Trí

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: viết sách, đánh nhau; thích bữa cơm gia đình

Ước mơ: được ăn một bữa cơm do người thân nấu <đơn giản="" lần="">

4. Vũ Đức Văn

Tuổi: 14

Trường: THCS Lý Thường Kiệt

Sở thích: Ăn là chính, ngủ là phụ... đặc biệt vẽ rất đẹp

Ước mơ: Họa sĩ

5. Dương Minh Tuấn

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: Nhảy; món khoái khẩu là cơm trộn (có khả năng ăn cả năm mà không biết chán)

Ước mơ: dancer thực thụ

6. Phạm Tuấn Tú

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: Ca hát là nghề của chàng... thích nhất là khoai nướng

Ước mơ: ca sĩ

7. Nguyễn Tuấn Lộc

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: có sự đam mê đặc biệt với y học cổ truyền; không hiểu nước hà thủ ô có gì ngon lành mà tên này nghiện luôn, ngày nào không uống là bứt rứt không yên

Ước mơ: bác sĩ cổ truyền

8. Nguyễn Tuấn Nam

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: nói, nói và nói cùng với tấu hài; bị đồ ngọt hút hồn

Ước mơ: MC

9. Võ Quang Hiếu

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: những gì liên quan tới võ thuật nhưng lại cực kì am hiểu về chăm sóc da, make up

Ước mơ: chuyên gia trang điểm

10. Trương Nam Thành

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: vận động và chơi thể thao

Ước mơ: vận động viên

11. Đinh Thành Trung

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: thích mọi thứ về lịch sử

Ước mơ: khảo cổ gia

12: Mai Đức Dương

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: các môn học và trò chơi tư duy

Ước mơ: giáo sư

13: Bùi Văn Mạnh

Tuổi: 16

Trường: THPT Đại Nghĩa

Sở thích: thích trẻ con

Ước mơ: giáo viên

...

- Đa dạng quá nhì! Mỗi người một sở thích, một ước mơ... - nó gật gù sau khi đọc xong sơ yếu lý lịch của bọn họ

- Nào... thắt chặt tình đồng đội cái nào... - nó nói rồi vươn vai, chạy sang phòng Lâm

Cốc...cốc...cốc

- Vào đi...

- Anh đang làm gì vậy?

- Có chút việc thôi... có chuyện không?

- Anh có số của anh Quang Đăng không?

- Em hỏi để làm gì?

- Em có chút việc đó mà... cho em đi... đừng có nói là anh không có đấy nhá, MV mới đây của anh chẳng phải là do anh ý biên đạo sao? Đừng có ki bo, cho em đi... anh Lâm tuyệt nhất, đẹp trai nhất, đáng yêu cho em xin đi mà...

- Bình tĩnh ... bình tĩnh.. đau đầu quá... cho em là được chứ gì? Nhưng mà lấy cho anh cốc sữa đã... - Lâm ra điều kiện

- Đưa cho em trước đi... - nó năn nỉ

- Anh đâu có ngu... hehe... đưa cho em trước để em bùng hả... lấy đi, rồi anh đưa cho... - Lâm cười

- Anh... đợi em một lát.. em lấy sữa nóng cho anh nha! - một ý nghĩ nham hiểm xuất hiện trong đầu nó

- Ủ...

- Này thì ki bo này... điều kiện này... - cứ mỗi lần nói, nó lại đổ vào cốc sữa một thìa muối

Vừa khuấy cốc sữa mang lên cho Lâm mà nó không nhịn được cười

- Em mang sữa lên rồi nè...

- Đưa anh..

- Vội gì! Đưa em trước... - nó chìa tay ra

- Nè... - Lâm dúm cho nó một mảnh giấy

- Nhớ phải uống hết đấy! - nó nhin cười

- Sao còn chưa về phòng đi!

- Em muốn nhìn anh uống sữa, được không? - nó mở to mắt, chớp chớp

- Uống sữa thì có gì mà nhìn? - Lâm hơi nghi ngờ, nhóc này có bao giờ ngấm mình ăn uống đâu

- Uống nhanh đi... nhớ phải uống hết đấy!

- Biết rồi! - Lâm hóp một ngụm - Ừm... - Lâm phồng mồm

- Nuốt vào! Không được lằng phí thức ăn... - nó lườm
- Ừc... em cho cái gì đấy hả? - Lâm uống hết cả cốc nước ở bên cạnh
- Đường mà.... - nó tỏ vẻ ngây thơ
- Sao mặn vậy?
- Ai biết! Chắc đi Bích mua đường mới, có vị mặn
- Đường gì mà mặn? Em bỏ muối hả? - Lâm sực nhớ tới chuyện lúc nãy
- Đâu có đâu... đường đó, anh mau uống hết cốc sữa đó đi... đồ đi là lằng phí đồ ăn đó... - nó cầm cốc sữa đẩy vào tay Lâm
- Ừ... - trời ơi, một miệng đầy sữa nhưng nuốt không được... nuốt xong chắc khéo sỏi thận quá!
- Nuốt đi!
- Ừc... - Lâm nuốt trong nước mắt
- Phải vậy chứ... anh làm việc tiếp rồi đi ngủ sớm nhen... em sang phòng đây! - nó chuồn lẹ
- Ôi mẹ ơi... nước đâu rồi... - tu ngay một hơi hết nửa chai nước, thật là khổ khi có đưa em gái như quý sứ thể này mà! Đúng là làm anh thật khó lắm, em gái không vui phải chịu hậu quả, nó vui cũng phải chịu luôn "niềm vui" của nó!!! ^-^

...

Nó cắm trại ở nhà sách nguyên ngày chủ nhật luôn, nào thì sách dạy đàn này, làm thế nào để trở thành vận động viên, giáo viên... báo hại Long xách đồ gãy cả tay

- Sao không ăn? Không phải chè khoai môn là món anh thích nhất sao? - nó tò mò khi thấy cái tên "heo ham ăn" này nay lại chê "cám"
- Tay đau chứ làm sao!
- Xách có tí đồ mà cũng than thở! Anh học võ mà sai yếu xiu vậy? Há mồm ra... - nó xúc mộ thìa chè lên
- A.... - Long cười tươi
- Đây... - đút luôn vào miệng Long
- Cám ơn...

...

- Của mọi người nè! - nó đưa cho mỗi người, trừ Đức và Trí quà mà đã bọc cẩn thận
- Cám ơn đại ca... - mọi người vui vẻ
- Tại sao em chỉ có mỗi mảnh giấy ghi số điện thoại vậy đại ca? - Tuấn thắc mắc
- Số của anh Quang Đăng đó - nó nói thầm vào tai Tuấn
- Thật à?
- ... - nó gật đầu
- Cám ơn đại ca! Đại ca tốt nhất - Tuấn cười tí mắt, chắc tối nay mất quá!

Mọi người ai cũng vui, chỉ có hai người, một người là không cần, còn người kia thì cau có...

- Đây... của tôi đâu? - Đức kéo áo nó
- Của anh gì?
- Mọi người có, còn tôi?
- Anh á? Mơ đi... không có phần cho anh đâu! - nó bỏ đi

- Phân biệt đối xử... nó phải biết là nó được như ngày hôm nay là nhờ mình mà - Đức đổi
- Mọi người nghe này... - nó tập trung mọi người - từ nay đừng ai gọi tôi bằng đại ca nữa nghe chưa...
- Cô đang làm gì vậy? - Đức kéo nó lại
- Anh im đi ngay cho tôi...
- Vậy gọi bằng gì ạ? - Hải lên tiếng hỏi
- Gọi bằng tên - An... và lại đừng có vâng dạ như vậy, tôi không quen, trừ Văn ra thì mọi người đều hơn tôi 1 tuổi mà, vậy nên đáng ra tôi phải dùng kính ngữ với mọi người đó! - nó trả lời
- Vâng đại ca - mọi người đồng thanh, tất nhiên là trừ 2 tên cứng đầu nhất hội rồi
- Vẫn gọi là đại ca à? - nó suy tư - A... có rồi, bây giờ ai còn gọi tôi là đại ca thì phải chịu phạt nghe chưa?
- Phạt gì? - Hiếu hỏi
- Tùy từng người... - nó cười nham hiểm
- Đại ca mới có vẻ đáng sợ quá nhỉ! - Tuấn thì thầm với Lộc
- Chuẩn rồi... - Lộc tán thành
- Phải vậy mới trị được mấy anh chứ! - nó thò đầu vào giữa hai người
- Đại ca... - hai người hốt hoảng
- Vi phạm nội quy nhá! - nó đợi cái ngày để hành hạ mấy tên này lâu lắm rồi
- Đại ca tha lỗi...
- Muốn rồi, hai người mau đi lau dọn chỗ này sạch sẽ đi, lát nữa tôi kiểm tra mà còn một hạt bụi thì tối nay ở lại đây đi nghe chưa! - nó ra lệnh
- Nhưng mà ... - hai người ấp úng
- Không nhưng nhì gì hết! Mau làm đi... còn lại thì đi liên hoan thôi... nay em bao! - nó quay qua nói với đám người còn lại
- Hôm nay bọn mày xui rồi! - Tú vỗ vai Lộc
- ...
- Cái An ác quá... tội nó được đi ăn, trong khi bọn mình phải làm việc - Lộc hậm hực
- Cố cho xong đi, không nó cho ở đây qua đêm giờ - Tuấn nói
- Tại mày ý... tự nhiên nói xấu An làm gì, liên lụy tới tao - Lộc trách cứ
- Tại sao lại là tao... ai biểu mày tán thành làm gì... - Tuấn cãi
- Mày... - Lộc túm cổ áo của Tuấn
- Có vậy mà cũng đánh nhau... - tiếng nó vọng vào từ cửa
- An...
- Xong việc chưa? - nó hỏi
- Sắp... sắp xong - 2 người đồng thanh
- Vẫn bản quá... hai anh tối nay ở lại đây đi nhá! - nó toan bỏ đi
- An... tha lỗi cho tội anh đi, lần sau không tái phạm đâu mà! - Lộc chặn đường nó
- Em tha cho hai người thì còn răn đe được ai nữa?

- Lần đầu mà... tha đi - Tuấn giặt giặt áo nó
 - Không là không... - nó khăng khải
 - Thôi, làm nốt đi nhanh lên còn về - Tuấn ừ xù
 - Ha ha ha - nó cười lớn - nói vậy mà cũng tin... em đùa đấy, nghỉ tay đi..
 - Thật không? - Lộc đính chính
 - Thật! Có mua đồ ăn cho hai anh nè... ra ăn đi cho nóng... - nó vẫy vẫy hai người
 - Cũng có phần hả? - Lộc hỏi
 - Đương nhiên rồi! Không để cho bọn anh thiệt thòi đâu... - nó cười
 - Com rang với nước của anh này! - nó đưa cho Tuấn
 - Cảm ơn em - mắt ông sáng lên thấy sợ hông? Đúng là món khoái khẩu có khác
 - Còn com rang với nước hà thủ ô mà anh thích này Lộc
 - Sao em biết anh thích uống hà thủ ô? - Lộc ngạc nhiên
 - Bí mật! Ăn đi, đừng tò mò nữa... - nó cười thâm
- Ba người cười nói vui vẻ, vang cả ngôi nhà kho cũ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương Giờ Mới Tới Lượt Anh Nè!!!

Sau buổi chiều thứ hai tuần trước thì ai cũng quý nó. Chỉ trừ có Trí thì có vẻ vẫn không ưa nó cho lắm. Còn ông Đức thì đổi mấy ngày nay, cứ gặp nó là bắt đầu 2 ông bà đầu khẩu với nhau và dĩ nhiên là Đức luôn thua. Nay là chủ nhật, nó quyết rủ ông đi chơi để "mua chuộc" kim đại ca này đây!

Kính coong... kính coong... - nó bấm chuông nhà Hải

Lúc này gọi điện cho Mai Anh thì nhỏ bảo Đức đang ở nhà Hải. Hóa ra là bố mẹ Hải đang định cư ở nước ngoài, vậy là Đức tận dụng luôn "cơ hội", qua nhà Hải định cư luôn.

- An... - Hải giật mình khi thấy nó
- Hi - nó vẫy chào
- Sao em biết nhà anh?
- Chuyện gì em chả biết, em còn biết bố mẹ anh đang ở nước ngoài, để anh tự do tự tại ở Việt Nam đúng không?
- Sao...
- Sao chẳng gì? Mà không định mời em vào nhà hả?
- À... ừ... em vào đi..
- Anh Đức ở phòng nào vậy? - nó hỏi khi vừa ngồi xuống ghế
- Đức có ở đây đâu... - Hải giật mình
- Đúng có xạo nữa đi! Em biết hết rồi!

- Chắc em nhầm rồi... Đức... anh ý ở nhà chứ ở đâu đây!

- Nếu không chịu khai thì em sẽ gọi cho bố mẹ kể tội... để xem anh còn ở Việt Nam được bao lâu...

- Anh...

- Và đồng thời khai trừ anh ra khỏi nhóm... thế nào???

- Anh nói... anh nói... - Hải đầu hàng

- Phải vậy chứ... anh ý phòng nào? - nó phục bản thân thừa hưởng được khả năng diễn kịch từ ba, nói thế mà Hải tin sái cổ

- Phòng đầu tầng 3... - Hải nói

- Thế nha, hậu tạ sau... - nó chạy lên tầng luôn

Cốc... cốc...cốc...

.

.

.

- Tên này đi đâu rồi ta? Hay chủ nhật ngủ nướng? Không.. 9 rưỡi sáng rồi còn gì? - nói đoạn rồi nó mở cửa phòng

Không có ai trong phòng cả, mà phòng ốc cũng sạch sẽ, nó đang thắc mắc Đức với con bạn chí cốt của nó có phải anh em ruột không bởi vì thật... phòng nhỏ chỉ sạch hơn cái chuồng lợn một tẹo thôi. Báo hại lần nào tới học nhóm nó cũng phải dọn hộ...

- Đi đâu rồi? - đợi 5 phút rồi à hả thấy Đức đâu cả - Oa... đẹp quá... - nó mê mẩn cái tranh vẽ được để trong khung

Bộp...

- A.... - nó làm rơi cái khung, hét ầm cả lên. Bớ người ta, tên này chỉ quán có mỗi cái khăn tắm vào "chỗ cần che", còn lại thì thả rộng luôn

- Cô... cô làm gì trong phòng tôi vậy? - Đức giật mình, mền rơi luôn cái khăn tắm

- Anh.... tôi... tôi ra ngoài... - mặt nó đỏ bừng

- Đứng lại, tại sao lại biết tôi ở đây? Theo dõi tôi sao? - Đức ép sát vào người nó

- Anh... anh - nó che mắt

- Tôi làm sao?

- Mặc quần áo vào được không? Mặc đi rồi tôi trả lời..

- Tôi.... - đang định gân cổ cãi thì nhìn xuống người mình, Đức chạy vội vào nhà tắm

..

- Tôi... tôi đây làm gì? - ngượng chín cả người. Ngoài bà nội ra thì nó là người con gái đầu tiên nhìn thấy anh ở tình trạng bán nude thế này

- Muốn rủ anh đi chơi thôi..

- Không rảnh! - anh dựng cái khung tranh bị rơi lại lên giá sách

- Đi đi mà... chủ nhật chỉ lui thủi ở nhà thế này anh không chán sao? - nó lắc lắc Đức

- Cô đi mà rủ Hải, Văn hay thằng Tuấn mà đi đi...

- Vẫn còn dỗi chuyện hôm trước hả? Đồ bánh bèo... - nó khoanh tay trước ngực

- Nói ai là là bánh bèo? - Đức giờ nắm

- Nóng tính là mau chết lắm đấy... mà tôi lại không muốn anh quy tiên sớm... giận làm gì, đi chơi với em đi, nha! - mắt long lanh, chớp chớp

- Thôi được rồi... - thua rồi Đức ca oi, Long ca mạnh mẽ, có sức đề kháng với tuyệt chiêu mà còn chả thắng được, huống chi là ca... mới có lần đây à

- Đứng rồi đấy! Mau thay quần áo đi... - nó khoanh chân ngồi lên giường

- Làm gì vậy?

- Ngồi trên giường, hỏi gì kì vậy?

- Ra ngoài đi để tôi còn thay quần áo... - Đức xua xua

- Ra ngoài để anh trốn biệt trong phòng luôn à!

- Không trốn đâu... "đại ca" ra ngoài cho "em" thay quần áo đi... - Đức cúi đầu lạy nó

- Móc ghéo đi... - nó giờ ngón út

- Được chưa? Mau xuống nhà ngồi đợi đi, 5 phút nữa tôi xuống..

- Nhanh nha...

...

- Mình đi bằng xe buýt hả? - Đức hỏi khi thấy nó đứng chờ ở trạm xe buýt

- Chứ sao? Bộ anh định đi bộ tới đó sao? Xa lắm đây!

- Nhưng tôi chưa đi xe buýt bao giờ cả!

- Thì bây giờ đi, có sao đâu... đi, xe tới rồi kìa! - nó lôi Đức lên xe

- Có 2 ghế kìa, lại đó ngồi đi! - nó chỉ về phía cuối xe

- Ê... mày mày, thấy anh kìa đẹp trai không kìa! - một đứa con gái đập đập tay đứa bạn bên cạnh

- Ủ... đẹp thật! Lại làm quen đi! - nó than trời vái đất, con gái tụi nó sao có thể tự nhiên được như vậy không biết cơ chứ...

- Anh ơi... anh tên gì vậy? - đứa con gái ban nãy mạnh dạn hỏi

- Anh có bạn gái chưa vậy? - đũa kia lên tiếng

- Xin lỗi... tôi có bạn gái rồi! - Đức trả lời

- Hắn có bạn gái từ khi nào vậy trời? Giang hồ như hắn mà cũng có gái theo á? - nó nghĩ thầm

- Em không tin... - nhỏ đó phụng phịu

- Có phải không em? - Đức bỗng nắm tay nó, giọng ngọt xót ra, mắc ói quá

- Ô... - nó tính trả lời thì Đức giật giật tay nó - Đứng rồi đó, sao mấy người có thể giữa thanh thiên bạch nhật mà lại cướp người yêu của người khác vậy chứ?

- Cái này... tới bến của mình rồi kìa mày, xuống đi... - hai đứa nhỏ đó bị làm cho hổ một quả đắng cay nên chuồn lẹ

- Tiếc nuối gái đẹp sao? Đừng có tiếc nữa... ra cửa đi... - nó đập đập người Đức

...

- Đây là...

[To be continued]

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương Giờ Mới Tới Lượt Anh Nè!!! (2)

- Đây là... khu vui chơi? - Đức ngạc nhiên

- Ừ

- Cô tiêu tốn cả ngày chủ nhật của tôi chỉ vì tới đây sao?

- Chưa thử sao biết là có vui hay không? Đi... đi tàu lượn đi... tôi mê trò đó lắm... - nó kéo Đức ra quầy mua vé. Cũng may khu vui chơi này mới mở nên không đông khách cho lắm, nếu không chắc hôm nay tới đâu để "ngắm" người

Ông Đức miệng thì cứ chê lên chê xuống... nhưng khi chơi thì hớn ha hớn hở, xón xác thí mỗ. Lần đầu mới thấy ông cười vui như vậy.

- An... vào nhà ma đi! - Đức đề nghị

- Không... anh thích thì vào một mình đi, tôi ở ngoài này đợi - nó từ chối kịch liệt

- Vào một mình thì nói làm gì! Đi chung cho vui..

- Đã bảo không là không mà...

- Chẳng nhẽ cô sợ ma sao? Ai ngờ đại ca của nhóm lại sợ ma nhỉ! Sẽ thế nào khi mọi người biết chuyện này ta?

- Ai... ai nói tôi sợ mà chứ! Đi thì đi... sợ gì...

- Quyết định vậy đi, để tôi đi mua vé!

- A.... - nó ôm chặt lấy tay Đức, tiếng nó hét như muốn nổ tung luôn cái nhà ma

- Tưởng cô không sợ mà cơ mà? - Đức cười, nắm được điểm yếu của cô rồi nhá! Nhìn sang nó thì thấy khóc mất rồi!

- Hu hu... anh ác lắm... anh cứ nhớ lấy... không chơi với anh nữa đâu... - nó khóc rồi!!! Bối rối quá, tự nhiên lại chọc cho nó khóc...

- Nín... nín đi mà... mình ra ngoài nhé! - Đức tính kéo nó ra ngoài, chứ cứ để nó ở trong này bù lu bù loa thế này thì kiểu gì cũng có chuyện

- Không ra ... hức hức... - nó khóc nức

- Ra ngoài thôi... - Đức bỗng kéo đầu nó áp sát vào ngực mình, dẫn nó ra ngoài..

- Mẹ ơi, hai anh chị kia đang chơi trò gì vậy? - một thằng bé chỉ vào nó và Đức rồi quay sang hỏi mẹ

Nghe thấy tiếng nhóc đó mà nó mới ngỡ ra là đã ra khỏi nhà ma rồi. Do quá sợ mà mắt nó nhắm tịt, cứ thế mà áp sát vào người Đức mà đi, chẳng biết ra ngoài tự bao giờ. Buồng Đức ra, nó bỏ đi ra gốc cây gần đó ngồi

- Đây... giận hả? - Đức đuổi theo nó

- ... - nó chả thèm trả lời

- Cho tôi xin lỗi... ai biết là cô sợ ma tới mức vậy... - Đức cười

- Anh còn cười được sao? - nó sôi máu

- Đâu có cười đâu... - biết là không kim chế được sự buồn cười thì chắc gây nguyên hàm răng với nó quá - Ăn kem không? - Đức đánh trống lảng

- ... - nó gật đầu

- Anh ăn vị gì? - nó hỏi

- Tùy cô chọn...

- Cho em 2 socola... - nó chỉ vào kính - À khoan... 1 socola, 1 vani... - nó chợt nhớ ra là Đức bị dị ứng với socola

- Của em đây... - anh bán kem đưa cho nó 2 que kem

- Em cảm ơn... của anh này... - nó đưa cây kem vani cho Đức

- Cảm ơn...

- Đói chưa? Đi ăn trưa đi... - nó rú

- Ăn gì bây giờ?

- Đi, tôi biết quán này ngon lắm nè... ngay gần đây thôi

...

- Chị ơi, cho 1 đĩa ghẹ rang muối - không để Đức gọi đồ, nó gọi luôn

- Em chờ 5 phút nhé! - chị phục vụ nói

..

- Ăn đi... món anh thích đó... - nó gấp cho Đức một miếng ghẹ

- Sao cô biết tôi thích ghẹ rang muối? - Đức thắc mắc

- Bí mật... ăn đi, nói ít thôi...

- Manh nói cho cô hả?

- Không... ăn đi, tò mò làm gì!

- Sao không ăn? - Đức hỏi khi thấy nó chỉ ngồi uống nước

- Tôi không ăn được hải sản, nếu dính một chút thì cũng giống như anh ăn nhầm socola đấy!

- Lại còn biết cả chuyện tôi dị ứng với socola nữa sao?

- ... - nó gật đầu

- Vậy kêu gì mà ăn đi chứ!

- Có gọi cơm rang rồi!

Đức vừa ăn, vừa thắc mắc, không hiểu nó tại sao lại biết nhiều tới thế.

...

- Đi... đi tới 1 chỗ này với tôi! - Nó kéo Đức

- Đi đâu?

- Đi rồi biết... mà khoan, bịt mắt vào trước đã - nó lấy khăn, bịt mắt Đức lại rồi dắt đi

- Cô dẫn tôi đi đâu vậy? Bắt cóc hả?

- Ủ... bắt cóc đấy...

Vậy là cứ thế, nó dẫn anh đi, tới một nơi...

- Tới nơi rồi... - nó thả tay anh ra

- Đây là đâu vậy? Chỗ bí mật của cô sao? - Đức hớn hờ tháo khăn bịt mắt xuống, nhìn thấy cái đó, anh xịu hẳn xuống và những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống

Nó biết là Đức rất nhớ mẹ và lâu rồi không được nhìn thấy bà, chính vì vậy, nó đã hỏi Mai Anh làm thế nào để vào thăm được mộ bác thì nó đưa nó 1 chiếc thẻ, chỉ cần quét qua cửa là có thể vào được; nhưng không thể ngờ được rằng Đức sẽ khóc như vậy.

- Con trai bất hiếu... giờ mới tới thăm mẹ... - Đức mắt đỏ hoe, quỳ xuống trước mộ

- Tôi có chuẩn bị cho anh ít đồ lễ này... - nó lấy trong balô ra hộp bánh và vài quả cam

- Cảm ơn... thật sự cảm ơn cô... - Đức tay run run, dường như anh vẫn còn xúc động lắm

...

Ting...ting... - đang ngồi học thì nó có tin nhắn

"Cám ơn cô!" - số lạ... ai vậy ta?

"Ai đó ạ?" - nó lễ phép trả lời, nhờ đâu là người lớn tuổi thì sao

"Đức...."

"Sao biết số tôi? Lại con nhỏ phản bội bạn bè đó đưa cho anh hả?" - ngoài Mạnh ra thì không ai khác cả

"Mai Anh á? Không, tôi có hỏi thế nào nó cũng nhất định không chịu nói, đành phải hỏi Văn" - Ôi, xin lỗi mày Mạnh nhé, nghi oan cho mày rồi

"Có chuyện gì không?" - hóa ra là Văn, đợi đó, mai chị xử em đẹp luôn, dám dâm sau lưng chị

"Chỉ muốn cám ơn cô vì chuyện ngày hôm nay thôi!"

"Chắc là lâu lắm rồi anh chưa được thăm mẹ đúng không?"

"5 năm ... Dù gì thì hôm nay cũng gặp được mẹ rồi! Hôm nay sẽ là ngày vui nhất trong suốt 5 năm qua!"

"Anh vui là được rồi! Anh cứ vui tiếp đi ha! Tôi không làm phiền..."

"Áy... khoan.... tôi còn chuyện muốn nói"

"Chuyện gì?"

"À mà thôi, không có gì hết! Mai giờ ăn trưa gặp tôi ở sân thượng nhé!"

"Chi vậy? Nói luôn đi!"

"Mai đi... muộn rồi!" - gì vậy, mới có 8h tối thôi mà!

"Mai tôi không lên đâu! Nói luôn đi"

"Không gặp không về..."

Đức làm nó tò mò quá! Chuyện gì nghiêm trọng tới mức không nói được luôn? Nếu trưa mai nó không lên sân thượng thì không biết hần có đợi tới tối không ta?

...

- Có chuyện gì không? - nó đập vào vai Đức

- Tới rồi sao?

- Anh nói là có chuyện mà!

- Tôi gia nhập nhóm của cô được chứ?

- Anh vốn ở trong đó rồi mà? Hay là... từ trước tới nay, anh luôn coi tôi là người ngoài?

- Đã từng...

- Còn bây giờ? - nó hồi hộp

- Chỉ còn đợi ý kiến của cô thôi! Liệu rằng cô còn cho tôi cơ hội để được tham gia vào nhóm?

- Là anh tự nguyện hay do bắt ép? - nó không ngại chuyện có thêm một "người anh em" nhưng nó sợ đó chỉ là giả dối, do bị bắt ép

- Tự nguyện... có lẽ cô đã đánh đổ tôi rồi! - đúng vậy, sự vô tư mà sâu lắng của nó đã cảm hóa được anh rồi

- Vậy thì hoan nghênh anh gia nhập! - nó vui vẻ

- Ra mắt đại ca... - hần quỳ một gối

- Áy áy... vi phạm nội quy của nhóm rồi nha! - haizz, hờ tí là đại với chả ca...

- Nội quy?
 - Đứng lên đi! Đã nói là ai còn gọi một tiếng đại ca là sẽ bị phạt sao? Dù gì anh cũng hơn tuổi mà!
 - Nhưng đây là điều bắt buộc khi gia nhập nhóm mà?
 - Bắt với chả buộc cái gì? Ai là đại ca? Ai là người đưa ra quy định? Là tôi! Vậy cho nên tôi nói anh phải nghe! Không có đại ca đại kiếc gì hết... ai nhỏ thì làm em, ai lớn thì anh, vậy thôi! Nghe chưa? Hiểu chưa? - nó xỏ nguyên một tràng, Đức không chen được câu nào
 - Cái này...
 - Cái đó làm sao? Thế rốt cuộc là anh có đồng ý hay không?
 - Tôi...
 - Không muốn cũng phải đồng ý... không thì ra khỏi nhóm đi là được
 - THÔI!!! Đức hét lên - Mệt không?
 - Tất nhiên là mệt rồi! Sao anh cứ để tôi nói một mình như một con tịt kị thế hả? Sao không trả lời?
 - Cô có để tôi nói đâu!
 - O... - nó ngỡ ra, đúng thật, toàn mình tự biên tự diễn từ nãy tới giờ. Ai không biết chắc đã khiêng nó vào trại tâm thần rồi
 - Anh đồng ý... - Đức nói
 - Anh sao? - nó giật mình
 - Chẳng phải em nói ai lớn làm anh sao?
 - Anh có hả?
 - Anh hơn nhóc 2 tuổi đấy! - Đức búng trán nó
 - Đau... sao ai cũng búng trán thế nhở? Máy người cứ ý là mình cao thì muốn làm gì là làm à? - nó xoa xoa cái trán
 - Ai biểu lùn... - Đức cười
 - Xứ... thêm... lùn mà ùn ùn người theo nghe chưa? Em thì em, sợ gì...
 - Ờ... ùn ùn người theo... ha ha ha ha - Ông cười sặc sụa luôn, ghét hông?
 - Hết việc rồi chứ gì? Em đi nhá.. nói chuyện với anh thì nói chuyện với cái đầu gối còn sướng hơn! - nó dỗi
 - Đây... giận hả? - Đức đuổi theo nó nhưng mà không kịp, chân ngắn mà sao chạy nhanh thế nhỉ?
- Vậy đó, nó cảm thấy vui vì nó đã có thêm một gia đình nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khai Giảng

- Nhất quỷ nhì ma... bài này hát thế nào ta? - nó oán trách sao mà số phận nó hẩm hiu thế không biết, tự nhiên lại bị bắt hát trong lễ khai giảng
- Có chuyện gì phiền não hả nhóc! - đang than trách số phận thì ở đâu chui ra một tên dám tự cao tự đại như vậy cơ chứ?
- Ai là nhóc? Tôi lớn rồi đấy - nó ngẩng đầu lên, chuẩn bị cho một tràng thì...
- Chả phải em nhỏ hơn anh 2 tuổi sao? - ôi mẹ ơi, đúng là xa tận chân trời gần ngay trước mắt mà, hoàng tử của đời em, anh có biết là em tìm anh vất vả

thế nào không? (T/g: An à, đã ai nói với mày là mày đại trai lắm chưa?)

- Ô... đúng... đúng rồi!

- Có chuyện gì mà gào thét ghê vậy?

- Em đâu có gào thét gì đâu! Chỉ là than thở cho số phận một chút thôi - nó cười trừ

- Anh có giúp được không?

- Em không biết! Anh xem này, cô nhạc bắt em thuộc lời bài hát mà không đưa nhạc thì hát hò kiểu gì? - nó chia tờ giấy ra cho "hoàng tử của đời nó"

- Hay để anh đàn cho em hát nhé! - Anh đề nghị rồi đi đến phía cây đàn piano

- Anh biết đánh piano sao? Ngưỡng mộ quá vậy!

- Chả phải em cũng biết sao? Được giải nhì âm nhạc quốc tế không phải dễ đâu!

- Sao anh biết?

- Em nổi tiếng quá còn gì! Không biết anh có vinh dự được đàn cho á quân cuộc thi hát không? - Anh mở nắp cây đàn

- Anh đừng nói vậy... mũi em nỏ giờ!

- Vậy anh đàn trước rồi em tự tìm tông cho mình nhé!

- Ok!

Nó bắt đầu cất lời trong tiếng đàn của anh! Trời ơi, người đâu mà vừa đẹp trai lại còn đàn giỏi nữa chứ!

Nghiêng nghiêng cây me đung đưa trong gió

Vu vơ câu ca hát vang lá là

Em vui khi quanh em ai ai cũng nói

Em nhất quỷ nhì ma!

Em luôn vô tư trong bao suy nghĩ

Tương lai sẽ luôn mở rộng đón em

Có nắng với gió sẽ nâng niu đôi bước chân

Đón ngày mới lên.

Ngày tháng học trò nhiều giận hờn vu vơ

Nụ cười làm xua tan bao khó khăn

Chọc phá bạn bè làm thầy cô âu lo

Cứ thế nhún vai không cho lý do.

Tự tin sẽ bước thật đều vì chung quanh luôn có

Những ánh mắt mãi mãi dõi theo dáng em noi chân trời

Sáng lên... ôh ôh...

Và em luôn mang bao tình yêu

Bao niềm vui, bao lời ca khúc hát

Cho cuộc sống cho ngày mới sẽ quanh em muôn màu

Không ngại ngừng, không thẹn thùng, không sầu lo

Đó mới chính là em

Bao nhiêu mộng mơ của tuổi thơ

Ôi hồn nhiên, ôi ngây thơ, ngu ngơ

Có ai biết những điều đó sẽ bùng sáng tương lai

Khi niềm vui, khi thành công thuộc về em

Thì ngại ngần gì cái tên: Nhất quý nhì ma.

Vậy là cả ngày hôm đó, nó cứ như đang mơ vậy! Được anh đàn cho hát và hai người cùng song ca ... Điều đáng ngạc nhiên là có một buổi chiều nó đã thuộc được lời bài hát, há há, quả là kì tích mà. Ấy mà khoan, ở cùng cả ngày mà vẫn chưa biết tên anh. Tiếc quá! Nhưng mà kệ, được anh đàn, hát cùng anh! Đòi đứng lên thiêng đảng rồi mà. Há há... sướng quá đi. Nó nhảy tung tung trong phòng như một con dờ vậy, khéo mà đêm nay mất ngủ như chơi. Nằm ngủ mà nó cứ tới chuyện chiều nay lại cười toe toét (t/g: haizzz... bệnh nó nặng lắm rồi đây!) Ước chi được song ca cùng anh nhỉ!

...

- Xin mời em Quỳnh An lớp 10A1 và em Huy Anh lớp 12T1 xuống dưới sân khấu để tổng duyệt - loa của nhà trường

- Huy Anh... hình như là người sẽ song ca với mình đây! - nó nghe cái tên thấy quen quen

- Ủa... anh, anh cũng trong đội văn nghệ sao? - lại gặp hoàng tử rồi, không biết sao mà dạo này hên thế cơ chứ!

- Ủ... - anh nhẹ nhàng trả lời, dù ngắn nhưng cũng đủ hộp hồn nó rồi

- Mà em ở với anh cả buổi chiều mà vẫn chưa biết tên anh là gì?

- Anh sao?

- Đúng vậy...

- Anh là...

- Huy Anh, An... hóa ra hai đứa ở đây à? Làm cô đi tìm muốn hụt hơi - cô nhạc nói chẳng ra tiếng

- Huy Anh??? Đầu ạ? - nó nhìn ngó xung quanh

- Ngồi cạnh em đó! - cô nhạc chỉ

- Há??? Anh là Huy Anh??? - nó há hốc mồm

- Ủ..

- Vậy là em....

- Sẽ song ca cùng anh!

- Thật vậy sao? Tốt quá! - chắc là do ở hiền nên trời thương đây mà! Ước mơ thành hiện thực

- Hai đứa nói chuyện xong chưa? Giờ thì vào ghép múa đi nào!

..

- Tốt lắm nhưng mà An à, điệp khúc em hát cao lên một chút nữa - cô nhạc gật gù

- Cao nữa ạ? - nó sắp ngất tới nơi rồi đây

- Nghỉ 10 phút rồi duyệt lại 1 lần nữa nhé!

- Trời ơi, từ sáng tới giờ tập tới 5 lần mà vẫn chưa được hả? Em còn chưa kịp ăn sáng nữa - nó khóc thầm

- Uống nước đi này - Huy Anh đưa cho nó chai nước

- Cảm ơn anh! - anh cứ thế này hỏi sao mà em không đỡ

- Hàu người cùng tập văn nghệ à? - đang sướng chả hiểu cái tên oan gia đấy từ đâu chui ra, đập vào lưng nó, làm nó sặc sụa

- Khụ... khụ... khụ...
- Em có sao không? - Huy Anh vuốt vuốt lưng nó
- Chán sống rồi hả? Không thấy người ta đang uống nước sao? - nó tiện tay véo cho Huy vài cái
- Đau đau đau, anh xin lỗi, Huy Anh... cứu tao - Huy cầu cứu
- Tha cho nó đi An... - Huy Anh lên tiếng
- Nể tình anh Huy Anh, em tha cho anh đấy! Lần sau mà còn thế là chết đồn nghe chưa? - nó giờ nắm đấm
- Không dám... không dám - Huy đầu hàng
- Mà hai người quen nhau à? - nó uống 1 ngụm nước
- Ủ... Huy Anh là một trong ba thành viên của P&P mà, em không biết sao? - Huy hỏi
- Phụt... - cũng may là không ai đứng trước nó, chứ không là lĩnh đủ rồi - Thật á?
- Em không biết thật sao? - Huy còn ngạc nhiên hơn cả nó
- Vậy là anh Huy Anh là một trong ba hot boy của trường?
- Ủ - Huy gật đầu
- Anh... thật vậy sao? - nó quay sang Huy Anh
- Đúng vậy! - Huy Anh khẳng định
- Thật vậy sao? Vậy không biết em hát với anh thế này có bị hội đồng không nhỉ?
- Ai dám bắt nạt em là anh xử đẹp đứ đờ đây - Huy chắc như đinh đóng cột
- Thôi bay xuống đùm em đi... - nó và Huy Anh lẫn ra cười
- Nào tập trung... tập lại nào! - đang vui thì cô nhạc tập trung đội hình

...

Nhanh thật đấy! Nay đã là khai giảng rồi! Cả đêm qua nó không ngủ được, áp lực lắm chứ có phải chơi đâu? Nhỡ mà lên đó quên lời, lỡ nhịp... thì mất mặt lắm

- Đừng căng thẳng quá... em hát hay mà - Huy Anh vỗ vỗ vai nó
- Anh nói thật chứ? - nó quay lại hỏi
- Ủ...
- Và sau đây, là tiết mục với sự kết hợp của á quân âm nhạc quốc tế năm 2009 và 1 trong 3 hotboy của trường, em Quỳnh An và Huy Anh... - tiếng giới thiệu của thầy tổng phụ trách với sự hò reo của đông đảo học sinh ngồi dưới
- Bắt đầu thôi.. - Huy Anh chìa tay ra, ý muốn nó đặt tay lên tay anh
- Hứ... - nó và anh bước ra trong tiếng vỗ tay của mọi người
- Nghiêng nghiêng cây me đừng đưa trong gió... - nó bắt đầu cất tiếng hát

Buổi biểu diễn thành công ngoài mong đợi của nó. Những tràng pháo tay nồng hậu là sự khích lệ vô cùng lớn đối với nó

...

- Hóa ra em là á quân của âm nhạc quốc tế sao? - mấy người trong "đại gia đình" của nó ngạc nhiên
- Vâng... - nó gật đầu
- An nhà ta giỏi quá nhỉ!

- Đừng nói vậy, em nỗ lực bây giờ... mà đừng có quên là ngày kia có lịch học võ đấy nhé! - nó nhắc nhở

- Biết rồi mà... - bọn họ chán nản trả lời

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương Bạn Mới

- Cả lớp đứng... - nó hô cả lớp đứng dậy - cái số nó là làm lớp trưởng, từ năm lớp 1 tới giờ, được 10 năm rồi nhỉ?

- Chào các em, mời các em ngồi! - cô Tâm, giáo viên của lớp nó ra hiệu cho lớp ngồi - Hôm nay lớp ta có thêm ba bạn mới... mời các em vào đây

- Oa... xinh quá - 3 người con gái bước vào lớp trong sự ngưỡng mộ của mọi người

- Xin chào các bạn, mình là Lê Yến Trang, rất vui khi được gặp mọi người

- Mình là Hà Nhật Phương, mong các bạn giúp đỡ

- Mình là Nguyễn Lan Chi, rất hân hạnh được làm quen

- Hoan nghênh các em tham gia vào tập thể 10A1 - cô Tâm niềm nở

Không hiểu sai mà từ lúc 3 người đó bước vào lớp, sóng lưng nó cứ lạnh lạnh, không biết có chuyện đây! Chắc ảo tưởng quá!

...

- Đây là An... - đang đi trên hành lang thì 3 đứa mới chuyển vào lớp ban này chặn đường

- Phải, có chuyện gì không? - nó đang cố nhớ tên nhỏ đứng đầu. Nó tên gì nhỉ? A... Phương, đúng rồi, Hà Nhật Phương

- Nghe nói mày chơi thân với PAP lắm hả? - nhỏ khoanh tay

- Có vấn đề gì sao? - nó hỏi

- Tao cảnh cáo mày, Huy là hôn phu của tao, tốt nhất là mày nên tránh xa ra trước khi quá muộn, nhớ đấy! - nói xong nhỏ ổng ẹo đi trước, theo sau là 2 đứa, hình như là Chi với Trang hay sao ý...

...

- Ahu... gọi gì tao đấy? - cái Mạnh nghe điện

- Tao nè...

- Có chuyện gì mà sao hôm nay lớp trưởng đại nhân lại đích thân gọi điện cho Mai Anh này vậy?

- Có chuyện mới gọi cho mày, chứ ai rảnh rỗi như mày đâu!

- Mày nhờ vả mà như thế à?

- Thôi được rồi mà... mày có biết 3 đứa chuyển vào lớp mình không?

- Thì một con tên Phương, một đứa là Trang, đứa còn lại là Chi

- Cái loa phát thanh của lớp như mày mà chỉ có biết nhiều đó thôi sao?

- Đây nhá, mày có hỏi đâu mà trả lời? Muốn biết cái gì?

- Thì đại loại như là gia thế chẳng hạn!
- Tưởng gì chứ cả hồ sơ lý lịch của tụi nó tao cũng cho mày biết được. Đứa nào
- Nhỏ tên Phương ý
- Nó mới ở Pháp về, nghe nói là đợt này chuyển hẳn về Việt Nam để chuẩn bị cho đợt đính hôn với anh Huy lớp 12T1, một trong 3 thành viên của PAP hay sao ý!
- Thảm nào! Ok, cảm ơn mày nha! Iu lắm cơ...
- Thôi lẹ mẹ, đi tắm đây, thế nhá!
- Bye
- Bye
- ...
- An... - đang đi trên hành lang thì ông Đạt ở đâu chạy ra đập vào vai nó làm nó giật hết cả mình
- Anh làm gì mà sao dạo này chả thấy mặt mũi anh đâu vậy?
- Anh mới là người phải nói với em câu đấy đấy! Cả tuần nay chả thấy em đâu cả!
- Thế á?
- Chứ còn sao! Gọi điện không nghe, nhắn tin cũng chẳng trả lời, làm anh lo muốn chết
- Vậy à, thế cho em xin lỗi... em đang xuống canteen hay để em mời anh ăn sáng coi như chuộc lỗi nha - nó vòng tay qua tay Đạt
- Thôi khỏi, kéo em lại bảo anh bắt nạt em... đi, mình đi ăn sáng, anh cũng chưa kịp ăn gì cả...
- Anh ăn gì để em mua? - vui chưa, nó là người đi mua đồ ăn sáng đó. Vì Đạt không thích chỗ đông người nên nó đành phải chen chúc, đánh nhau (chắc không tới mức vậy đâu) để mua
- Giống em...
- ..
- Nè, của anh này, ai đòi lại bắt con gái đi mua đồ ăn sáng thế này cơ chứ? - nó phụng phịu
- Thôi được rồi mà, trưa anh dẫn em đi ăn chè
- Hứa rồi đấy nhé!
- À mà anh này, anh quen PAP sao? - nó hỏi vì trưa hôm kia nó thấy 3 người họ đang khoác vai nhau đi giữa sân trường
- Khụ... đâu có đâu... chỉ là bạn cùng lớp, cùng lớp thôi... - Đạt đang uống nước thì sặc luôn
- Vậy sao? Không biết thành viên thứ 3 của PAP là ai ta? Nghe nói hình như cũng học 12T1 hay sao ý!
- Thế à... - Đạt im im
- Anh có biết là ai không?
- Không... không biết gì hết
- .. mà em ăn nhanh lên đi, sắp tới giờ vào lớp rồi đấy! - Đạt giục
- Còn lâu mà, 15 phút nữa, lo gì...
- ...
- Anh... - nó đập vào vai Huy
- Ai da... đâu... em là con gái mà sao cứ hờ hững là động chân động tay thế hả? - Huy xuyết xoa

- Anh mới phải xem lại ý, có phải con trai không vậy, đánh nhẹ hều mà cũng kêu...
- Sao, tới đây có việc gì không? - Huy hỏi
- Bộ phải có việc mới được sao?
- Tại anh thấy lạ thôi, mọi kho anh có rủ cớ nào em cũng không chịu tới đây, giờ lại tới - Huy thấy lạ vì nó là người con gái đầu tiên được mời mà từ chối tới phòng tập trung của PAP, đó chỉ là 1 cái phòng nhưng chả khác gì là 1 khách sạn 5 sao mini cả, đầy đủ tiện nghi, đây là nơi tụ tập của 3 hotboy trong trường. Chắc chính vì cái lạ đó của nó mà làm cho ai đó cứ ngày nhớ đêm mong
- Đùa thôi, có chuyện mới tới đây! Em muốn hỏi anh 1 chuyện
- Chuyện gì?
- Em tò mò là thành viên thứ 3 của PAP là gì?
- À... nó á? Gia đình nó đi Anh đã về đâu?
- Vậy sao? Anh có biết khi nào anh ý về không?
- Người yêu của em à?
- Không, chỉ là tò mò thôi! Mà anh khuyên em không nên quan tâm tới nó làm gì! Nó chỉ được cái nhà giàu, còn đầu học dốt, ham chơi, đua đòi, nói chung là tệ lắm! - tranh thủ dìm hàng tình địch tí, bởi vì loáng thoáng nghe đâu đó An với tên Đạt này cũng thân thiết ra phết
- Ồ... vậy sao? Có lẽ nên nghe lời anh... em cảm ơn nha, giờ em về đây!
- Khoan... cùng đi đi...
- Thôi, cho em xin, em không muốn bị đánh ghen đâu! - nó nói rồi chạy lẹ

...

Chắc nó không biết rằng Đạt đã đi trước một bước khi đã kịp dặn dò thẳng "bạn thân" trước khi nó tới

- Huy này, nếu An có hỏi mày là thành viên thứ 3 của PAP là ai thì mày cứ nói là đưa đẩy đi Anh chưa về ha! - Đạt căng thẳng
- An nào? - Huy Anh hỏi
- Không phải là An 10A1 đấy chứ? - Huy tiếp lời
- Ủ... chứ còn ai vào đây nữa? - Đạt gật đầu
- Tại sao mày phải giấu thân phận làm gì?
- An mà biết tao ở trong PAP với là bạn của mày thì tao sợ là An không thèm nói chuyện với tao luôn quá!
- Nhưng mà tao với em ý làm hòa rồi mà!
- Nhưng mà lỡ phóng lao thì phải theo lao chứ biết làm sao bây giờ? Nói chung là chúng mày phải giúp tao!
- Không công à?
- Thế mày muốn cái gì?
- Đưa cái bộ sưu tập chữ kí người nổi tiếng của mày đây! - Huy hí hửng. Thật ra muốn có cái bộ sưu tập chữ kí thì anh có thể có nhiều hơn, nhưng mà thẳng "lười" nó cứ cản trở anh mãi, nên có cơ hội tốt như thế này thì đại gì mà không nắm bắt
- Nhưng mà... cái khác đi, tao mất bao nhiêu công mới sưu tập được từng này - Đạt chán chường
- Hình như thành viên thứ ba của PAP tên là Tiến Đạt phải không nhĩ? - Huy cố tình nói to
- Tao lạy mày... bé bé mồm đi một tí, tao đưa... tao đưa cho mày là được chứ gì? - Đạt bịt miệng Huy lại
- ày ó ầy á (mày nhớ lấy nhá)...- Huy nói

Chương 32: Chương Cuộc Chiến Bắt Đầu

- Con về rồi! - nó đặt đôi giày lên trên giá
- Đi học có mệt lắm không con? - ba nó bước từ cầu thang xuống
- BA.... - nó hét lên, chạy lại ôm chặt ba nó - Ba về từ lúc nào vậy? Sao không nói con, để com ra sân bay đón ba? - giờ nó vui không thể tưởng nổi, ba nó đi đóng phim ngoài Hà Nội cả tháng nay rồi
- Ba mới về hồi sáng... Thế nào con gái, học hành vẫn tốt chứ? - hai ba con bước tới sofa
- Tất nhiên là ổn rồi ba! Con gái ba mà lại! Ủa mà anh Lâm đâu ba? Anh có về cùng ba không?
- Có... nó đang ngủ như chết trên phòng ý!
- Anh ý là heo mà...
- À mà ba mẹ nuôi có gửi quà cho con đây!
- Thật hả ba?
- Ủ, hôm kia ba tới thăm họ thì mẹ nuôi con nói là gửi cho con ít đồ, ba để trên phòng con ý
- Dạ, con xin phép lên phòng đây, học cả ngày mệt quá!
- Ủ, lên tắm rửa rồi xuống ăn cơm
- ...
- Sướng quá đi! - đúng là không có gì sung sướng hơn khi được xả nước lạnh vào người sau một ngày học mệt mỏi cả
- Để xem mẹ tặng cái gì nào! - nó cẩn thận lấy hộp quà trong túi ra. Mẹ nó chu đáo thật, biết nó cứ trái gió chễ trời là căn bệnh viêm xoang của nó lại tái phát nên gửi cho nó ít thuốc và một hộp mứt hoa quả do mẹ nó làm. Mẹ vẫn là tâm lý nhất!
- Cốc...cốc...cốc
- Vào đi! - tiếng Lâm từ trong phòng vọng ra
- Anh dậy rồi sao?- nó thò đầu vào phòng
- Ủ... vào đây đi
- Anh với ba đóng phim ở ngoài đó cả tháng trời, cả anh Long cũng đi luôn, ở nhà một mình buồn muốn chết - nó phụng phịu
- Biết em buồn nên anh có mua quà cho em nè! - Lâm lấy từ trong túi ra một hộp quà. Hôm nay là ngày gì mà toàn được nhận quà thế này? Sướng thật đó!
- Oa... cái này là anh mua cho em thật sao? - Ôi mẹ ơi, là 1 cái Ipad 4, cái máy tính bảng mà nó mong ước từ bấy lâu nay
- Không thích sao? Vậy chả đây - Lâm tính lấy lại
- Ai nói với anh là em không thích? Thích quá đi chứ! Cảm ơn anh nhiều nha!
- Em thích là tốt rồi! Thôi, xuống ăn cơm đi...
- Ok... cùng xuống nào...
- ...

- Hẹn tôi ra đây có việc gì? - Huy ngồi xuống ghé đầu

- ... - Phương bắt chợt ôm chặt lấy Huy

- ... - Chắc do bất ngờ nên anh cũng bị đơ vài giây, nhưng rồi anh chợt tỉnh ra để rồi phũ phàng đẩy người con gái kia ra

- Tại sao anh lại như vậy?

- Bởi vì cô không phải là người tôi yêu

- Tại sao chứ? Có phải vì con nhỏ đó không?

- Ài?

- Quỳnh An lớp 10A1... nó có gì hay ho mà anh lại thích nó? Nhỏ đó thua xa em mà!

- Cô sẽ không bao giờ có thể bằng được em ý

- Tại sao?

- Em ý hồn nhiên, ngây thơ, đơn giản mà mạnh mẽ kiên cường chứ không phải là loại con gái toan tính và đồng đánh như cô

- Anh...

- Đây là lần cuối cùng tôi nói với cô về vấn đề này, đừng để tôi nói lại. Cô không có lòng tự trọng sao?

- Còn hôn lễ của chúng ta? Anh muốn làm con bất hiếu sao? Đừng quên rằng Văn thị đang cần nguồn đầu tư từ đâu đấy?

- Đồ đê tiện! Cứ đợi đấy, nhất định tôi sẽ hủy được hôn lễ này... - Huy nói rồi bỏ đi

- Quỳnh An.. tao sẽ cho mày sống không bằng chết vì đã dám cướp người yêu của tao - Phương nghiêng răng (t/g: thật là đáng sợ, người ta trở nên như vậy chỉ vì một chữ "yêu" thôi sao?)

...

- Chiều mày rảnh không An? - bà Mạnh từ đâu chui ra làm nó giật bắn cả mình, xem nuốt luôn hạt ô mai vào họng

- ảh... ó iệc í ao? (Có việc gì sao?)

- Mày ăn hết ô mai đi rồi nói chuyện, thấy ớn quá!

- Đây! Có việc gì?

- Giảng toán cho tao, sắp kiểm tra 1 tiết rồi mà tao chả hiểu gì cả!

- Đức đâu? Ảh không giảng cho mày sao?

- Anh ý có ở nhà đâu mà hỏi! Thế rốt cuộc là mày có giúp tao không?

- Tất nhiên là có rồi! Nhưng mà học ở nhà tập trung nhé! Chiều nay tao có lớp tập võ

- Không sao đâu... - Mai Anh cười thầm. Lại chả sướng quá đi chứ, ai trong cái hội đấy lại không biết chuyện Mai Anh theo đuổi Minh Trí suốt gần 3 năm trời cơ chứ? Chỉ tiếc là Trí lạnh quá, cura mãi mà chẳng đở

...

- Chào em... - mọi người trong nhóm chào nó

- Mày tới đây làm gì hả Mai Anh? - Đức cau mày, không biết đưa em gái này lại có kế hoạch gì đây!

- Này... anh nói chuyện với khách của em như thế hả? - nó đập vào người Đức

- Nhưng nó tới đây làm cái gì? Trí chiều nay bận nên nó không tới đâu... - Đức nói

- Thật vậy sao? Anh ý bệnh hả? Anh ý có làm sao không? Nhỡ đâu bị tai nạn? Hay xe đâm? Chết rồi! Anh ý mà chết thì em biết phải làm sao? - Mai Anh gào ầm lên, khác gì con điên không?

- Mới tới đã nghe thấy tiếng ai trù ẻo rồi! Bộ em ghét anh lắm hả Mai? - Trí đặt cặp xuống bàn
- A... anh Trí! Anh có sao không? Anh ở đây rồi... làm em lo muốn chết - lợi dụng cơ hội để ôm trai luôn mà, thế mà cứ bảo mê trai là bả nổi khùng lên
- Hai người tình tứ xong chưa? Mau đi ôn lại bài đi, lần này ai bết bảng thì 50 vòng quanh sân ha! - nó dọa
- 50 vòng??? - cả lũ há hốc mồm ra, ai cũng lo sợ vì chưa thuộc bài, chỉ có 3 lãnh đạo cũ là Đức, Hải và Trí là sướng lắm thôi vì đây là lúc mà mấy chàng thể hiện mà
- Nào, đầu tiên... Văn với Tú vào vị trí... Chuẩn bị... bắt đầu... - hai người đó không biết là đang đấu hay đang múa đây? Ông a ông ọo...

...

Cuối cùng thì là trận đấu cân tài cân sức giữa Đức và Trí

- Anh Trí cố lên... - Giờ thì nó đã hiểu tại sao mà cứ tuần nào nhỏ đó cũng đòi tới nhà tập trung, nói là học đấm nhưng thật ra là để ngắm dzai mà... haizz
- Sẵn sàng chưa? - nó hỏi
- Sẵn sàng... - Đức và Trí đồng thanh
- Bắt đầu...

Quả đúng như nó dự kiến, một cuộc đấu bất phân thắng bại

- Dừng.. vẫn như mọi khi, hòa, hai người làm tốt lắm, đạt chỉ tiêu... - nó ra hiệu dừng trận đấu, nhưng nó sẽ để lâu hơn nếu như không có cái con đứng cạnh nó cứ hò hét cổ vũ như mới từ trại tâm thần ra ... - Nghe đây... Văn, Tú 50 vòng quanh sân, thi hành mau
- Chi/An - hai người đồng thanh
- Hai người đấu võ hay là múa hả? - nó gắt, mau thi hành trước khi hình phạt nặng hơn
- Đức à... cứu em... - hai người nhìn Đức với cái ánh mắt cầu cứu
- An này... anh thấy em nên... - Đức nói
- Anh giám sát hộ hộ em nhé! Nếu phát hiện ra ai gian dối, tăng hình phạt lên gấp đôi - nó nói rồi bỏ đi. Biết kiểu gì Đức cũng xin tha nên nó chặn đầu luôn vì đây đầu phải là lần đầu ông xin tha cho 2 người kia đâu? Riết rồi 2 người đó không biết trời cao đất dày là gì, lúc nào lên cũng như tập đường sinh

...

- Mày thích anh Trí hả? - nó hỏi Mai Anh khi hai đứa đang trên đường xuống căn tin
- Phải... đã gần 3 năm rồi đấy! - Mai Anh gật đầu
- Mày muốn biết sở thích của người ta không?
- Mày có hả?
- Nhưng mà xem ra đối với mày hơi khó đấy!
- Nhưng mày cứ cho tao biết đi... tao làm được mà! An... - Mai Anh lay lay tay nó
- Thôi được rồi, tối tao đưa cho mày...
- Yêu mày lắm cơ.... thích quá đi - Nhỏ nhảy tung tung như khi trên hành lang, quả là sức mạnh của tình yêu
- Á... - nhỏ cứ nhảy giật lùi nên bị đụng phải người khác khiến nước đổ ra người người đó, mà sao không phải ai lại đứng mấy con đanh đá như bộ ba Phương - Chi - Trang cơ chứ?
- Mày muốn gì đây? Thích gây sự hả? - nhỏ Phương nói to, làm mọi người xung quanh xúm lại
- Xin lỗi ... cậu có sao không? - nó hỏi han, dù gì cũng là tại Mai Anh mà nhỏ bị như vậy?
- Xin lỗi là xong sao?
- Thế cậu muốn gì?

- Một đứa nghèo nản như mày lại được vào học trường này sao? Mày sẽ không có đủ tiền để mua cái áo này đâu! - nhỏ nói làm nó chột dạ, quả là từ trước tới nay chưa bao giờ nó tiết lộ thân phận của mình cũng như sồn giần dỉ, không xa hoa cầu kì nên tụi trong lớp nghĩ nó là con nhà nghèo

Bốp... nó tát nhỏ, không phải vì nó, mà vì cho những người nhỏ đã, đang và sẽ sỉ nhục như vậy

- Cậu đừng tưởng mình là con gái của chủ tịch tập đoàn Jewelry là hay ho. Một đứa con gái đua đòi, không chịu học hành, sống dựa dẫm vào bố mẹ mà không biết nhục sao?

- Mày... - Phương nghiêng răng

- Tôi làm sao? - nó thách thức

- ... - vì quá tức giận mà Phương tiện tay đẩy nó ra, lại hai người đang đứng gần cầu thang nên nó ngã xuống, lăn cầu thang xuống tầng 1

- AN... - Mai Anh hét lên chạy xuống cầu thang

- Mày tính làm gì vào tham quan chưa? - đúng lúc Đức đang đi trên hành lang tầng 1 thì nó lăn xuống trong trạng thái bất tỉnh, đầu chảy máu

- AN... - Mai Anh hét lên khi thấy nó

- An à... em làm sao vậy? Tỉnh dậy đi - Đức hoảng sợ, kịp ngó lên cầu thang thấy bóng 3 người con gái cũng lo lắng không kém gì anh, không chần chừ, anh bế nó vào phòng y tế

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tham Quan

- Em... tỉnh rồi sao? - Đức hỏi. Nó từ từ mở mắt, nhìn thấy từng người, từng người một đều lo lắng cho nó

- May quá mày không sao, làm tao lo sốt vó - Mai Anh đỡ nó ngồi dậy

- Tao nhớ là mình bị ngã cầu thang, không biết là có bị đập đầu vào đâu không mà đầu tao đau quá! - nó một tay ôm đầu

- Có sao không? - Đức sốt ruột - Để anh đi gọi cô y tế

- Em tỉnh rồi sao? - Cô y tế đi từ cửa vào, xuýt thì đụng trúng Đức đang định chạy đi tìm cô

- Dạ... - nó gật đầu

- Có thấy đau đầu, chóng mặt hay buồn nôn không? - cô vừa kiểm tra, vừa hỏi nó

- Chỉ hơi đau đầu thôi ạ! - nó trả lời

- Vậy thì ổn rồi, chỉ là va chạm nhẹ thôi, đừng quá lo lắng. Với lại em chịu khó dùng nạng trong tuần tới nhé!

- Há??? Tại sao lại phải dùng nạng ạ? - nó ngạc nhiên

- Em bị bong gân khi ngã ... - Đức nói

- Phải dùng nạng thật sao? Bất tiện lắm... - nó thở dài. Đức nói nó mới để ý là chân mình đang bó bột, cái đầu đau làm nó quên luôn cái chân cũng đang bị thương

- Em thấy ổn chưa? Nếu em thấy chưa ổn thì cô sẽ thông báo cho phụ huynh đón em về - cô y tế nói

- Dạ không em ổn, cảm ơn cô - nó cười rồi gắng đứng dậy khỏi giường

- Để anh dìu em về lớp - Đức đỡ lấy nó

- Cảm ơn anh! – nó cười

- Không có gì, đi nào – Ôi mẹ ơi, sao tìm lại đập nhanh thế này cơ chứ? Chết rồi không biết Đức ca có bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì không mà tại sao cứ suốt ngày mơ mơ mộng mộng, thỉnh thoảng lại cười một mình

(t/g: bệnh ông này cũng nặng chả kém gì cái bệnh hám trai của nhỏ An đâu)

...

- Xin phép cô cho em vào lớp – Đức đỡ nó tới cửa lớp

- Em vào đi – cô Tâm, chủ nhiệm lớp nó thấy cái bộ dạng thê thảm của nó thì cũng thương thay

- Ồ... lớp trưởng được anh nào điu thê kia hờ mày? – mầy đưa con gái trong lớp thắc mắc

- Chả phải lớp trưởng thích PAP sao? Lại mới tình tay ba rồi – bực mình với mấy bà này ghê cơ, rảnh rồi không có việc gì làm hay sao mà lại ngồi tám chuyện tình yêu của nó cơ chứ?

- Cô phát phiếu đăng kí, thứ 5 tuần sau trường ta tổ chức hoạt động tham quan, bạn nào muốn tham gia thì lấy chữ kí của bố mẹ vào tờ đăng kí này nhé!
– cô Tâm đưa cho nhỏ bàn đầu tập giấy đăng kí

- Mày có đi không? – Mai Anh khều khều nó

- Có chứ! Tham quan đầu ở trung học phổ thông, phải đi chứ! – nó hào hứng

- Được không đó? Cái bộ dạng của mày bây giờ thảm lắm đấy! – Mai Anh nhìn nó một lượt rồi lắc đầu

Ở đâu đó góc lớp bên kia, 3 cô nàng đánh đá chảnh chọe của trường cũng khá hào hứng về chuyến dã ngoại này

- Hình như PAP cũng đi tham quan cùng bọn mình đúng không? – Trang hỏi

- Đúng vậy – Phương cười, nhỏ đợi ngày này từ lâu lắm rồi

- Nhưng mà còn con nhỏ kia thì làm sao? Nhờ PAP cứ bám lấy nó thì phải làm sao? – Chi lo lắng giùm Phương

- Phải tách hai người đó ra. Nhất định buổi tham quan này sẽ là bước tiến cho mối quan hệ của tao – Phương cười bí hiểm

- Mày có kế hoạch gì chưa? – Trang hỏi

- Lại đây.... – Phương vẫy hai đứa nó lại

...

- Anh... – nó đập vào vai Long. Mọi khi là nó sẽ tự đi bộ về nhưng hôm nay thì chắc phải tới chiều nó mới về được tới nhà với cái bộ dạng như thế này nên đành phải cầu cứu Long dù biết là kiểu gì "ông già" cũng lại tra hỏi nó!

- Ai làm em ra nông nổi này vậy? – Long giật mình khi thấy nó. Mặc dù biết nó bị thương nhưng không thể ngờ được là nó thảm tới mức vậy: đầu thì dán băng cá nhân, chân thì bó bột, tay thì chống nạng.... haizz

- Ba em có nhà không? – nó hỏi

- Có... anh nghĩ ba em mà biết chuyện này khéo kiện trường luôn quá – Long vừa lái xe, vừa lắc đầu

- Giờ phải làm sao? Tuần sau bọn em đi tham quan, em không muốn ở nhà đâu – nó lo lắng

- Anh bó tay rồi...

...

- Thừa ba con mới về... - nó chống nạng đi vào nhà

- Con bị làm sao thế? Lại đánh nhau hả? – ba nó vội đỡ nó ngồi xuống ghế

- Dạ không, con bị ngã cầu thang

- Đưa nào đấy? Nói đi, ba kiện nó ra tòa vì tội hành hung người khác – ba nó sôi máu, quả đúng như Long dự kiến, ba nó đòi kiện kìa!

- Không có ai đâu ba, chỉ là con bị trượt chân nên ngã thôi

- Sao lại bắt cần thế? Lần sau phải cần thận nghe chưa? – ba nó véo mũi nó
- Con biết rồi! À mà ba ơi, tuần sau trường con đi tham quan... con muốn... - nó ngo lời
- Không có đi đâu hết, ở nhà, con thế này còn muốn đi đâu? – ba nó chặn lời
- Đi mà ba... con muốn đi với trường mà... đi đi ba... cho con đi đi... – nó năn nỉ
- Không được.... chân con thế này làm sao mà đi được
- Ba không thương con sao? – nó lét qua chỗ ba nó, ngã đầu vào vai ông
- Thương con nên ba mới bắt con ở nhà đó
- Thôi mà, con hứa là sẽ tự bảo vệ được mình mà ba! Cho con đi đi! Đi mà ba...
- Thôi được rồi, ba sẽ cho con đi! – ba nó đầu hàng
- Thật không ba? Trời ơi, con yêu ba nhất mà! – nó nói to
- Với điều kiện là anh Long sẽ đi cùng với con – ba nó nói tié
- Hả???? Anh Long đi cùng với con? – nó nhảy cẫng lên A.... – trời ơi An ơi là An, chân thì đang đau mà sao mày lại phản ứng mãnh liệt như thế hả?
- Có sao không? – Long đỡ nó ngồi lên ghế
- Không được đâu ba! Con đi chơi mà, có phải đi tu đâu mà ba để anh Long đi cùng – nó phụng phịu
- Mình giống kiểm sát viên lắm sao mà An lại như thế hả? – Long nghĩ thầm
- Vậy thì con ở nhà thì con sẽ không phải đi cùng anh Long nữa – ba nó cười
- Thôi mà ba... đi cùng anh ý là được đúng không ạ? – nó chấp nhận “sổ phận”
- Tốt... và... - ba nó ngập ngừng
- Còn gì nữa ạ?
- Con phải đi bằng xe ô tô của nhà mình, như vậy ba mới yên tâm – ba nó nó
- Hả??? – nó thét lên – Dạ vâng! – nó miễn cưỡng đồng ý khi thấy lông mày ba nó giật lên
- Quyết định vậy đi... con lên tắm rửa thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm – ba nó cầm tờ báo lên
- Xin phép ba con lên phòng – nó xách cái cặp lên
- Để anh dìu em lên phòng – Long đỡ nó

Đến khổ với cái chân, đang bay trên thiên đường vì sắp được đi chơi dã ngoại mà ba nó làm nó bay thẳng xuống địa ngục một cách không thương tiếc. Ba ơi là ba, tại sao lại bắt con vác theo cả cái cục nợ cơ chứ? Huhu -.-

...

Mai đi tham quan rồi, hồi hộp quá, cũng may là cái chân nó hồi phục cũng khá nhanh, được tháo bột rồi, chỉ là đi lại có phần khó khăn thôi.

- Em mang những thứ này đi tham quan đúng không? – cả chiều nay nó và Long, à cả Lâm nữa, 3 người hí húi trong bếp để chuẩn bị cho buổi tham quan ngày mai. Hai người kia mang tiếng vào bếp giúp nó mà cứ luẩn quẩy, chả làm được gì, chỉ tổ làm vướng chân nó mà thôi
- Vâng, anh bỏ mấy cái đó vào hộp giúp em đi! LÂM.... – nó hét lên khi thấy Lâm đang có ý định chôm một miếng kimbap
- Hả???? Gọi gì anh? – Lâm giật mình, cũng may là chưa bỏ vào miệng đấy, không thì chắc chết vì nghẹn rồi
- Anh nhìn anh xem khác gì con heo không? Ăn suốt ngày – nó gói ghém đồ lẹ, kéo dề dây kéo “chuột” xoi hết
- Xin lỗi em đi, nhìn đây này, sáu múi đang hoàng nhé! Khỏi người chết mê chết mệt vì anh trai em đấy! Chỉ có mỗi em là có ngọc quý mà không biết bảo quản thôi – Lâm vén áo lên, khoe cái bụng “6 ngắn” của mình

- Khiếp, cho em xin đi! Mà làm lạ lên đi, em còn phải lên phòng uống thuốc nữa, kéo muộn giờ là thuốc không có tác dụng – nó giục

- Em cứ lên đi, để anh dọn cho! – Long cười

- Thật không? Yêu anh Long nhất đấy! – nó hôn má Long rồi khập khiễng lên nhà và không quên quay lại lè lưỡi với cái tên đầu đang bóc khói phía góc bếp kia

...

- Này, bạn trai mày hả? – Mai Anh khều khều qua nó, ngó ngó về phía Long khi hai đứa đang ngồi đợi các tiết mục văn nghệ. Phải nói là trong cái rui cũng có cái may, vì chân nó đau nên không phải tập văn nghệ, sướng ghê!

- Bạn trai cái đầu mày ể! Tài xế riêng của ba tao? – nó gõ đầu nhỏ

- Thế đi cùng mày làm gì?

- Ba tao không yên tâm với cái chân của tao nên bắt anh đi giám sát đó mà! – nó thờ dài

- Sướng thế còn muốn gì nữa, được trai đẹp đi cùng, tao muốn lắm mà chả được đây này

- Nghe nói hôm nay Trí cũng đi tham quan đó! Mày có kế hoạch gì để chiếm lấy trái tim của chàng hông? – nó cười

- Tất nhiên là có rồi, chỉ cần đợi thời cơ đến là phô chiếu ra thôi, đảm bảo chàng sẽ đổ liền – Mai Anh cười thầm một mình. Xem ra con bạn thân này bệnh nặng lắm rồi đấy, trời ơi, phải chăng lúc học mà nó cũng hăng say với đam mê như lúc của trai thì phải tốt hơn không, nó đỡ phải làm “bạn cùng tiền” bắt đả đĩ với con nhỏ lười hơn hủi thế này.

- Mày nhìn kia Chi, xem xem có đứa nào nhà nghèo mà lại còn bày đặt thuê vệ sĩ bảo vệ kia – Nhỏ Phương ở đâu ra, khoanh tay, nói mỉa mai

- Mày nói cái gì đấy? – Mai Anh tức thay cho nó

- Ô... thôi chết, tao đụng chạm tới bạn thân của mày sao? Tao xin lỗi nhé, tao không cố ý đâu. Nhưng mà mày biết đấy, con người tao vốn thẳng thắn, có gì nói đấy nên xin lỗi nếu như đụng chạm tới ai đó! – nhỏ ngân dài “ai đó”

- Xin lỗi... cô nói ai nghèo mà bày đặt thuê vệ sĩ cơ? – Long lên tiếng để xem kẻ nào to gan dám bắt nạt người anh thích cơ chứ?

- Ai có thì là nói người đấy! – Nhỏ chánh chọc

- Anh yêu à, anh chấp gì ba cái loại tiểu thư đầu tôm như bọn này! Cái thứ gì mà không có lòng tự trọng, đột trước nói không lại nên lại giờ vũ lực, khiến em ra nông nổi thế này đây. Chắc nó ghen tị vì không được như hai đứa mình đó anh, mình nên thông cảm cho những người đáng thương tới như vậy – nó chạt nhẹ nhàng đứng dậy, khoác tay Long, giọng ngọt xót, làm cho anh đơ vài giây

- Vậy sao? Đúng là đáng thương thật! An của anh thật bao dung, không nên chấp những dạng người như vậy em à! – Long véo má nó, tranh thủ tí, chắc cũng phối hợp diễn kịch với nó nên chắc lát nữa cũng không hề hấn gì đâu ha

- Mày... mày nói ai đáng thương cơ? Ai không có lòng tự trọng? – nhỏ Phương sôi máu, tính giờ tay lên cho nó một bạt tai nhưng bị nó chặn lại

- Thôi chết, mình đụng chạm tới bạn sao? Xin lỗi nhé, mình không cố ý đâu, nhưng mà bạn biết đấy, mình vốn thẳng thắn nên có gì nói đó thôi à! Nhưng mà không có lừa làm sao có khói? Nếu có trứng tim đen của ai đó ở đâu thì xin tạ lỗi nhé! – nó cúi đầu

- Mày... tụi bay... Đi... - nhỏ Phương cạn lời, không cãi được nữa nên bỏ đi, bỏ lại sau lưng một đám người đang cười nắc nẻ, cười đắc thắng, cười như chưa bao giờ được cười

- Mày có học qua lớp diễn kịch không vậy An? – Mai Anh mắt tròn xoe thán phục với màn đấu khẩu giữa nó và Nhật Phương

- Không hề... chắc có tí gen di truyền đó mà... Với lại cũng chỉ là gây ông đập lưng ông thôi mà, lấy độc trị độc, hi vọng là sau hôm nay nhỏ đó biết xấu hổ mà dừng lại – nó cười

- Sao mấy người đó lại nói em là con nhà nghèo mà bày đặt thuê vệ sĩ là sao? Bộ ở lớp em cư xử giống nhà quê lắm hả? – Long thắc mắc

- Anh có bị khùng không hả? Ai mà biết được, chắc là do em không để lộ ra ngoài nên chúng nó nghĩ vậy thôi, gia thế đầu quan trọng nên cũng không cần phô trương quá làm gì! – nó giải thích

- Ra là vậy! – Long gật gù

- Cái An cũng đáo để đấy nhỉ? Làm cho vợ tương lai của mày một phen bẽ mặt – Đạt cười. PAP được chứng kiến toàn bộ màn đấu khẩu giữa hai người, cả 3 người đều phải thán phục trước khả năng nói lưu loát mà vô cùng lí lẽ của nó, chắc có lẽ đây là màn trình diễn hay nhất mà cả 3 người được xem đây

- Vợ tương lai cái gì chứ? Phương đó là con quý chứ chả phải là người. Tình quái, đề tiện – Huy chê không tiếc lời

- Thôi đi mày, làm gì mà chê người ta kinh vậy? Dù gì cũng là con gái, cứ xử cho đúng mực đàn ông cái đi – Huy Anh lắc đầu

- Mày thì biết cái gì! Mà không chuẩn bị lên diễn đi... ngồi đây mà tám – Huy đuổi khéo

- Đây... lên đây... - Huy Anh cầm mic, chạy lên sân khấu trong tiếng nhạc vui nhộn, đúng chất của dã ngoại cùng với tiếng hò reo của mọi người

...

Sau màn biểu diễn là tới giờ ăn trưa. Huy, Đạt, Đức, Hải và cả Trí nữa, không mời mà đến, tất cả đều tụ tập về chỗ ăn trưa của nó với Mai Anh. Mấy người kia không biết chứ Trí là biết đũa nào mời tới rồi – cái con mà đang đang ngồi cạnh Trí, dựa dựa, sát sát vào người con trai đó kia kìa. Trừ Trí ra thì nó không dám đụng tới, còn mấy tên kia thì đúng là lì mà, đuổi thể nào cũng không đi, vậy là đành phải cắn răng mà chia đồ ăn cho bọn họ! Số nó sao mà khổ thể không biết! Người mong tới thì chờ dài cổ chả thấy đâu, người không cần tới thì cứ bu như ruồi ế!

Sau giờ ăn trưa là tất cả học sinh có 3 tiếng để vui chơi tự do trong khuôn viên tham quan. Ai cũng chờ đợi giờ phút này vì đây là khoảnh khắc mà sự sáng tạo của lứa tuổi học trò được bùng phát, không biết các trường khác thế nào chứ Trần Đại Nghĩa từ trước tới nay luôn nổi tiếng với mấy trò nghịch kinh thiên động địa không. Nó cũng hào hứng tham gia đây nhưng mà Long không đồng ý, dọa mách ba (đàn bà ghê) nên nó chỉ chơi vài trò nhẹ nhàng thôi, chứ mấy trò mạo hiểm là không được chơi, chán ghê cơ.

“Tôi đợi em ở góc vườn bên kia” – một mảnh giấy kì bí không biết từ đâu ra xuất hiện.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tham Quan (2)

- Anh, em qua đó nha ... - không kiềm chế được nữa rồi, chúng nó chơi vui quá, mình không thể nào mà cứ ngồi đây ngắm được

- Nhưng còn cái chân của em? - Long ngập ngừng, ai chứ cái An mà chơi thì kiểu gì cũng là cảm giác mạnh

- Trời ơi, nhìn chúng nó chơi thì không ảnh hưởng đến cái chân đâu mà anh!

- Em có chắc là mình chỉ đứng xem không đấy? - Long nghi ngờ

- Thật mà... đi.. đi cùng em nha! - nó cứ thế mà lôi Long đi với thế khắp khiêng, chả kịp đề cho anh trả lời

- Ó! Hai người đó đâu rồi, vừa mới thấy ở đây cơ mà! - Mai Anh tự hỏi, vừa mới thấy Long với An giằng co nhau ở đâu mà quay đi quay lại đã chả thấy đâu rồi - Cái gì đấy? - ngạc nhiên chưa kìa, lại có thư trong túi xách của nó

"Tôi đợi em ở góc vườn bên kia"

Nhỏ đọc mẩu giấy xong mà giật cả mình, cũng may chưa hét lên. Anh Trí, có phải anh Trí không? Ôi mẹ ơi, anh Trí viết thư hẹn mình ra góc riêng kìa, chết phải sửa soạn nhanh rồi ra chỗ hẹn mới được, kéo anh phải đợi lâu. Vậy là nhỏ bắt đầu lôi túi make up ra, điệu mà, nên đi đâu cũng phải mang theo cái túi đó, trang điểm nhẹ gì chứ, mặt nhỏ giờ chắc cũng 8 lố phấn rồi chứ có ít ỏi gì đâu!

...

- Phải chỗ này không ta? - Mai Anh ngó nghiêng - A... - chưa kịp kêu hết tiếng, nhỏ đã ngã xuống đất

- Tại sao lại là Mai Anh? An đâu? - Phương gắt

- Tại sao lại là nó? Tại bỏ thư vào túi của An cơ mà? - Trang thắc mắc

- Làm ăn cầu thả vậy sao? - Phương bực mình

- Tao xin lỗi, rõ ràng là bỏ thư vào túi nó cơ mà - Trang hối lỗi

- Trói nó lại đi rồi cứ bỏ lại đây, tao cũng chẳng ưa nó tí nào - Phương cười nham hiểm

- Dây này, tao một đầu, mày buộc đi để tao giữ nó - Chi ném cho Trang cái dây thừng

...

- A... sao đầu mình đau thế này... ơ, tại sao lại thế này? - Mai Anh hốt hoảng khi thấy mình đang bị trói

- A... có ai ở đây không? Giúp tôi với - một sự sợ hãi không hề nhỏ đang ở trong đầu cô lúc này khi cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi cái cây

- Cứu tôi với... Anh Trí ơi, anh Đức ơi, An ơi, cứu tao đi... - những giọt nước mắt của sự sợ hãi bắt đầu lăn dài trên má cô

- Có ai không? Cứu tôi với... hức hức - dù cố gào thét nhưng im lặng là kết quả mà cô nhận được: dường như tất cả là sự vô vọng

...

- Ồ, Mai Anh đâu rồi, sắp tới giờ về rồi! - nó hớn hờ về chỗ cất đồ, chuẩn bị đi về

- Em cất đồ đi, anh ra bãi đậu xe - Long lau mồ hôi rồi đứng dậy. Haizzz... cái gì mà không chơi, chủ đứng ngắm thôi chứ? Nó đứng đó hò hét, cổ vũ cùng với mấy đứa bạn khi lớp nó tham gia trò chơi rồi chạy lung tung, báo hại Long phải chạy theo, mệt vãi cả người. Kiểu này mà anh không đi theo chắc có lẽ là nó tham gia đá bóng luôn rồi quá!

- Anh từ từ đã, đợi Mai Anh một lúc đi, để em xin cô cho nó về cùng mình luôn - nó căn Long

- Ủ... theo ý em đi!

Vậy là hai người ngồi đó đợi nhưng mà đợi cả tiếng vẫn chẳng thấy Mai Anh đâu, trong khi cả trường đã bắt đầu lên xe để đi về rồi.

- Alo, Mai Anh có ở chỗ anh không? - nó gọi điện cho Đức

- Không.. anh với Trí và Hải đi về, em vẫn ở đó sao? - Đức trả lời

- Không thấy Mai Anh đâu cả... em đợi cả tiếng đồng hồ rồi! - nó bắt đầu lo lắng

- CÁI GÌ??? - Đức hét lên ở đầu dây bên kia... Đợi anh một lát, anh qua đó ngay - Đức gấp gấp

- Có chuyện gì vậy? - Hải nhìn vào gương chiếu hậu thấy sắc mặt của Đức xấu đi thì hỏi. Cũng giống như nó, ba người họ cũng đi xe riêng nhưng mà là tự lái.

- Hải, quanh xe lại ngay, Mai Anh mất tích rồi... khăn trương lên - Đức giục

- SAO CỒ!!! Tại sao Mai lại mất tích??? Anh nói rõ ra xem nào? - Trí làm rơi luôn cái điện thoại đang cầm trên tay xuống sàn xe, chết sững rồi hốt hoảng, lay mạnh vai Đức hỏi

- Không biết, An bảo là đợi cả tiếng đồng hồ rồi mà không thấy nó quay về chỗ tập trung

- Tới nơi rồi... An đang ở đâu? Mau tới chỗ bọn họ đi - Hải dừng xe rồi cả ba chạy xuống xe. Cũng may ba người họ chưa đi được xa, chỉ mất vài phút để trở lại chỗ tham quan

- AN... - Đức thở hắt hắt khi thấy nó

- Anh... mình chia nhau ra tìm đi... mau lên, 5 giờ chiều rồi, khăn trương kéo tới - nó chia khu vực cho mọi người rồi từng cặp một: Long- An, Hải- Đức và Trí một mình chia nhau ra tìm

Ai cũng lo lắng còn riêng Trí là sợ hãi. Ngay từ lần đầu tiên anh gặp nhỏ là nhỏ mới 7, lúc đó nhỏ với Đức tới nhà anh chơi, nụ cười và sự hồn nhiên, ngây thơ của nhỏ đã hút hồn anh ngay từ lúc đó. Nhưng bởi vì nhỏ là người chủ động nên anh không xác định được tình cảm của mình. Tới tận bây giờ, anh mới biết, anh yêu nhì tới nhỏ tới nhường nào.

- Mai à... em đang ở đâu? - anh như một con mãnh thú đang đói, cuồng điên đi tìm nhỏ

- Mai Anh.. mày đang ở đâu? - chẳng kém gì Trí nó cũng sợ khủng khiếp, lẽ như nhỏ có chuyện gì thì nó cũng không biết làm sao để ăn nói với bố nhỏ, với Đức

Còn về phía Đức cũng sợ không kém, mặc dù hay tỏ vẻ lạnh lùng với nhỏ nhưng lại rất quan tâm và yêu quý em gái. Nhớ hồi cấp 2, bao nhiêu lần Đức bị bà nội đánh đòn chỉ vì đánh nhau với mấy đứa bạn vì chúng nó trêu cái Mai Anh.

- Tìm thấy chưa? - Mọi người chạy về 1 chỗ sau một hồi tìm kiếm

- Tìm khắp nơi rồi, nhưng không thấy đâu cả - nó lắc đầu
- Chỗ ...anh cũng ...khôngthấy... - Đức nói không ra hơi
- Em từng tới đây một lần! Vườn sau... đúng rồi, vườn sau đã ai tìm qua chưa? - Trí chợt nhớ ra
- Vườn sau??? - ai cũng ngạc nhiên. Vườn sau? Vườn sau nào cơ? Sáng nay nó nhìn bản đồ khu tham quan làm gì có vườn sau. Hay là Trí nhầm?
- Đúng rồi, vườn sau, có thể lắm... - Trí nói rồi chạy một mạch
- Mai ... em đang ở đâu? - Trí hét to
- Hức..hức... có phải là tiếng của anh Trí không? - Mắt nhỏ sưng húp vì khóc, chợt nghe thấy tiếng của Trí - Em ở đây - nhỏ cố hét thật to với cái giọng khàn đặc của nhỏ
- MAI ... - Trí mừng tới phát khóc khi thấy nhỏ, vội vàng tới gốc cây, cõng trói cho nhỏ - Em đây rồi.... em làm anh sợ quá... - ôm vội nhỏ vào lòng
- Anh... sao anh tới muộn quá vậy? Em còn tưởng mình sẽ chết ở đây hử! - những giọt nước mắt lại trải dài trên gò má nhỏ
- Anh xin lỗi... xin lỗi vì tới muộn... - Trí ôm nhỏ chặt hơn
- Em... - chưa nói hết, nhỏ đã lăn ra bất tỉnh
- MAI ANH - Đức hét lên khi thấy đứa em gái của mình ngất đi
- Ra xe mau lên... - bế nhỏ lên, mọi người chạy vội ra xe

Vì Trí như vậy nên nó không đồng ý để cho anh lái xe, Hải tăng tốc để tới bệnh viện. Xui thay vì chỗ tham quan là nơi biệt lập với thành phố nên không có bệnh viện nào cả, phòng ý tế của khu tham quan cũng đóng cửa mất rồi, họ phải hết sức tăng tốc để tới được bệnh viện gần nhất.

Ngồi trên xe, mỗi người một ý nghĩ nhưng tất cả đều là sự cầu mong cho Mai Anh không sao.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tổ Tình

Bí bo ... bí bo... bí bo... Mai Anh được đặt lên chiếc giường của bệnh viện, đẩy nhanh chóng vào phòng cấp cứu- ... - tất cả đều im lặng, nhìn theo từng động tác của bác sĩ

- Em gái tôi sao rồi hả bác sĩ? - Đức bồn chồn
- Không sao đây, chỉ là ngất do quá sợ mà thôi - bác sĩ trấn an
- Phù... - mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, may quá, nhỏ không sao cả. Trong khi Đức đang rối rít cảm ơn bác sĩ, Hải chạy đi làm thủ tục nhập viện cho Mai Anh thì Trí lặng lẽ bỏ ra ngoài
- Gia đình làm thủ tục nhập viện rồi cho cô bé này nằm ở đây tới sáng mai để tiện theo dõi... - tiếng bác sĩ nhỏ dần theo cánh cửa phòng bệnh đang khép nhỏ lại

Nó theo Trí ra vườn hoa của bệnh viện

- Anh vẫn còn lo cho Mai Anh à? Bác sĩ nói là không sao rồi mà! - nó an ủi
- Anh biết vậy, nhưng anh hận bản thân tới quá muộn, khiến cho em ý ra nông nổi này
- Đây có phải là lỗi của anh đâu! Lúc biết tin là Mai Anh mất tích anh cũng sốt sắng đi tìm còn gì? Tới muộn là hơn là không tới, Mai Anh chắc rất vui vì người cứu nó lúc nó gặp nạn là anh - nó giải thích

- Em nghĩ như vậy sao? Nhưng chính Mai Anh đã trách anh vì tới muộn mà?
 - Nhưng nó sẽ rất đau lòng nếu anh không đến...
 - Em có chắc là Mai sẽ không giận anh không?
 - Nó hạnh phúc là đằng khác ý! - nó cười - Mà... anh có thích Mai Anh không? - nó ngập ngừng
 - Đầu chỉ là thích bình thường đâu? Anh yêu Mai Anh ngay từ lần gặp đầu tiên - Trí đỏ mặt
 - Ra là tình yêu sét đánh... - nó gật gù - Mà sao yêu như vậy mà không tỏ tình đi? - nó giầy nẩy lên
 - Bởi vì... vì...
 - Em thấy anh mà không nhanh tay lên là mất nó như chơi đấy! Ở lớp em có thằng mà ngày nào cũng tới tí tê, muốn Mai Anh làm bạn gái nó đấy - trời ơi, bà nói dối trắng trợn luôn
 - Cái gì??? Rồi Mai trả lời làm sao? - Trí sốc ngay tức thì
 - Thì nó đang phân vân... nó bảo là anh lạnh quá, chưa mãi mà không đổ. Nó còn hỏi em không biết là có nên đồng ý lời đề nghị không!
 - Rồi em nói sao?
 - Thì em bảo thằng đó cũng tốt... nếu nó thích thì có thể tiến tới...
 - Trời ơi... tại sao em lại nói thế? Em phải ủng hộ anh chứ?
 - Có ai biết là anh cũng thích nó đâu? Anh không nói ra thì khéo khi nào Mạnh ra viện là chúng nó đeo nhẫn cặp đấy!
 - Nhưng mà giờ tỏ tình kiểu gì đây? - Trí lúng túng
 - Lại đây... em bày cách cho... - nó nói rồi thì thào vào tai Trí mấy câu
 - Cảm ơn và xin lỗi! - Trí đang vui thì trầm hẳn giọng
 - Tại sao lại xin lỗi?
 - Vì từ trước tới giờ vẫn nghĩ em là người xấu...
 - Vậy sao? - nó hơi buồn - Vậy còn bây giờ?
 - Khác rồi! Cảm ơn em... - Trí cười
 - Không có chi!
 - Vậy anh đi chuẩn bị đây...
 - Uhm... bái bai anh! - nó vẫy tay chào Trí đang chạy vội đi
- Nó cũng phục tài bịa chuyện của nó thật! Nói vậy mà Trí cẩn tin sái cổ... ha ha... cái Mạnh mà biết chuyện này chắc sướng lắm đây! Thôi chết, nhắc tới Mạnh mới nhớ, không biết con nhỏ này tỉnh chưa? Nó chạy vội vào phòng bệnh
- Là ai đã trối em vậy? - Mạnh tỉnh rồi kìa! Thấy hai anh em đang nói chuyện nên nó đứng nép về một bên cửa
 - Em cũng không biết... nhưng có một tờ giấy nói là chờ em ở phía sau vườn. Em nghĩ là anh Trí nên mới tới chỗ đó! - Mai Anh kể
 - Chỗ đó làm gì có trên bản đồ? Em tới chỗ đó bằng cách nào thế? - Đức ngạc nhiên
 - Có chỉ dẫn mà... ủa mà Hai, ba có biết chuyện này không?
 - Ông ý đang ở Pháp, lát Hai sẽ nói với dì Bảy, bảo dì không nói chuyện này với ông ta
 - Anh vẫn không có ý định nhận ba sao? - Mai Anh dò ý
 - Không phải chuyện của em... nghỉ ngơi đi, Hai đi mua chút đồ ăn - Đức bỏ ra ngoài... xem chết, may mà nó nép kịp vào góc tường, tí thì bị phát hiện
 - Tỉnh rồi hả? Con quỷ, làm tao sợ chết khiếp - nó bước tới giường Mạnh, trách móc

- Tao xin lỗi, mà mày ở đây từ chiều tới giờ đó hả?

- Ủ...

- Vậy mày về đi, cũng muộn rồi, mai còn phải đi học nữa

- Mày ở trong này nghỉ ngơi cho khỏe đi nha, cần gì thì cứ gọi tao, mai học xong tao mang vào cho

- Ủ... mày về đi! - Mai Anh vẫy tay chào

...

- Anh... mình về thôi - nó đập đập vào người Long

- Em đi đâu vậy? Anh chờ suốt từ nãy tới giờ - Long cúi... chuyện là thế này, chả là lúc đi tìm nó, lại thấy nó đang cười cười nói nói với tên ban nãy nên bị khó chịu. Mà số Long cũng nhọt thật, cứ lúc nào gặp nó là y như rằng lại thấy có tình địch, không biết bao giờ mới có cơ hội chiếm lấy trái tim của nó đây

- À... em đi xem cái Mai thế nào rồi, nó vừa mới tỉnh xong. Thôi, về đi, cũng muộn rồi, kéo ba lại lo...

- Anh ra lấy xe trước... - Long đi thẳng luôn

- Anh ý bị làm sao thế? Tự nhiên lại cúi với mình, lạ quá! Dấu hiệu của ế lâu năm à? - nó vừa lăm bằm, vừa chạy theo Long. Cái tên đó chân dài nên đi bộ nhanh thí mỗ, làm nó đuổi theo tới bờ hoi tai, chắc chắn hôm nay có chuyện gì không vui nên chút giận lên nó rồi, chứ mọi khi là đi theo nó có đuổi cũng chả được; phải hỏi cho ra nhẽ mới được

..

- Anh có chuyện gì không vui à? - nó vừa ăn bím bím, vừa hỏi. Đi cả ngày lại còn phải chạy khắp nơi tìm nhóc kia làm nó đói kinh khủng

- Em quan tâm anh làm gì? Đi mà hỏi han cái đũa ban chiều ý

- À... hóa ra lại ghen bóng ghen gió đây. Thảm nào mặt mũi cứ hằm hằm hừ hừ - nó nghĩ thầm - Ý anh là anh Trí á hả?

- Nó tên Trí à?

- Trời ơi, anh có bị làm sao không mà lại ghen với anh ý vậy? Người ta có người trong mộng rồi

- Vậy mà em vẫn còn tán tỉnh người ta...

- Anh hâm hả? Chiều nay là em đàn chỉ cách để anh ý tỏ tình mà!

- Có thật không?

- Em đùa anh làm gì? Ăn đi, đừng có mà ghen bóng ghen gió nữa đi... - tiện thể trên tay đang có miếng bím bím, nó nhét vào miệng Long

- Thì ai bảo em cứ thoát ra cái là thấy cười nói vui vẻ với tên nào đó thì sao mà không giận được...

- Bớt suy nghĩ linh tinh giùm em cái! Mà anh lái nhanh lên đi, em đói quá rồi... - nó phụng phịu

- Em đang ăn mà?

- Ăn vặt thôi, nhanh đi, anh có muốn hót xác của ma đói về không?

- Anh thấy em mập ra đó! Cứ ăn vặt nhiều là mặt nổi mụn đấy....

- Há??? Mập lên á?? Mụn??? - trời ơi, nó như một con dờ, vội vàng bỏ gói bím bím ra, lấy cái gương trong cặp ra soi lấy soi để, để xem xem trên mặt có cái mụn nào không. Long thấy vậy thì phì cười, nhóc này biết làm điệu rồi đây!

...

Vừa mới học xong là nó phải tá hóa đi mua đồ, thật ra là đồ ăn cho cái Mai Anh. Hỏi bảo cần gì không thì cứ một mực nói là không nhưng rồi đưa nguyên một cái danh sách những thứ cần mua, mà toàn là đồ ăn không..

- Mai.... ơ ó...

Chương 36: Tổ Tình (2)

- Mai.... ơ ơ... - đang tính ném bọc đồ ăn lên giường cho nó và trách móc thì lại thấy cảnh 2 người đang đấm đuối

...

Thấy bảo là vì Mai Anh nhập viện nên Trí cũng nghỉ học để chăm sóc nhỏ. Đến từ sáng sớm nhưng mà bận đi "chuẩn bị" cho cái kế hoạch ngàn năm của anh nên tầm 9h hơn mới đến thăm nhỏ

- Em dậy rồi sao? - Trí đặt chiếc cặp lồng lên bàn

- Ô... hôm nay anh không đi học sao? Tại sao giờ này lại ở đây? - Mai Anh đang đọc sách thì giật mình

- Em đang ở trong này thì làm sao anh an tâm mà đi học được? - anh véo mũi nhỏ

- Anh cứ đùa, cẩn thận không lại bị đình chỉ học thì em không chịu trách nhiệm đâu đấy

- Em phải chịu trách nhiệm cả đời với anh - Trí nhẹ nhàng ngồi xung bên giường, cầm tay nhỏ lên.

- Sao mặt nhỏ lại đỏ thế này? Anh ý cầm tay mình kia, ý anh ý là gì? - nhỏ nghĩ thầm

- Ý anh là gì? - nhỏ ngập ngừng hỏi

- Tối tận hôm qua, khi biết tin em bị mất tích và lùng sục khắp nơi để tìm em thì anh mới biết là anh yêu em rất nhiều và cực kì sợ hãi khi nghĩ rằng mình sẽ mất em..

- Anh.... - nhỏ ngen ngào - Nhưng mà từ trước tới nay...

- Là do anh chưa xác định được tình cảm của bản thân và cứ nghĩ là chỉ coi em như em gái mà thôi..

- Vậy còn bây giờ? - Mai Anh hỏi hộp

- Làm bạn gái anh nhé! - Trí quỳ xuống, lấy từ trong áo ra hộp nhẫn đã chuẩn bị trước

- Anh... - mắt nhỏ rung rung, đây là kết quả mà nó nhận được sau 3 năm theo đuổi người đó sao?

- Đồng ý chứ? - Trí hơi lo sợ khi vẫn còn nhớ tới chuyện mà nó kể chiều qua. Nó cũng tự phục tài diễn xuất của nó mà!

- Tất nhiên là em đồng ý rồi! Em vui lắm.. cảm ơn vì đã chấp nhận em - nhỏ nở nụ cười, hòa tan giọt nước mắt đang lăn dài trên má

- Anh mới chính là người phải cảm ơn vì đã đồng ý... Anh yêu em... - Trí từ từ đứng dậy, ngồi đối mặt với nhỏ và nhẹ nhàng đặt lên môi nhỏ một nụ hôn và hai người đều thả hồn vào nụ hôn đầu đời của cả hai.

Và nó là người thật may mắn vì là người được chứng kiến cái cảnh "hóng" thế này.

- Đây... em đang ... - Đức vỗ vai nó, đang tính hỏi thì lặng cả người khi thấy Mai Anh và Trí đang "hun" nhau

- Để cho người ta tự nhiên đi, đừng làm phiền khoảnh khắc hạnh phúc của người khác thế chứ? - nó nói rồi kéo Đức ra chỗ khác

..

- Anh bất ngờ lắm sao? - nó hỏi Đức khi ở trên sân thượng của bệnh viện, vì phòng Mai Anh ở ngay dưới sân thượng nên sẵn tiện, nó kéo Đức lên đó luôn

- Bất ngờ gì?

- Thấy hai người đó như vậy anh không bất ngờ sao?

- Không hề... cứ coi như đó là kết thúc có hậu cho cuộc tình đơn phương 3 năm của Mai Anh đi - Đức cười

- Anh nghĩ thế thật sao? Em còn tưởng là anh sẽ ngăn cấm hai người đó đến với nhau chứ?
- Không đâu, anh sẽ ủng hộ là đằng khác...
- Nhưng sao trong anh phiền não quá vậy? - nó hỏi khi thấy Đức cứ thờ dài liên tục
- Anh đang chỉ không hiểu tại sao và ai lại lừa, dẫn Mai Anh tới chỗ đó mà khiến cho nó ra nông nổi như vậy...
- Lừa à??? Hay là... - nó chợt nhớ ra được điều gì đó
- Là sao???
- Không sao cả! Thôi mình đi xuống đi, chắc hai người đó cũng giải quyết xong tâm sự rồi đó - nó quay người đi
- Ừ, đi thôi...

Nó như hiểu ra gần hết câu chuyện rồi, xin lỗi mày Mạnh ạ, vì tao mày bị liên lụy. Đợi tao đi, tao có chủ kiến của riêng mình rồi, tao sẽ đòi lại công bằng cho mày

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Sự Thật Phơi Bày

- Đi học rồi sao? - nó dịch qua đầu bên kia của bàn khi thấy Mai Anh đi tới bàn
- Ừ... sao, nhớ tao hơ? - con nhỏ này vừa mới đi học đã lại ảo tưởng rồi
- Lạ mày... mà khỏe hẳn chưa?
- Chỉ là sợ quá thôi mà, cũng không có gì đáng lo ngại... - nhỏ cười nhún nhún
- Tất nhiên rồi, được tỏ tình thì có chết đi cũng phải sống lại ha! - nó xoa xoa cái nhún trên tay nhỏ
- Cái này... - nhỏ sưng mắt đỏ nhưng cứ làm bộ làm kịch
- Nhưng nhĩ gì, tao biết hết rồi. Nụ hôn đầu đời cũng trao cho nhau rồi thì liệu mà ở với nhau suốt kiếp đi ha!
- Mày cũng biết chuyện đó nữa à? - nhỏ đỏ mặt
- Hai người làm lộ liễu ngay ở bệnh viện như thế ai mà chả thấy...
- Mày ghen à?
- Tất nhiên là không! Chỉ thấy mừng cho mày vì cuối cùng cũng có người chịu hết mày thôi... - nó cười
- Mày muốn chết à? - nhỏ gườm gườm
- Ấy ấy, tao xin lỗi, cô vào rồi kia... lấy sách vở ra đi

...

Tùng...tùng...tùng... cuối cùng thì 2 tiết toán địa ngục cũng trôi qua. Tới bây giờ nó vẫn không hiểu lý do tại sao mà cái đầu nó không thể nhét được mấy cái hình, cứ tối nào mà học hình là y như rằng đêm đó gặp ác mộng... Đáng sợ! -.-

- An... - Huy từ xa vẫy nó
- Đi hướng khác đi mày - nó đẩy Mai Anh đi xuống cầu thang gần đó

- Ô... sao nhìn thấy mình lại đi đường đó nhỉ? - Huy ngăn người
- Anh Huy... - đấy, ai biểu làm hotboy làm chi, vừa mới đứng lại một tí mà gái bu như ruồi
- Mà tránh mặt anh ý sao? - Mai Anh thắc mắc
- Không phải chuyện của mày... mà có muốn ăn gì không? Tao khao, mừng mày hồi phục - nó đánh trống lảng
- Mày có tinh táo không đấy?
- Thế có ăn không? Chanh hả? Chanh thì thôi
- Ấy.. ăn chứ! Lốp trưởng đại nhân bao thì đương nhiên phải ăn rồi, hiếm ai có được vinh hạnh này đâu... - nhỏ cười xòa
- Của em này... - ba người Trí, Đức với Hải tự nhiên xuất hiện, Trí đưa cho nhỏ một túi đựng bánh mỳ
- Hóa ra là mày mua bánh mỳ để Mai sáng hả Trí? - Hải vỗ lẽ
- Hai người không phải lộ liễu thế đâu! Ngứa mắt quá đi! Muốn trêu người FA như tôi hử? - nó trêu làm Trí chỉ biết gãi đầu
- Hai người thành đôi rồi sao? - Hải đi hết từ bắt ngờ này tới bắt ngờ khác
- Anh cập nhật thông tin chậm thế? Không thấy Trí với Mai đeo nhẫn đôi à?
- Ồ ha! Mai này, Trí nó tỏ tình em ở trong bệnh viện sao?
- Em.. - cả hai người luôn, má đỏ bừng bừng
- Mày cũng biết chọn địa điểm quá hen! Mà anh Đức biết sao không nói cho em? - Hải đổi
- Thì cũng tính hôm nay nói cho mày biết mà!

Giờ thì nó tìm được thú vui tao nhã của mình rồi. Mà không phải mình nó mà cả nhóm luôn là trêu cặp đôi mới này thì hơn là ngồi chơi game cả ngày luôn.

...

Nó vừa đi trên hành lang, vừa than thở sao mà cái con bạn trời đánh kia nó lại mê trai mà bỏ bạn thế cơ chứ? Vừa mới có bạn trai là y như rằng cứ tan học là người tay trong tay đi về, bỏ mặc nó luôn, chán ghê cơ. Đúng là cái đồ mê trai bỏ bạn, nhỏ nên biết là nhỏ có được mối tình đẹp như thế là nhờ nó 1 phần mà, vậy mà chả ai cảm ơn. Ta hận dễ sợ!

Đang lâu bầu, chửi thầm con bạn vô ơn bội nghĩa kia thì nó lain chạm mặt Huy, anh cùng với Huy Anh cũng đi trên hành lang đó. Và tất nhiên là nó quay đầu đi về hướng khác như một phản xạ

- Đợi đã... - Huy đuổi theo nó và chặn đường. Anh muốn hỏi nó cho ra nhẽ tại sao cả tuần nay nó cứ tránh mặt anh, chạm mặt là y như rằng nó cứ cấm đầu cấm cổ chạy, mặc kệ cho Huy hò hét đuổi theo
- Tránh đường.. - nó nói như ra lệnh
- Tại sao dạo này em cứ tránh mặt anh vậy?
- Không phải chỉ có dạo này đâu, mà từ bây giờ làm ơn tránh xa tôi một chút... - nó nói
- Em... em nói vậy là sao?
- Tôi nghĩ anh đủ thông minh để hiểu mà? - nó nói rồi bỏ đi
- Đứng lại... - Huy giữ chặt tay nó

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sự Thật Phơi Bày (2)

Bốp... - nó tặng cho anh một cái tát trong sự ngạc nhiên của cả Huy lẫn Huy Anh

- Anh điếc sao? Đừng có lảng vảng trong cuộc sống của tôi nữa, một lần là quá đủ rồi, làm ơn hãy coi tôi như người xa lạ đi! Đừng để vì anh mà tôi, bạn tôi bị ảnh hưởng. Nghe rõ chưa? - nó bỏ đi, để lại sau lưng hai người và một sự ngạc nhiên.

Tôi chính bản thân nó còn không hiểu tại sao mình lại ra tay với Huy, mất hết cả hình tượng nữ tính trước mặt Huy Anh rồi. Nhưng mà nó không thể mạo hiểm thêm một lần nào nữa sau chuyện của Mai Anh. Nó biết đó là Phương làm nhưng mà không trách nhỏ, có lẽ vì tình yêu nhỏ dành cho Huy quá lớn, che mờ đi cả lòng nhân hậu của nhỏ nên thấy nó thân thiết với Huy thì tự nhiên sẽ thấy như một cái gai trong mắt thôi. Vậy nên nó tự mình tránh xa Huy sẽ là cách tốt nhất cho mọi người.

...

- Mặt mày làm sao mà in hình 5 ngón tay thế? - Đạt hỏi khi thấy Huy đang ủ rũ ở trên bàn

- Bị An cho một bạt tai đấy! - Huy Anh trả lời hộ

- A.... - đột nhiên Huy ném chiếc gối của ghế sofa vào người Huy Anh

- Mày điên hử? Sao tự nhiên chút giận lên người tao? - Huy Anh ném lại

- Tại sao em ý lại làm như vậy? Tao lại làm gì sai à? Không đúng, tao có làm gì có lỗi đâu! Con gái sao khó hiểu thế? Tại sao tại lại ảnh hưởng tới cuộc sống của em ý?? - Huy cứ tự hỏi bản thân

- Nó bị sao vậy? - Đạt ngạc nhiên hỏi Huy Anh

- Chuyện là thế này này... - Huy Anh tường thuật cặn kẽ chuyện chiều nay cho Đạt nghe

- Thật ra An nói như vậy là có lý do của nó đấy! - Đạt nói

- Lý do gì? - đang gào thét, nghe thấy Đạt nói vậy thì quay đầu lại hỏi luôn

- Mày không biết chuyện hôm tham quan sao? - Đạt hỏi

- Nghe nói có người bị mất tích... - Huy cố nhớ lại - Chẳng nhớ lại là...

- Không, là bạn của An!

- Thế liên quan gì tới tao mà lại ảnh hưởng đến cuộc sống của em ý?

- Mày vẫn không có ý kiến gì về việc đột nhiên lại có người trong nhóm của An mất tích sao?

- Ý mày là Phương là chủ mưu?

- Tao không nói nhưng An nghĩ vậy và có lẽ nó cũng chính là sự thật...

- Chết tiệt mà.... phải dạy cho cô ta một bài học mới được. Con nhỏ đề tiện... - Huy đập cái bàn gần đó rồi bỏ ra ngoài

...

- Anh gọi em có chuyện gì không? - Phương thấy Huy gọi điện là có chuyện cần gấp nên xúng xính váy vóc rồi trang điểm kỹ lưỡng và tới chỗ hẹn. Dù ác nhưng mà phải công nhận nhỏ rất xinh

- Đồ đề tiện....

- Anh... - câu nói của Huy làm cho nhỏ chết sững

- Cô có nhất thiết là phải làm trò bi ối tới như vậy không hả?

- Anh nói gì vậy? Em không hiểu?

- Cô đừng có giả vờ giả vịt nữa đi, tôi biết hết rồi!

- Rốt cuộc là anh đang nói về việc gì thế hả?

- Có phải cô là người chủ mưu việc mất tích của Mai Anh hôm đi tham quan không?

- Em không biết chuyện đó... - hơi bất ngờ trước câu hỏi của Huy nhưng mà nhỏ đã kịp lấy lại bình tĩnh
- Có chắc là cô không biết không? Đừng có cố làm gì hết bởi vì có làm gò đi chần nữa thì trong mắt tôi, cô không có một tí vị trí nào đâu. Rõ chưa?
- Tại sao anh cứ khẳng khẳng là em làm thế?
- Bởi vì không ai khác có thể làm chuyện này ngoài cô cả! Tại sao cô lại làm chuyện đó? Cô không còn nhân tâm sao? Nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?
- Anh hỏi tại sao em làm như vậy? Bởi vì em quá yêu anh... em đã yêu anh tới mù quáng rồi... - nhỏ bắt đầu chảy nước mắt
- Nhưng tôi không yêu cô! Đừng để tôi phải nhìn thấy cô nữa, nghe rõ chưa? Chuyện hôm đó tôi tạm bỏ qua, nếu cô còn dám lặp lại nữa, chính tôi sẽ tố giác đấy! - Huy nói rồi bỏ đi, bỏ lại Phương đang nước mắt lăn dài trên má

Trời bắt đầu đổ mưa. Tại sao ông trời luôn để mưa rơi lúc mà con người đau khổ nhất?

Nhỏ thơ thẩn bước đi, rẽ vào một quán bar gần đó, gọi một chai rượu mạnh nhất

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chớm Nở Một Tình Yêu

Hôm qua là ngày công chiếu của bộ phim Twilight Saga phần mới nhất - bộ phim đang được săn lùng nhất, vì vậy nên các rạp ở trung tâm cháy vé hoàn toàn chỉ sau 3 tiếng rao bán. May sao mà hôm đó nó ngồi cạnh chặt cái điện thoại, đúng 9h sáng, nó gọi điện đặt vé... và hehe... lấy được 5 cái vé chỗ đẹp lại được khuyến mãi nữa chứ! Lúc đầu tính mua có 2 vé thôi nó một vé, Manh 1 vé, nhưng mà giờ chiếu khá muộn nên nó đành phải kéo theo Đức với Hải đi cùng, còn Trí thì biết là ai rủ rê rồi, cho ba nó yên tâm. Ai chứ đi với Đức và Mai Anh thì ba nó an tâm tuyệt đối! Mà trái đất đúng là tròn thiệt, không thể ngờ được, ba nó với ba Manh lại là bạn chí cốt mới sỡ chớ và còn bất ngờ hơn khi ba nó đã nhận cả Đức với Mai Anh làm con nuôi, và ba nhỏ cũng vậy! (t/g: nói xui chứ có khi nào 2 lão gia này lại lập hôn ước không? Nếu có thì thì đời mi tiêu rồi An ạ!) 3 chàng lúc đầu được rủ đi xem phim thì than trời than đất vì cứ ngỡ là phim tình cảm nhưng khi biết là Twilight Saga thì mắt sáng như đèn pha, hỏi tới tập sao mà nó mua được vé đứng hôm công chiếu. Nó chả biết làm gì ngoài thờ dài thời... Haizzz

Mà phải công nhận phần nào của Twilight Saga cũng hay hết, thậm nào toàn cháy vé! Xem phim xong thì cả lũ rủ nhau đi ăn, tận hưởng nốt ngày chủ nhật

...

- Anh nhân vật chính đẹp trai quá ha An! - bệnh hám dzai của nhỏ này lại tái phát rồi
- Công nhận... trời ơi... hoàn hảo luôn... hoàng tử của đời tao mà... - nó cũng có thua gì đâu? (t/g: anh ý là hoàng tử của đời nó thì Huy Anh bả nhét ở chỗ nào?)
- Này... mấy em có làm quá lên không? Hoàng tử á? Tim đâu xa? Chàng tuần mã đang đứng trước mặt mấy đứa đây này! - Đức ưỡn ngực
- Ọe... mày phải cho ông anh Hai yêu quý của mày đi khám liền nghe chưa Manh? - nó nói
- Ồ, để bữa nào đưa đi, tự tin hết sức... - nhỏ cũng giả vờ sợ sệt, nói xong cả 4 đứa trừ Đức đều lăn ra cười ngặt nghẽo
- Được lắm... Nhớ đấy! - Đức khó khăn nuốt cục tức vào trong
- Bu...ông... r...a.... - tiếng nói làm gián đoạn niềm vui của mấy đứa
- Ủa? Sao nghe giọng này quen quen nhĩ? - nó cố nhớ ra
- Cô em làm gì mà dữ tợn thế? Đi chơi với tụi anh đi, rồi có gì anh thương cho - lại tên dê non nào đây?
- Tr...ánh ra.... - tiếng của người lúc nãy vang lên cùng với tiếng ngã rụi xuống đất của tên vừa nãy. Đáng đời!
- Ồ... Phương... Nhật Phương lớp mình kìa - cú ngã của tên kia làm lộ ra chủ nhân của giọng nói khi nãy
- Nhỏ có vẻ say khướt rồi thì phải... - Mai Anh nheo nheo nhìn rồi nói

- Lũ mất dạy, dám đụng tới bạn tao... để tao xem xem chúng mày còn sống sót để đi về không.... - nó nghiêng răng rồi xông lên
- Ê... sao nó mạnh động thế nhỉ? - mọi người chẳng kịp cản
- Bọn mày, mang nó vào phòng, tao sẽ xử đẹp con nhỏ này... - tên vừa bị đẩy ngã tự đứng dậy
- Đại ca nhớ chia phần cho tụi em đây nhá! - một tên đàn em lên tiếng
- Tất nhiên rồi! - tên đó nói rồi cả lũ rú lên cười
- Ai dám đụng vào cô ta thì đừng hòng sống mà trở về... - nó nói to làm tên đàn em đang bế nhỏ giật mình
- Mày là con nào? - tên đó hỏi
- Mày không cần biết... đưa nhỏ đó cho tao
- Á con này ngon, anh thích những cô gái mạnh mẽ như em... đi với anh đi rồi thích gì anh cũng chiều...- tên đó cười rồi định vuốt má
- Bốp... nó tặng cho tên đó một cái tát làm cho hắn choáng váng
- Thứ như mày không đáng để tao phải tốn nước bọt để nói chuyện, chứ đừng nói là đi với mày... - nó mỉa mai
- Đại ca... anh không sao chứ? Tụi bay đâu, xông lên...- một tên đàn em hét
- Có ngon nhào vô đây... tao cho chúng mày thăng thiên hết... - phải nói lâu không được khởi động chân tay nên nó háng say luôn
- Khốn khiếp... dám đụng vào con gái nhà lành... - Hải dành lại nhỏ trên tay tên đang bế nhỏ rồi tiện thể đá luôn cho hắn một cái cho bõ tức
- Giống hệt lần đầu mấy đứa mình chạm mặt... anh đoán thử xem kết cục của lũ này thế nào? - Trí vuốt cằm hỏi
- An mà ra tay thì gãy tay gãy chân là chuyện bình thường - Đức nói
- Cái con nhỏ này, hờ tít là đánh nhau... - Mai Anh lắc đầu, trong khi nó với Hải ra tay nghĩa hiệp, thì Đức, Trí với Mai Anh lại đứng tám chuyện... có tức không cơ chứ?
- Cút hết! Lần sau mà còn dám ve vãn, làm trò đòi bại với con gái là chết hết nghe rõ chưa? - nó gằn từng chữ
- Dạ... dạ... em không dám nữa đâu... đi... tụi bay - tên đại ca bị nó đánh mà mặt mày sưng vù, xin tha rồi rít rồi bỏ chạy. Đáng đời cả hội dè!
- Mày có sao không? - Mai Anh hỏi nó
- Không sao, tay chỉ xước nhẹ thôi! Chuyện nhỏ ấy mà... nhỏ có làm sao không? - nó trả lời
- Không sao cả, chúng nó chia kíp làm gì! Mà giờ tính sao đây? - Hải nhìn nhỏ mà mặt đỏ ửng, nhỏ mặc một chiếc váy bó sát, lộ rõ ra vòng một đầy đặn và vòng eo chuẩn không cần chỉnh, hỏi sao bọn đó không chảy hết cả dãi khi nhìn thấy nhỏ cơ chứ!
- Có ai biết nhà Phương ở đâu không? - nó vừa hỏi, vừa cởi khuy áo sơ mi đang mặc, khiến cho mặt của cả 3 chàng đều như quả cà chua
- Mày là lớp trưởng mà còn không biết thì làm sao mà tụi tao biết được? - Mai Anh trách
- Ê... ê... con nhỏ kia, tao có phải là thần thánh đâu mà biết được? Thông tin cá nhân của học sinh là do giáo viên giữ cơ mà? - nó phản bác lại
- Thôi thôi... cho bọn anh xin đi, mấy em tìm cách nhanh lên đi! 10h rồi đấy! - Đức nói
- À, thử tìm sổ của Trang với Chi đi, ba đứa thân với nhau chắc tụi nó biết đấy - nó nảy ra được ý tưởng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chớm Nở Một Tình Yêu (2)

- Ờ... để tao xem xem - Mai Anh lấy trong túi của nhỏ chiếc điện thoại ra bấm bấm vài cái rồi mặt xịu hẳn xuống - Có mặt khẩu mày oi!

- Giờ tính sao bây giờ? - nó gãi đầu - Anh có ý kiến gì không Đức? - nó quay sang hỏi Đức thì thấy anh với Hải và Trí đang quay mặt về chỗ khác - Nè... em đang hỏi anh đó! Sao cứ quay mặt đi đâu thế? Khinh thường em hả? - nó cầm vai Đức quay lại, Đức nhìn nó rồi nhắm tịt mắt vào

- Anh bị làm sao thế? Trúng gió hả? - nó thấy khó hiểu

- Mày dễ áo thế kia thì mấy ông làm sao dám mở mắt? - Mai Anh nhìn nó một lượt rồi hiểu ra được nguyên nhân hành động kì lạ của ba người

- À... mày nhắc tao mới nhớ! Đang tính cởi ra để mặc cho cái Phương, nó ăn mặc phong phanh vậy kiểu gì cũng nhiễm lạnh cho coi... - nó nói rồi cởi nốt mấy cúc áo - Mấy người đừng có suy nghĩ lung tung nữa đi, em có mặc áo bên trong mà! - nó cười

- Nè... mặc vào cho nhỏ đi... - nó đưa cái áo cho Mai Anh

- Anh đặt nhỏ xuống đi... - Mai Anh nói với Hải

- Ờ ờ...

- Hay cho Phương về nhà anh tối nay đi Hải! - nó chột lóe ra ý tưởng

- Cái gì? - Hải hét to

- Làm gì mà phản ứng dữ dội vậy? Thứ nhất, nhà anh ở gần đây. Thứ hai là anh ở có một mình, tiện hơn... - nó giải thích

- Vậy còn anh Đức? Có mỗi 2 phòng ngủ... Phương về thì anh ngủ đâu?

- Anh ý có nhà mà! Để anh về nhà một đêm cũng không chết đâu! Dù gì thì ba Quang hôm nay cũng đâu có nhà...

- Nhưng mà... Phương ngủ ở nhà anh rồi người ta... - Hải ngập ngừng

- Người ta làm sao? nó ngủ một phòng, anh ngủ một phòng, có làm điều gì mờ ám đâu mà phải sợ? Quyết định vậy đi! Lẹ đi, muộn rồi!

Nó nói vậy rồi thì làm sao mà Hải từ chối được đây? Thôi kệ đi, bỏ ngoài tai lời dị nghị, cứu người trước đã (t/g: cứ làm như nhỏ sắp chết rồi không bằng!)

...

- Đưa em mượn một bộ quần áo của anh đi... - nó nói sau khi Hải đặt nhỏ xuống giường

- Dội anh tí... - Hải mở tủ, lấy ra bộ quần áo đưa nó - Nè...

- Cảm ơn ... anh với mọi người ra ngoài đi, để em thay quần áo cho nó

- Có gì thì gọi nhé!

- Uhm...

Mọi người ra hết, nó bắt đầu dùng khăn ẩm lau mặt cho nhỏ.

- Đồ tôi...

.

.

.

- Đồ tôi... - giọng nhỏ thều thào, nước mắt lăn dài trên má

- Ờ... - nó thì ngờ ngàng, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Anh đừng có đi mà... Huy... đừng có đi mà...

- Hóa ra là Huy... hết hồn... tưởng nó nói mình... - nó thở phào, hú hồn hú vía... mà nhỏ yêu tên âm binh đó tới vậy sao? Cứ tưởng nhỏ đùa, ai ngờ là thật, thậm nào mỗi khi nó ở gần tên đó thì ruột gan nhỏ cứ nóng bùng hết cả lên. Đã vậy nó còn đầu khẩu, khiến nhỏ bị một phen độn thổ trước mặt nhiều người thì cái vụ mất tích của Mai Anh là chuyện dễ hiểu. Cũng tại cái tính nóng nảy, không chịu nhường ai của nó nên mới ra nông nổi vậy, muốn trách thì cũng phải trách cả bản thân nó nữa

- Xong rồi hả? - Hải hỏi nó khi thấy nó đi xuống cầu thang
- Uhm... anh tối nay qua phòng anh Đức ngủ đi ha... sáng mai em qua sớm
- Để anh đưa em về chứ không ba Linh lại lo... - Đức đề nghị
- Chìa khóa xe nè... lấy xe em trong gara mà đi - Hải ném cho Đức một chiếc chìa khóa
- Ok... mình về thôi... - nó và Đức đi ra xe. Trí và Mai Anh thì chúng nó đã dung dăng dung dè đi về rồi, đúng là mới yêu nhau có khác, cứ như sam ế! Để rồi xem 2 ông bà này tiến được tới đâu (t/g: nhỏ Manh mà nó biết An đang trù ẻo thế này chắc nhỏạo sạch đầu nó quá!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chấm Nở Một Tình Yêu (3)

- Ai da, sao đầu đau quá vậy? – nhỏ Phương ngồi dậy, đập đập cái đầu. Chắc là dư âm của mấy “thau” rượu tối qua đây mà
- Mà khoan đã... đây là đâu? Quần áo... đây đâu phải là quần áo của mình... chết tôi rồi! Tối qua... mấy bọn dê già... không lẽ đây là... - ngồi được một lúc rồi nhỏ hốt hoảng khi nhìn xung quanh, sao chỗ này lạ quá vậy? Không phải là bọn khốn kia chúng nó đã làm trò gì đồi bại rồi chứ? Một cảm giác sợ hãi và bất an trào dâng mãnh liệt trong lòng nhỏ lúc này
- Dậy rồi sao? – Hải mở cửa phòng bước vào
- A...a...a...a – nhỏ la thất thanh
- Làm gì mà hét lớn thế? Có ai làm gì cô đâu? – Hải bịt tai lại
- Anh là ai? Làm gì ở đây? Anh... anh làm gì tôi rồi? Khốn khiếp thật... dám giờ trò dê xồm hả? Có tin là tôi kiện cả nhà anh không? Nói đi... khốn nạn... @#!@%** - nhỏ văng ra một tràng, rồi vợ vơ cái chăn che người
- Khoan đã... cô làm gì mà chửi xối xả thế hả? Đã ai làm gì cô! Đừng có vui oan giá họa cho người tốt nhá! Đây là phòng tôi, cô đang ngủ trên giường tôi đấy... - Hải thanh minh
- Đây là... phòng anh??? Không phải là... khách sạn sao? – nhỏ ngập ngừng hỏi lại
- NÀY... cô nghĩ tôi là loại người đó sao? Có cho cũng không thêm nhó! – mặt Hải đỏ bừng, hôm qua mình cứu cô ta mà giờ lại bị nghi oan thế này có khổ thân tôi không cơ chứ lại!
- Làm sao mà tôi biết được anh có làm gì tôi không? Mà nói đi... tại sao tôi lại ở trong phòng anh... rồi quần áo, quần áo tôi đâu?
- Bình tĩnh đi... tôi không làm gì có lỗi hay xúc phạm cô đâu... quần áo cô là do An thay đấy!
- An? An nào? Có phải là Quỳnh An lớp tôi không? – nhỏ ngạc nhiên, cái đứa không đội trời chung với mình à!
- Phải, nó đấy, chính An là người ra tay cứu cô tối qua đó...
- Cứu tôi? Anh nói rõ sự tình ra xem nào... đầu đau quá đi!
- Cô không nhớ gì sao? Tối qua cô uống rượu say... bị một đám con trai trêu ghẹo, không phải An nó kịp thời nhận ra và cứu cô thì chắc cái điều mà cô nghĩ tới thành sự thật rồi đấy!
- Một mình nó... đánh nhau với bọn côn đồ? Nhỏ đó bánh bèo thế thì làm ăn được gì? Mấy người có nói quá không đấy? – nhỏ cười, nức cười thật, cái An thì đánh đám gì (t/g: chị làm to rồi Phương ơi, nó không chỉ biết đánh mà còn siêu đẳng võ thuật là đằng khác, không chỉ có võ mồm thôi đâu)
- Nhóm côn đồ đấy đối với An chỉ là lũ tép riu thôi, hôm qua nó còn nhẹ tay đấy, chỉ có gãy tay hoặc gãy chân, chứ chưa có tên nào đi chầu Diêm Vương... Mà cô còn nguyên vẹn là may rồi... mới sáng sớm vừa dậy, chả cảm ơn người ta tiếng nào đã chửi bới om sòm rồi! – Hải thở dài, cái số anh sao mà nó hăm hiu thế không biết
- Thì tại tôi bất ngờ quá... đừng có giận nhé!

- - Con gái mấy người phiền phức thật đấy!

- - Thế mà đàn ông vẫn phải xuống nước, nhẫn nhục để theo đuổi đấy! Lại nhĩ? – nhỏ đá xoáy, làm cho Hải cứng họng, không cãi được. Lại chả đúng quá, không phải tối qua anh cũng lên hôn má nhỏ sao? Thế mà lúc này cái An hỏi thì cứ trời bay trời biến

- - Không cãi với cô nữa... đói chưa? Muốn ăn chút gì không? Chắc tối qua cô cũng chưa ăn gì phải không?

- - Anh nói tôi mới nhớ... từ tối hôm qua có nhét được cái gì vào miệng đâu... toàn nốc rượu không nên giờ đói quá đi! – nhỏ xoa xoa cái bụng, mãi cãi nhau mà nhỏ vút luôn cái bụng đang réo ầm ĩ qua một bên

- - Thế thì xuống nhà đi, tôi chuẩn bị đồ ăn xong rồi...

-Thiệt hả? Mà khoan đã... quần áo tôi anh để đâu rồi?

-Tối qua cô lẫn lộn bỏ toại dưới đất nên cái váy đó bị bẩn rồi! Vẫn muốn mặc chứ?

- Tất nhiên là không rồi! Nhưng tôi mặc quần áo của anh vậy... không sao chứ?

- Cứ thoải mái đi... cô làm vệ sinh cá nhân đi ha! Tôi xuống hâm nóng lại chút đồ ăn... - Hải mở cửa xuống nhà

Xuống dưới bếp, mở bọc đồ ăn mà nó đưa bắc lên trên bếp hâm lại... trời ơi, ông làm điệu nghệ dễ sợ. À mà quen, tối đồ ăn cũng không hâm nóng được thì ăn được gì

- Món gì vậy? Nghe có vẻ là spaghetti phải không? - nhỏ ngồi xuống ghế, hít hít vài cái rồi hỏi

- Mũi tinh đấy! Suron xào chua ngọt và mì Ý... - Hải bưng ra bàn 2 đĩa Mỳ

-Oa... thơm thật đấy! Cái này là anh làm hả? Anh biết nấu ăn sao? - nhỏ ăn thử một sợi mỳ

-Thế cô nghĩ là ai làm? Không những biết mà còn rất giỏi là đằng khác (t/g: nói dối trắng trợn ghê không? Ông này nấu được bát mì tôm trứng là xuất sắc lắm rồi... Cái An nó mà biết bị đâm sau lưng thế này thì mai nó lột da ông)

-Anh đảm đang nhĩ... mà ngon thật đấy!

- Vậy thì ăn nhiều vào! - Hải cũng thử một miếng mà phải công nhận là ngon thật, đợt trước đi tham quan cũng ăn ké đồ ăn của nó nhưng lại nghĩ ai nấu hộ, nhưng mà hôm nay được thử lại...không còn từ nào để diễn tả (t/g: tất nhiên là vậy rồi. Mẹ nuôi của nó là một đầu bếp nhà hàng 5 sao mà lị. Ở với bà nưòi mấy năm thì cũng phải học được chút tay nghề chứ!)

- Ngon quá đi... - nhỏ cười rồi bắt chọt lạng người

- Sao vậy? Món đó không hợp khẩu vị hả?

-Không có... tại lâu lắm rồi tôi chưa có lại được cảm giác như thế này.... - 5 năm, hình như là lần cuối cùng gia đình nhỏ ngồi ăn chung vui nhau

- Cảm giác gì? - Hải hồi hộp... không phải là nhỏ thích mình đấy chứ? (t/g: ông này bệnh hoang tưởng nặng lắm rồi)

- Không có gì... tại lâu rồi chưa được ăn đồ ăn do người quen nấu... nên hơi xúc động một chút...

- Cô ở một mình sao?

- Uhm... ba mẹ tôi ở bên Pháp, bọn họ chỉ biết lao đầu vào kiếm tiền và hàng tháng gửi cho tôi thôi, chứ có cần quan tâm tôi sống chết thế nào đâu? Ở một mình riết rồi cô đơn cũng quen, nên giờ nhìn thấy mọi người được ba mẹ ôm ấp chở che tôi thấy ngứa mắt vô cùng... - nhỏ kể mà như có gì vương trong họng, giọng kể có chút ngẹn lại

-... - Hải không hồi đáp, hoàn cảnh của nhỏ sao mà cũng tương tự như mình vậy?

- Xin lỗi anh nhẽ! Tự nhiên lại kể chuyện không vui... - nhỏ gạt vệt giọt nước mắt

- Không sao đâu! Tôi hiểu mà, tôi cũng ở một mình như cô thôi. Nhưng hạnh phúc hơn cô vì ba mẹ tôi, họ vẫn quan tâm tới tôi..

- Thiệt hả? Anh cũng ở một mình sao? - nhỏ vừa ăn vừa nói. Cái con nhỏ này buồn tới mức nào chứ chỉ cần ăn vào là hết buồn ngay lập tức

- Phải... nếu cô không ngại thì khi nào rảnh qua đây, 2 đứa mình cùng ăn cơm... - ông tận dụng cơ hội của gái luôn mới sợ chứ (t/g: xem chừng không chỉ An đâu, mà cả Đức cũng sẽ cạo trọc đầu ông rồi! Anh ở một mình thì vút Đức cả ở góc nào rồi?)

- Được luôn hả... Cảm ơn anh nhiều nha... Anh tốt thật đấy - nghe tới đồ ăn là mắt nhỏ sáng hơn cả đèn pha. Ai chứ con nhỏ này chỉ cần lấy đồ ăn ra dụ thì chuyện gì cũng thành công

- Không có gì! Hôm nào qua thì nhấc 1 tiếng là được... nè... ăn thêm đi... - Hải gấp một miếng sườn để vào bát nhỏ
- Cảm ơn anh... - nhỏ cười, một nụ cười làm cho ai kia đờ mắt vài giây nhưng rồi cũng kịp trấn tĩnh
-
- Đợi em lâu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hồi Tưởng

- Đợi em lâu chưa? – nó đặt chiếc ba lô xuống ghế
 - Em nhìn cổ anh giống hươu cao cổ chưa? – Quân chìa cổ cho nó xem
 - Gì mà căng thế? Mới tới muộn có 5 phút, anh chưa biến thành hươu cao cổ được đâu – nó bữu môi rồi cầm cuốn menu lên
 - Cái gì cơ? 5 phút của con gái tui em là nửa tiếng thực tế hả? – Quân há hốc mồm, hẹn nó 9 giờ mà 9 rưỡi nó tới rồi kêu tới muộn 5 phút... đầu hàng với nhỏ em gái luôn
 - Này... em hẹn chị Tiên giúp anh rồi đấy nhá! Không cảm ơn thì chớ còn trách móc gì? Hai có tin là em đi về không?
 - Ấy ấy... giãn nhanh thế em gái... Hai đùa tí mà... đùa chút cho vui thôi... anh đợi, anh đợi được mà... mới có nửa tiếng, cả tiếng nữa anh cũng đợi được mà... - nó tìm được đúng điểm yếu của Quân rồi
 - Chị ơi, cho em một dưa hấu ép... - nó gọi nước uống – mà em hỏi thật nhé, làm gì mà sao anh cuồng chị Tiên thế hả? Mà có cuồng thì sao không tự mình làm đi... lần nào cũng bắt em hẹn hộ rồi đuổi đi... - nó phụng phịu
 - Anh có trả công em đang hoàng đấy còn gì! Anh em với nhau, nhờ có tí xú mà cũng tính toán nữa...
 - Mà trả lời em đi, làm gì mà anh cuồng bà chằn lửa đấy thế? – nó nói xong rồi bất chợt ngó nghiêng xung quanh và thở phào nhẹ nhõm... may quá, bà không có ở đây
 - Ồ thì... - Quân ngáp ngừng, nhớ về kỉ niệm hồi nhỏ
 - ...
- Mười năm trước, có một gia đình chuyển về cạnh nhà anh, khi đó cái An mới có lớp 1, còn anh thì học lớp 3. Nhà đó có 3 người, hai vợ chồng và 1 đứa con gái, nghe đâu là hơn anh 3, 4 tuổi gì đó. Hai vợ chồng nhà này đi làm từ sáng sớm tới tối mịt mịt, còn đứa con gái đó cũng đi học về muộn nên 2 gia đình cũng chẳng thân thiết là bao. Cho tới một ngày...
- Kính coong... kính coong...
- AN... con bé làm sao thế này? - mẹ nuôi nó ra mở cổng mà hốt hoảng khi thấy nó đang được một người con gái chặc tuổi cổng trên lưng
 - Trên đường về ... cháu chợt thấy em nó đi loạng choạng trên đường rồi ngã lịm đi... cuồng quá chả biết làm gì nên đành công nó về đây... - người con gái đó thở gấp, hình như là vừa công nó vừa chạy
 - Ủ ừ... cháu công em vào nhà đi... - mẹ nuôi nó mở rộng cổng rồi hỏi người con gái đó vào nhà
 - ..
 - Chắc có lẽ là bị say nắng... đầu nóng như vậy... - mẹ nuôi nó vừa lau mặt cho nó bằng khăn ẩm, vừa nói
 - Cái con bé này... phải biết giữ gìn sức khỏe chứ! Trời nắng chang chang thế này mà chả mũ mào gì... - người con gái đó lắc đầu
 - Hơ... mẹ... chị... - nó từ từ mở mắt rồi ngồi dậy
 - Tỉnh rồi sao? - mẹ nuôi nó ân cần hỏi

- Con về nhà bằng cách nào thế? Con nhớ là...
- Chị Tiên cũng con về nhà đấy... dặn con bao nhiêu lần rồi, phải đợi mũ trời này chứ.. - mẹ nuôi nó trách. Phải, người con gái đó là Tiên, hàng xóm của nó
- Vậy sao? Cảm ơn chị nha... - nó cười nhưng vẫn nửa tỉnh nửa mơ
- Không có gì... tỉnh là tốt rồi... xin phép cô cháu về ạ! - Tiên đứng dậy, toan đi về
- Ba mẹ cháu hình như buổi trưa khôn về, chỉ bằng cháu ở lại ăn cơm cùng cô chú luôn đi! - mẹ nuôi nó đề nghị
- Nhưng mà...- Tiên ngập ngừng
- Chị ở lại đi! Không phải ngại đâu... - nó giật giật tay áo cô
- Vậy làm phiền cô chú rồi ạ... - Tiên cúi đầu rồi quay sang nó, cả hai chị em cùng cười
- ...

Được mẹ nuôi nó kể cho nghe về chuyện ban nãy, ba nuôi nó cũng cảm ơn Tiên rồi trách yêu nó. Nói chứ trong nhà, ba nuôi nó chiều nó nhất còn gì, con gái rệu đó! Cả nhà nó cùng với Tiên đều có bữa ăn trưa vui vẻ nhưng thiếu Quân bởi vì anh học cả ngày mà! Chính vì vậy nên hai người vẫn chưa biết mặt nhau và lần đầu gặp mặt cũng trở trêu lắm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hồi Tưởng (2)

----- Phần 2 -----

- Ủa... sao không mở được ta? - Tiên bực mình vì tra khóa vào ổ mà mãi không mở được
- Ồ... ai đang loay hoay ở cửa nhà cô Hương (mẹ của Tiên) thế kia? - đang đi về nhà mình, bỗng dưng Quân thấy có người nào đang cố gắng mở cửa nhà hàng xóm. Nghĩ trong đầu rằng chắc chắn đó là trộm vì cả nhà Tiên ngày nào chả chiều tối mới về, bây giờ mới có 11h trưa
- Bực mình quá đi... bảo bố tra đầu vào bao nhiêu lần rồi mà không tra... mãi không mở được - Tiên nhăn nhó, tay vẫn vịn vào cái chìa khóa trong ổ
- BỐ NGƯỜI TA CÓ TRỘM... CÓ TRỘM... - Quân hét ầm lên rồi chạy tới chỗ Tiên
- Trộm??? trộm đâu? - Tiên nghe thấy thế cũng dừng lại, ngó xung quanh
- Tỉnh chạy hả? Đứng lại mau... - tưởng Tiên định chạy nên Quân lao tới, ôm chặt lấy chân cô (t/g: ông này cũng gan góc, kéo trộm thật chắc nó đâm cho 1 nhát rồi)
- Đây... em đang làm gì thế Quân? Em nói chị là trộm á? - nhìn xung quanh ngỡ chẳng có ai, thấy có mỗi mình và một đứa bé trai, nhìn mặt trông quen quen, hình như là gặp ở đâu rồi thì phải... À... hóa ra đây là Quân - anh trai của An. V trưa hôm trước được nó cho xem ảnh gia đình nên Tiên mới biết là nó còn có một người anh trai nữa tên Quân, kém cô 3 tuổi. Chắc do không biết mặt cô nên mới nghĩ cô là ăn trộm
- Sao... sao biết tên tôi? Mày còn theo dõi cả nhà tao nữa sao? Trộm đạo này lộng hành ghê thật (t/g: ông này mới có lớp 3 mà ăn nói như cụ già ý)
- Em hiểu lầm rồi... chị không phải là trộm... - Tiên thanh minh
- Thì có ai tự nhận mình là trộm đâu... BỐ NGƯỜI TA CÓ... um...um - tỉnh hết tiếp nhưng Quân bị Tiên bịt miệng lại. Dù gì cũng đang giữa trưa, nếu mọi người biết rằng chỉ vì một chút hiểu lầm mà đánh thức cả xóm dậy thì cả 2 đứa no đòn
- Có chuyện gì thế? Trộm... trộm đâu? - ba mẹ nuôi nó cũng hùng hổ chạy ra, ba nuôi nó còn cầm trên tay cái chổi, có gì thì "phang" ngay
- Aaaaa.... - Tiên buông vịn tay ra khỏi miệng Quân, nhảy dựng lên vì bị anh cắn cho một nhát rõ đau

- Đây này ba mẹ... trộm đầu này... nó còn theo dõi cả nhà mình nữa cơ.... - Quân nhanh nhẩu
- Đầu? Có ai đâu? - cả ba mẹ nuôi nó đều tròn mắt sau khi nhìn xung quanh một lượt
- Kìa kìa... cái đứa mà đang ôm tay xuyết xoa kìa kìa... - Quân chỉ về Tiên, khổ thân cho cô, con gái được trời cho đôi bàn tay đẹp mà giờ bị ông cắn cho thế kia thì còn gì là tay chân nữa
- Kìa... cháu có làm sao không? - ba nuôi nó vút cây chổi xuống đường, chạy tới chỗ Tiên
- Đưa cô xem nào... - mẹ nuôi nó cũng hốt hoảng không kém
- Ô... sao ba mẹ lại cứu trộm thế kia? Hai người có bình thường không vậy? - Quân thì cứ ngẩn cả người ra, ba mẹ anh hôm nay làm sao thế?
- Chết rồi... chảy máu rồi... vào nhà đi... cô bôi thuốc cho... - mẹ nuôi nó vội vàng đưa Tiên vào nhà
- Mà làm cái trò gì thế hả? - ba nuôi nó quát Quân rồi cũng bỏ vào nhà, khiến cho bộ mặt đang hớn hờ vì bắt được trộm chuyển ngay sang trạng thái há hốc mồm
- Ai da.... - Tiên khẽ nẩy lên, khiếp vết cắn cho một vết sâu hoắm tới chảy cả máu, răng ông này sắc thật đấy
- Cô xin lỗi... có đau lắm không cháu? - tới mẹ nuôi nó cũng xót thay cho cô, bà hiểu cái chiêu "răng thần chưởng" của con trai bà tới mức nào mà
- Dạ cháu không sao.... - Tiên gượng cười, thật ra vết thương này cũng không nhằm nhò gì, cô học võ 6 năm rồi cơ mà... giờ lên tới đai đen karate rồi
- Đang yên đang lành lại cắn chị Tiên làm gì? Nhà chị ý chứ nhà ai mà kẻ với chả trộm? - ba nuôi nó gắt
- Tiên? Hàng xóm nhà mình á? - Quân được ba mẹ anh đưa từ bắt ngờ này qua bắt ngờ khác
- Chứ còn sao nữa! Còn không mau xin lỗi chị đi, lần sau con như vậy nữa là chết đòn ... biết chưa? - mẹ nó tèm lòi
- Em xin lỗi chị... - Quân cúi đầu xin lỗi
- Không có gì đâu cô chú... chắc là do em cũng chưa biết mặt cháu nên mới hiểu nhầm... không sao đâu ạ... - Tiên cười
- Cũng may là chị Tiên hiền đấy, phải mấy thằng đầu gấu thì tan xương nát thịt rồi nghe chưa con? - mẹ nó nói, thấy ba mẹ mình mà cứ bệnh vực người ngoài, Quân ảm ức vô cùng...
- Thích thì ba mẹ nhận bà làm con luôn đi... không biết mình có phải là con của ba mẹ không nữa? - Quân nghĩ thầm
- Cháu không sao đâu, cô chú đừng có trách em nữa... xin phép cô chú cháu về ạ! - Tiên đứng dậy
- Không ở lại ăn cơm sao Tiên? - ba nuôi nó hỏi
- Dạ thôi ạ.... mẹ cháu chuẩn bị đồ ăn rồi ạ! Cháu chào cô, chào chú ạ! - Tiên lắc tay từ chối
- Thế đợi cô một chút, cô gói cho ít chả... hôm nay cô làm chả lá lốt... đợi cô một lát nhé! - mẹ nuôi nó đi vào bếp
- Vâng ạ! - Tiên đáp, quay sang phía Quân tỉnh cười với anh một cái nhưng anh lại bỏ lên phòng
- Kệ nó đi cháu... thằng đấy nó cứng đầu lắm... - ba nuôi nó thấy thế thì lắc đầu ngán ngẫm. Cũng phải thôi, nói có bao giờ ông chịu để vào đầu đâu!

Sau vụ hiểu lầm tai hại đó thì Quân sẽ sẽ cách mặt Tiên, còn nó với Tiên thì càng ngày càng thân thiết, cứ đi học về là tót sang nhà cô chơi, thân còn hơn là chị em ruột nữa. Nó được Tiên dạy võ, vì một phần yêu thích và một phần cũng có năng khiếu nên chỉ sau 1 năm, trình độ của nó tăng đáng kể, tính ra cũng lên tới đai xanh karate rồi cũng ít ỏi gì. Nó từ đứa hay bị bắt nạt lại trở thành đầu sỏ của lớp, có mấy lần đánh thằng bạn trai tới chảy cả máu mũi, cũng may tên đó sợ không dám mách cô nên nó vẫn bình yên! Dù cũng muốn học võ nhưng vì vẫn cay vụ hiểu lầm hôm trước nên Quân không nhờ tới Tiên dạy võ, mà chờ khi cái An học thì ... rình học ké (t/g: tưởng ông thế nào...) và học lỏm của vài người khác nữa nên cũng ngang ngửa nó rồi. Bây giờ mà cho hai người này đấu với nhau thì cũng như Đức với Trí thôi: bất phân thắng bại!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hồi Tưởng (3)

Vốn tính tình bú đợng bình và hiếu thắg nên từ khi biết võ, Quân lại thường trốn học thích đi gây sự đánh nhau với người khác, làm cho nhiều người và ngay cả bản thân anh cũng bị thương. Chính vì thế nên việc giáo viên mời phụ huynh tới trường "trao đổi" hay phụ huynh của học sinh khác mắg vốn là chuyện thường ngày như cơm bữa của ba mẹ anh. Khuyên nhủ, răn đe, dọa nạt đủ kiểu nhưng giảng sỏ để đổi bản tính khó rồi, Quân vẫn chứng nào tật nấy. Nó chán trường vì nói mãi mà Quân chả để tâm bèn đi tâm sự với Tiên - người mà nó coi như là chị gái ruột; trường bà cũng bó tay như bao người khác nhưng ai ngờ lại đồng ý "thuần hóa" ông anh trai của nó chứ!

- Chị nói thật hay đùa thế? - nó đang nằm dài trên giường của Tiên thì bật dậy, xuyết thì 2 người đập đầu vào nhau

- Chị đùa mày làm gì? Thằng Quân nó không cứng đầu đâu, trông bề ngoài hung hắg thế thôi chứ nhát chết à... - Tiên cười. Cô còn không tin vào tai mình khi biết là Quân hay gây sự đánh nhau cơ, hôm trước đi học về gặp hắg đang đứng im không nhúc nhúc trên đường, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nhón nhón người lên thì thấy... không thể tin vào mắt mình được mà! Đại ca trùm sỏ của trường cấp 2 Trung Vương mà lại sợ sệt, không dám đi lại gần 1 chú cún con sao? Mắc cười không?

- Chị cười cái gì đấy? Có cách trị ảnh rồi hả? - nó hoi làm cắt ngang suy nghĩ của Tiên

- Ủ... cứ để chị lo vụ này cho... - Tiên cười rồi vỗ vỗ vai nó

- Quyết định vậy đi...

...

Thật, trường bà này có diệu kế gì hay là tới đập cho Quân một trận để dằn mặt; cuối cùng lại suốt ngày lẻo đẻo theo ông... Vốn đã ghét rồi mà ngày nào Tiên lẻo đẻo theo nên Quân tức điên lên được

- NÀY! Sao chị ngày nào cũng đi theo tôi thế hả? - không nhận được nữa rồi, tới muốn đi vệ sinh cũng không yên với bà nữa, phải cắt đuôi ngay chứ không thì phiền phức lắm

- Ai đi theo em đâu? Chị đang đi về nhà mà? - Tiên giả vờ vô tội

- Về nhà? Chị ... đang đứng ở khu nhà vệ sinh công cộng đấy... đường về nhà chị ở đây hả?

- Cái đó... bộ em tưởng mỗi mình em cần giải quyết nhu cầu thôi à? Có phải vệ sinh của riêng mình em đâu? - Tiên cãi lại

- Nhưng đây là vệ sinh nam mà?

- Sao em biết là vệ sinh của nam? Có chỗ nào ghi là "Nam" sao?

- Chị... không cãi nhau với chị nữa... - Quân cứng họng, chui tọt vào nhà vệ sinh, cãi nhau mà quên cả việc "cần làm", lúc đầu hàng mới nhớ ra chuyện hệ trọng

- Trình chú em còn non lắm... - Tiên cười

.

.

- Thoải mái quá đi... - Quân bước ra khỏi nhà vệ sinh công cộng với tâm trạng vô cùng "gà mái" rồi bất chợt như phản xạ ngó nhìn xung quanh - Bà già đấy đi chưa nh? May quá... đi rồi - ngó nghiêng một hồi không thấy Tiên đâu, Quân thở phào nhẹ nhõm rồi đi tiếp

- Xong rồi sao?... - Tiên từ đâu chui ra, vỗ mạnh một phát vào vai Quân làm cho anh giật bắn cả mình

- Ôi trời ơi... sai chị cứ như ma ám tôi mãi vậy?

- Chắc kiếp trước ăn ở có phước quá đấy!

- Phải làm gì chị mới chịu buông tha cho tôi đây?

- Đơn giản thôi... em cực với chị đi...

- Cực? Cực kiểu gì? - Quân ti hí

- Nếu học kì này em nằm trong top 10 của lớp thì chị đảm bảo sẽ không bám theo em nữa...

- Chắc không?

- Chưa biết nói dối là gì.. Còn nữa, không được phép gây sự đánh nhau nữa...

- Quyết định vậy đi... - Quân suy nghĩ một hồi rồi cuộc với Tiên một ván, để bà già này lẻo đẻo suốt ngày vậy kiểu gì cũng có chuyện (t/g: ông tướng này học cũng giỏi lắm đó. Từng đi thi toán cấp quận nhưng vì bị giáo viên trù nên nản không muốn học nữa)

- Nhớ đấy!

Từ khi hứa với Tiên xong, Quân học hành chăm chỉ hẳn ra, cũng chẳng thêm ra ngoài "ngoại giao" nữa, khiến cho ba mẹ anh ngỡ ngàng.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hồi Tưởng (4)

Tuần sau là kì thi cuối kì - kì thi quyết định để "cắt" cái đuôi kia rồi. Thế nhưng...

RẦM... cánh cổng đóng mạnh

- Alo, chị Tiên à... - thấy Quân bỏ ra ngoài, nó lo lắng, vội vã gọi điện cho Tiên

- Ủ... chị biết rồi!... - Tiên ở đầu dây bên kia mà cũng hỏi hà không kém - Cái thằng nhóc này... lại có chuyện gì nữa không biết... - Tiên chạy vội ra khỏi phòng

- Muốn thế này rồi con còn đi đâu thế? - ba mẹ Tiên đang ngồi xem TV, thấy Tiên đang vội xỏ giày thì hỏi

- Con ra ngoài có chút việc... lát nữa con về... - chẳng kịp chào ba mẹ, Tiên phóng luôn ra khỏi nhà

.

.

.

- Biết nó ở đâu mà tìm... haizz - Tiên thở dài sau một hồi tìm kiếm nhưng không có kết quả

- Ô... kia có phải là... - đang nản thì tự nhiên lại thấy một người con trai đang ngồi ủ rũ trên ghế đá. Nhanh như thoắt, chả suy nghĩ, Tiên lao tới cái ghế rồi đập mạnh vào vai người đó

- Cái thằng này... có biết là mọi người đi tìm em khắp nơi không hả? Có chuyện gì từ từ nói chứ? Tại sao tự nhiên lại bỏ nhà đi thế hả? Về mau... - Tiên xà cho một tràng

- Cô... cô nói tôi sao? - Người đó ngơ ngác quay người lại. Ôi trời đất quỷ thần thiên địa ơi... nhầm người rồi. Hố luôn một quả rở đầu, ai bảo cứ nhanh nhẩu làm gì không biết

- Dạ không không...cháu nhầm người... nhầm người ạ... cho cháu xin lỗi - cô rồi rít xin lỗi

- Lần sau nhớ nhìn kĩ đấy... - người đàn ông kia lắc đầu rồi bỏ đi, để lại sau lưng một cô gái đang thở dài thườn thượt trên chiếc ghế đá

- Không biết nó có làm sao không? Có bị gì không đấy? Nhớ xe đâm thì sao?.... - không biết đang lo hay đang trù ẻo người ta đấy!

- Này... làm gì ở đây thế? - Quân "thật" bỗng dưng ở đâu chui ra, đập từ đằng sau cô rồi nhảy vọt ra trước mặt Tiên

- QUÂN... - Tiên hét lên rồi ôm chặt lấy Quân khiến cho anh ngỡ ngàng

- Chị... chị bị làm sao thế? - Quân mặt đỏ tía tai, lắp bắp hỏi

- ... - nghe thấy vậy thì Tiên buông Quân ra, hèm hèm vài tiếng rồi bỗng dưng..

- A...a... đau đau - Quân la ầm lên vì bị Tiên véo cái tai bên phải xấu số

- Có biết là mọi người lo lắng cho em lắm không hả? Tự nhiên lại bỏ nhà đi lúc đêm hôm, có biết là nguy hiểm lắm không hả? - vừa nói, Tiên vừa véo mạnh, khiến cho Quân liên tục xuýt xoa. Đáng lắm, vừa khiến cô lo lắng, sốt sắng đi tìm, làm gián đoạn tập phim gay cấn mà Tiên đang cày...
 - Á á... nhẹ nhẹ thôi.. đau quá... - thấy Quân la thảm thiết vậy nên Tiên thôi không véo nữa. Cái tai xấu số, đồ ừng hết cả lên!
 - Nói đi! Tại sao lại bỏ ra ngoài lúc đêm hôm thế này? Em có biết là em đã làm bao nhiêu người lo lắng không hả? - Tiên ngồi xuống ghế đá
 - Bởi vì tôi tức không chịu được... - Quân đang xoa xoa cái tai, nghe thấy Tiên hỏi thì bực dọc ngồi phịch xuống cạnh Tiên
 - Chắc em lại gây sự gì rồi người ta tới nhà mắng vốn chứ gì? - Tiên thân nhiên hỏi
 - Tại sao tới cả chị cũng nghĩ như thế nhỉ? Hức... hức... chả ai chịu hiểu ... hức... sao không ai chịu hiểu thế? - Quân khóc nức thành tiếng. Phải chăng lời nói đùa sơ ý ban nãy của Tiên đã khiến cho anh phật lòng?
 - Khóc rồi hả? Chị... chị... xin lỗi.. chị không cố ý đâu... nín.. nín đi mà... - Tiên bất ngờ, cái thằng mít ướt thế này mà cũng làm đại ca của một trường cấp 2 danh tiếng sao trời? Nhưng nhờ chọc cho tên đó khóc nên đành phải vỗ về thôi chứ để ông bù lu bù loa như thế coi sao được
 - Có phải... hức hức... là do tôi làm đâu? Sao chả một ai... nghe tôi giải thích vậy? - Quân ầm ức
- Gặng hỏi mãi thì cô mới biết, hóa ra một đứa lớp Quân bị mất cái điện thoại, giáo viên chủ nhiệm hỏi mãi mà không ai chịu nhận nên cô mới cho xét cặp từng đứa thì lại mọi được cái điện thoại trong cặp Quân. Quân thì ngo ngắc chả hiểu gì còn cô giáo anh thì bực lắm, muốn gặp phụ huynh. Về tới nhà thì ba anh giận quá, nặng ông mấy câu. Nhưng vì không phục nên ông ý cãi lại và kết quả nhận được là nguyên một bàn tay 5 ngón in trong má trái, uất quá nên Quân mới bỏ ra ngoài đi loay quanh. Đi một hồi thấy rơn rơn vì đường vắng tanh mà vốn tính lại sợ ma nên thôi, quyết định về nhà, chuẩn bị sẵn tâm lí no đòn. Đi qua công viên thì bỗng dưng lại nghe thấy người gọi tên mình, quay lại thì thấy "cái đuôi dai dẳng" đang xin lỗi ai rồi rít, bèn đi qua đó xem thế nào. Rồi sự việc nó tiếp diễn như thế đó!
- Vậy là không phải do em làm rồi! - Tiên nói to
 - Đương nhiên là không phải rồi... - Quân vừa khóc, vừa kể chuyện, nghe thấy Tiên nói câu đấy thì im bật luôn
 - Đứa nào hèn thế? Làm rồi đổ thừa cho người khác - Tiên bực mình thay cho Quân
 - Tôi mà biết đứa nào làm thì sẽ cho đứa đấy một trận như từ luôn... - Quân nắm tay thành nắm đấm
 - Này thì như từ... - Quân vừa dứt lời thì bị Tiên đập ngay cho một cái rồ đau
 - Ui da... sao chị cứ đánh tôi thế hả? Đừng tưởng là lớn rồi muốn làm gì thì làm nhá!
 - Quên là cộc với chị cái gì rồi hả?
 - Nhưng mà tôi ức không chịu được...
 - Bỏ cái vụ đấy qua một bên đi, em không làm gì sai thì không việc gì phải ầm ức cả! Kiểu gì cũng có một ngày kẻ xấu sẽ bị trừng trị... Học hành tới đâu rồi? Sắp thi học kì rồi đấy! Để xem xem ai thắng lần này!
 - Ôi dào... mấy cái tờ đề cương tôi làm một loáng là xong - Quân tự đắc
 - Để rồi xem! Giờ thì về nhà thôi, muộn rồi!
 - Nhưng mà... ba mẹ chắc là đang giận lắm... giờ để ba mẹ bắt gặp chắc mai chị chả nhận ra tôi đâu.... - Quân e ngại
 - Cứ về đi... có gì chị báo kê cho... Đi về mau lên... - Tiên kéo tay Quân, lôi đi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Hồi Tưởng (5)

- ANH QUÂN... anh bỏ đi đâu thế hả? Ba mẹ đang đi tìm anh đấy - đang đi đi lại lại trước cổng nhà, thấy Quân với Tiên đang đi cùng nhau về, nó hét to, chạy lại chỗ hai người (t/g: đêm khuya không định cho ai ngủ hay sao mà lại hét lên thế hử?)- Ba mẹ em đi tìm Quân à? - Tiên hỏi

- Dạ phải... anh Quân vừa bỏ đi cái là 2 người lên xe máy phóng đi tìm luôn mà... - nó gật đầu
- Hai đứa vào nhà đi... muộn rồi, để chị gọi điện cho cô chủ để hai người bớt lo...
- Chị định để tôi bơ vợ trống trọi với hai người sao? Kiểu này chắc ốm đồn rồi! - Quân bỗng chốc đỏ mặt hời hợt
- Đừng có lo, cứ vào nhà đi... hôm nay chị bảo kê cho! Liệu liệu mà ôn thi cho nó tử tế vào, lần này mà thua cuộc là mày chết với chị đấy! - Tiên gõ nhẹ vào đầu Quân
- Biết rồi mà... nói nhiều quá đi!
- Hai anh chị cược với nhau cái gì đấy? - nó tò mò, không biết bà chị nó lại giờ trò gì đây!

Quả đúng như là lời của Tiên nói, ba mẹ nuôi nó về nhà chỉ hỏi han, lo lắng Quân vài câu chứ không đã động thêm chuyện gì cả; làm cho Quân một phen hết hồn. Thôi giờ anh chỉ tập trung ôn thi thôi, coi như là làm cho bà âm binh kia vui, sẵn cảm ơn bà ý luôn vì không ngại đêm khuya mà đi tìm mình.

...

- A... thoải mái quá! Thi xong rồi! - Quân vươn vai vươn chân bước ra khỏi cổng trường
- Ê Quân, làm được bài không mày? Đề khó đã man - mấy đứa bạn của anh khoác vai anh từ phía sau
- Làm được, mấy bài đấy dễ không, tao làm bài còn thừa những nửa tiếng, làm luôn được cả câu nâng cao - Quân cười
- Thế á? Sao dạo này mày thông minh đột xuất thế? Có phải được em nào truyền sức mạnh không? - một đứa bạn của anh hỏi
- Nếu tao bảo "có" thì làm sao? - Quân trả lời
- Trời đất ơi, tao biết ngay mà.... chúng mày thấy chưa? Tao đã nói đấy là người yêu của nó mà không tin... chúng mày trông cũng đẹp đôi đấy chứ? Ê, kiếm đâu ra được em vậy? Chia sẻ tao với... - tên đó nói tiếp
- Mày đừng có mà suy nghĩ linh tinh... chị tao đấy! Bà hơn tụi mình 3 tuổi đấy! Đừng có mà ăn nói vớ vẩn khéo gãy răng đấy... - Quân dọa mấy đứa bạn rồi bỏ về luôn
- Đây.... mày không đi liên hoan mình thi xong hả? - tụi bạn anh hỏi
- KHÔNG... tao bận rồi! Đề hôm khác nhá! - Quân vẫy tay chào
- Thằng này không biết nó có ăn nhầm cái gì không nữa? - mấy đứa bạn anh ngỡ ngàng, không biết rằng anh có ăn nhầm cái gì không mà từ một thằng chả chịu học hành gì, suốt ngày gây sự đánh nhau, không thì cầm rế trong tiệm net mà giờ lại chăm ngoan bắt ngờ

...

Một tuần sau...

Hôm nay là ngày thông báo kết quả, Quân hồi hộp chờ đợi... và quả không uổng công hai tuần liền ôn tập kĩ càng, kết quả làm cho Quân vô cùng bất ngờ: Quân không phải chỉ nằm trong top 10 của lớp, mà là xếp thứ nhất với điểm tổng các môn thi cao nhất lớp. Kết quả được cô giáo chủ nhiệm công bố trong sự ngỡ ngàng, ngạc nhiên của tất cả mọi người và cả chính Quân nữa. Hạnh phúc, sung sướng ghê! Một phần là đạt được kết quả cao, một phần là có thể làm cho "bà chị" kia vui rồi! Không biết từ bao giờ, có phải là từ buổi tối hôm đó mà Quân đã quyết tâm học hành chăm chỉ vì muốn thấy được ai đó vui, chứ không phải là để thắng được vụ cược lúc trước!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hồi Tưởng (6)

Tùng...tùng...tùng... - tiếng trống kết thúc một buổi học như mọi ngày nhưng hôm nay sao nó lại bỗng vui lạ thường

- Chúng con chào cô ạ! - cả lớp đồng thanh chào cô

- Chào các con - cô chủ nhiệm cúi đầu chào rồi bước ra khỏi lớp

Quân cũng lục đục dọn sách vở bỏ vào cặp, đang tính đứng dậy đi về thì

- Quân này... - Hoa (nhỏ bị mất cái máy tính hôm trước)

- Chuyện gì? - Xem ra Quân nhà mình vẫn cay vạ bị nghi oan tuần trước nên khá khó chịu khi nói chuyện với Hoa

- Chuyện cái máy tính ý...

- Làm sao?

- Cho tôi xin lỗi nhé!

- Là sao? Bà nói rõ ra xem nào?

- Hôm đó là tôi có nhờ con bạn lớp khác cất hộ cái máy tính vào cặp vì đang giúp cô ít việc nhưng chắc là do nó nhầm cặp ông với cặp tôi bên để nhầm... mới gây ra hiểu lầm hôm đấy!

- Thế sao bà không tìm hiểu kĩ đi rồi hẵng đổ lỗi cho tôi?

- Thì cũng tại hôm đó tôi cuống với sợ quá nên không tìm được! Xin lỗi ông nhé!

- Rồi sao mà bà biết đấy là hiểu lầm?

- Tại có một chị gái nói là chị của ông, hôm trước đến hỏi tôi về chuyện đấy, rồi tôi chợt nhớ ra ..

- Khoan đã... bà nói là chị gái? Chị của tôi? - Quân cắt ngang lời Hoa

- Ủ! Cái chị cao cao mà tóc dài ý! Tên gì nhỉ? À... Tiên... đúng rồi... chị ý nói là tên Tiên

- Tiên á? - Quân ngạc nhiên, bà già đó lại nhiệt tình giúp đỡ mình thế cơ à? - Mà thôi, tôi cũng không để bụng chuyện đó lâu rồi!

- Cảm ơn ông nha! Tôi về trước đây! Tạm biệt

- Bye

Trên đường về mà Quân cứ nghĩ mãi, hóa ra "bà già" ấy cũng tốt đấy chứ! Một ngày sau định qua cảm ơn nhưng mà mấy chiều nay chả thấy Tiên đi học về. Mãi một tuần sau hỏi nó thì mới biết được là Tiên vào TP.HCM học rồi!

- Cái gì? Chị ý vào Sài Gòn rồi á? - Quân hét lên

- Vâng, làm gì mà anh hét to thế? - nó bịt tai

- Đi từ bao giờ? Sao anh không biết?

- 3 hôm trước! Chị ý đi buổi sáng nhưng mà hôm đấy anh đi học còn gì?

- Sao đi mà chả nói người ta tiếng nào thế?

- À! Chị ý có gửi cái này cho anh này! - nó lấy trong ngăn kéo ra chiếc móc chìa khóa

- Cái gì thế? - là một chiếc móc chìa khóa khắc tên anh

- Thấy chị ý bảo là phần thưởng cho anh!

- Thế hả? Cảm ơn nha! À mà em có số di động của chị ý không?

- Có! Tí nữa em đưa cho!

- Ờ, cảm ơn nhé!

Quân đi về phòng mà cả tối hôm đó cứ bồn chồn chờ đợi nó đưa số và ngắm cái móc chìa khóa. Tại sao "cái bà già" đấy vào kia sống mà anh lại thấy thiếu vắng và thấy khó chịu thế này? Phải chăng...???

Có được số điện thoại với mò được nick facebook nên hầu như là ngày nào hai người cũng tám với nhau hết, miết rồi thành thói quen luôn. Thế mà cũng gần hai năm, hai năm để Quân nhận ra anh không thể sống thiếu người con gái ấy. Lúc nào anh cũng muốn được vào TP.HCM để sống gần Tiên nhưng mà không được. Và đến khi sự thật về thân thế của nó được sáng tỏ, cũng không biết lý do vì sao hay Quân đã nói với ba nó cái gì để ông đồng ý đưa

Quân vào trong Nam sông. Tuy là được giúp đỡ nhưng ba nó cũng chỉ đỡ cho anh nó đầu vào một trường chuyên để đỗ vào đại học kinh tế, đi theo tiếng gọi của tình yêu (t/g: tưởng ông cao cả thế nào), còn Quân phải tự lực cánh sinh. Rồi có ai ngờ đâu là ông đồ được vào lớp chuyên hóa đâu!

...

- Này...có nghe em nói không?

- Ồ thì... khó nói lắm! Thích một người nhiều khi cũng đâu cần một lý do cụ thể!

- Hai trở nên sâu sắc từ bao giờ thế? Í... em ở đây! - nó chọt giờ cao tay rồi vẫy vẫy

- Tới lâu chưa? - Tiên bỏ túi xách xuống ghế

- Cũng mới tới! - nó đưa cho Tiên quyền menu - kêu gì uống đi

- Hẹn chị ra đây làm gì? Không phải lại có đứa nào nhờ vả em không? - Tiên nói rồi liếc sang Quân khiến anh đành uống nước thì bị sặc

- Đâu có đâu... em rủ chị đi chơi là thật, có mua sẵn cả vé xem phim rồi! Nhưng mà em lại có chút việc đột xuất nên không đi được, đành phải nhờ anh Quân thế chỗ.

- Sao em không nhờ đứa khác thế chị luôn đi?

- Thôi mà chị! Khó khăn lắm em mới mua được hai cái vé, mà hai người đi với nhau cũng có sao đâu? Quyết định thế đi, giờ em phải đi đây! Anh chị đi chơi vui về nhé! - nó chuồn lẹ

- Mà đi chơi một mình đi ha! Chị có việc về trước đây! - Tiên tìm lý do để về, định đứng dậy thì

- Chị...chị... vẫn giận em hả? - Quân chặn đường

- Mà có coi chị mà ra gì đâu?

- Em xin lỗi mà! Tại lần đó bí quá nên mới vậy thôi mà... tha lỗi cho em nha!

- Không... có phải lần đầu thế đâu! Lời xin lỗi của mày không được chấp nhận! Thích thì kiếm đứa nào khác đi coi phim cùng đi, chị đi về đây!

- Thôi mà chị... chị cứ coi như 2 tháng vừa rồi là hình phạt đi được không? Tha lỗi cho em đi! - Quân chớp chớp mắt

- Ọe... mày thôi ngay cái điệu bôn đây đi! Thôi được rồi! Lần cuối đây! Một lần nữa là không xong đâu đấy! - Tiên cảnh cáo

- Yes madam! Vậy là chị bỏ qua cho em rồi đấy nhé!

- Ủ... lần cuối đây! Giờ thì nhanh lên đi, sắp đến giờ chiếu phim rồi đây! Chị không muốn bỏ lỡ một giây nào đâu! - Tiên giục

- Thế mà lúc này còn bày đặt khăng khăng đòi về... - Quân lăm bằm

- Mày nói làm nhảm cái gì vậy? - Tiên cau mày

- Có nói gì đâu! Em nói là chị ra ngoài trước đi, em thanh toán rồi ra liền

- Cứ liệu đây! - Tiên đứng dậy ra ngoài

Nãy giờ chắc ai cũng thắc mắc vì sao mà Quân lại phải van xin, nài nỉ Tiên tha lỗi đúng không? Chuyện là thế này, hồi đầu năm học, có một tên từ đâu chuyển vào trường, lại lên tiếng thách thức với Quân để tranh cái ghế đại ca của trường. Quân thì khá ậm ừ vì anh thì sẵn sàng thôi, nhưng mà quan trọng là đã lỡ hứa với Tiên là sẽ không đánh nhau nữa rồi, mỗi lần muốn động tay động chân là phải xin phép, viết cam kết đảng hoàng. Tiên biết vụ này thì can, không muốn Quân ham thắng mà vào nguy hiểm (t/g: mấy vụ đánh nhau tìm người đứng đầu này thì Tiên rành quá mà! Năm nào chả "giao lưu" một trận đầu năm chứ!). Nhưng mà không hiểu sao lần đó Quân lại ham thắng mà bỏ qua lời can ngăn của mấy đứa đàn em (t/g: tiếng tăm của Tiên cũng lầy lừng quá mà. Một Minh Quân không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ một người là bà đấy!). Và kết quả mà anh nhận được là cái ghế đại ca vẫn được giữ nguyên và càng thêm chắc chắn, nhưng khủng khiếp hơn là sự cắt đứt liên lạc của Tiên. Cô đã tuyên bố từ đó trở đi sẽ không quen biết anh, thay đổi số điện thoại, nhà trọ... Thế mà cũng hơn 3 tháng rồi đấy! Tuần trước chịu hết nổi rồi nên mới nhờ nó hẹn giúp một buổi để xin lỗi Tiên. Nó đi về trước mà cứ thắc mắc mãi là cái ngày chủ nhật đó có nên com nên cháo gì không đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương Làm Hòa

- Alo... - nó nghe điện thoại
- An hả? - Quân ở đầu dây bên kia, nghe giọng có vẻ hớn hờ lắm
- Sao rồi? Có đi được tới đâu không?
- Đi tới đâu là tới đâu? Chị ý tha lỗi cho anh rồi!
- Thế thì chúc mừng anh! Mà có thể thôi cũng gọi điện khoe hờ? Anh có biết là thời gian của em quý hơn vàng hơn bạc không hả?
- Biết rồi biết rồi, có phải muốn biết nhiều thông tin về cái thằng Huy Anh lớp 12T1 đúng không? - nó cũng thuộc loại khôn lỏi, lấy một cuộc hẹn với Tiên đổi với các thông tin về Huy Anh - hoàng tử của đời nó
- Chỉ có Hai là hiểu em thôi!
- Thôi được rồi cô! Bận gì thì làm đi! Anh cũng có việc cần làm rồi! Khi nào rảnh anh mời cô đi uống nước
- Ok Hai... em cúp máy đây!

Nó vứt cái điện thoại sang một bên rồi nằm lăn qua lăn lại trên giường. Tò mò quá mà, biết thêm thông tin về người ấy là niềm vui không gì có thể diễn tả được. Cũng trần trọc như nó, nhưng Phương lại đang băn khoăn, tự hỏi bản thân vì sao nó lại cứ nhỏ, không phải là nó ghét nhỏ lắm sao?

...

- Hôm qua làm gì mà tao gọi mãi không nghe thế? - Mai Anh vừa ăn bím bím, vừa trách móc nó
- Tại máy tao hết pin, không nhận được. Lúc có được tí pin thì muộn quá rồi, sợ làm phiền nên không gọi mày. Mà gọi tao chi vậy?
- Tính rù mày đi chơi, tại chủ nhật ở nhà một mình buồn quá!
- Trí đâu? Sao không rù anh ý? Rù tao làm gì?
- Đừng có nhắc tới cái tên đấy nữa đi! Khó chịu - mặt Mai Anh nhăn lại
- Sao? Lại cãi nhau gì rồi? - nó thờ dài. Từ khi 2 người kia thành đôi thì nó lại trở thành chuyên gia hàn gắn với tư vấn tình yêu mới chết chứ
- Mày nói xem có tức không! Tao nhìn thấy rõ mồn một Trí vừa khoác tay, vừa đi vừa cười nói với một đứa con gái khác! Hấn phản bội tao...
- Sao mày biết là anh Trí phản bội mày? Anh thừa nhận đó là người yêu mới hả?
- Tất nhiên là không rồi! Từ hôm đó tới giờ tao có gặp mặt anh ta đâu mà thừa với chả nhận!
- Thế làm sao mà mày biết được? Phải cho người ta cơ hội giải thích chứ?
- Không bao giờ! Nhưng mà ít nhất thì hấn cũng phải tới làm rõ chuyện chứ? Chả nhẽ tao lại tới trước mặt ổng hỏi à? - Mai Anh cau có
- Thì người ta đứng ngoài cửa đợi mày ngoài cửa từ nãy kia... - nó cười, Trí tới tìm nhỏ mà nãy giờ cứ ra hiệu nó cầu cứu
- Tao không ra đâu! Mày đuổi ổng đi giùm đi!
- Thôi, lạy má, cứ làm bộ làm tịch không! Ra đi... đợi nãy giờ rồi đó! Ra gặp đi rồi nói chia tay cũng được!
- Cái con này! Muốn chết không?
- Tất nhiên là không rồi... Thôi ra đi..

Mai Anh vùng vằng bước ra gặp Trí mà nó vừa cười vừa lắc đầu, sao con bạn nó trẻ con thế không biết! Đang chuẩn bị xem hài kịch thì bộ ba “sát thủ chảnh chọe” của lớp đi vào rồi nhỏ Phương dúi vào tay nó mẩu giấy khi đi ngang qua.

“Cuối giờ tao đợi mày trên sân thượng”

- Lại vụ gì nữa đây? Ông Huy lại tới gây sự gì với nó rồi hờ? Đợi đi, biết tay mình – nó đọc mẩu giấy rồi thờ dài, trách móc (t/g: chả hiểu đầu đuôi chuyện thế nào mà đã đổ tội ngay cho Huy rồi, bị ghét nó khổ vậy đó)

...

- Sao? Hẹn tao có chuyện gì? – nó lên trên sân thượng thì đã thấy Phương đang chờ
- Đương nhiên là có chuyện thì mới hẹn, ai rảnh rồi mà hẹn với chả hò – sao cái con nhỏ đấy nói chuyện thấy ghét thế nhỉ, nghe cái cách Phương trả lời câu hỏi mà lòng nó bức bối
- Vậy nói nhanh lên đi!
- Chỉ muốn nói với mày câu “Cảm ơn” thôi – nhỏ nói làm nó bất ngờ
- Cảm ơn? Cảm ơn về chuyện gì?
- Vì mày đã cứu tao tối hôm kia...
- À, tưởng chuyện gì! Chuyện nhỏ ý mà! Tưởng gì to tát, mấy tên đó nhằm nhò gì! Tao chưa cảm ơn mày thì thôi, dạo này ngựa chân ngựa tay chả biết làm gì, sẵn cơ hội xả thôi
- Nhưng tại sao lại ra tay cứu? Không phải... mày... - nhỏ ấp úng
- Phải, tao đã từng rất ghét mày. Nhưng không vì thế mà tao bỏ mày trong nguy hiểm được! Không thể nào cứ nhắm mắt mà cho bọn du côn đó làm điều xằng bậy được!
- Xin lỗi mày! – nó vừa dứt lời thì Phương ôm chầm lấy nó rồi giọng nặng lại, khiến cho nó vô cùng bất ngờ
- Tại sao lại xin lỗi? Mày đâu có lỗi gì trong chuyện này đâu?
- Xin lỗi vì từ trước đến nay luôn nghĩ xấu và tìm đủ mọi cách để hại mày! Tao thấy xấu hổ lắm – nhỏ buông nó ra rồi cúi đầu, bắt đầu rơi lệ
- Không có gì phải xấu hổ! Mày không có lỗi gì cả! Tất cả đều xuất phát từ tình yêu mày dành cho Huy... mà một phần cũng là do tao, giả như tao không cố tình lán vãn hay thân thiết với Huy để trừu người mày thì chuyện của Mai Anh nó cũng không đi quá xa! – nó lau vội giọt nước mắt đang lăn trên má Phương
- Làm sao ... mày biết được ... chuyện đó? – nhỏ gạt mình, không phải chuyện hôm tham quan nó chỉ có Chi, Trang, nhỏ và Huy Anh phát hiện ra thôi hay sao?
- Không quan trọng, tao cũng đâu trách mày đâu! Cái Mai Anh cũng không bị nguy hiểm gì cả! Nhưng nếu không phải mày cố tình đưa ra gợi ý hôm tham quan thì cũng chưa chắc bọn tao kịp thời cứu Mai Anh!
- Tao...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương Làm Hòa (2)

- Tại lúc đó tao cũng thấy rất sợ khi thấy mọi người ráo riết đi tìm Mai Anh mà không ra, trời thì bắt đầu tối...
- Nèn mày đã để lại tờ giấy ghi chỗ hẹn mà mày đã gửi cho Mai Anh trước đấy đúng không?
- Phải!
- Thế nên đừng tự trách bản thân nữa... vói lại cũng đừng làm những chuyện như vậy nữa...
- Tụi mình làm hòa nhé! – nhỏ chìa ngón tay út lên
- Chắc chắn rồi! Mãi là bạn tốt nhé! – nó cười rồi cũng ngoắc ngón tay út của mình vào tay nhỏ
- À, vói cả, tao hoàn toàn trả Huy lại cho mày đấy! Chơi với PAP trông vậy mà nguy hiểm ghê! Đâu chỉ mình mày coi tao là đối thủ đâu, mấy đứa con gái trong trường nhìn tao cứ như sát thủ ý!

- Cái đó thì không cần đâu! Tao... tao hết tình cảm với hắn rồi!
- Tại sao? Không phải mày yêu anh ta tới cuồng nhiệt sao?
- Đây là lúc trước thôi! Giờ thì khác rồi!
- Không phải là... mày để ý tới ông anh Hải khò của tao rồi đấy chứ?
- Hải nào? – nhỏ thối mồm, ở với nhau gần một ngày chủ nhật mà cả 2 người chả biết tên nhau, có chán không
- Thì cái người mà cho mày ngủ nhờ qua đêm hôm trước ý!
- Mày nói be bé cái miệng thôi... để người khác nghe được thì tao còn mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa? Dù gì tao cũng là con gái mà! Để mọi người biết được tao uống rượu, rồi con ngủ nhờ qua đêm ở nhà một đứa con trai thì làm sao mà sống được nữa?
- Xin lỗi... xin lỗi... trên này cũng có ai đâu! Mà trả lời tao đi, mày kết ông rồi phỏng?
- Vớ vẩn! Tao là ai mà lại đi thích cái tên vừa vô duyên, vừa khò khạo như hắn ta chứ? Có nằm mơ cũng không có cửa để cua tao đâu, chứ đừng nói gì tao để ý nhá! – mặt nhỏ đỏ bừng lên (t/g: khò, thích thì cứ nói đại là thích đi, có ai dành của cô đâu cơ chứ?)
- Không thích thì thôi, làm gì mà phản ứng ghê vậy? Tao đùa tí thôi mà! Thôi, về đi... tao đói lắm rồi... bữa nay tao khao mày ăn trưa! – nó khoác vai nhỏ lồi đi...
- Từ từ mày...

...

Ngày hôm sau...

- Trời ơi, tụi mày nhìn kìa... Phương với An... đi cùng với nhau kìa... - nó với Phương vừa bước vào hành lang tầng 1 thì cả trường nhốn nháo hết cả lên
- Lại còn vừa cười, vừa nói vui vẻ nữa chứ! Không biết hôm nay trời có sập không nữa...

Nó với Phương nghe thấy thế thì vẫn cứ bình thản đi tiếp thôi, ai biết hai người nổi quá làm gì? Chuyện hai người cùng tranh đấu để giành lấy nhóm trưởng của PAP là vấn đề nóng nhất suốt một tháng qua, đi đâu cũng nghe thấy tiếng mọi người bàn luận về chuyện đó. Hai "tình địch" không đội trời chung ấy chịu đi chung với nhau như thế này thì quả đúng là chuyện lạ, chắc lại tốn giấy mực của báo chí trường lắm đây! (t/g: làm quá không à!)

- Phương... - đi gần tới cửa lớp thì Trang với Chi kéo Phương ra một góc
- An này... - Mai Anh cũng kéo nó sang góc đối diện
- Cái gì? - nó gắt
- Mày có bình thường không đấy hả? - Mạnh đưa tay lên trán nó
- Nhỏ này... mày khùng hả? Mới sáng sớm lại có chuyện gì rồi? - nó hất tay Mai Anh ra khỏi trán
- Sao tự nhiên lại đi chung với con kia làm gì? Bệnh hả?
- Bệnh gì? Mày mới bệnh ý! Bạn bè với nhau đi học cùng thôi mà, làm gì mà cứ nhốn nháo hết cả lên thế?
- .
- .
- Ê... mày khùng sao? - Trang với Chi đồng thanh
- Sao tự dưng hỏi tao câu đó? - cũng giống như nó, Phương cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra
- Đi học cùng với An, không khùng chẳng nhẽ điên? - Chi nói
- Tụi mày dở hơi hả? Tao với nó làm hòa rồi! Bạn bè đi chung thôi mà!

.

.

- CÁI GÌ??? - trùng hợp kinh không? Cả Trang, Tri và Mai Anh đều thốt lên hai từ đó sau khi nghe An và Phương nói
- Tội tao làm hòa rồi! Không phải ngạc nhiên thế đâu! - An nói rồi bỏ vào lớp
- Mày khép miệng vào đi! Thấy gớm quá! - Phương cũng đập vào người Trang với Chi, rồi cũng bỏ vào lớp theo nó, đi theo nó rồi 2 người lại tiếp tục cười cười nói nói
- Thôi xong rồi... cái thế giới này nó loạn rồi! - Mai Anh lắc đầu
- Nó bệnh thật rồi - Trang với Chi thở dài

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương Làm Hòa (3)

Tùng...tùng...tùng... tiếng trống kết thúc giờ học vang lên trong sự sung sướng của mọi học sinh, và nó cũng không ngoại lệ. Nó vươn vai, đóng sách vở lại bỏ vào cặp, đứng dậy rồi ngáp một cái, không hiểu lý do vì sao mà tiết cuối cùng lại học Sử cơ chứ? Vốn thích Sử nhưng từ khi lên cấp 3, gặp giáo viên dạy Sử thì nó thề là không đội trời chung với cái môn học đó nữa.

- Tao về trước nha! - Phương chào nó
- Ừ, về đi... - nó cũng chào lại - Nhanh lên con kia, làm cái gì cũng lè mè... - nó giục Mai Anh, mấy hôm nay do là giận đối Trí nên con nhỏ đó mới chịu về cùng nó, chứ không bình thường là vừa tan học một cái là cái "đôi uyên ương" ấy cao chạy xa bay luôn.
- Đây đây... về thôi... - nhỏ xách cặp rồi đứng đây
- .
- .
- Này... - nhỏ huyếch nhẹ vào eo nó
- Sao? - nó ngược đầu lên nhìn nhỏ, vì đang vừa đi, vừa dán mắt vào quyển sách mà ba nó mới tặng sau chuyến lưu diễn
- Mày tính làm hòa với Phương thật hả?
- Không được sao?
- Ý tao không phải vậy! Tao vẫn không hiểu chỉ sau 1 buổi tối mà từ địch thành bạn luôn là sao? Mày không sợ nó giả vờ làm bạn với mày rồi đâm sau lưng mày sao? - Mai Anh lo lắng
- Mày bớt suy diễn giùm tao cái đi! Cái Phương không xấu xa như mày nghĩ đâu, cũng chỉ xuất phát từ một chữ "yêu" thôi mà! Cũng như vì yêu Trí nên vừa thấy người ta đi cùng đứa con gái khác là mày lồng lộn lên đấy thôi. Dễ hiểu mà!
- Sao tự nhiên lại lôi tao vào? Mày thì biết cái gì? Đừng có nghe mấy lời xàm xí của ông rồi nói giúp nhá!
- Mày khùng hờ? Cái tên đấy có cho tiền hán cũng chẳng dám lằng nhằng đâu! Người con gái đi cùng anh Trí hôm trước là em họ của anh từ bên Hàn mới về đấy mà!
- Em họ á? Tao không tin, em họ gì mà khoác tay thân mật, lại còn anh em ngọt xớt nữa chứ? Rồi còn cùng nhau đi vào cửa hàng bán đồ đôi nữa! - Mai Anh sôi máu khi nhớ lại chuyện thứ bảy tuần trước
- Cái con này! Mày ghen quá hóa hồ đồ rồi hả? Còn nhớ 2 ngày nữa là ngày gì không?
- Tất nhiên là nhớ rồi! Hai ngày nữa là sinh nhật tao... - nói tới đây, nhỏ chột giật mình, ngấm lại
- Hiểu chưa con ngốc?
- Vậy là... Trí...

- Chứ còn sao nữa! Muốn tạo cho mày bất ngờ mà khó khăn ghê! Tao thấy tội cho ông anh của tao quá!
- Ê... mày có phải bạn tao không đấy? Tao vẫn không tin đâu!
- Không tin thì đi tìm anh ý mà xác thực...
- Tao...tao...tao – nhỏ ắp úng
- Cứ làm bộ làm tịch hoài, tìm người ta mà xin lỗi đi! Không nhanh chân lên là ảnh đi với đứa khác thật đấy!
- Cái con này... - nó vừa nói dứt câu thì Mai Anh xù gai nhím lên luôn
- Không không... tao chỉ nêu giả thiết thôi mà... mày đi gặp anh ý đi ha! Tao đi có việc xiu – nó chạy nhanh, chứ ngu gì ở đấy, để nhỏ chút giận à

...

- Có nên vào không ta? – nó đi đi lại lại trước cửa phòng tập trung của PAP. Nó đang lưỡng lự không biết có nên đi vào xin lỗi Huy không, tự nhiên lại tặng cho Huy một cái bạt tai rõ đau hôm trước mà... Cái quan trọng hơn thế là Huy Anh nhìn thấy rồi! Trời ơi... mất bao công mới làm quen được với người ta mà giờ hình tượng thực nữ sụp đổ hoàn toàn, phải gỡ lại mới được! Với lại bây giờ cái Phương nó cũng không điên cuồng vì ông Huy nữa rồi, nên nó chơi với PAP cũng chẳng sao đâu! Nghĩ vậy nên nó mở cửa phòng ra luôn, dù cửa phòng là khóa vân tay nhưng đối với nó cũng chả có vấn đề gì bởi vì trong thiết lập khóa cũng có dấu vân tay của nó mà!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương Làm Hòa (4)

Mày thấy tao nói đúng chưa? Đã nói rồi, việc tao giấu thân phận là đúng mà, giờ cái An nó lại tẩy chay mày rồi, tao thì vẫn an toàn... An vẫn chưa biết gì về thân phận thật sự của tao – Đạt hí hửng, đẩy nhẹ cây gậy bi-a

- Thôi đi mày, ăn mau thôi... tức thật... chỉ vì con nhỏ kia mà bao nhiêu công sức của tao đổ sông đổ bể hết! – Huy hậm hực, huých mạnh vào quả bóng bi-a, khiến cho nó đập mạnh vào thành
- Mày phải tìm cách mà nói cho rõ ràng đi chứ! Cứ giận hờn nhau mãi thế này thì sao mà sống được hở Huy? Cả mày nữa, cứ giấu thân phận đến bao giờ? Bọn tao không bao che cho mày mãi được đâu! – xem ra Huy Anh vẫn là người lí trí nhất trong nhóm
- Em nghĩ chắc cũng không giấu được lâu đâu! – nó thình lình bước vào phòng
- A...An... em... sao vào được đây? Anh... - Đạt ngỡ ngàng, làm rơi luôn cây gậy đang cầm trên tay trước sự xuất hiện bất ngờ của nó
- Thiết lập khóa có dấu vân tay của em mà! Đừng có nhìn em như vậy, em ngại đó... - nó thoáng đỏ mặt khi cả 3 người Huy, Huy Anh và Đạt cứ nhìn chăm chăm vào nó
- Xin lỗi... Nhưng tại sao khóa lại có dấu vân tay của em được? Anh tưởng là từ trước tới nay chỉ có vân tay của PAP thôi sao? Hay là có đứa nào bị trùng mỹ nhân kế nên làm liều? – Huy Anh nghiêng rặng và nhấn mạnh từ “trùng mỹ nhân kế”, quay sang nhìn Huy
- Thì tao thấy An cũng thân với bọn mình mà, nên đặt dấu vân tay của em ý cũng có sao đâu – Huy giải thích luôn
- Mà em tới đây có chuyện gì không? Cái Phương nó lại làm khó em hả? – Huy Anh hỏi nó
- Đâu có đâu... tại em có chuyện muốn nói với anh Huy với anh Đạt ý mà
- Anh sao? – Huy với Đạt đồng thanh
- Ờ hờ! Bộ mấy anh không muốn nói chuyện với em hả?
- Không không... muốn, muốn chứ! Anh đợi ngày này lâu lắm rồi!- Huy trả lời, còn Đạt thì nín thít, chắc là đang đợi nó xả tức đây mà! Giấu người ta bao nhiêu lâu thế còn gì!
- Vậy ngồi xuống được không? Mấy anh không thấy mỏi chân chứ chân em sắp gãy rồi nè!
- Ờ ờ... ngồi, ngồi đi chứ! – Huy lấp bắp

Từ lúc nó bước vào phòng Đạt cứ như người mất hồn còn Huy thì cứ cuống cuống, chỉ có Huy Anh là điềm tĩnh nhất, từ từ đi mở tủ lạnh lấy giúp nó chai nước cơ mà, chắc có lẽ là do ông chả gây ra lỗi lầm gì hay có điều gì phải giấu diếm nên mới vậy.

- Cũ em này! – Huy Anh đưa cho nó chai nước

- Em cảm ơn!

- Mà nói đi, em có chuyện gì muốn nói với hai đứa nó vậy? Nhìn đứa nào đứa nấy mặt xanh như tàu lá chuối ý! – Huy Anh nhìn hai đứa bạn thân rồi lắc đầu, hai người lúc nào cũng mạnh miệng mà nhất gái thấy sợ luôn

- Ừm... nói với ai trước đầu nhĩ? – nó ậm ừ - Với Đạt nha! – nó nghĩ một hồi rồi quay sang Đạt vì chuyện của anh cũng không quá to tát

- Anh sao? Thật ra anh không cố ý giấu em đâu! Chỉ do là lúc đó mâu thuẫn giữa em với Huy quá lớn nên anh cũng không đủ can đảm để thừa nhận mình là một trong 3 thành viên của PAP... tới lúc 2 người làm lành rồi thì anh lại càng không dám nhận nữa... phóng lao thì phải theo lao nên... cũng không biết giải thích thế nào nữa... xin lỗi em... - Đạt giải thích cho một lèo

- Sao lại phải xin lỗi? Em biết chuyện này lâu rồi mà! Chỉ hơi ngạc nhiên khi biết anh cũng là một trong ba hot boy trường mình thôi! – nó nói làm cả 3 người Đạt, Huy, và Huy Anh đều ngạc nhiên

- Em biết từ lâu rồi sao? Làm sao mà em biết được? – Đạt thắc mắc

- Thật ra là có một lần em thấy anh đi vào phòng tập trung và mở cửa được khóa, em cũng thắc mắc tại sao cửa lại có dấu vân tay của anh vì vốn cái cửa lúc đó chỉ nhận diện dấu vân tay của PAP thôi mà. Lúc đấy em cũng nghi nghi anh là một trong 3 thành viên của PAP rồi! Rồi em còn thấy anh khá thân thiết với PAP nữa, hầu như lúc nào em gặp 3 người cũng thấy cùng đi và nói chuyện rất vui vẻ, em lại càng nghi hơn. Cho tới khi em hỏi cái Phương thì quả đúng như em dự đoán, Đạt chính là 1 trong 3 hotboy của trường mình – nó kể

- Ra là thế! Hóa ra em biết từ lâu rồi... Nhưng sao em không nói ra? – Đạt hỏi

- Nói ra để làm gì khi chuyện đó không quan trọng? Thật ra nó cũng không có ảnh hưởng quá lớn tới em với anh! Chỉ là hạn chế gặp anh với bớt thân thiết đi thôi, không khéo rước họa vào thân! – nó cười

- Vậy em có giận anh không? – Đạt hỏi hộp

- Chút chút... nhưng giờ thì hết rồi... em không nhỏ mọn đâu!

- Cảm ơn em! – Đạt xúc động mím khóe (t/g: nhất thiết phải lộ đến thế không?)

- Ê ê, chuyện của thằng Đạt xong rồi thì tới anh đi. Chẳng phải em cũng có chuyện muốn nói với anh sao? – Huy chen vào

- Cái thằng này... mày từ từ xem nào... làm cái gì mà cứ xồn xồn lên thế? – Đạt gắt

- Mày thì biết cái gì? Im đi! Để yên để tao giải quyết chuyện của tao... - Huy cãi lại

- Có có... cái chính em tới hôm nay là vì chuyện của anh mà Huy... tự nhiên lại có thêm vụ của Đạt à! – nó nói

- Chuyện gì vậy? Em nói mau đi! Anh sắp chết vì hồi hộp tới nơi rồi đây này! – Huy nói

- Làm quá không cái thằng này! – Đạt chen vào

- Mày có tin là tao đuổi mày ra khỏi phòng không hả? Đừng có làm tuột cảm xúc của tao nha thằng kia! – Huy với Đạt cãi nhau

- Hai người có thôi đi không? Rốt cuộc có muốn nghe em nói không vậy? Ôn ào quá đi!

- Nghe, nghe chứ! Mày im đi! – Huy huých Đạt một cái

- Mày ý!

- E hèm... - nó ho nhẹ, cảnh cáo, làm cho Huy với Đạt đang chành chọc thì dừng lại ngay

- Thật ra em muốn tới xin lỗi anh Huy chuyện hôm trước – nó hạ giọng

- Xin lỗi? Chuyện gì cơ? – Huy ngờ ngạc chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra – À... có phải là cái tát mấy tuần trước không? – Huy chợt nhớ ra chuyện trưa mấy hôm trước

- Thì còn chuyện khác ngoài chuyện đó đâu? Tại lúc nó em nóng quá... nên chả suy nghĩ gì, có đau lắm không?

- Không đau... nhẹ hều à! – Huy lắc đầu lia lịa – nhưng mà tại sao em lại làm vậy? Có phải là chuyện cái Mai Anh bị mất tích hôm đi tham quan không?

- Cũng không biết nói thế nào cả! Nói chung là bây giờ mọi thứ đều ổn cả rồi! Làm hòa nhé? – nó cười
- Tất nhiên rồi... - thật trùng hợp là cả Huy và Đạt đều đồng thanh
- Bây giờ thì em có thể thoải mái mà đi chơi với mọi người rồi! Sung sướng thật! – nó bỗng đứng dậy, ngồi chen vào giữa Huy và Đạt rồi khoác vai hai người
- Ờ... ờ... thoải mái... thoải mái thật! – Huy bắt ngờ mà không nói nên lời
- Hay mình đi liên hoan đi! Kỷ niệm ngày mà hai đứa mày giải quyết được một nỗi sầu lớn! Hôm nay tao bao! – Huy Anh nảy ra ý tưởng
- Thôi, mấy anh đi đi... em không đi đâu! – nó từ chối
- Tại sao? Em là nhân vật chủ chốt, em mà không đi thì còn liên hoan, liên hiếc gì nữa? – Huy nín kéo
- Thôi, cho em xin mấy người, mấy hotboy, hót..ót... - nó đang định gân cổ nói tiếp thì chợt nhận ra là mình đang bay hơi xa nên vội dừng lại
- Hót gì? – Huy Anh nhúm mày
- Đâu có... đâu có hót gì đâu! Hotboy, hotboy – nó đồ mồ hôi lạnh – hotboy như mấy anh đi liên hoan thì toàn vào bar, không thì là vũ trường, em còn lạ gì! Đi theo mấy anh vào chỗ đó thì còn gì là danh tiếng nữa?
- Cái này... - Đạt ghen cô (t/g: lại chả đúng quá còn gì! Nhưng mà mấy tên này vào đó nhiều lắm cũng chỉ là uống vài “thau” rượu tới không biết trời đất là gì thôi, chứ cũng không to tát gì lắm)
- Lại nói là không đúng đi! Mấy anh cứ tự nhiên đi, chiều nay được nghỉ mà đúng không? Em về đây, về làm con ngoan trò giỏi đây! Tạm biệt ha!
- Ấy khoan khoan... để anh đưa em về! – Huy nhanh nhẩu xách cái cặp đứng trước mặt nó
- Để anh đưa em về, thằng Huy nó lái xe nguy hiểm lắm! Có lần nó đâm người ta mà gãy chân luôn đấy! – Đạt cũng tranh
- Ê thằng kia, bộ mày không dim hàng tao thì mày không chịu được hả? – Huy cau có
- Em xin hai người, sao cứ suốt ngày chành chọc thế hả?
- Tại nó gây sự trước đấy chứ? – Huy thanh minh
- Mày thì có! Muốn gây sự à? – Đạt cãi lại
- Này, thôi để anh đưa em về nhé! Chứ đợi 2 đứa này cãi nhau xong chắc tới tối! – Huy Anh đề nghị làm nó sướng ron cả người
- Dạ thôi, để em đi bộ về cũng được, anh còn phải ở lại đây mà can hai người đó chứ, không hai ông đánh nhau thì sao? – phải giữ giá tí chứ, không người ta bảo mình mê trai thì làm sao
- Mặc xác chúng nó! Để anh đưa em về, trưa nắng thế này để em đi bộ về một mình anh cũng không an tâm... đi thôi, xe anh đỗ ngay dưới sân – Huy Anh cầm tay nó kéo đi, chẳng nói cũng biết mặt nó đỏ tới cỡ nào, đúng là có mơ nó cũng không tưởng tượng được nó được hoàng tử cầm tay một người (t/g: khổ, bệnh nan y là nó thế đấy, nặng lắm rồi)
- Hai anh cứ cãi nhau tiếp đi ha! Em về trước đây, tạm biệt – nó vớ cái cặp xách rồi vẫy tay chào hai con cáy đội lốt hổ kia đang cắn nhau kia
- Ồ, thế là thế nào? Huy Anh... mày... thừa nước đục thả câu hả? – Huy nghiêng răng nghiêng lợi
- Mày cứ nhớ đấy! Biết tay tao – Đạt hùa theo
- Cứ ở đó mà chành chọc đi nha! Bye bye! – nó đóng cửa, bỏ lại Huy với Đạt đứng ngơ ngác nhìn nhau (t/g: bị cho một vỏ đầu thế cơ mà)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương Thi Học Kỳ 1

- Kết quả là 1,7g MgO - nó thờ hất, đập nhẹ bút xuống quyển vở
 - Đúng rồi! - Huy Anh xoa đầu nó - thấy chưa, anh đã nói là em thừa sức làm được mà
 - Thì tất nhiên rồi, anh chỉ em tới 2 lần, không làm được hóa ra óc heo sao? - nó nhăn nhó cười, phải công nhận là mấy bài đề cương Hóa này làm nó sống dở chết dở mà
 - Vậy thì có người có óc heo đó, giảng tới 5 lần mà vẫn không làm được bài hệ phương trình đơn giản - Hải nói móc
 - Phải đó, đúng là dốt thật, nhưng mà có bao nhiêu người lại chết mê chết mệt vì mấy đứa óc heo đấy đấy! Lạ hen - Phương vừa nói vừa nghiêng răng
 - Ờ...ờ...ạ...ạ lẩm... - Hải khẽ rùng mình
 - Đây... hai người đó đang đề ý nhau sao? - Trang hỏi nhỏ Mai Anh với Chi, vì từ nãy tới giờ thấy hai người toàn liếc mắt đưa thù không
 - Chắc vậy! Mày hỏi thẳng nó là biết liền à... - Mai Anh trả lời
 - Cái con này, trả lời như không, hỏi đề nó giết à? - Trang cau có
 - Vậy thì thôi, đề khi nào 2 người đó công bố là biết - Mạnh hôm nay trầm hẳn, không nói năng gì, chỉ chú tâm vào làm bài, chắc có lẽ là do không biết nói gì với Trí cả
 - Ê, con này hôm nay nó làm sao ý nhỉ? Mọi khi nói như cái máy khâu ý, sao tự dưng hôm nay suy tư thế? - Chi kêu Trang
 - Ai mà biết được... - Trang thấy khó hiểu
 - Có người đang giận người yêu đó! - nó chồm dậy, nói nhỏ
 - Ra là vậy! - Hai đứa kia vờ lè
 - Thôi học nhanh đi, tao đói rồi... - Phương giục
 - Đây đây, sắp xong rồi... - nó, Chi với Trang lập tức nghiêm chỉnh
- Nó thì môn nào cũng học đều, nhưng chỉ có nỗi Hóa là dù có cố gắng thế nào cũng không thể nuốt trôi được, Phương thì bị tắc Toán, Lý là ác mộng của Chi với Trang; nhận được đề cương mà chúng nó không biết xoay sở kiểu gì mà 2 tuàng nữa là thi cuối kì rồi. Nó đành phải cầu cứu tới sự trợ giúp của Huy Anh, may sao mà chàng lại đồng ý giảng bài, làm nó mất ngủ cả đêm qua vì hồi hộp và cả ngày thấp thỏm. Cái Phương không biết làm gì mà lại nhờ được ông Hải kèm cho Toán, Đạt rảnh nên cũng giúp cái Trang học Lý, Đức xung phong kèm Chi (tại còn ai nữa đâu, làm sao mà ông dám giành Mai Anh của Trí được!), cuối cùng là Trí thì giúp Mai Anh (t/g: chả cần phải nói cũng biết). Mai Anh mặc dù biết là chuyện xảy ra hôm đó chỉ là sự kết thúc của 1 mối tình nhưng bà vẫn mặt dày, không chịu làm hòa trước, đợi Trí tới xin lỗi cơ. Hên mà ông Trí đa mặt mỏng và lại cũng thấy nguyên nhân là ở mình nên cũng tìm đủ mọi cách để xin lỗi nhỏ, chỉ báo hại nó học võ xong lại phải lết xác lên nhét Hóa vào đầu. Nhưng mà không sao, được người cầm tay tận tình chỉ bài thì có mệt tới mấy nó vẫn cố được. ^-^
- .
 - .
 - Cuối cùng thì cũng xonggg... - nó thờ phào nhẹ nhõm
 - Tao cũng xong rồi, thế là tối nay được ngủ ngon rồi! - Phương vươn vai về đằng sau, hất tóc ra sau vai, để lộ ra đôi vai trần trắng nõn khiến cho mặt ai đó đỏ ửng
 - Phù... xong Lý, cảm ơn anh nha - Chi với Trang cùng cảm ơn, chỉ là mỗi đứa quay về 1 hướng
 - Không có gì, rảnh mà... - Đạt với Đức cười
 - Bộ cô không có gì để nói với người đã 2 tiếng đồng hồ kiên nhẫn giảng bài cho mình hả? - Hải khều khều Phương
 - Không! - nhỏ đáp 1 câu rất ngắn gọn
 - Đây, chí ít cũng phải cảm ơn 1 tiếng chứ?
 - Hóa ra là muốn cảm ơn, muốn thì nói đại đi, vòng vo làm gì? Óc heo không hiểu đâu! Cảm ơn, được chưa? Cái đồ nhỏ mọn - nhỏ xả cho một tràng
 - ... - Hải nín bật, chỉ dám gật đầu. Chưa, ai bảo lúc nãy trêu nhỏ làm chi, giờ nhỏ nãy rồi, sướng!
 - Thôi, xin mày... vợ chồng có gì về nhà đóng cửa dạy nhau - nó can

- Mày mới nói gì? - Phương liếc nó
- À... tao nói là học xong rồi thì đi ăn đi... mày mới kêu đói mà! - nó lạnh xương sống
- Ủ, đi ăn đi... - mọi người tán thành
- Thôi chết, nhà tao hôm nay có việc, phải về sớm! - nó nháy mắt với Phương
- À ừ, tao cũng có hẹn mất rồi, để hôm khác nhé! - Phương hiểu được ý nó, vội đứng dậy, giặt giặt áo Hải
- Hả? - Hải giặt mình

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương Thi Học Kỳ 1 (2)

- À ừ, tao cũng có hẹn mất rồi, để hôm khác nhé! - Phương hiểu được ý nó, vội đứng dậy, giặt giặt áo Hải
- Hả? - Hải giặt mình
- Không phải anh nói muốn cho tôi xem 1 thứ sao? Còn không nhanh lên đi...
- Ồ... à ờ ờ... đúng... đúng rồi... - Hải đang định thắc mắc, thấy nhỏ tròng mắt thì gật đầu lia lịa, lập tức đứng dậy ra ngoài
- Anh cũng về đây, muộn rồi - Đạt đứng dậy
- Tao cũng về đây - Trang đứng dậy
- O, thế là thế nào? Bảo đi ăn cơ mà, sao lại về hết thế? - Mai Anh ngạc nhiên
- Mẹ tao gọi rồi, về trước nha! - Chi chào nhỏ
- Mày... Anh hai... - nhỏ tính nín kéo Chi nhưng không được, quay sang nhìn Đức
- Nhìn anh làm gì? Không có hứng... về đây! - Đức từ chối phũ phàng luôn
- Thế này là sao hả trời? - Mai Anh lướt qua căn phòng một lượt, chẳng còn ai cả, chỉ còn mỗi Trí
- Mọi người về hết rồi... em cũng về đây... muộn rồi... - nhỏ tránh mặt, quay vội đi
- Khoan đã, anh có chuyện muốn nói - Trí giữ tay nhỏ lại
- Có chuyện gì không? - nhỏ quay lại
- Thật ra, hôm đó... đây là.../Đừng nói gì hết... - Trí đang tính giải thích cho Mai Anh hiểu thì nhỏ đã vội đặt ngón tay trở lên môi anh, nhỏ biết chứ, đó không phải là em họ của anh, mà là bạn gái cũ, hôm đó là lần cuối họ gặp nhau, trước khi cô ấy qua Đức định cư cùng gia đình. Nhưng chắc có lẽ là Trí không muốn nhỏ đau lòng nên mới nhờ nó nói dối như thế, hôm trước lúc nói chuyện với nó, nhỏ thấy anh đứng núp sau cột tường mà. Nhỏ không muốn nghe, không muốn nghe về bất cứ chuyện gì liên quan tới Trí và cô gái kia, con gái mà, ai chẳng ghen, không ít thì nhiều
- Xin lỗi vì đã để em phải chờ đợi, lẽ ra anh nên nói xin lỗi từ lâu rồi - Trí ôm chặt nhỏ
- Anh ác lắm... ác lắm... có biết không? - nó đâm vào lưng Trí, khóe mắt bắt đầu cay
- Anh xin lỗi, anh với cô ta không còn gì hết, chấm dứt rồi! Trong anh giờ chỉ còn mình em thôi - Trí biết là không thể giấu nhỏ được nữa
- Thật không? - nhỏ sụt sịt, nhìn Trí
- Không sai một lời, đừng chiến tranh lạnh với anh nữa nhé?
- Nhưng phải hứa là không được giấu em bất cứ điều gì nữa
- Anh hứa, mình làm hòa nhé?

- ... - nhỏ không nói gì, gạt đầu lia lia
- Nhắm mắt vào đi... - giọng Trí bí hiểm
- Để làm gì?
- Cứ nhắm mắt vào đi
- Anh định giờ trò gì thế hả? - nhỏ mắt nhắm nhưng lòng thì đang mở rộng hết cỡ vì tò mò, nào thì nhắm hết cỡ để nghĩ xem Trí làm gì
- Sinh nhật vui về..
- Anh, hôm... - nhỏ vội mở mắt, chưa kịp thốt nên câu, Trí đã đặt lên môi nhỏ 1 nụ hôn ngọt ngào
- Cảm ơn anh, mãi chỉ yêu mình anh mà thôi - nhỏ thầm nghĩ và đáp trả lại nụ hôn đó

...

Cùng lúc đó, cách nơi tập trung của nhóm chúng nó không xa

Bíp...bíp... - tiếng của 1 chiếc mô tô phân khối lớn phía sau vang lên

- ... - Trang giật mình quay lại, lấy tay che bớt mắt
 - Muốn quá giang không? - chiếc mô tô tiến lại gần nhỏ, chủ nhân của chiếc mô tô kéo kính của cái mũ bảo hiểm lên hóa ra là Đạt - Có phiền anh không?
 - Không sao, tối thế này rồi em đi về một mình nguy hiểm lắm đấy!
 - Dạ không sao đâu anh! Em tự về được rồi, mọi khi vẫn vậy mà
 - Nhà em ở đâu thế?
 - Ở Full Home Stay ạ
 - Vậy thì tiện đường rồi, lên xe đi, nhà anh cũng ở gần đó...
 - Nhưng mà...
 - Không sao đâu, mau lên xe đi... - Đạt đưa nhỏ cái mũ bảo hiểm bên cạnh xe (t/g: cứ như là chuẩn bị trước rồi)
 - Vậy phiền anh rồi! - nhỏ ngồi lên xe, cài mũ bảo hiểm
 - Không có gì, bám chắc vào nhé - Đạt nói rồi vặn ga, chiếc mô tô lao vút đi, khiến cho cái Trang mặt tái mét, ôm chặt lấy Đạt
 - .
 - .
- Kít... chiếc mô tô phanh lại trước một biệt thự được trang trí bởi những dây vẫy ốc, tạo nên sự huyền bí của căn nhà mỗi khi đêm xuống
- Cảm ơn anh nhé! - Trang cởi chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Đạt
 - Không có gì, hôm nào đó mời anh một cốc cà phê là được rồi!
 - Nhất định rồi, anh về cẩn thận nhé!
 - Ừ...em ngủ ngon - Đạt đóng chiếc kính của cái mũ bảo hiểm xuống
 - À, khoan đã, đợi em một chút... - Trang giật mình như nhớ ra điều gì, vội mở cổng, chạy vào nhà - Cho anh này, em tự làm đấy, hi vọng là anh không chê, ba mẹ em đang trong nên không tiện mời anh vào nhà chơi, để khi khác em đãi ăn một bữa nhé! Tạm biệt anh - nhỏ đặt vào lòng bàn tay Đạt một túi bánh nướng rồi vội chạy vào trong
 - Ồ... làm gì mà chạy nhanh thế? Chả đợi để mình nói một câu cảm ơn nữa chứ! - Đạt nhìn chiếc túi bánh có thắt nơ trong tay mà lòng thấy vui vui, bất giác nở nụ cười

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương Thi Học Kỳ 1 (3)

Quán HI coffee...

- Này, bộ nhà cô có chuyện gì hả?- Hải vừa ăn kem, vừa hỏi
- Chuyện gì là chuyện gì? – Phương ngây thơ đáp lại
- Thế tự nhiên cô kéo tôi ra đây làm gì? Tôi nhớ là tôi có gì để cho cô xem đâu?- Phương trả lời làm cho Hải giật nảy
- À, bộ anh không thấy cái An ra hiệu cho mình đi về sao?
- Thật không? Hay là cô có tình để hẹn hò riêng với tôi thế?- Hải hỏi (t/g: chả biết ông này vô tình hay là cố có tình đây)
- Hừ... khụ khụ khụ khụ... - nghe Hải hỏi mà nhò sặc nước luôn, cũng may là không uống trà sữa trân châu chứ không chắc phải vào bệnh viện để “gấp” trân châu ra rồi
- Có sao không? – Hải chồm người dậy vuốt vuốt lưng cho nhỏ
- Anh bị ảo tưởng sức mạnh hử?Nghĩ sao mà tôi lại phải viện cớ để hẹn hò riêng với anh vậy? Người như anh ý mà, có cho tôi cũng chả thèm nhá!
- Cô nói thế mà nghe được à? Có biết là bao nhiêu người muốn hẹn hò với tôi mà không được không hả? – lại bắt đầu chém bão rồi
- Thì kệ anh chứ liên quan gì tới tôi? Toàn những đứa thần kinh mới muốn hẹn hò với anh thôi
- Ê... quê nha... ai cho phép cô sỉ nhục tôi?
- Cần ai cho phép sao? Nói thế là nhẹ đấy, cứ ở đấy mà mơ mộng về mấy cái mối tình hoang tưởng của anh đi, tôi đi ăn đây. Nói chuyện với anh đúng là vừa tốn nước bọt, vừa hại não mà
- NÀY!!!! – Hải bùng nổ - Quá lắm rồi nha, tôi ngồi hơn 2 tiếng đồng hồ giảng bài cho cô đấy!
- Thì làm sao? Giờ tôi mới biết là anh không những hay bị ảo tưởng mà còn rất đàn bà nữa đấy
- Cô...cô... thua... thua... tôi đầu hàng – Hải cứng họng không nói được gì
- Tất nhiên là thua rồi, từ trước tới nay ngoài cái con nhỏ trời đánh kia đấu khẩu với tôi là thắng thôi chứ chưa ai cãi lí mà vượt qua được tôi đâu! – nhỏ tự hào
- Thôi được rồi! Cô giỏi! Cô giỏi lắm được chưa?
- Có phải chịu công nhận ngay từ đầu phải đỡ mệt không?
- Được rồi, được rồi! Thế sao? Không biết tôi có vinh dự được mời luật sư tương lai đi ăn tối không?
- Ồ, nhắc mới nhớ! Nãy giờ bụng đánh trống quá trời luôn nè, tại anh đấy!
- Vâng, tại tôi, tại tôi hết! Giờ có đi ăn không? Bữa nay tôi mời
- Đi chứ! Được ăn chùa thì tất nhiên là đi rồi!
- Ăn gì đây?
- Spaghetti đi, tự nhiên mấy bữa nay thèm món đó quá!
- Thích thì chiều!Tôi biết một quán này làm đồ Ý ngon lắm, để tôi dẫn cô đi

- Hay là mình dừng ra tiệm, anh nấu món đây cho tôi được không? Anh làm ngon thật đấy! – Phương nhớ tới cái đĩa mỳ Ý của nó nhưng do Hải “tự tay” nấu

- Không được! – Hải nói khá to khiến nhỏ giật mình

- Tại sao?

- À, tại... tại... bếp nhà tôi bị hỏng mất rồi, đúng rồi, bếp bị hỏng rồi! – Hải chợt lóe ra được một câu trả lời

- Vậy sao, chán nhì! – Phương thở dài

- Không sao đâu, để khi khác tôi làm cho cô ăn (t/g: có chắc không đó?), giờ thì theo tôi tới quán này đi, đồ ở đó cũng ngon lắm đó! – Hải đứng dậy

- Đi thôi... à, đợi một chút! – nhỏ đứng dậy rồi thì chợt nhớ ra một điều, lúc lại cái túi

- Tôi thanh toán rồi! Đi mau lên, không lát nữa là không có bàn mà ngồi đâu! – Hải hiểu được nhỏ đang định làm gì, cầm tay nhỏ kéo đi luôn (t/g: tranh thủ gôm!)

- Ồ... - Phương bị kéo đi bất ngờ thì chẳng kịp nói gì. Vậy là chàng Hải đã ghi được 1 điểm trong mắt nhỏ rồi đấy! Chắc là giờ nhỏ cũng nghĩ Hải bớt nhỏ mọn hơn rồi!(t/g: đến khổ, ga lăng thế mà cứ bị nói là “đàn bà” mới đau chứ!)

...

- Nhà em có việc hả? Để anh đưa em về! – Huy Anh vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi

- Đâu có đâu! – nó thân nhiên trả lời, một tay thì giữ tóc cho khỏi rơi, một tay thì lục lại trong cặp (t/g: cái gì chứ mùa hè mà đứt chun buộc tóc thì cái cảm giác nó thốn tới không thể tả nổi)

- Ý em là sao? – Huy Anh nheo mắt lại, nhóc con này lại tính bày trò gì đây

- Bộ anh không thấy có người cần thời gian riêng tư sao?- vẫn tiếp tục “sự nghiệp” lục cặp

- À, ra là vậy... thế Nguyệt lão nhà ta kết duyên được cho bao nhiêu người rồi? – thấy nó đang loay hoay, Huy Anh vuron người ra cài dây an toàn giúp nó

- Em... - nó tính ngửa đầu lên để trả lời, đúng lúc Huy Anh chuẩn bị thu mình lại sau khi đã hoàn thành xong cái “nhiệm vụ cao cả” kia, mặt của hai người bây giờ chỉ cách nhau có vài centimet. Cả hai đơ một vài giây, cái tay đang giữ tóc của nó hình như cũng “đơ”, để tóc xõa xuống tự do, che đi một phần khuôn mặt nó (t/g: cái cảnh như kiểu hai nhân vật chính sắp hun trong phim Hường Quốc ý)

- Anh lại trêu em rồi! – sau một hồi mắt chạm mắt, mặt suýt chạm mặt thì nó cũng hoàn hồn, mặt nóng bừng bừng, quay vội sang phía khác

- Vậy... vậy sao... - Huy Anh cũng bối rối chẳng kém, nhanh chóng ngồi lại vào ghế

Thế là hai người cứ ngồi im một lúc lâu, nó tim đập thình thịch, tay quạt quạt dù là điều hòa của xe đang để 180C; còn Huy Anh cũng chẳng biết làm gì, mặt cũng đỏ ửng lên, xém tí nữa ... là xong rồi

- Em... có muốn đi loanh quanh không? – mãi một lúc sau Huy Anh mới lên tiếng trước

- Cũng được ạ!

- Đi theo anh tới chỗ này nhé

- Chỗ nào ạ?

- Cứ đi đi rồi biết

- Anh nhìn trông nguy hiểm thế? Đừng có làm gì xằng bậy đấy nhá, không xong đâu – nó nạt

- Yên tâm đi, nếu có làm gì thì anh chịu hết trách nhiệm là được đúng không? – Huy Anh cười

- Cái anh này... - đến khổ, mặt vừa mới hết nóng giờ còn đỏ hơn, mà nhìn rõ thì mặt nó chẳng khác gì trái gấc đâu. Cứng họng, nó ngượng ngùng, lấy tay xoắn xoắn lọn tóc, nhìn nó thật dụi dằm

.

.

- Tới nơi rồi – Huy Anh dừng xe, nhấn vào một cái nút và chiếc trần xe dần dần thu lại, để cho những làn gió se se lạnh của buổi tối và một không khí

thật dễ chịu chui vào trong

- Oa... - nó tròn mắt, ở Sài Gòn bận bịu, tấp nập cũng có một nơi yên tĩnh thế này ư

- Em thấy ở đây thế nào?

- Đẹp lắm! Lần đầu tiên em tới đây đây – nó vịn tay lên thành cửa sổ, tận hưởng khoảnh khắc hiếm có ấy

- Anh cũng thấy vậy, rất đẹp – Huy Anh nhìn nó, đôi mắt nhắm lại, đôi môi cười tự nhiên, tóc bay trong gió - khác xa một Quỳnh An luôn tràn đầy năng lượng hằng ngày, nó bây giờ thật đẹp, một vẻ đẹp của sự hồn nhiên, nhẹ nhàng, trong sáng mà tinh tế, quả là khiến cho người ta phải say đắm

- Ở đây tuyệt thật đấy – nó trầm trồ khen ngợi, khẽ xoa xoa lên cánh tay, gió hồ khiến nó cảm thấy lạnh

- Mặc vào đi? – Huy Anh cời chiếc sơ mi bên ngoài đưa cho nó

- Cảm ơn anh – nó nhận lấy cái áo

Nó và Huy Anh không ai nói với ai câu nào, cùng thưởng thức cảnh đẹp nhưng hai người hai suy nghĩ

..

- Dừng lại ở đây được rồi, để em tự đi bộ vào nhà – nó ra hiệu cho Huy Anh dừng lại

- Sao không để anh đưa em về tới tận nhà?

- Em có lí do riêng của mình... cảm ơn anh vì buổi tối ngày hôm nay nhé!

- Không có gì, em về cẩn thận nhé!

- Anh ngủ ngon... - nó bước ra khỏi xe, vẫy tay chào

- Em cũng thế - nó đã nói thế rồi thì đành phải về thôi chứ ai lại mặt dày đòi chờ nó về được

Đội cho xe của Huy Anh đi được một đoạn, mặc dù khá muộn nhưng nó vẫn thông thả đi bộ vì nó biết là ba nó vẫn chưa đi xong, chợt...

- Thôi chết, xe của ba... - nó toát mồ hôi lạnh – A, có cách rồi – vội nấp sau cây cột điện, nó lôi điện thoại từ trong túi ra – Alo

- Có chuyện gì vậy con? – ba nó nghe điện, thì ra là nó gọi điện cho ba nó

- Ba đi xong chưa ạ?

- Sắp về tới nhà rồi con! Có chuyện gì không con?

- Chỉ là nếu ba tiện đường mua giúp con cái gì để ăn được không ạ?

- Con chưa ăn tối sao?

- Có ăn một chút ạ, nhưng không thấy vừa miệng ạ

- Vậy sao? Muốn ăn gì, để ba mua cho

- Bún mọc Bắp Mẹo được không ba? Hình như cô ý vẫn còn bán đó ba

- Cũng được, thế đội ba nhé, ba mua về cho!

- Dạ, con chào ba! – vừa mới cúp máy thì nó thấy xe của ba nó quay đầu lại

Không để lỡ một giây phút nào, nó thần tốc chạy về nhà, nhấn với di Bịch là nếu ba nó có hỏi thì cứ nói là nó đi học về từ lâu, kêu mẹ nên ăn uống qua loa rồi lên vội phòng. Vừa thay xong bộ đồ ngủ thì ba nó về, nhanh chóng ngồi vào bàn học, mở tung hết sách vở ra

Cốc...cốc...cốc

- Ba vào được không?

- Dạ được ạ, con không khóa cửa!

- Cửa con này – ba nó đặt cái cặp lồng lên trên bàn

- Oa, thơm quá đi, con cảm ơn ba! Ba ăn tối chưa ạ? Hai ba con mình cùng ăn nha, cô Mẹo cho nhiều thế này mình con sao ăn hết được – nó mở nắp cặp lồng ra

- Cũng được, đợi ba tắm cái đã

- Vâng ạ, để con mang xuống bếp trước

- Ủ, con xuống trước đi

- Con chưa ăn sao? – đi Bích đang lau nhà thì thấy nó xách cái cặp lồng đi xuống

- Ăn một chút rồi ạ, tự dung lại thấy đói – nó lấy mớ từ lấy bát

- Sao lại muốn đi nói dối ba thế hả? Con đi đâu mà về muộn vậy? Dì gọi con mãi không được – dì Bích hỏi nó

- Điện thoại con để chế độ im lặng nên không biết là dì gọi. Học xong thì đi hít thở cùng với mấy đứa bạn, quên mất cả thời gian – nó cười trừ

- Lần sau về sớm nghe chưa, về muộn nguy hiểm lắm đấy!

- Dạ con biết rồi. – nó đổ bún ra bát, hương thơm tỏa ra hấp dẫn nó, ừ chứ bún mọc của cô Bảy Mẹo là nổi tiếng Sài Gòn rồi. Quán của cô chỉ bán vào ban đêm nhưng lúc nào cũng đông nghịt, may mà cũng có quen biết nên mới có mà ăn, chứ không chắc nước dùng cũng chẳng còn

- Thôi ăn đi kéo nguội, đi lau nhà cho xong cái đã!

- Vâng ạ, con đợi ba con xuống rồi ăn một thể luôn!

- Ủ...

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương Đại Nghĩas Got Talent

- Hôm qua thế nào? Ổn chứ? Làm hòa chưa? Đi tới đâu rồi? Tính bao giờ thì cưới? – nó vừa mới bước vào cửa lớp, nhìn thấy Mai Anh tới rồi thì chạy bằng cái tốc độ ánh sáng đến chỗ nhỏ, hỏi một lèo

- Mà điên à? Sáng uống thuốc chưa? – Mai Anh tỏ vẻ sợ sệt

- Nhắc mới nhớ! Đã kịp uống đâu, tính chờ mày nói xong rồi mới uống, tăng sông một thể - nó lôi một chai thuốc từ trong cặp ra

- Mày nói thật hay đùa thế? Thuốc gì vậy? – Mai Anh ngạc nhiên, thường ngày vẫn cứ trêu nó mua thuốc uống chữa thần kinh, ai ngờ nó mua thiệt

- Thuốc an thần... đi cùng với mấy đứa chúng mày mà không uống thuốc an thần chắc tao vào trại sớm

- Ý mày là sao hả con kia? – nó vừa dứt lời thì nhận ngay một cú đấm lên vai từ Phương

- Hơ... tao có nói gì đâu! Đạo này học nhiều, hơi mệt nên uống tí thuốc bổ thôi ý mà! – nó đồ mồ hôi lạnh

- Chắc không? Tao nhớ lúc nãy có đứa nào nói đi cùng tụi mình mà không uống thuốc an thần là vào trại ỉ ỉ nhỉ? Ai taaaa? – Chi ngân dài mấy chữ cuối

- Tao cũng nghe loáng thoáng, mà thôi mặc mấy người bình thường đi, chiều nay hội tâm thần tụi mình ra quán làm một châu chè dê – Trang tèm vào

- Tao thấy ý kiến này hay đấy! Để mấy người bình thường như cái An ở nhà – Mai Anh xen vào

- Ấy ấy... mấy vị đại nhân nói thế là không được rồi! “Em” có nói gì đâu? “Em” đang tự hào vì được làm quen với mấy vị đại nhân đây đấy chứ! – nghe nói tới đi ăn chè là mắt nó sáng hơn đèn pha

- Vậy sao? – Phương liếc nó

- Thật... thật... - nó gật đầu lia lịa – cho tao đi ăn với nha!!! – nó mở to mắt, chớp chớp
- Tha cho mày đấy! À ... chuyện mày sao rồi Mạnh? – Phương quay sang phía Mai Anh
- Chuyện gì? Chuyện nào cơ? – Mai Anh đỏ mặt
- Cứ giả bộ hoài! Khai thật ra đi, rồi lần sau bọn tao còn biết đường mà giúp – nó huých huých tay Mai Anh
- Thì... cũng chỉ là làm hòa thôi mà... có gì đâu... với cả... tặng quà sinh nhật thôi – Mai Anh ấp úng (t/g: cái bọn đó cũng kì ghê, chuyện thâm kín của người ta mà cứ bắt khai không!)
- Ghê nha... nhắc quà sinh nhật mới nhớ, nè – Trang đưa cho Mai Anh một chiếc hộp
- Cái gì vậy? – nhỏ thắc mắc
- Thì quà sinh nhật chứ còn gì nữa? Hôm qua chẳng phải là sinh nhật của mày sao? – Trang trả lời
- Của tao nữa – cái Chi cũng tặng quà cho nhỏ
- Cảm ơn tụi mày nha! – Mai Anh có vẻ xúc động – Ê, còn chúng mày thì sao? – nhỏ quay sang nhìn nó với Phương
- Nhìn gì tụi tao? – nó dựa vào lưng ghế, Phương quăng cái cặp lên cái bàn đằng sau
- Bộ chúng mày không có gì tặng tao sao?
- Bọn tao tặng quà cho mày từ lâu lắm rồi!
- Bao giờ?
- Cái thứ mà mày đang đeo trên cổ ý – nó vươn người dậy, kéo chiếc vòng từ cổ nhỏ ra – cái này này... - nó xoa xoa cái mặt vòng, công nhận Trí cũng khéo tay thật
- Tầm bậy tầm bạ không... cái này là của anh Trí tặng tao mà?
- Đúng là của Trí tặng mày – nó gật gù
- Chúng mày nói cái gì để tao hiểu đi! – đầu của Trang với Chi cùng xuất hiện một dấu hỏi khổng lồ, nhỏ An học nhiều quá nên lú rồi sao?
- Mày sẽ không tìm thấy cái thứ hai tồn tại đâu! – Phương cũng vươn người ra xem cái vòng của Mai Anh
- Là sao? – Mai Anh khó hiểu – Có đũa nào giải thích khuấy mất hộ tao không? Sao sinh nhật mà mấy đũa này toàn nói mấy câu hại não không vậy? – nhỏ hỏi Trang với Chi
- Chịu... - hai người lắc đầu
- Thật ra cái vòng này là do tao với An thiết kế ra, rồi tính là ra tiệm để làm quà tặng sinh nhật mày... - Phương giải thích
- Tự dung mày với ông Trí giận nhau, ảnh cuống quá, chẳng biết làm gì để xin lỗi mày cả! Thế là anh xin bán thiết kế về rồi nói là sẽ hoàn thành nốt sản phẩm! Mà phải công nhận, đẹp thiệt! – nó tặc lưỡi
- Thật sao? – ba đũa còn lại há hốc mồm
- Tất nhiên là thật rồi! Công sức 3 ngày 3 đêm của bọn tao đấy – nó đi tới khoác vai Phương
- Cảm ơn nha! Chắc đây là sinh nhật vui nhất của tao đấy! – Mai Anh vội lau giọt nước mắt vô tình rơi từ khóe mắt
- Yên tâm đi, chắc chắn bọn tao sẽ tổ chức nhiều nhiều những sinh nhật vui hơn cho mày! – nó cười
- Uhm... - nhỏ gật đầu
- Ê ê cô vào, cô vào kia, ổn định chỗ ngồi mau lên... - thằng Minh, đũa được cất cử làm nhiệm vụ là đứng ngoài hành lang canh giáo viên đầu giờ và cả giờ chuyển tiết, hót hà chạy vào báo tin
- Cả lớp đứng... - nó hô
- NGHIÊM... CHÚNG EM KÍNH CHÀO CÔ ẠAAAA
- Mời các em ngồi – cô Tâm, giáo viên chủ nhiệm lớp nó, ra hiệu cho cả lớp ngồi – trước khi vào tiết học thì cô có một tin vui và một tin buồn dành cho

lớp mình, muốn nghe tin nào trước?

- Cả hai ạ! Là gì vậy cô? Cô nói nhanh lên đi cô! Em hồi hộp sắp chết rồi nè... - cả lớp nhao nhao lên, đẩy cái lớp nó là thế đấy, cứ học thì y như rằng là im như thóc, nhưng mà hễ động tới tin vui hay hoạt động ngoại khóa gì là biến ngay thành cái chợ
- Tin buồn là tuần sau chúng ta sẽ thi nốt 4 môn cuối: Hóa, Anh, Toán và Văn – cô vừa mới thông báo là cả lớp đưa nào đưa nấy mặt ỉu xiu, như cái bánh trắng ngâm nước
- Cái đó tui con biết rồi cô! Tưởng gì! Làm hồi hộp muốn chết – bắt đầu lên tiếng than vãn
- Còn tin vui... - cô Tâm ngân dài
- Là gì? Là gì ạ? – lại nhao nhao lên như cái chợ. Thiệt chứ cái lớp này mai sau khéo làm diễn viên hết, diễn đạt ghê
- Sau khi thi học kì, chúng ta sẽ có 2 tuần để chuẩn bị cho cuộc thi Đại Nghĩa's got talent được tổ chức hằng năm
- YEAH!!!! – bùng nổ luôn, có đứa còn tung cả vờ lên trên như kiểu trong lễ tốt nghiệp ấy, thái quá dễ sợ
- Nhưng đó là chuyện của tuần sau, còn tuần này thì làm ơn làm phúc ôn thi giùm tôi cái! Anh chị nào có tư tưởng thi thố tài năng gì mà kết quả thi thấp thì liệu hồn nghe chưa – cô vừa nói, vừa nở một nụ cười rất tươi nhưng ai cũng lạnh hết cả xương sống: ôi trời, một lời nói ẩn chứa biết bao nhiêu hàm ý...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương Đại Nghĩa's Got Talent (2)

- Haizzz, cuối cùng thi cũng xong, ác mộng hàng đêm của tao chấm dứt rồi – nó thờ dài, nằm thượt ra bàn ngay sau khi giám thị trông thi môn Toán bước ra khỏi lớp
 - Tao cũng thấy thế! Không uống công ôn tập bao lâu, làm được hết trơn – Phương rạng rỡ
 - Tao cũng vậy nè, thêm 5 phút nữa thôi là xong được bài nâng cao rồi – Trang tiếc đứt ruột
 - Cuộc đời tao chưa bao giờ nghĩ là sẽ làm hết được bài hình... ề An, An – Chi khều khều nó
 - Cái gì?
 - Mà ý tào thử một cái xem đây có phải mơ không đi – Chi nói
 - Lạ ý, thái quá vừa thôi, làm được nhưng chắc gì đã đúng, không khéo rồi dưới trung bình ấy chứ
 - Mà-y-vừa-mới-nói-cái-gì? – Chi nhún từng chữ một
 - Hơ...tao nói là thế thì tốt quá! Chúc mừng mày! Chúc mừng – nó cười xòa
 - Liệu cái thân mày đấy, ngứa đòn hả?
 - Ấy ấy, không dám không dám... mà điểm thi có tốt thì liệu mà đi cảm ơn mấy ông hôm trước dành nguyên cả buổi chiều kèm bọn mình nghe chứ? – nó dận dỏ
 - Biết rồi! Khỏi phải nói, cảm ơn từ trước rồi! – mấy đứa đồng thanh
 - Tốt...tốt lắm – nó gật gù
- Ra chơi vào...
- NGHIÊM... CHÚNG EM KÍNH CHÀO CÔ ẠAAAA
 - Ngồi đi... thế nào, làm bài tốt chứ? – cô Tâm đặt một tập bài lên trên bàn giáo viên

- DẠ TỐT Ạ - cả lớp đồng thanh
- Thế thì tốt, nếu vậy thì ai dưới trung bình thì phải khao cả lớp đi ăn đấy nhé! – cô Tâm cười
- NHẤT TRÍ Ạ - cả lớp đập bàn rầm rộ
- Thưa cô, em phản đối! – thằng Thái, đứa chưa bao giờ lên được 5.25 Toán, không hiểu lý do tại sao vì nó luôn là đứa hay đi giảng đạo, rồi giảng cách sống nhất; với câu cửa miệng “mẹ em dặn là...”. Tánh kì
- Mọi khi em tự tin lắm cơ mà Thái?
- Nhưng mẹ em dạy rồi! Không nên tự tin thái quá ạ. Sau bao lần thất bại em đã rút ra được rất nhiều bài học xương máu cho bản thân! – nó nói xong thì nâng cái gọng kính đang ngả xuống mũi, rất tri thức
- Vậy sao? Thế thì khao cả lớp ăn xong em sẽ rút ra nhiều bài học quý giá hơn về cuộc sống đấy! – cô Tâm xoay thằng đó, rõ khổ, ai biểu bày đặt triết lý làm chi
- HOAN HỒ!
- Thôi, trật tự nào, có việc này quan trọng đây – cô gõ gõ cái thước lên mặt bàn, ra hiệu cả lớp im lặng – Lớp mình cần cử ra mấy bạn tham gia cuộc thi Đại Nghĩa’s got talent
- Ô, em tưởng mọi năm được tự do tham gia mà cô! – một đứa con gái xin phát biểu
- Nhưng năm nay có cả người của đài truyền hình tới quay phim nên thể lệ cuộc thi có chút thay đổi! Mỗi lớp tối đa là 7 người, thế nào, có ai xung phong không?
- KHÔNG Ạ!
- Thế sao tuần trước hô hào kinh lắm cơ mà? – nào cô Tâm xuất hiện một dấu hỏi to đùng, cái lớp này bị làm sao thế?
- Chỉ cho có phong trào thôi cô ơi... lớp mình làm gì có tài năng gì mà phô? Có cái tài năng là cổ vũ nhiệt tình thôi, lên sân khấu cổ vũ cho các lớp khác ạ?
- Nhưng đây là bắt buộc, mỗi lớp phải có ít nhất 1 tiết mục – cô nói – không ai xung phong thì cô chỉ định nhé!
- Em có ý kiến ạ! – cái Phương đứng dậy
- Tốt quá, em muốn tham gia sao? – cô Tâm cười
- Dạ không, em muốn đề cử một bạn tham gia ạ
- Ai?
- Quỳnh An lớp mình... - Phương cười một cách nham hiểm
- Ý kiến hay đấy, An hát hay mà đúng không? AN... - cô gọi tên nó
- Đây... cô gọi mày kia... - Mai Anh lay lay nó dậy
- Dạ... - nó dụi mắt
- Em đồng ý tham gia nhé!
- Vâng ạ... - nó gật gù – Ô... tham gia gì ạ? – nó vừa trả lời xong thì thấy có cái gì không đúng lắm, hoàn hồn lại
- Thì tham gia cuộc thi hằng năm của trường ấy! Phương bảo là em hát hay mà – cô vừa dứt lời thì nó đem nguyên cái ánh mắt hình viên đạn chiếu sang Phương, hình như nhớ biết trước được nên đã cố tình lơ đi
- Em cũng đồng ý với đề cử của Phương! – Trang với Chi lên tiếng
- Ê, chúng mày phản rồi! – nó khóc thầm, từ trước tới giờ vốn đã không thích màu mè nên hầu như những cuộc vui nào cũng không có mặt nó, nhất là lần này còn có cả báo chí nữa, nó sợ...
- Em cũng đồng tình ạ! An hát hay lắm đó cô, nó còn biết cả đàn lã nhã nữa – Mai Anh tèm vào
- Thôi xong rồi, chúng nó tạo phản rồi! Bốn đứa bạn thân của tôi, đúng là lúc hoạn nạn mới biết ai bạn ai thù mà – nó ghen ngào, không nói nên lời

- Thế nào? Em đồng ý chứ? – cô Tâm hỏi nó

- Nếu các bạn đã tin tưởng em như vậy thì em chỉ còn cách là tham gia thôi ạ! Nhưng cô ơi, em có thể có một yêu cầu nho nhỏ được không ạ? – nó nói xong thì bốn đứa kia giật mình, thôi xong thôi rồi... nó trả đũa rồi... Phuong, Trang, Chi và Mai Anh đều ngược nhìn nó với ánh mắt cầu xin: “Tha cho tụi tao đi, biết lỗi rồi, lần này chót đại, không có lần sau đâu”. Nó cũng nhìn mấy đứa rồi nở một nụ cười rất tươi “Muộn rồi em ạ!”

- Cứ nói đi!

- Em muốn Phuong, Trang, Chi và Mai Anh cùng tham gia có được không ạ? Nhiều người thứ nhất sẽ vui hơn, thứ hai là sẽ đóng góp để hoàn thiện cho nhau, tốt hơn là một người

- Nhất trí, vậy em lên lấy phiếu đăng kí rồi ghi tên tiết mục của mấy đứa và nộp cho bên đội nhé!

- Vâng ạ... - nó cười thỏa mãn, rồi thung thăng lên bàn cô lấy giấy đăng kí, cái này gọi là có đi có lại mà!!!!

...

- Mày có bị điên không hả? – bốn người cùng hét

- Điếc tai quá đi, nói nhỏ nhỏ thôi! Đứa nào đầu tiên trước, giờ trách ai? – nó thần nhiên đáp

- Minh mày tham gia là được rồi, kéo tụi tao vào làm chi? Vừa mới thi xong, tưởng được nghỉ ngơi, ai dè lại dính vô vụ này, nản dễ sợ - Phuong bực bội

- Tao cũng thế, ôi sao cái số tôi khổ thế này! – Chi than thở

- Hình như tao đâu có quen mày đâu đúng không? - Trang than vãn

- Cạn lời! – Mai Anh chót một câu rất ngắn gọn

- Thôi lỡ rồi thì tham gia đi, chúng mày đứa nào chẳng có tài lẻ? – nó lên tiếng

- Thôi đi, van xin người, cho con xin hai chữ “bình yên” được không?

- Muộn rồi, giờ thì nghĩ đi, xem chung khảo mình diễn cái gì đây? Làm cái gì đơn giản thôi, bị loại càng sớm càng tốt, đỡ rước việc vào thân – nó nháy mắt

- Cái này thì tao nhất trí này! Hát với nhảy đi, nhanh gọn nhẹ - Phuong đề nghị

- Ok, bài gì đây?

- “Tạm biệt nhé” đi! – Trang nói

- Bài đó hay đấy! Quyết định bài đó nha! Tao ghi vô giấy đăng kí đấy – nó nói

- Đồng ý! Ghi đi – ba đứa còn lại ủng hộ

- Rồi, xong, xuống công đội tao nha, tao nộp xong rồi về - nó xách cặp lên

- Ủ, lẹ lên – bốn đứa cũng đứng dậy đi về

...

- Đây rồi, phòng đội đây rồi, gôm, làm chạy mấy vòng quanh sân trường – nó thở hổn hển, có ai dờ như nó không, ban học sinh thì ở ngay tầng 1 mà chạy lên tới tận tầng 4 rồi lại chạy vòng xuống, rảnh đời mà

- Ấy da... - nó đụng trúng một người ngay khi vừa bước ra khỏi phòng, khiến nó ngã ngửa ra đằng sau, may mà đỡ lấy tay chống kịp, không thì toi rồi

- Ấy chết, có sao không? O... An – người vừa bị đụng trúng đỡ nó dậy

- Huy Anh, anh chưa về sao? – nó phui quần đứng dậy

- Anh định nộp giấy đăng kí Đại Nghĩa’s got talent rồi về đây – Huy Anh chia một mảnh giấy giống của nó ra

- Anh cũng tham gia ạ?

- Ủ, năm nay cuối cấp rồi nên muốn làm chút gì đó để kỉ niệm đó mà

- Lốp anh có những ai tham gia thế? - nó giật lấy cái tờ giấy Huy Anh đang cầm trên tay – Huy? Đạt? Đức??? – nó tròn tròn mắt

- Có gì ngạc nhiên không?
- Thế tiết mục của nhóm anh là gì? – nó tò mò
- Bí mật, nói cho em giờ thì lộ hết, mất hay... - Huy Anh cười bí hiểm
- Không tiết lộ thì thôi, em cũng không hỏi nữa, vậy em về trước nha! Mấy đứa bạn nó đang đợi em – nó nhanh chân chạy trước
- Ủ, tạm biệt em – Huy Anh vẫy tay chào nó

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương Đại Nghĩas Got Talent (3)

Cuối cùng thì cũng thi xong, thế là nó có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Mà công nhận, Huy Anh tài thật, được ảnh giảng bài xong cái nó thông nào luôn, hôm nay là được hết bài, cả câu cuối khó nhất mà nhắm mắt cũng làm được. Lát phải đi hậu tạ mới được (t/g: chắc lại tranh thủ để tán tỉnh trai đẹp đây)

- Đây! – Phương đập vai nó – Đang mơ mộng cái gì thế hả?
- Há? Đâu có gì đâu – nó đang cười cười một mình thì hết hồn
- Thi xong rồi, xả thôi – Mai Anh nằm dài ra bàn
- Chưa đâu mà, quên rồi hơ? Tuần sau nữa là trình diễn Đại Nghĩas's got talent đấy má! – Trang lắc đầu
- Mày nhắc tao mới nhớ! Hồi sao từ nãy tới giờ cứ thấy quên quên cái gì mà nhớ hoài không ra – nó đập bàn rồi đứng dậy
- Đừng ló mày... bình tĩnh, bình tĩnh – Phương sợ sệt
- MÀY.... – nó nghiêng rang
- Xin hai bà, giờ không phải là thời gian để nghĩ ngợi về chuyện đó đâu... - Chi nháy mắt
- Nhất trí!!!- bốn đứa còn lại đồng thanh, rồi cả lũ kéo nhau xuống căng tin. Vâng, chuyện quan tâm nhất là ra chơi hôm nay sẽ ăn gì -.-
- ...
- Mày lên được quăng cao không Chi? – nó vừa hỏi, vừa chia bịch bánh tráng ra giữa
- Không lên được, cho tao đoạn nào trằm thôi – Chi lắc đầu
- Con đây mà lên quăng cao chắc banh nóc trường – Phương cười
- Mà quan tâm nhiều làm gì, làm qua loa cho có thôi! – Mai Anh thở hắt
- Dờ người à? Qua loa gì thì cũng phải tử tế một chút, dù sao cũng là đại diện cho lớp mình... làm vớ va vớ vẩn rồi mang nhục vào thân – nó phản đối
- Thôi đừng cố, có cố gắng thế nào thì cũng không thắng được 10A3 đâu... - một tiếng cười mỉa mai vang lên từ sau lưng chúng nó: lại là cái Minh, hot girl lớp 10A3, đồng đánh, điệu chảy cả mỡ mà đầu óc lại không bình thường
- Ô, xem ai đang nói kia! Có phải là lớp trưởng của 10A3, hót rác... ấy lộn, hot girl của trường mình Trần Hồng Minh đây không nhĩ? – Phương nói móc, đấy, bà bắt đầu giờ tuyệt chiêu rồi đấy
- Mày... mới nói gì? – cái Minh đầu bốc khói
- Chỉ là đang cảm thấy vinh hạnh được diện kiến hót rác... thôi chết... chúng mày xem, tao lẩn rồi, có mỗi cái từ hot girl mà cứ quên – Phương che miệng cười e lệ
- Chắc là do trời phản đối cái danh hão huyền đấy nên không cho phép mày nói đấy Phương ạ! – nó với Phương song kiểm hợp bích

- Chúng mày... cứ nhớ đây... đợi đến hôm dự thi biết tay tao... tụi bay... ĐI... - nhỏ quay lưng bỏ đi, tưởng ra sĩ nhục chúng nó mà ai ngờ bị phản công dữ dội, nó với Phương thì highfive, hai “thánh” đấu khẩu mà hợp bích thì...
- Tức quá mà! – Mai Anh ầm ức
- Minh thắng mà, ầm ức gì? – Chi hỏi
- Tao quyết phải giành quán quân để dẫn mặt tụi nó – Manh hùng hồn tuyên bố
- CÁI GÌ??? – bốn đứa mắt tròn mắt dẹt
- Làm gì mà ngạc nhiên dữ vậy? Cuộc đời tao có thua ai chứ nhất quyết không chịu đội con nhỏ đó lên đầu – Mai Anh bốc lửa
- Rồi xong, bệnh cũ lại tái phát rồi – mấy đứa còn lại lắc đầu, cũng chỉ vì một chai nước mà thế này đây. Chuyện là tuần trước vào giờ ra chơi, chúng nó xuống căng tin, cái Manh thêm C2 nên tạt vào mua mà khôn nổi còn có mỗi một chai, đang hồ hởi vì tụi lượt nhỏ mua đồ thì cái Minh chen hàng, lấy luôn chai C2 đấy. Mai Anh tức nên mắc cho nhỏ 1 trận nhưng ai mà ngờ được, nhỏ nói móc lại là nhỏ xinh nhỏ có quyền, vậy là Manh với Minh không đội trời chung từ đó
- Vậy mà có đứa vừa nói là làm qua loa thôi... thật, con nhỏ đó cũng lợi hại thật, đã kích được tinh thần của Manh sắt thép nhà ta – nó gật gù
- Trước khác, giờ khác... chiều nay tới nhà tao tập... chốt nhé! Tao lên lớp trước đây!!! – nhỏ bực bội bỏ đi
- Ê... này... sao bỏ đi vậy? Mày chưa trả tiền mà! Có nghe không con kia? – nó gọi với rồi chạy theo
- Hai đứa kia, tính quít hả? Đứng lạiiiii... - Trang với Chi chạy theo
- Ô... sao đi hết thế? – Phương bàng hoàng nhìn lại “thành quả” của chúng nó... thôi chết, không mang ví xuống đây rồi! Làm sao đây? Phương sờ sờ vào túi quần thì đứng hình
- Quên mang tiền xuống sao? Cần tôi giúp không? – bỗng dưng đâu xuất hiện một soái ca vậy?
- Lại là anh à? Sao ám tôi hoài thế? – Phương đang tính ngoảnh lại ôm hôn vị cứu tinh thì xụ hăn xuống, lại là cái tên Hải tồ
- Tôi ám cô hồi nào? Không cần giúp chứ gì? Thế tôi đi đây, làm ơn mà còn mắc oán nữa – Hải tính quay lưng bỏ đi
- Ấy ấy... tôi nào có dám nói Hải anh hùng đâu... tôi biết anh là người tốt bụng nhất trên thế gian mà, anh sẽ không bỏ mặc tôi trong khó khăn đúng không? – nhỏ nói mà mắc ối thâm trong lòng
- Nói thế có phải lọt tai không? Đợi đây đi, tôi thanh toán giùm cho... - Hải mát dạ
- Đi đi... bữa khác tôi đãi anh 1 châu – nhỏ gật đầu lia lịa, đợi Hải thanh toán
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Chương Đại Nghĩas Got Talent (4)

- ...
- Long à, chờ em tới nhà bạn được không? – nó hót hả chạy từ trên nhà xuống
- Đi đâu mà vội thế con? – ba nó hỏi
- Dạ, con qua nhà bạn tập văn nghệ ý mà, mau lên đi, em muộn rồi – nó vội vàng
- Đây đây, để anh lấy xe... đợi chút – Long đứng dậy
- Đi nhớ về sớm, tối không phải đợi cơm đâu, ba về muộn – ba nó dặn dò

- Tuân lệnh sếp – nó giờ tay đáng chào cờ
- Thôi đi đi... - ba nó lắc đầu rồi xua xua tay
- ...
- Thánh kiu anh nhen... Về nhanh đi, không khéo lại lỡ việc của ba thì mệt đấy... anh biết ba em mà! – nó tháo cái mũ bảo hiểm ra
- Có chết cũng phải theo quy tắc – nó với Long đồng thanh
- Lát nữa em tự về nhé! Chắc anh không qua đón được – Long xoa đầu nữa
- Anh...đám.xoa...đầu...em...??? – nó nghiêng từng chữ một
- Anh, anh về trước nha... tạm biệt em – Long luống cuống treo cái mũ lên xe rồi vịn ga đi luôn
- Cứ liệu hồn đấy, tối nay về em xử anh sau – nó hậm hực bấm chuông nhà Mai Anh

Kính coong... kính coong...

- Sao tới muộn thế? Đợi này giờ - Mai Anh trách
- Ngủ quên, xin lỗi... sao! Nãy giờ tập tới đâu rồi? – Nó nó thả cái túi xách xuống
- Tập tành gì đâu! Đợi mày tới rồi mới chia được, tại chẳng biết đĩa nào hợp với tông nào... - Phương bóp trán, ngồi “thảo luận” gần nửa tiếng đồng hồ, tiêu mất 2 bịch bánh trắng, 2 hộp bánh và 4 chai nước mà vẫn chưa quyết định được gì
- Thôi, để tao xem xem nào, hát không thôi chứ gì? – nó hỏi
- Hát không sao mà thắng được? Làm cái gì ấn tượng một chút – Mai Anh phản đối
- Rồi rồi... nhất trí nhất trí, dù gì tao cũng không ưa con nhỏ đó, làm cho lớp nó bề mặt một lần cũng được – nó ủng hộ
- Vậy thì mash up đi, đoạn đầu nhẹ nhàng, đoạn sau náo nhiệt lên, bảo lớp tụi mình khuyến mãi thêm chút xui pháo bông nữa là hoàn hảo – đầu nó lóc rạng đồng
- Cụ thể hơn đi... - bốn đứa còn lại cũng gật gù
- Thế này này... – nó phác thảo

.

.

- Tao nghĩ thế này là ổn rồi đấy! Mai duyệt lại một lần nữa là xong! – cả 5 đứa nằm bẹp xuống sàn
- Mấy đứa uống cốc nước cam này cho lại sức, tập từ chiều tới giờ - dì Thiên, giúp việc nhà Mai Anh, bê khay nước lên
- Tụi con cảm ơn dì – chúng nó mỗi đứa một cốc, tu một hơi cạn
- Ở lại ăn cơm rồi hăng về, dì chuẩn bị nhiều món lắm!
- Dạ thôi, để khi khác đi dì, cũng muộn rồi, mấy phút nữa là hết xe buýt rồi ạ! – nó ngó cái đồng hồ
- Đúng rồi ạ, hẹn đi khi khác tụi con cũng phải về thôi, cũng muộn rồi ạ! – Phương, Trang với Chi cúi đầu chào
- Ủ, vậy thôi nấy đứa về đi kéo muộn... - dì Thiên đưa cái khay ra đỡ cốc của tụi nó
- Vâng ạ, con chào dì, tao về trước nha – bốn đứa vẫy chào Mai Anh
- Ủ, về cẩn thận – Mai Anh cũng vẫy lại

...

- Chú ơi... đợi cháu vớiiiii... - nó đuổi theo cái xe buýt – phù... phù... cháu... cảm ơn ạ! – nó thở không ra hơi
- Không có gì, cũng may là cháu chạy kịp, chứ không chú cũng chẳng thấy mày trong kính hậu nữa, ai đòi vọt từ trong ngõ ra – chú lái xe cười

- Vâng ạ.. cháu cảm ơn... - nó thở hắt hắt, chọn một cái ghế rồi ngồi xuống

.

- Cháu chào chú ạ - nó cúi đầu

- Ủ, về cẩn thận nhé! – chú lái xe gạt đầu rồi đẩy cái cần lên, đóng cửa xe lại

- Chết mất, mới như hết cả người... - nó vừa đi, vừa xoay xoay cái cổ - ay da... - ai ngờ đụng trúng người phía trước - Xin lỗi... xin lỗi ạ... - nó xin lỗi rồi rít

- Đi đâu mà về muộn thế em?- trời ơi, lại là thằng trời đánh này, lần nào đi về muộn là cũng đụng mặt nó

- Có việc... tránh ra đi, tôi còn phải về nữa – nó rẽ sang một hướng khác

- Làm gì mà vội thế? – cái tên thần kinh chặn đường nó lại

- Mày có hiểu tiếng người không hả Thành, tao kêu mày tránh ra... - nó bực mình

- Không tránh rồi làm gì được nhau? – hấn kênh mặt

- Bộ lần trước mày gãy cái răng cửa mà vẫn chưa chữa à?

- Chính vì thế nên hôm nay tao phải thay trời hành đạo, đòi lại công bằng cho cái răng của tao, đi chết đi – hấn nói rồi nhào tới

- Bỏ chấp cả họ mày luôn – nó cười khểnh, đúng là yếu mà cứ thích ra gió

Uỳnh... một chưởng đối với thằng này thôi, nó kẹp hai chân vào cổ hấn rồi quật xuống đất

- Nhớ đời đấy! Lần sau mà còn dám chặn đường bà thì đăng ký hộ khẩu dưới âm phủ đi, rõ chưa? – nó phui tay bỏ đi

- Con chó!!! - hấn tức tối

- Vậy thì mày còn thua cả chó đấy, tao khinh... xớ... - nó cười

.

.

.

- Con chào di... - nó cởi giày ra, để lên giá

- Về muộn thế? – Lâm ngó ra từ bếp

- Oa... anh về từ khi nào thế? Em tưởng anh ở Hà Nội mai mới vào? – nó hét lên rồi chạy tới ôm chầm lấy Lâm

- Ui, từ từ, anh vừa mới về, mừng tới mức vậy sao? Phòng trà hủy lịch diễn nên tranh thủ về sớm, ngoài đó lạnh thí mò - Lâm chep lưỡi

- Vậy sao? Có qua hỏi thăm ba mẹ em không?

- Tất nhiên là có rồi, nhiệm vụ cao cả mà em giao tất nhiên là phải hoàn thành rồi! – Lâm cười

- Cảm ơn anh nha... à mà, có gì ăn không? Em hát hò từ chiều tới giờ mà chưa bỏ vào bụng cái gì cả!! – nó nhăn mặt

- Có chứ! Qua đây ăn chung với anh luôn đi, đang tính ăn thì em về! – Lâm kéo nó ngồi vào ghế

- Nè... ăn đi... - Lâm đẩy một cái bát nghi ngút khói qua chỗ nó

- Ái chà chà... cái này là anh làm đúng không?

- Sao biết hay vậy?

- Chuyện, em mà, cái gì chẳng biết, chỉ có anh mới có thể làm được cái mùi đặc trưng thế này thôi – nó để cái khăn lau tay qua một bên, thử một miếng rồi nói

- Chỉ có em mới hiểu anh thôi! Ăn đi kéo nguội, mát ngon...

- Ủi, ngon quá đi... - nó cười híp mắt
- Ủa An, làm sao mà mặt mày xước xác thế kia? – Lâm giật mình
- Có hả? – nó hốt hoảng, giơ cái điện thoại lên soi – Thôi xong tôi rồi, thằng khốn đấy! – nó đập tay xuống bàn
- Thằng khốn? Lại có đứa nào gây sự với em à?
- Còn ai ngoài cái thằng bê đê, biến thái, vô liêm sỉ, sún răng, mắt dầy, dốt nát, ngu xuẩn Thành nữa? – cứ mỗi lần nhắc tới cái tên Thành là nó lại bốc khói
- Chí Thành? Thành nhà gần đây á?
- Chứ còn ai vào đây nữa? Em hận là chưa thể vặn hết răng cửa của thằng đó – nó nghiêng răng
- Hóa ra chính em là người đánh gãy răng của nó hả? Anh thấy nó tốt mà! – Lâm thấy thương giùm đứa em chí cốt của mình, đến khổ...haizzz
- Tốt cái con khi, trên đời này có Chí Thành thì không có Quỳnh An, lần sau mà gặp lại, em đánh què giò nó
- Đánh què giò đứa nào? Con hứa là không đánh nhau rồi cơ mà? – ba nó háng giọng, bước từ cửa vào
- Con chào bố... - Lâm khoanh tay chào
- Ủ, về rồi đó hả? – ba nó cười
- Dạ, bố ăn gì chưa? Để con làm cho bố thêm một phần nữa nhé! – Lâm đề nghị
- Thôi khỏi, bố ăn rồi... AN... - ba nó to giọng
- Dạ??? – nó giật nảy
- Quay mặt ra đây xem nào! Làm gì mà từ nãy tới giờ tránh mặt ba không vậy?
- Đầu có gì đâu ba... con hơi mệt... con lên phòng trước đây... - nó tính chạy lên phòng
- Đứng lại xem nào... - ba kéo nó về phía mình – Trời đất quý thần thiên địa ơi... - ba nó hét hồn
- Làm gì mà ba than trời đất ghê vậy, bộ mặt con dính cái gì ạ? – nó giả vờ ngây thơ
- Mang gương cho nó xem, con làm gì mà mặt nguyên một vết xước to đùng thế hả?
- Gương đây chú – Long đưa cho ba nó cái gương
- Ủa... nó xuất hiện từ trên mặt con từ khi nào vậy ta? Sao con không có cảm giác gì ta? Chắc là do... do... lúc tập văn nghệ đấy ạ! – nó đỏ mồm hôi hột
- Con chắc chứ? – ba nó dò xét
- Chắc chắn ạ! – nó nói như đinh đóng cột
- Chứ không phải là gây sự với đứa hàng xóm đấy chứ? – ba nó tra hỏi
- Tại nó chặn đường con chứ bộ... thôi chết... không... không... không phải ạ... - nó xả giận xong mới biết là mình sa lưới rồi
- Con muốn ba sống sao đây An? Trời ơi! Con có phải là con gái không đấy?
- Ba có muốn kiểm tra không? – nó vặn lại
- Em bớt đi được không An? – Lâm với Long ra hiệu cho nó
- Con... không có lần sau đâu đấy! Không thì đừng có trách, rõ chưa? – ba nó cứng họng
- Daaaa... con biết ba tuyệt nhất mà, ba đi diễn về mệt rồi đúng không? Ba lên phòng nghỉ đi ha! Chúc ba ngủ ngon – nó đẩy lưng ba nó
- Mấy đứa ngủ sớm đi nghe chưa? – ba nó lắc đầu, bó tay
- Vâng ạ!!! – nó, Lâm với Long đồng thanh

- Nhìn thấy gì không? – Lâm kéo nó lại, vén tay áo lên
- Làn da ngăm bánh mật của anh! – nó đáp
- Da gà đang nổi lên đây! Em làm anh hết hồn
- Em có sao đâu? Thấy không? Yên tâm đi, ba không nổi giận em đâu! – nó cười
- Bái phục ... bái phục... - Long chấp tay vái nó
- Còn nhiều chuyện để anh phải phục lắm, giờ thì ăn nốt thôi, đừng có ai nhắc tới cái thằng trời đánh đấy nghe chưa? – nó cảnh cáo rồi chạy tới bàn ăn
- Thằng trời đánh? Ai vậy? – Long thắc mắc
- Thì cái Chí Thành gần nhà mình ý, em thấy thằng nhóc đó dễ thương thì mờ, mà không hiểu sao cái An lại ghét nó tới tận xương tủy nữa – Lâm thờ dãi
- Cái thằng bé tốt mà? À không không... cái thằng đó đáng bị trời đánh... trời đánh... - Long đang tính ủng hộ Lâm thì bị nó lườm cho một cái...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương Tết Đến Rồi (5)

- Chán quá đi!!!!... - nó nằm dài thườn thượt ra bàn ngoài vườn
- Em gái...có muốn đến Paris by night với anh không? - Lâm đặt tay lên vai nó
- Được hả? - nó bật dậy làm Lâm xém chút nữa là ngã ngựa ra đằng sau
- Ủ, cứ nói em là quản lí của anh thì được rồi
- Thế đợi em tí nha, em lên thay quần áo - nó lanh lẹ chạy lên phòng
- Ủ, anh đợi
- .
- Hi... khỏe không? - một chàng thanh niên cười tươi khi Lâm vừa bước vào
- Dạ em khỏe, anh thế nào? - Lâm hỏi lại
- Khỏe như trâu ý! - anh ta nói rồi sẵn khoe chuốt luôn - Tiên nữ nào đây? Girlfriend hử? - anh ta nhìn sang nó
- Đâu có, quản lí của em đây! - Lâm trả lời
- Chào anh - nó cúi đầu
- Rất vui được gặp em - anh ta đáp lễ - Ngồi đợi một chút xíu nhé, sau đây là tiết mục của em rồi đây! - anh ta nói rồi đi ra phía chỉnh sửa âm thanh
- Dạ, anh đi trước - Lâm gật đầu
- Nè, uống đi cho ấm giọng - nó đưa Lâm 1 chai nước
- Cái gì vậy? - Lâm cầm rồi hỏi
- Chanh muối ảm...hôm qua em thấy tập nguyên buổi chiều, chắc giọng bây giờ rất ảm đúng không? - nó lấy lại chai nước
- Sao em biết? Đúng là từ sáng tới giờ đau thật... - Lâm vuốt vuốt cái cổ họng

- Lại còn nốc 1 đồng đá nữa chứ... cứ thế thì bỏ làm ca sĩ đi!
- Nói gì kì vậy...cùng lắm anh uống ít đi là được chứ gì?
- Phải vậy chứ, uống lẹ đi, sắp tới lượt anh rồi kìa - nó đưa chai nước ban nãy nhưng đã được mở nắp cho Lâm
- Cảm ơn em - Lâm nhận lấy rồi tu một hơi
- Xin mời ca sĩ Hoàng Lâm lên sân khấu... - tiếng loa vang lên
- Tối anh rồi kìa... - nó nói
- Cầm giùm anh... - Lâm đưa nó chai nước với chiếc áo khoác vừa cười

Lâm bước lên sân khấu, nhận lấy chiếc mic từ anh quản lí ban bấy, đợi nhạc lên và bắt đầu cất tiếng hát

- Chết vì tiểu đường mất - nó nghe hát mà xuýt xoa, giọng gì mà ngọt hơn cả đường mật thế này!
- .
- .
- Mẹ thương con, xin đợi ngày maiiiii.... - Lâm kết thúc bài hát trong tràng pháo tay của mọi người ở đó
- Tốt lắm, cứ thế phát huy nhé! - một chú cầm mic khen ngợi, nếu nó nhớ không nhầm thì đây là giám đốc trung tâm Thúy Nga, thấy bảo là quý Lâm lắm
- Cảm ơn mọi người - Lâm cúi đầu cảm ơn rồi bước vào cánh gà
- Uống nước đi - nó đưa Lâm chai nước
- Cảm ơn em - Lâm lấy tay áo lau mồ hôi trên trán. Không hiểu sao hôm nay hồi hộp thế, quên cả lời, vậy là phải làm đi làm lại mất 3 lần
- Nghỉ một lúc cho đỡ mệt đi, đợi ba nữa rồi mình đi ăn trưa... tối qua em mới được thắng bạn chi cho quán này ngon mà yên tĩnh lắm
- Nhắc mới nhớ, đói ghê, sáng ăn có chút xiu - Lâm xoa bụng
- Em cũng vậy... - nó đồng tình

...

- An này, con lên sửa soạn rồi đi cùng với ba - ba nó nói
- Đi đâu ạ? - nó đang chơi cờ với ông nội, ngửa cổ lên hỏi
- Tối thăm một người bạn thân của ba. Chú ý, ba với ba Mai Anh là bạn thân từ hồi cấp 2 lận. Sẵn qua chúc Tết gia đình chú ý luôn
- Vậy ạ, đợi con chút xíu, con lên thay đồ - nó đứng dậy nhưng vẫn không quên ra một đòn knock out - CHIẾU TUỐNG, nội thua rồi
- Ô...tại sao...con...con...- ông nội nó bàng hoàng, thế là cái ma trận mà ông tự hào bấy lâu nay bị nó phá tan rồi!
- Ba thua rồi sao? Con giỏi thật đấy An - ba nó cũng bái phục, vì lần nào chơi cờ với ông ba nó cũng thua
- Bà nội chỉ con đấy! Tối nay con muốn ăn thịt nướng, ông phải mua cho đấy - nó tươi tỉnh chạy lên nhà
- Haizzz...lại tốn tiền rồi! Vậy mà ba cứ tưởng tối nay được cháu gái mát xa chứ? - ông nhìn ba nó lắc đầu
- Con gái con mà! Thông minh...thông minh - ba nó hãnh diện
- .
- Ba! Mình đi thôi - nó tung tẩy đi xuống
- Con định mặc bộ này sao? - ba nó giật mình
- Có sao đâu ạ? Bạn thân của ba mà, đâu cần phải điệu đà quá làm gì? Khó chịu lắm - nó nhìn mình, vẫn như mọi khi: quần bó áo phông, chỉ là chưa ra cửa để xỏ đôi giày vào thôi

- Bạn thân cũng phải đang hoảng, lên đây để ba xem xem con có bộ nào nhìn trông tử tế hơn không! - ba nó cứ thế kéo nó lên phòng
- O...
- Đây... mặc cái này thay cho quần bó đi! - ba nó đưa cho nó 1 cái chân váy
- Không...có chết con cũng không mặc đâu
- Mặc vào... - ba nó lườm
- Không là không, ba thích thì ba mặc đi! Biết tính con rồi mà cứ bắt mặc mấy cái này là sao?
- Không mặc đúng không? Cũng được, vậy từ nay về sau anh Long sẽ là tài xế riêng của con
- Ba...ép người quá đáng! Được rồi, thay thì thay... - nó bực mình, cầm cái chân váy rồi vào nhà vệ sinh
- Cứ phải dùng biện pháp mạnh - ba nó lắc đầu: con với chả cái
- Vậy được chưa ba??? - nó hậm hực
- Thế có phải xinh không? Thôi đi mau lên đi, muộn giờ rồi!
- ...
- Ông bạn già...khỏe không? - ba nó ôm chầm lấy một chú ngay khi bước vào nhà
- Dạ con chào bác - nó e lệ cúi đầu, mặc váy rồi thì phải thế thôi
- Đây là... An phải không? Trời ơi... ba con tìm con vất vả lắm đó! Phải công nhận, càng lớn càng xinh đấy - chú đó xoa đầu nó, cười lớn
- Dạ, con cảm ơn - nó cũng cười
- Vào bàn đi, đồ ăn dọn hết lên rồi! Bác gái muốn được gặp con lắm đấy - chú nói
- Vâng ạ - nó gật đầu
- Lên gọi cậu chủ xuống đi - chú quay sang bảo 1 chị đứng gần đó
- Vâng - chị ấy cúi đầu rồi nhanh chóng đi lên lầu
- .
- Cứ tự nhiên như ở nhà nhé! - bác gái cười đôn hậu, rồi đưa cho nó 1 bát súp
- Con cảm ơn cô - nó nhận lấy - Sao tốt với mình thế nhỉ? - nó vừa uống nước, vừa nghĩ
- Nhà mình hôm nay có khách hả mẹ? - ý, cái giọng quen quen - Con chào chú Linh... - người con trai cúi đầu chào ba nó - Em...Chú Linh...đây là...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương Tết Đến Rồi (6)

- Em...Chú Linh...đây là... - người đó bàng hoàng
- Đây là An, con gái chú... - ba nó nói - còn đây là Huy, con trai chú Hoàng
- Con gái? An... là con gái chú? - Huy hốt hoảng
- Phải, sao con ngạc nhiên quá vậy? Hai đứa làm quen đi... - ba nó cười
- Chào anh... trái đất tròn thật... - nó cười trừ, mắt đảo lia lịa, tìm xem có cái lỗ nào để chui xuống không

- Trái đất tròn? Hai đứa quen nhau sao? - mẹ Huy có vẻ mừng ra mặt
- Tụi con học chung trường. Mấy đứa bọn con hay đi chơi chung với nhau! - Huy vừa nói, vừa ngồi xuống ghế
- Tốt quá còn gì! Hồ phụ sinh hồ tử, cha mẹ nó chơi thân, ai ngờ chúng nó cũng thân thiết ha! - ba Huy nói
- Đúng rồi đấy... - ba nó đồng tình
- Nào... nâng ly cho sự quen biết giữa hai nhà nào - ba Huy nói

Cách... - tiếng 5 chiếc ly chạm vào nhau

- Cứ tự nhiên con nhé! - mẹ Huy nhìn nó
- Vâng ạ... - nói xong, nó cúi gầm mặt xuống mà ăn

Cả bữa nó ăn mà không dám nhìn thẳng vào Huy. Chưa bao giờ mà nó cảm thấy sợ sợ khi đối diện với Huy cả, đây là lần đầu tiên. Ôi trời, sao cảm giác nó tội lỗi thế này?

- Con xong rồi ạ! Cả nhà ngon miệng ạ! - nó đứng dậy
- Ăn ít vậy thôi sao? - ba Huy hỏi
- Con no căng bụng rồi ạ! Con xin phép ra ngoài phòng khách ạ - nó cười
- Ủ, ra đó ngồi chơi đi - ba Huy gật đầu
- Con cũng ăm xong rồi! Con lên phòng đây! - Huy cũng đứng dậy - Đi lên phòng anh - và cứ thế là kéo nó đi
- Ê... từ từ đã, mọi người đang nhìn kia - nó ngượng đỏ cả mặt
- Này, ông xem có phải 2 đứa chúng nó có tình ý với nhau không? Hay hai gia đình ta kết thông gia đi - ba Huy hỏi đùa
- Cái đó thì phải xem thẳng Huy với thằng Đức ai là Sơn Tinh cưới được Mị Nương con gái tôi đây - ba nó chạm ly vào ly của ba Huy
- Thế thì phải để cho bọn trẻ tranh đấu rồi! - ba Huy cười
- Nhất trí nhất trí... - ba nó cũng cười

...

- Làm gì mà nhìn em nãy giờ vậy? - nó đỏ mặt
- Nói đi! - Huy mặt đối mặt, mắt đối mắt với nó
- Nói cái gì?
- Đó có phải là sự thật không?
- Cái gì mới được? Nói rõ ra xem nào
- Em là con gái của chú Linh thật hả?
- Bộ anh nghĩ ba em là người thích nói dóc sao?
- Nhưng mà...
- Hay anh thấy em không đủ tư cách để làm con gái ruột của một danh hài nổi tiếng?
- Không phải... chỉ là...
- Chỉ là sao? Rõ là anh coi thường em
- Không có! Anh ngưỡng mộ em còn chẳng hết, coi thường lúc nào!
- Thế tại sao cứ tra hỏi em như tù binh vậy?
- Tại anh bất ngờ quá! Sao từ trước tới giờ em không nói cho mọi người biết về thân thế của em?

- Để làm gì? Anh nghĩ em có thể sống yên ổn một khi sự thật phơi bày à?
- Cũng đúng... nhưng chỉ ít em cũng phải nói với anh chứ?
- Nói với anh để làm gì? Và lại anh cũng có hỏi đâu mà nói?
- Anh...
- Giờ hết thắc mắc chưa? Em giận lắm rồi đấy nhá! Tại anh mà tối nay em nuốt chẳng trôi đồ ăn đấy biết không?
- Tại sao lại tại anh? Em vô lý ... ờ ờ... tại anh! Tất cả là tại anh, được chưa? - Huy định cãi lại thì bị nó chừng mắt
- Bắt đền đi...
- Muốn anh đền gì đây?
- Qua đây, bóp vai cho em... mấy hôm nay ngủ nhiều quá nên bị mỏi người
- Ngủ nhiều? Mỏi người? Em là người kì lạ nhất mà anh từng gặp đấy!
- Thế bây giờ có làm không? Sao con trai tụi anh thích lèo nhèo thế nhỉ?
- Làm làm... chỗ này phải không? - Huy ấn vào một chỗ
- Đúng rồi... chỗ đó, chỗ đó đó... anh có tay nghề đấy! Mai sau không lo thất nghiệp đâu - nó hài lòng
- Cảm ơn lời khen đầy chế giễu của em
- .. - Huy lắc đầu. Biết là chẳng bao giờ đấu khẩu mà thắng được nó cả nên tốt nhất cứ công nhận cho lẹ
- Biết vậy là tốt! Ủa...cái gì đây? - nó cầm tập giấy đặt trước mặt
- À... hợp đồng giữa Văn thị với Bells đó mà - Huy nhìn lướt rồi trả lời
- Bells? Có phải là công ty thời trang nổi tiếng của Pháp không?
- Em biết sao?
- Cái Phuong nó nói cho em biết! Sao hợp đồng này lại ở chỗ anh?
- Haizzz... ba muốn anh tập quản lí Văn thị... nghiên cứu hợp đồng với Bells là bài kiểm tra đầu tiên. Nó làm anh đau đầu mấy bữa nay ... - Huy thờ dãi, lại giương ngời
- Ý của anh thế nào? - nó vẫn xem kĩ từng trang một
- Hình như thời trang của Văn thị phụ thuộc khá nhiều vào Bells...
- Đầu phải là là phụ thuộc, mà là bị chi phối luôn rồi còn gì! - nó khẽ nhún mày
- Ý em là sao?
- Nhìn cái hợp đồng này là biết Bells đang chi phối ngấm chi nhánh thời trang của Văn thị rồi còn gì - nó lại chỗ Huy ngồi - Anh nhìn nhé, quyền lợi của Bells quá nhiều, trong khi tập đoàn của ba anh lại chẳng được gì - nó khoanh tròn vào mấy điều khoản
- Ồ ha... tức là hợp đồng này không thể duy trì được lâu dài... - Huy gật gù
- Tất nhiên rồi! Nếu cứ tiếp tục thế này thì xem chừng 10 năm nữa chi nhánh thời trang của Văn thị sẽ thuộc quyền sở hữu của Bells; và công sức mấy chục năm của ba anh gần như mất trắng
- Thật vậy sao? Nhưng...
- Hai đứa đang tâm sự với nhau gì vậy? Xuống nhà đi, có đồ tráng miệng đấy - mẹ Huy gõ cửa rồi bước vào
- Dạ, tụi con xuống ngay đây ạ - nó gật đầu lia lịa
- Xuống mau nhé! - mẹ Huy nói rồi bước ra

- Vâng ạ - nó gặt đầu
- Biết là bắt buộc phải kí, thế ba muốn anh nghiên cứu làm gì?
- Này! Anh là dốt thật hay giả nai thế hả? Điều đơn giản vậy mà anh cũng nghĩ không ra sao?
- Thật đó! Em biết thì mau nói đi..
- Thì ba anh ngầm muốn anh tìm cách từ chối hợp đồng với Bells đó...
- Từ chối? Từ chối kiểu gì?
- Đơn giản mà! Anh nhìn ra được chỗ bất hợp lí thì phải tìm được cách giải quyết chứ?
- Nhưng cái đó là do em tìm ra mà?
- Em cũng chỉ cho anh rồi còn gì? Còn có mỗi một bước nữa là thành công rồi, tự động nào đi... xuống nhà mau lên đi, người lớn đang chờ đấy! - nó bước xuống nhà
- Thương thì thương cho chót đi lại còn... - Huy lăm bầm

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương Tết Đến Rồi (7)

Phải yêu em nhiều bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu, thì em mới hiểu thấu? – điện thoại nó rung lên

- Alo, ai đấy ạ? - nó nhắc mấy thì thấy số lạ
- Anh Huy nè... - đầu dây bên kia trả lời
- Có gì chưa hiểu thì hỏi mau lên đi... em giải đáp cho
- Anh còn chưa kịp nói gì mà?
- Trời... anh gọi giờ này thì còn chuyện khác nữa đâu? Hỏi mau đi, không em cúp máy đây
- À ừ, chuyện là mấy cái điểm bất hợp lí trong hợp đồng đó, anh vẫn chưa hiểu lắm..
- Rần rần trước mắt vậy mà vẫn không hiểu sao?
- Đương nhiên không hiểu thì mới hỏi lại em chứ?
- Vậy bốn cô nương đành phải khai thông não cho anh rồi... Nghe cho rõ đây, em không nói 2 lần đâu
- Đây đây... em nói đi..
- Thứ nhất: ta chỉ mua có mỗi mẫu thiết kế của Bells, còn lại đều do Văn thị mua tự nguyên liệu, tự gia công và phải tự thuê chỗ bán; vậy mà phải cho họ những 50% giá thành, và lại vẫn có biểu tượng của Bells trên mác. Anh xem có đúng không, khoản 8 điều 2
- Đúng rồi!
- Thứ hai: Bells được chủ động thời gian trong việc giao bản thiết kế. Nên chắc chắn họ sẽ coi thường Văn thị, cho rằng Văn thị phải dựa vào mình nên sẽ thường xuyên giao bản thiết kế muộn so với thời gian đã thỏa thuận, và thậm chí còn ra thêm điều kiện nữa. Thử hỏi ba anh mà xem..
- Còn gì nữa không?
- Thứ ba: Văn thị không được tự ý chỉnh sửa các mẫu thiết kế cũng như số lượng hàng sản xuất ra. Ở đâu có chuyện vô lí như thế?
- Cái này anh có đọc qua...

- Cuối cùng là Văn thị chỉ được phép liên doanh thời trang với mình Bells... họ áp đặt vậy mà ba anh vẫn cắn răng kí hợp đồng được sao?
- Nhưng tình thế bắt buộc mà... làm gì còn lựa chọn nào khác?
- Nếu em bảo có thì sao?
- Là gì? Em nói thử xem nào
- Anh dốt thật hay giả nai vậy?
- Anh...
- Mấu chốt của vấn đề là thời trang của Văn thị chưa tự lực cánh sinh được, với lại các thiết kế của Văn thị không nổi bật và giá thành khá cao nên đương nhiên sẽ không bán được rồi. Nếu bây giờ ba anh chịu bỏ sung nhân lực thì vấn đề được lật ngược rồi!
- Bỏ sung nhân lực? Là sao?
- Em tin là chú tự có cách riêng của mình, không tới lượt anh đâu! Ba anh chỉ muốn anh nghiên cứu thôi mà, có ai mượn anh giải quyết đâu?
- Ờ ha...
- Với lại, nếu như ba anh cũng hết cách thì bỏ đi, đừng ham hố nữa. Ai đời tập đoàn đầu mỏ đi kinh doanh thời trang làm gì? Ngốc, vậy nha... em xong việc rồi, cúp máy đây! Cứ đang định ngủ là lại bị anh làm phiền.
- Ê... khoan khoan... tút tút tút... - nó đập máy rồi
- Ta đang tự hỏi con bé đó hay con mới là con thật sự của ta đó - ba Huy vẫn chưa hết bất ngờ trước lời ban nãy của nó
- Ba nói gì vậy? Con... Văn Huy... con trai ba đây - Huy sôi máu
- An giỏi thật đấy! Con bé nói ba mới nhận ra được nhiều điều. Đúng thật! Chi nhánh thời trang của Văn thị bị Bells chi phối nhiều thật!
- Thế ba tính thế nào? Cứ nhượng bộ thế thôi hả? - Huy uống cốc nước cảm trên tay
- Tất nhiên là không rồi! Có lẽ ba sẽ nhờ An cứu Văn thị ta lần này
- Thật ư?
- Đương nhiên rồi. Ba thấy cách con bé nói rất thuyết phục, ba nghĩ nó có thể là 1 quân sư của Văn thị đấy. Con thử gọi điện nhờ em nó xem nào
- Ba không thấy nó mới nói con té tát sao?
- Mau lên đi..
- Đây đây... - Huy chán nản bấm điện thoại
- .

Phải yêu em ...

- Anh là người hay là đĩa vậy? Biết mấy giờ rồi không? - nó cầm lấy cái điện thoại rồi hét
- Anh...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương Tết Đến Rồi (8)

Phải yêu em ...

- Anh là người hay là địa vậy? Biết mấy giờ rồi không? - nó cầm lấy cái điện thoại rồi hét
- Anh... chỉ là anh muốn nhờ em giúp với bản hợp đồng đó thôi..
- Không. Có phải việc của em đâu? - nó từ chối thẳng thừng
- Lẽ nào em thấy chết lại không cứu?
- Thứ nhất: đây là chuyện của Văn thị nên em không muốn lo chuyện bao đồng. Và thứ hai: em có biết rõ tình hình cụ thể nó ra sao đâu mà giúp anh được? Tự lực cánh sinh đi..
- Vậy nếu như chú ngỏ lời mời con làm quân sư cho Văn thị con có làm không?
- Ba...
- Dạ? Chú... Hoàng... - nó lấp bắp, thôi xong rồi, hình tượng thực nữ của tôi - con không dám đâu ạ...
- Chú thấy con rất có năng lực, chưa tin là con sẽ cứu chi nhánh thời trang của Văn thị một ván trông thua
- Hơ chú ơi... chú nghe lầm rồi... con ban nãy là nói bừa, nói bừa đấy ạ! Chú tìm người khác đi, con không làm được việc này đâu
- Coi như là chú cầu xin con có được không?
- Chưa chừng như vậy mà, con khó xử lắm... - nó tìm đủ mọi cách để từ chối - Dù gì thì Văn thị cũng là một tập đoàn lớn, nếu việc này không thành thì mặt mũi Văn thị còn để đâu đây? Chú bảo con phải làm sao đây?
- Cái này...
- Tốt hơn hết là hai cha con chú tự bàn bạc với nhau đi, rồi họp hội đồng quản trị hay gì đó nữa... để tìm ra cách. Con xin lỗi, con không giúp chú được đâu...
- Thế thôi vậy! Cái này cũng không bắt ép con được. Chú cúp máy đây, xin lỗi vì đã làm phiền con đêm khuya thế này...
- Dạ vâng ạ, con chào chú, chú ngủ ngon ạ - nó tắt máy
- Ba bỏ cuộc luôn sao? Bị An nó thuyết phục ngược lại rồi hả? - Huy trở mắt, bậc thầy về thuyết phục trên thương trường như ba anh mà có ngày lại bại dưới chân một đứa bé mới 16 tuổi
- Tất nhiên là không rồi. Sáng mai con qua nhà chú Linh đón con bé tới nhà mình nhé! - ba Huy nói rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng
- Vậy là sao? Ba bảo không làm phiền em ý nữa cơ mà?
- Cứ tới nhà chú ý đi... ba dám cá với con là con bé nó sẽ theo con tới nhà mình. Nghe lời ba đi! - ba Huy cười
- Vậy là sao? Tại sao nói chuyện với em ý một hồi cái bí bí ầm ầm giống như nó vậy?
- .
- Minh như vậy có hơi quá không ta? Chú ý thành tâm tới vậy cơ mà? - nó tự hỏi - Hay là cứ thử một phen xem nào... nhưng mà nhờ không thành công thì làm sao? Trời ơi... đau đầu quá, thôi kệ nó đi, ngủ cái đã... (t/g: thì ra là ba Huy biết nó sẽ cảm thấy day dứt mà phải đồng ý nên mới nhơn nhơ như vậy. Quả là cao thủ thương trường mà!)
- ...
- Con chào bà ạ... - Huy cúi đầu chào bà nó
- Huy đấy à.. ngồi xuống đây! Tới tìm cái An sao? - bà nó tươi cười
- Dạ vâng ạ... em ý đâu rồi ạ? - Huy gãi đầu
- Coi con kia, làm gì mà vội thế? Nhớ nhau tới vậy sao?
- Đâu có đâu ạ... chỉ là con có chút việc thôi mà
- Đùa với con chút cho vui thôi. Nó đang ngủ ở trên phòng ý, tiện thể gọi nó dậy giúp bà luôn. Bà gọi nãy giờ mà nó chẳng chịu nhúc nhích tí nào - bà nó thờ dãi

- Vậy con xin phép ạ... - Huy đứng dậy
- Phòng thứ hai từ phía cầu thang đi lên nhé! – bà nó cầm cốc trà lên
- Vâng ạ - Huy gật đầu
- .
- Đây rồi... cốc cốc cốc – Huy gõ cửa phòng nó – sao không có động tĩnh nào thế nhỉ? Vào thử xem nào – Huy đứng một lúc mà không thấy có gì, bèn đánh liều mà cửa vào
- Ai đó? Tại sao lại tự tiện vào mở cửa vào phòng con gái thế? – Lâm gắt
- Ủa anh Lâm... anh cũng qua đây hả? – Huy ngạc nhiên
- Huy đó hả! Tối đây lúc nào vậy?
- Em mới tới... tính hỏi An tí chuyện, gõ cửa này giờ mà không thấy hồi đáp
- Nó chưa dậy đâu... để anh vào gọi cho – Lâm mở cửa đi vào
- Để em vào giúp anh... - Huy giúp sức (t/g: sao lố vậy? Gọi nó dậy thôi mà, làm gì mà như sắp ra chiến trận thế?)
- An... ơ... - Lâm với Huy mở cửa ra thì vội quay mặt đi
- Hai người, tại sao vào phòng không gõ cửa? – nó kéo vội cái áo xuống
- Anh... xin lỗi... tại... tại... anh gõ cửa mà không... thấy em...em... - Huy không nói nên lời
- Còn không mau đi ra? Không thấy em đang thay đồ hả? – nó gắt
- Ra ra ra ... anh ra... anh ra... - Lâm với Huy lấp bắp
- Đóng cửa vào khăn trương lên... - nó đỏ mặt tía tai
- Cái này là may mắn hay là hên xui vậy? – Lâm thờ hờn hờn, chợt nhớ lại chuyện sáng hôm trước
- Anh nói gì cơ? – Huy hỏi
- Không có... anh, về phòng trước... em ở đây đợi cái An đi ha – Lâm đi vội về phòng
- Còn đứng ngoài đó thì vào đi! – nó từ trong nói vọng ra
- Anh... vào được không? – Huy hỏi
- Vào đi... - nó nói
- Nói chuyện với anh một tí được không? – Huy ngập ngừng
- Có.. chuyện gì? – nó sắp xếp lại giường
- Thì còn chuyện gì khác nữa đâu?
- Em nói anh này, con trai ý, nói năng rõ ràng, thoát ý ra đi... đừng có kiêu căng nhăng như thế. Nói thật em muốn giúp nhưng cái cách mà anh nói chuyện chẳng lọt tai gì cả
- Cũng đâu phải do anh đâu... - Huy lăm bằm, mặt đỏ bừng khi nhớ tới chuyện ban nãy – ba anh nói muốn em tiếp nhận hợp đồng này
- Là sao?
- Chẳng phải em nói là có kế hoạch rồi còn gì?
- Thì đúng là có... nhưng em sợ lắm... em chẳng có tí kinh nghiệm nào cả
- Vậy thì cứ coi như đây là lần tập nghiệm đầu tiên của em đi
- Hả? Vậy cũng được sao? Thôi thôi, ví dụ như đóng góp ý kiến thì em còn giúp anh được, chứ việc này lớn quá, em nhận không được đâu. Và lại, em cũng không biết tình hình cụ thể nó như thế nào nên không dám nói bừa

- Hóa ra từ trước đến nay em lo nhất việc này sao?
- Đương nhiên rồi!
- Không nói sớm... Qua nhà anh đi, anh nói ba đưa cho em thêm dữ liệu
- Có được không đó?
- Tất nhiên là được rồi, thay đồ nhanh đi, anh đợi dưới nhà nhé!
- Thôi khỏi, nãy vừa thay rồi, quần áo đâu ra mà lấm thề, đợi em đi đổi tất rồi cùng đi, ngồi giường đợi đi
- Ồ... - Huy ngồi xuống
- À mà Huy này, quanh đây có chỗ nào ngon ngon không? Em chưa ăn sáng – nó vừa đi tất vừa hỏi
- Em muốn ăn gì? Hamburger nhé?
- Được đó, đi thôi... đói rồi
- Sao lúc nào cũng kêu đói vậy? Bộ ở bên này mọi người bỏ đói em hả?
- Nếu anh rảnh thì nghĩ kế hoạch đi, đừng đứng đó mà bàn tán lung tung. Kéo mốt tới đây là nội em cầm chổi đuổi anh đi đấy!
- Đi đi đi đi... anh xuống lấy xe, ra mau ha! – Huy chạy đi
- Đúng là thân lừa, lúc nào cũng ư ờ nặng – nó lắc đầu rồi từ từ đi xuống
- ...
- Con chào cô chú ạ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chương Tết Đến Rồi (9)

- Con chào cô chú ạ! – nó cúi đầu thì thấy ba mẹ Huy
- An đó hả? Hai đứa ăn gì chưa? Để cô vào làm đồ ăn sáng cho hai đứa nhé! - mẹ Huy hỏi
- Dạ thôi cô ơi, con với anh Huy ăn sáng rồi ạ - nó từ chối
- Ngồi đi, chú có chuyện muốn nói với con - ba Huy nói
- Dạ - nó ngồi xuống
- Chú muốn hỏi con lại cho chắc chắn: nếu chú giao toàn bộ tài liệu thì con sẽ giúp chú chứ?
- Vậy chú có tin tưởng giao toàn bộ việc lần này cho con không? - nó hỏi ngược lại
- Chú tin - ba Huy khẳng định
- Thế con nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp chú - nó cười
- Được, thỏa thuận thành công, hợp tác vui vẻ - ba Huy chìa tay ra
- Nhất định là vậy rồi ạ - nó bắt tay ba Huy
- Đây là toàn bộ hồ sơ cũng như dữ liệu về hợp tác giữa Văn thị và Bells suốt 5 năm qua, chú giao lại cho con - ba Huy đặt một chồng giấy và sổ sách

các loại lên bàn uống nước

- Con sẽ ... từ từ nghiên cứu - nó nhìn thấy xấp giấy mà hơi choáng - sáng mai con sẽ đưa chú bản kế hoạch cụ thể
 - Cứ từ từ, không vội, ta còn 1 tháng nữa để kí kết với Bells - ba Huy nói
 - Càng nhanh càng tốt mà chú - nó cười
 - Thế thì tốt quá rồi! Huy à, nhiệm vụ của con là phải nhiệt tình giúp đỡ em đấy nhé! - ba Huy quay sang nhìn anh
 - Yes sir... lên phòng anh đi! - Huy ôm chồng sổ sách lên
 - Con xin phép ạ! - nó nói rồi giúp Huy cầm bát đồ
 - Lên đi! - mẹ Huy ân cần - lần đầu em thấy anh như vậy đấy ông xã à - bà quay sang phía ba Huy
 - Lần đầu gì?
 - Sống với nhau 20 năm rồi, lần đầu mới thấy anh tin tưởng tuyệt đối mà giao việc đại sự cho một người trẻ tuổi thế này. Ngay cả Jeans (giám đốc Văn thị), người giúp anh gây dựng Văn thị mà còn chưa một lần đại diện kí kết hợp đồng. Như thế có ưu đãi quá không? Anh không sợ người ta dị nghị sao?
 - mẹ Huy hỏi
 - Vẫn là vợ anh chu đáo - ba Huy lay lay nhẹ cầm vợ mình, tình cảm quá - em không thấy con bé rất có khi chất sao? Jeans rất giỏi nhưng không quyết đoán, trong khi con bé lại rất mạnh mẽ, nói caah nào là chắc câu đó. Anh không muốn để hụt mất một tài năng đâu
 - Em cũng vậy... không hiểu sao nhưng em có cảm tình với cái An ngay từ lần gặp đầu tiên
 - Có muốn rước về làm dâu không?
 - Cũng muốn đấy, nhưng phải xem năng lực của con trai mình thế nào đã... - mẹ Huy cười lớn
 - Nhắc mọi người đừng làm phiền tụi nhỏ nhé! - ba Huy quay sang một chị đứng gần đó
 - Vâng ạ - chị đó cúi đầu
 - Tranh thủ lúc tụi nhỏ đang bận rộn thì mình tận dụng nghỉ ngơi chút đi, lâu lắm mới có vài ngày thánh thoi - ba Huy kéo lấy vai mẹ Huy về phía mình
 - Định dẫn em tới đâu đấy? - mẹ Huy cười
 - Cứ đi đi rồi biết, đảm bảo em sẽ không hối hận đâu bà xã à - ba Huy âu yếm nhìn (t/g: hình như mọi đàn ông đều thích bí hiểm như vậy)
 - ...
 - Coi hết đồng tài liệu với lại lập bảng thống kê cũng phải mất một ngày - nó nhìn đồng tài liệu trên bàn mà thờ dãi
 - Gắng lên, để anh giúp em... đây, em thống kê lại doanh thu 2 năm trở lại đây đi, 3 năm trước để anh làm cho - Huy chia việc
 - Ok... à, Huy này, đưa em mật khẩu của thư mục Bells đi
 - Đây... - Huy đưa nó một mảnh giấy
 - À, cả mấy quyền luật về hợp tác và tuyển nhân viên - nó hỏi
 - Sẽ có ngay trong vòng 5 nốt nhạc, đợi anh một xíu, anh qua thư viện lấy - Huy nói
 - Cảm ơn anh nha - nó cười rồi búi tóc cao, xắn tay áo, bắt đầu làm việc
- Vậy là nó ngồi trên bàn làm việc, Huy ngồi ở sofa, sổ sách rồi thì giấy nằm la liệt xung quanh như ma trận; và hai người việc ai người đó làm, chẳng ai nói một câu gì. Trong phòng giờ chỉ còn tiếng lật trang sách, tiếng gõ phím và ... nhịp tim đập.
- .
- .
- Hừ... không ngờ lại lộng hành, vô phép vô tắc thế này. Vậy mà chú cũng nhân nhượng cho được, gặp phải mình thì chết lâu rồi - nó nghiêng răng ken két khi nhìn lại 3 bản hợp đồng giữa Bells và Văn thị từ hồi đầu hợp tác tới bây giờ
 - Anh cũng không thể tin được là Bells lại bi ỏi tới như vậy. Đây há chẳng phải là tổng tiền sao? Số tiền mỗi năm Văn thị chu cấp cho Bells quá lớn, mà

lợi nhuận thu về quá ít, như năm kia còn bị lỗ nữa – Huy cũng cau mày

- Chết mất... phải nghĩ ra cách dạy cho tên Ben này một bài học mới được – nó vừa nói, vừa đều tay đưa snack vào miệng

- Phải cho hắn một vỏ đầu mới được – Huy đồng tình

- Mà cũng do Văn thị cơ... ai đòi sổ sách lại ghi linh tinh thế này, chẳng có tí logic gì cả. Tưởng là có dữ liệu là có tất cả, ai ngờ phải ngồi thống kê lại, quá tội

- Thì thời trang cũng đâu phải là thế mạnh của Văn thị đâu? Cái này không trách ba anh được

- Thế mà vẫn ham hồ thu phục Bells, mấy người kinh doanh hay hai lời nhỉ?

- Cái đó... - Huy cứng họng – Thôi làm việc tiếp đi...

- Biết rồi mà... ghẹo anh chút thôi...

.

.

.

Cốc...cốc...cốc

- Mời vào – Huy lên tiếng

- Nghi tay một chút đi, mẹ có làm đồ ăn cho hai đứa này – mẹ Huy bung khay thức ăn vào

- Con cảm ơn cô ạ - nó cười rồi lại cúi đầu vào cái máy tính đang tính toán dở

- Mẹ cứ để đó đi, đã nói là đừng làm phiền rồi mà – Huy nhăn mặt

- Cái thằng này... không phải mẹ lo cho con mà lo cho cái An kia, đừng để em nó quá sức nghe chưa, không là ba hỏi tội con đấy!

- Phải không đó? Ba mẹ lạ lắm đấy nhá... ra ngoài đi, con cần yên tĩnh

- Được rồi, được rồi... cô để đồ ăn ở đây nhé, nhớ ăn nha An – mẹ Huy cười hiền hậu

- Con cảm ơn cô – nó gật đầu

- Đúng là thiên vị mà... - Huy nói thầm

- Mẹ nghe thấy hết đấy – mẹ Huy nhăn nhẹ đầu Huy xuống

- Ay da... mẹ này... ra đi mà, con cần phải làm việc – Huy đứng dậy, đẩy lưng mẹ anh ra ngoài

- Từ từ... để mẹ tự đi... đừng lao lực quá nha con – và vẫn không quên nhìn nó dận dò

- Vâng ạ - nó đáp

- Sao số em sướng vậy? Đi đâu cũng được mọi người quan tâm – Huy thắc mắc

- Ăn ở cả đấy! Làm việc tiếp đi, em không đói lắm... đang tính dở chi tiêu dự bị cho kế hoạch, đừng làm phiền em

- Ok sếp! – Huy giờ tay chào cò

- Vớ vẩn, trẻ con, nực cười... - nó lắc đầu

.

.

.

- Cuối cùng cũng xong bản sơ lược – nó vuron vai, ngó sang cái điện thoại rồi sức nhớ ra điều gì – Thôi chết, chưa gọi điện báo với ba... lần này chết là cái chắc, 11 giờ đêm rồi chứ ít gì! – nó bắt đầu lo lắng - Ủa, gì đây? – nó nhìn thấy tin nhắn từ ba nó

“Chú Hoàng nói hết cho ba nghe rồi. Nếu chú đã tin tưởng con như vậy thì đừng làm phụ lòng chú nhé! Đừng có thức khuya quá đấy, khi nào xong thì về. Chìa khóa ba gửi cô chủ rồi đấy! Nhớ, đừng có gây chuyện bên đó đấy! Chúc con thành công!”

- Cái này là khen ngợi hay hăm dọa thế? – nó đọc tin nhắn mà bực bội – Lúc nào cũng nghĩ mình đi đánh nhau không, bực cả mình

- Ai vậy? – Huy hỏi

- Ba em, ba nói là khi nào xong việc thì về, hên quá!

- Làm việc chính nghĩa chứ có phải buôn mả tủy đầu mà ba em cảm đoán... đói chưa?

- Cũng hơi hơi... đồ ăn nguội cả rồi – nó chạm vào đĩa cơm rang mẹ Huy mang lên ban nãy rồi nói – nhưng mà thôi kệ, ăn tạm đi

- Đừng ăn, đau bụng đấy, để anh đem xuống nhà hâm nóng – Huy giặt lại cái thìa nó đang cầm trên tay

- À mà thôi, đừng làm nóng lên nữa, đằng nào em cũng không ăn được – nó nhìn lại đĩa cơm rồi nhăn mặt

- Sao vậy? Giận hả?

- Không có. Tại trong này có tôm, em bị dị ứng với hải sản...

- Vậy sao? Để anh làm cái khác cho em, mỳ gói nhé?

- Cũng được, có cái gì bỏ vào bụng là được rồi – nó gạt đầu rồi lại cúi đầu vào cái máy tính

.

.

- Huy à, đưa em bảng thống kê của anh đi, hình như em tính sai ở đâu rồi thì phải – nó bực mình vì hai bản thống kê bị lệch số – Huyyyy... ơ... - đang bực mình mà gọi mãi không thấy trả lời, nó ngừng đầu lên thì than ôi, ông ngủ mất rồi, co ro trên ghế sofa – Chắc mệt quá! – nó nói rồi lại giương, lấy chăn đắp cho Huy

- Xem nào... đây rồi – nó tìm được bảng thống kê gốc, mừng hơn tìm thấy vàng – biết mà, thiếu mất tháng 5, rồi, hehe.. – nhanh chóng quay trở lại bàn làm việc

- Lần này chỉ có thắng chứ không có hòa – nó khẳng định, nhếch mép cười

.

.

- Phuuuu... Cuối cùng thì cũng xong, mệt quá đi... đã 3 giờ sáng rồi cơ à? Hôm nào cũng thế này chắc gấu trúc kêu bằng bà nội quá! – nó nói rồi ngả lưng ra ghế, chợp mắt

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương Tết Đến Rồi (10)

Sáng hôm sau...

- Thôi chết cha, tại sao lại ngủ quên cơ chứ? Nhưng mà... chần, ai đắp vậy? Chắc là An rồi... - Huy tỉnh dậy thì hốt hoảng. Đứng dậy, nhìn về phía bàn làm việc thì chẳng thấy bóng dáng nó đâu – Chắc là xuống nhà ăn sáng rồi – Huy vào nhà vệ sinh

.

- Mẹ... An đâu rồi ạ? – Huy ngồi xuống bàn

- Con không còn gì khác để hỏi sao? Mới dậy đã nhớ rồi hả? – ba Huy trêu
- Giờ thì con hiểu tại sao hai người lại có thể sống hạnh phúc tới bây giờ rồi đấy! – Huy uống sữa rồi nói – Chuyên gia ức hiếp con trẻ, đừng bí ẩn ẩn như vậy nữa, nói cho con đi, An đâu rồi?
- Con bé về từ sáng rồi – mẹ Huy trả lời
- Về rồi? Về từ lúc nào ạ? Không phải em ý ở nhà mình cả đêm hôm qua sao?
- Sáng nay tầm 6 rưỡi 7 giờ nó xuống rồi nói muốn về nhà nên ba nhờ chú Leans trở về rồi
- Sao không gọi con dậy, con trở về cho?
- Ba cũng nói vậy, nhưng con bé nói để con ngủ nên thôi... Công việc tới đâu rồi? Không gấp trở ngại gì chứ?
- Sắp xong rồi ạ, để lát con có phần của con vào rồi đưa cho ba xem
- Nhanh vậy sao? Mới có 1 ngày – mẹ Huy ngạc nhiên
- Chính xác là 19 giờ, An còn khuyến mãi cho ba thêm bản kế hoạch tổng thể luôn đấy!
- Con nhìn nhìn người của anh quả là không sai phải không bà xã? – ba Huy nhìn mẹ anh
- Ông xã em là số một mà! – mẹ Huy cười
- Gớm quá, hai người ở đây cứ từ từ mà thân mật nhé! Khi nào con có em thì thông báo một tiếng ha! Con lên phòng trước đây! – Huy đặt đĩa lên bàn, lau miệng rồi chạy lẹ lên lầu
- Thằng bé biết điều đấy! – ba Huy gật đầu – Không hổ danh là con trai của Văn Hoàng này
- Cái anh này... vớ vẩn! Ăn lẹ đi!
- ..
- Đây này ba, bản thống kê chi tiết và kế hoạch khách quan – Huy đưa cho ba anh một tập giấy
- Để ba xem nào... - ông nhận lấy rồi giờ từng trang một
- .
- Cái này là hai đứa làm sao? – ba Huy hỏi
- Đương nhiên rồi ạ! Còn ai vào đây nữa đâu, ba nói gì kì vậy
- Thật không thể tin nổi! Ngạc nhiên thấy đấy! Quá xuất sắc... - ba Huy không còn từ nào để khen ngợi
- Con đã nói mà... giờ tin con chưa?
- Bao giờ thì hai con định thực hiện kế hoạch?
- Kế hoạch? Kế hoạch nào ạ?
- Đây chẳng là kế hoạch cái An vừa phác thảo sao?
- Vâng...
- Lập ra kế hoạch thì phải thực hiện chứ? Chẳng nhẽ con chỉ nói suông thôi sao?
- Con tưởng là ba chỉ nói là nghiên cứu thôi mà?
- Không phải là giao toàn bộ việc này cho con sao? Cố gắng lên, đi được nửa đường rồi... ba tin tưởng con mà con trai... - ba Huy vỗ vai anh rồi đi lên nhà
- Thế là sao? Kia ba... ba mới là chủ tịch cơ mà? Ba...
- Thay vì từ chối thì con nên bàn bạc chi tiết với cái An đi!
- Thôi xong rồi! – Huy toát mồ hôi lạnh

...

Phải yêu em nhiều...

- Alo... - nó nhắc máy
- An hả? Em đang ở đâu vậy?
- Ở nhà chứ ở đây? Gọi em có chuyện gì? Bản kế hoạch em lưu trong Desktop ý
- Anh thấy rồi... chỉ có từng này thôi đúng không?
- Tất nhiên là không rồi! Mới có từng đó, làm sao mà xong được, đó mới chỉ là bản sơ lược thôi. Từ đó anh tự phát triển chi tiết đi...
- Không thể được... cái đó anh làm không được đâu... - Huy lắc đầu lia lịa
- Không được cũng phải được... việc của em xong rồi, tự lo đi... Mới chọn mất được có một tí, bực cả mình - nó hậm hực rồi để máy ở chế độ rung
- Vậy là sao? Tường là nhận hết cơ mà? - Huy tự hỏi rồi gọi lại

Tút.. tut...tút

- Tất máy rồi sao? - gọi 5 lần 7 lượt mà không có tín hiệu phản hồi, Huy sốt ruột
- .
- .
- .
- Ủ anh đây..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tết Đến Rồi (11)

- Ủ anh đây..
- An đang làm gì thế ạ? - ra là gọi cho Lâm, chắc là gọi mãi cho nó không được nên Huy phải tìm cứu viện
- Nó đang ngủ trong phòng, có việc gì sao?
- À dạ không, em chỉ hỏi vậy thôi. Tại em gọi mãi không được
- Em biết tính nó rồi còn gì... bị đánh thức thì sẽ hóa thú đấy
- Vâng vâng... cái đó em biết... vậy cảm ơn anh nhé!
- Không có gì. À mà nhân tiện anh có chuyện muốn nói với em
- Chuyện gì ạ?
- Cũng không có gì quá nghiêm trọng. Chỉ là An rất thích công việc lần này và mong muốn hoàn thành nó, nhưng con bé sẽ không xem nhẹ việc học đâu. Thế nên, nếu muốn An toàn tâm toàn ý thì em phải để tâm một chút - Lâm dặn dò
- Quả thật là em quên mất... Em sẽ để ý, cảm ơn anh đã nhắc nhở
- Không có gì, với lại đừng để em ý làm việc quá sức nhé!

- Vâng ạ
- Anh cúp máy đây
- Em chào anh - Huy cúp máy
- Sơ suất thật đấy! Giải quyết cái này trước đã... - Huy nói rồi đi qua phòng ba mình
- ...
- Làm gì mà dai như đĩa thế hả? - nó vừa mới dậy, nhìn điện thoại thì than ôi 12 cuộc gọi nhờ mà còn của ai vào đây nữa? Tên Huy mập chứ ai, thế nên nó gọi điện để trách móc
- Dậy rồi hả? Đợi anh 5 phút, anh qua nhà đón em đi ăn... - nói rồi Huy đập máy luôn
- Ê, Huy... Văn Huy... cứ tới đây đi rồi tôi cho anh biết máy - nó hậm hực đánh răng
- ...
- Ở gần đây có một quán nướng của Hàn khá ngon, mình qua đó ăn được không? - nó vừa yên vị xong thì Huy hỏi
- Không phải đi ăn sáng sao? - nó ngáp ngủ
- Ăn sáng gì giờ này? 12h trưa rồi... đi mau thôi chứ không lát chẳng còn chỗ đâu
- Đi đâu?
- Ra quán nướng chứ đi đâu? Chẳng phải hôm qua vì ở nhà anh mà em bị lỡ mất một bữa thịt nướng còn gì?
- Sao biết hay vậy? Mà thôi kệ, có ăn là được rồi, lẹ lên
- .
- Nè, ăn đi - Huy để vào đĩa nó một con tôm
- Em không ăn đâu, anh ăn trước đi - nó gấp lại vào đĩa Huy
- Chê sao? Hải sản ở đây ngon lắm đấy
- Không phải, em bị dị ứng với hải sản. Quên hở? Em nói với anh rồi mà! Ăn cái này xong là lát anh hốt xác em về đấy
- Anh quên mất. Bị nặng thế sao?
- Bị từ nhỏ rồi... nên tốt nhất là anh ăn đi, em có tay có chân, tự phục vụ được - nó nói rồi uống cạn cốc nước lọc đang cầm trên tay
- À mà An này... - Huy ngáp ngừng
- Đang ăn đó, đừng có bàn tới công việc đấy! - nó cảnh cáo
- Không phải, chỉ là anh đã nhờ ba em hủy vé máy bay và xin nghỉ học cho em rồi
- Để làm gì? Đang yên đang lành, xin nghỉ làm gì?
- Để em có thể an tâm mà thực hiện kế hoạch của mình
- Cái đó...
- Xin lỗi, anh quên mất là tuần sau mình nhập học, hỏi sao em cứ khẳng khẳng từ chối...
- Em..
- Nhưng giờ thì không sao rồi! Em có thể yên tâm mà hoàn thành đứa con tinh thần của mình rồi!
- Cái gì mà đứa con tinh thần chứ? Đã như vậy rồi thì chỉ còn cách tận tâm tận lực mà giúp cha con anh thôi - nó thở dài, lại tự chuốc họa vào thân
- Thay mặt ba, cảm ơn em nhé!
- Không có gì... mà em thấy như vậy này... mình phải sửa chỗ này... chỗ này... tăng số lượng nguyên liệu. À đúng rồi, cần phải tuyển thêm nhân công,

thay đổi chỗ này nữa... anh thấy có được không? - nó ngay lập tức lấy quyển sổ từ trong túi ra, đặt lên bàn rồi nói, viết chi chít vào sổ

- Đang ăn đấy! - Huy mắt tròn mắt dẹt, mới gấu là không nói tới công việc mà?

- Hơ... em quên mất. Ăn đi... ăn đi... - nó lặng lẽ cất quyển sổ đi rồi cười trừ - Đừng nhìn em vậy chứ.. ăn đi, ăn đi...

- Bỏ tay, con gái là thế sao? - Huy nói thầm

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kế Hoạch

- Đừng phụ lòng chú còn nhé! - ba nó ôm nó

- Dạ ... con biết rồi... ba về cẩn thận nha - nó cũng ôm chặt lấy ba mình

- Ủ.. thôi ba đi đây, kéo muộn - ba xoa đầu nó rồi quay sang nhìn Huy - Chú đi nhé!

- Vâng ạ! Chú đi mạnh giỏi, cháu sẽ chăm sóc em cẩn thận

- Nhờ cả vào cháu đấy! Đi thôi! - ba nó nói với Lâm

- Dạ vâng - Lâm gật đầu - Anh về trước nhé! - quay qua nói với nó

- Được rồi mà, cứ như là chia tay ra chiến trận ý... về đi, tới nơi thì alo cho em..

- Nhất định - Lâm nói rồi ngồi lên xe

- Con chào ba - nó vẫy tay chào

- ... - ba nó cũng chào lại

- Minh cũng đi thôi - Huy nói khi thấy ô tô của ba nó đi được một đoạn xa

- Ô... lên xe trước đi, em tới ngay đây - nó gật đầu rồi cũng đi lên xe

Dù gì cũng phải làm việc chung với Huy nhiều và cũng phải tham khảo ý kiến của ba anh, nên Huy đề nghị nó chuyển tới nhà anh ở cho tới khi xong việc. Lúc đầu thì nó không đồng ý, nhưng mẹ Huy đích thân ngỏ lời nên cũng khó mà từ chối được. Đi chơi cùng ba nó nguyên ngày hôm qua, sáng nay máy bay cất cánh sớm, nó tiễn ba 1 đoạn rồi về nhà Huy luôn. Không để phí một phút nào

- Anh đặt vé cho cái Phương bạn em sang đất để hỗ trợ mình nhé! - nó nói mà mắt không rời cái điện thoại

- Để làm gì? Anh không làm được việc đó đâu - Huy phản đối kịch liệt

- Buồn cười thật đấy! Anh vẫn còn ngại khi tiếp xúc với nó hả? - nó buông cái điện thoại xuống

- Không phải... chỉ là...

- Thế là đúng rồi còn gì! Nghe em hỏi này: điểm mạnh của nó là gì?

- Thiết kế trang phục

- Văn thị đang đối đầu với ai?

- Bells

- Về lĩnh vực gì?

- Thời trang

- Vậy có nên mời một người đã từng được 3 huy chương bạc, 1 huy chương vàng về thiết kế trang phục, bằng chứng nhận tốt nghiệp lớp đào tạo thiết kế loại xuất sắc và là 1 nhà thiết kế trẻ tài năng làm cố vấn cho tập đoàn không?

- Nên

- Thế còn không mau đặt vé đi, chần chừ gì nữa. Việc của anh là đặt vé, em muốn muộn nhất là ngày mai Phương phải có mặt ở nhà anh, chuyện còn lại để em lo

- Em đang thuyết phục hay ép buộc anh vậy?

- Cả hai... nói tóm lại, Phương là 1 phần không thể thiếu được trong kế hoạch. Đừng để mấy sự ngại ngùng của anh mà làm hỏng mất đứa con tinh thần của em, liệu hồn đó

- Vâng vâng... tuân lệnh - Huy nghe lời răm rắp. Bấy lâu nay nghe đồn nó quyết đoán, giờ mới được tận mắt chứng kiến! Quả là đòi như cái ... lời đồn mà

...

- Không... nhất định là không... có chết tao cũng không đi đâu - Phương phản đối còn dữ dội hơn Huy về việc nhờ qua Mỹ

- Trời đất ơi, tao nói cả tiếng đồng hồ mà mày vẫn không chịu hiểu sao? - vì thuyết phục nhờ mà này giờ nó nốc cạn 2 cốc nước đây

- Mày không biết là tao không ưa lão đó sao?

- Hời ơi... cái này là vì tập đoàn Văn thị, chứ có phải là vì Huy đâu?

- Sớm muộn gì Văn thị cũng là của hắn thôi

- Hay là mày sợ Hải ghen nên không bay qua đây giúp tao?

- Ai .. ai sợ anh Hải ghen cơ chứ? - nhỏ lấp bắp

- Anh Hải cơ đấy! Ngọt ngào gớm! Thôi đứng rồi, chắc Phương nhà ta sợ anh Hải tỏ của tôi ghen rồi!

- Vớ vẩn... Đừng có ăn nói lung tung kéo có người lại đặc ý

- Thế thì qua đây đi, để chứng tỏ mày không có tình ý gì với anh Hải

- Được rồi! Qua thì qua, ai sợ ai?

- Quyết định thế đi, tao gửi vé cho mày trong mail rồi đấy! Sáng mai 9 giờ máy bay cất cánh nhé! Cúp máy đây!

- Ê... alo... con kia - nó vừa cúp máy thì Phương mới ngộ ra là mình bị mắc mưu - Đáng ghét.. tất cả là tại tên đó! Bực mình...

.

- Xong rồi sao? Bái phục bái phục... - Huy ngưỡng mộ về tài thuyết phục, à không, đánh trúng tim đen người khác

- Dụ mãi mới được, lấy giúp em cốc nữa đi... khô hết cả cổ họng

- Đây - Huy đưa nó cốc nước

- Cảm ơn anh - nó cầm lấy cốc nước rồi tu một hơi cạn

- Xong bước 1 rồi, giờ tới bước 2. Hi vọng là thành công, à mà Huy này, ba anh có bác sĩ riêng không?

- Có... ông mắc bệnh tim nên phải có một bác sĩ riêng, bác ý sống gần đây này!

- Vậy thì tốt rồi, bây giờ anh chờ em tới nơi cung cấp nguyên liệu cho mình đi, em cần phải lấy công thức của chúng

- Ủ, đợi một chút, anh đi lấy xe... - Huy đi trước

...

Chương 67: Kế Hoạch (2)

Cốc...cốc...cốc

- Tụi con vào được không ba? - Huy gõ cửa phòng làm việc của ba anh
- Ủ, hai đứa vào đi - ba anh nói
- Chú ạ - nó cúi đầu
- Có chuyện gì cần thì cứ nói nhé! Chú sẽ giúp đỡ con hết mình
- Thật ạ? - nó như bắt được vàng
- Đương nhiên rồi! Con đang giúp Văn thị mà! Ngồi đi
- Vâng ạ. Chuyện là thế này, chú...
- Đây, có được không? - Huy giật tay nó hỏi nhỏ
- Chưa thử làm sao mà biết được? Để yên đi! - nó gắt
- Việc gì vậy? Cứ nói ra thử xem nào - ba Huy hỏi
- Chú có thể ... cáo bệnh trong thời gian kế hoạch diễn ra được không ạ? - nó ngoảnh lại
- Cáo bệnh? Ý con là sao?
- Nếu để anh Huy lên nắm quyền điều hành thì Bells sẽ không có ý kiến gì về mỗi quyết định của mình
- Cái này cũng có lý! Nhưng cáo bệnh kiểu gì đây?
- Ba khỏi lo. Chẳng phải ba bị bệnh tim sao? - Huy lúc đầu lo là đề nghị của nó không được chấp thuận nhưng thấy phản ứng của ba anh vậy thì có phần yên tâm
- Ý con là... - ba Huy gần như hiểu ra lời nó muốn nói
- Dạ phải... chú có thể lấy lý do bệnh tim tái phát mà nhượng quyền điều hành Văn thị trong 3 tuần
- 3 tuần? Không phải là quá ít để con đối phó với Bells sao?
- 3 tuần là đủ, con dám cá như vậy
- Việc này không có gì khó! Chỉ sợ là...
- Chú có thể yên tâm. Thứ nhất là mọi người trong công ty cũng biết ít nhiều về anh Huy, nên để anh lên thay một thời gian, gọi là giúp chú trong thời gian dưỡng bệnh thôi. Thứ hai: nếu để anh Huy điều hành tập đoàn thì Bells sẽ không dám chèn ép quá đáng đâu! Và lại, Văn thị mà thắng khi anh Huy đang điều hành thì chẳng phải tầm tiếng của chú cũng như Văn thị sẽ nổi hơn sao? Cuối cùng con nghĩ trong thời gian chú dưỡng bệnh ngoài chuyện đối đầu với Bells thì không có gì nghiêm trọng xảy ra đâu! Nếu vượt quá khả năng thì vẫn có thể tham khảo ý kiến của chú - nó giảng giải
- HA HA HA... - chú cười lớn - Tốt lắm! Chú quả là đúng đắn khi đặt niềm tin vào con mà. Cứ quyết định như vậy đi! Chúc chủ tịch tập đoàn Văn thị này xem chừng, Huy à...
- Dạ? - Huy giật mình
- Con phải gánh một thời gian rồi - ba anh nói
- Con nhất định sẽ làm thật tốt!
- Ừm... giờ thì gọi Peter đến giúp ba nhé! Vở kịch này phải thật hoàn hảo mới được - ba Huy nói
- Vâng ạ! - nó và Huy gật đầu rồi đi ra

- Thấy chưa? Không thử làm sao biết được? Ai ngờ lại thành công ngoài sức mong đợi – nó hí hửng
- Thấy rồi! Làm việc với em... anh thật là may mắn đấy! – Huy khoác vai nó
- Câu này để dành đi... 3 tuần nữa rồi nói với Phương – nó lắc đầu
- Còn phải xem xét... - Huy gật gù
- À mà anh này, có khi chắc giờ máy bay của cái Phương cất cánh rồi đấy! – nó chợt nhớ ra
- Được 30 phút rồi. Đúng 10 giờ tối ngày mai Phương sẽ có mặt ở nhà anh. Đúng ý em chưa?
- Đúng thì đúng, nhưng đừng vội mừng, em có việc cho anh làm đây!
- Việc gì? Nói đi, anh sẽ hoàn thành thật tốt
- Đừng nôn nóng, đợi có cả Phương rồi em sẽ nói một thể, đỡ mệt
- Cũng được
- Nói vậy, tức là từ bây giờ cho tới 10 giờ tối ngày mai anh phải tận dụng thời gian mà nghỉ ngơi, thư thái đi. Bắt đầu từ 11 giờ đêm mai sẽ làm việc không ngơi tay đâu
- Cũng đúng, ngày mai phải đi chơi thật đã mới được – Huy đồng tình – An này...
- Có đi chơi đâu thì nhớ mang đồ ăn ngon về đây cho em đấy nhé! – nó dặn dò
- Em không muốn đi cùng anh sao?
- Không phải là không muốn, em vẫn còn một số chỉ tiêu cần phải tính toán lại thật cẩn thận, không thể sai sót, nếu không hậu quả khó lường
- Đã vậy thì thôi, làm thì phải làm cùng nhau mới hiệu quả và nhanh chóng được. Để anh giúp em, sau này đi chơi vẫn chưa muộn mà
- Cảm ơn anh nha! – nó rạng rỡ, thể là không phải cười trong nước mắt khi nhìn ảnh người ta đi chơi và khoe đồ ăn rồi
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Kế Hoạch (3)

- Con chào ba, con chào mẹ - Phương vừa bước chân vào nhà Huy thì ôm chầm lấy ba mẹ anh
- Trời đất ơi, con tôi, càng lớn càng xinh đó nha! Đi đường có mệt không con? – mẹ Huy ân cần
- Dạ không có ạ - Phương lắc đầu
- Ngồi xuống nghỉ ngơi đi, muốn ăn gì thì cứ nói với nhà bếp nhé! – ba Huy nói
- Vâng ạ, muộn rồi, ba mẹ ngủ sớm đi! – Phương gật đầu
- Ừ, mấy đứa ngủ ngon nhé! – ba Huy ôm eo mẹ anh cùng đi lên phòng
- Vâng ạ - nó, Huy và Phương đồng thanh
- Ba mẹ? Mày là con họ từ khi nào thế? – nó ngạc nhiên
- Cũng lâu rồi! – Phương trả lời

- Thân mật gớm, không biết con gái hay con dâu ta? – nó nhìn Huy
- Vớ vẩn... Còn lâu mới cưới – Phương với Huy cùng nhau phản bác
- Làm gì mà đồng tâm hiệp lực thế? Em đùa thôi mà? – nó nhìn Huy – Đừng có nhìn tao bằng ánh mắt tóe lửa đấy! Cháy mắt, tao không đền cho anh Hải được đâu – nó quay sang Phương
- Không nói với mày nữa... dẫn tao lên phòng đi... mệt chết mất
- Ok... Huy này, xách đồ lên phòng giúp Phương nha... em dẫn nó lên trước
- À ừ... cứ lên đi... để đồ đó anh lo cho – Huy gật đầu lia lịa
- .
- Thoải mái quá đi... ngồi máy bay hơn 10 tiếng đồng hồ, ê hết cả mông – Phương nằm dài ra giường
- Tao cho mày 1 tiếng để nghỉ, đúng 11 giờ qua phòng Huy bàn việc
- Cái gì? Mày mới nói gì?
- Bộ điếc sao? Không nói lại lần ba đâu! Tao cho mày 1 tiếng để nghỉ ngơi, đúng 11 giờ, thỉnh chí qua phòng Huy bàn việc – nó nói rồi bỏ sang phòng Huy
- Nó là người hay là quỷ thế? – Phương thờ dài, gặp đúng ác ma rồi
- ...
- Ngày mai vở kịch sẽ bắt đầu đúng không anh? – nó hỏi
- Ủ, ba với bác Peter đã bàn xong về giả bệnh rồi – Huy gật đầu
- Kịch gì? Bệnh nào? – Phương thắc mắc
- ... - nó kể lại cho Phương về chuyện đưa Huy lên làm chủ tịch tạm thời
- Mày cũng gan lắm đấy, dám đưa ra đề nghị như vậy – Phương cười
- Tao mà, chuyện gì chả làm được. Anh làm chủ tịch tạm thời, còn Phương sẽ là giám đốc thiết kế của OP(chi nhánh thời trang của Văn thị)
- Được luôn hả? Giám đốc luôn ta, oai gớm – Phương nói
- Thỉnh thoảng cho mày lên thiên đường mấy hôm – nó cười – ngay sau khi nhậm chức, lấy lý do ra mắt mọi người, em muốn mình phải tung ra được 5 mẫu street style
- 5 mẫu? Bao giờ phải tung ra? – Huy ngạc nhiên
- 3 ngày nữa... - nó trả lời
- Làm sao mà kịp, tới 1 mẫu còn chưa có cơ mà? – Huy hoảng hốt
- Anh lo gì... Phương này, đợt trước mày chả khoe là có bộ sưu tập của mình sao? – nó quay sang nhìn Phương
- Cái đó... mồ hôi xương máu của tao đấy mày – Phương chần chừ
- Thì tao mua lại được chưa? Chia cho mày 20% tiền thu nhập được từ 5 mẫu đấy
- Thật hả? – nghe thấy tiền là mắt nhỏ sáng hơn đèn pha
- Tất nhiên, bây giờ thì gửi mẫu đi gia công, còn mày thì làm bản mẫu. 3 ngày nữa sẽ có buổi ra mắt sản phẩm. Sáng mai, mày tới OP nhậm chức, tao sẽ nhờ Huy nói với giám đốc của OP, điều thêm mấy người nữa giúp mày hoàn thành sản phẩm. Còn Huy, sáng mai ra mắt cổ đông và ban điều hành tập đoàn thì kiếm cho em vài người mẫu nhé! – nó chia việc
- Ok – Huy đồng ý
- Nhất trí – Phương cũng không phản đối – Còn mày?
- Trăm công nghìn việc kia, rảnh thì sẽ qua phụ mày

- Nhưng mai lúc nhậm chức... - Phương ngập ngừng
- Yên tâm đi, ổn thỏa hết rồi, mai tới, giới thiệu xong là bắt tay vào làm việc thôi – nó trấn an
- Làm việc nhanh - gọn - hiệu quả, bái phục – Huy với Phương khen ngợi
- Quá khen, quá khen... - nó nở mũi – Ngủ thôi... mai còn nhiều việc phải làm

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Kế Hoạch (4)

(Phần gạch chân xin hiểu là tiếng Anh)

Tin hot: Chủ tịch tập đoàn Văn thị hùng mạnh mới nằm liệt giường với căn bệnh tim tái phát, để con trai lên giữ chức thay – đây là tiêu điểm bàn luận của mọi người từ sáng tới giờ. Không thì: con trai của chủ tịch tập đoàn Văn thị là ai? Hoặc là: lộ diện “chủ tịch tạm thời” của Văn thị

- Mong mọi người giúp đỡ! – Huy cúi đầu
- Nhìn trông cũng sáng sủa đấy! - mọi người thảo luận - Hi vọng cậu sẽ giúp Văn thị vượt qua cơn giông tố lần này. Chủ tịch chắc shock lắm đấy nên mới lên con đầu tim
- Vâng... chúng ta chỉ còn 3 tuần nữa là tới hạn kí hợp đồng với Bells. Nhưng không thể nhân nhượng mãi được! Ta phải khiến cho họ tâm phục khẩu phục thì thôi – Huy quả quyết
- Bằng cách nào đây?
- Ngày mai sẽ có buổi họp hội đồng quản trị vào lúc 3 giờ chiều... tới lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng và chi tiết hơn – Huy nói
- Được, chúng tôi nhất định sẽ đợi tin của cậu. Đừng làm mọi người thất vọng – ban điều hành công ty nói, rồi đứng dậy ra về
- .
- Chị có thể nghỉ làm trong vòng 3 tuần, cho tới khi ba tôi khỏi bệnh – Huy nói với thư kí của ba mình khi vừa về phòng
- Nhưng còn tiền lương của tôi?
- Không thiếu một đồng so với mọi khi
- Cảm ơn cậu
- À, khoan đã, trước khi nghỉ, phiền chị kiểm giúp tôi 5 người mẫu rồi nói với họ tới OP vào 2 giờ chiều nay nhé
- Vâng – chị thư kí nói rồi ra ngoài
- ...
- Alo, An hả? – Huy gọi điện cho nó
- Có chuyện gì sao?
- Không, chỉ là anh muốn em làm thư kí cho anh
- Thư kí? Cũng được, dù gì liên lạc sẽ đơn giản hơn. Anh cho thư kĩ cũ nghỉ làm một thời gian rồi hả?
- Tất nhiên, như vậy mới kêu em làm thư kí chứ? Với cả, anh cũng không nghĩ là thư kĩ cũ của ba sẽ toàn tâm toàn ý giúp mình đâu
- Cái này em đồng ý! À, người mẫu sao rồi?

- 2 giờ chiều nay sẽ có mặt ở OP để lấy số đo

- Vậy thì tốt, để chiều em qua phụ Phương

- Ủ, vậy đi... anh cần phải xem lại một số tài liệu mật của tập đoàn mới được

- Dạ, em cúp máy đây

...

- Hello, sao rồi? Mọi chuyện suôn sẻ chứ? – nó đặt túi xách lên bàn

- Quá suôn sẻ ấy chứ! Mọi người ở đây tốt thật, ai cũng nhiệt tình cả

- Thế thì tuyệt rồi! Lấy số đo xong chưa?

- Xong cả rồi. Vải cũng xong rồi... giờ chỉ bắt tay vào may thôi

- May nhảm trong 2 ngày có thể hoàn thành không?

- Được! – Phương khẳng định

- Tốt, để tao phụ mày... Ý, sao có mỗi một bộ thế? – nó nhìn trên bàn của Phương có duy nhất 1 tờ mẫu vẽ

- Thì 4 mẫu kia, mỗi phòng nhận một mẫu, tao chỉ giữ lại bộ đồ tâm đắc nhất thôi, đảm bảo tối mai mọi thứ sẽ xong – Phương hí hửng

- Sao tự tin ghê vậy? Hay là có động lực gì rồi?

- Linh tinh... bộ mày không tin tưởng tao sao?

- Tin... tin chứ! Đương nhiên là tin rồi! Giờ nói đi, cần tao phụ giúp gì không?

- Có mày thì tốt rồi, giúp tao chỉnh lại cái cổ áo đi, chưa cân đối cho lắm

- Ok

...

- Thôi chết tôi rồi! Tiêu rồi! – Phương hốt hoảng

- Có chuyện gì vậy? – nó hỏi

- Người mẫu...

- Người mẫu làm sao? – nó giật nảy

- Người mẫu cho cái bộ mà tao với mày làm đó, hồi chiều mới trượt chân, bong gân mắt rồi. Tao mới nhận được tin

- Cái gì? Mày đùa tao à?

- Ai đùa với mày làm gì? Giám đốc điều hành OP vừa gọi điện thông báo cho tao mà

- Sao bây giờ mới nói?

- Thì giám đốc nói là để anh ý thử tìm xem còn ai không rồi thông báo lại, nhưng chẳng tìm được ai

- Bây giờ làm sao? Sáng mai có buổi họp báo mà muộn như thế này, các công ty đóng cửa hết rồi, biết thuê người mẫu ở đâu bây giờ? Đang yên đang lành thì lại ngã... Là sao? Ông trời không muốn giúp mình hả? – nó cuống cuống

Cốc...cốc...cốc

- Anh vào được không? – Huy gõ cửa

- Vào đi – Phương nói

- Sao rồi? Tính đến đâu rồi?

- Tính sao được mà tính, đành phải dời lịch lại thôi chứ biết sao giờ? – nó chán nản

- Thật ra cũng không cần phải đòi lịch đâu – Huy chợt nảy ra ý tưởng
- Ý anh là gì? – nó nheo mày
- Đưa anh xem trang phục được không?
- Đây – Phương cầm ra cho Huy một chiếc váy đuôi cá ngắn màu phấn hồng, đính kèm thêm hạt cườm ở phần eo
- Minh vẫn còn người mẫu mà – Huy lên tiếng
- Là sao? Nói lẹ đi, đừng úp úp mở mở như thế nữa, em không chịu được đâu – nó cộc cằn
- 1 trong 2 em mặc chiếc váy này là được rồi
- Ồ ha... thế mà từ này tới giờ không nghĩ ra. Trời ơi Huy ơi, sao bữa nay anh thông minh đột xuất vậy? Yêu quá đi – nó nhảy cẫng lên và ôm chầm lấy Huy
- Cảm ơn... cảm ơn, thế ai sẽ mặc? Phương này, em...
- Không được. Em không thể mặc, em còn phải diễn thuyết về trang phục của mình nữa. Chỉ còn ... - nói rồi cả Huy và Phương quay sang nhìn nó, con nhỏ đang nhảy tung tung trong phòng vì thoát được nạn
- Nhìn gì? Mặt em có dính gì hả? – nó tò mò
- Không phải... mày vào thử đồ đi
- Không đời nào... mày biết tao chúa ghét mặc váy mà – nó kịch liệt từ chối
- Hết người rồi! Một là mày mặc cái này cứu Văn thị, cứu cả kế hoạch của mày. Hai là mọi thứ đổ sông đổ bể - Phương lấy chính lời hôm trước nó thuyết phục nhỏ ra để dọa
- Cái này... Thôi được, mặc thì mặc, vì đại cục, hi sinh một lần vậy – nó giựt lấy chiếc váy rồi vào nhà vệ sinh
- .
- .
- Thế nào? – nó ngại ngần bước ra từ phòng vệ sinh
- Đẹp quá đi! – Phương khen ngợi
- Cảm ơn – nó ngượng
- Không khen mày, khen cái váy kìa, đúng là Nhật Phương này đã ra tay thì sỏi đá cũng thành cơm mà!
- Cái con nhỏ này, rảnh quá, tự đi khen mình
- Mặc tao... Huy, anh cho ý kiến đi xem nào
- Đẹp đẹp đẹp đẹp đẹp... anh thấy em rất hợp với bộ này đấy! Ăn đứt cô người mẫu ban chiều rồi
- Cảm ơn anh! Cứ quyết thế đi nhé! Kế hoạch vẫn diễn ra như bình thường – nó cười
- Nhất trí! Cùng đồng tâm hiệp lực – 3 người đồng thanh
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Kế Hoạch (5)

Buổi ra mắt 5 mẫu sản phẩm diễn ra thành công ngoài mong đợi, thu được phản hồi rất tốt thì mọi người tham dự. Nhất là mẫu váy mà nó đang mặc, nhìn rất nữ tính, mà không kém phần năng động, đi kèm với đôi giày thể thao trắng, tuyệt phẩm.

- Cảm ơn mọi người đã nhiệt tình ủng hộ sản phẩm mới của Văn thị. 4 ngày nữa, chúng tôi sẽ đưa lô hàng đầu tiên ra ngoài thị trường, mong mọi người ủng hộ! – Huy nói

- Tốt lắm! Đúng là tuổi trẻ tài cao... - mọi người vỗ tay khen ngợi

- Cảm ơn... xin cảm ơn – Huy và Phuong cúi đầu cảm ơn

.

.

- Vui quá đi mất... vượt qua cả dự tính của tao nữa – nó sung sướng không tả được

- Lâu lắm rồi mới có được cảm giác được tán dương như thế này. Mãn nguyện rồi – Phuong sung sướng không kém

- Vừa đẹp, vừa có tài. Văn thị thật may mắn vì có sự giúp đỡ của 2 em đây – Huy nói

- Anh ban nãy cũng rất oai mà... - nó nói

- Cảm ơn em... Tới nay mình tới một cửa hàng Pháp ăn mừng đi. Có vẻ như lâu rồi Phuong chưa được thưởng thức lại hương vị Pháp nhỉ?

- Cũng đúng đấy! Bắt đầu thấy nhớ nhớ - Phuong tán thành

- Quyết luôn đi, tối nay ăn mừng cho thắng lợi đầu tiên của chúng ta – nó cười vui vẻ

...

Đúng như dự đoán. Ngay khi 5 mẫu quần áo cũng như váy trong buổi ra mắt hôm trước được đưa tới các cửa hàng, đã đạt doanh thu cáo ngất ngưỡng. Hiện giờ đang cháy hàng với ưu đãi, mua cả 5 mẫu sẽ được giảm 20%, nên ai cũng phấn khích chờ đợi lô hàng tiếp theo. Chính vì thế nên hàng của Bells bị tụt giá trên thị trường, bán không được chạy. Cái đồ cũng khá hợp lí, đồ của Bells mặc dù rất đẹp nhưng giá quá cao lại cầu kì và chỉ thích hợp với những buổi dạ hội; còn ngay từ ban đầu, nó đánh trúng vào tâm lí của mọi người, thoải mái mà vẫn đẹp, trùng hợp là Phuong cũng vừa hoàn thành bộ sưu tập trang phục đường phố của mình, nên đã không ngại ngần mà đưa nó vào kế hoạch.

- Cháy hàng... cháy hàng... sướng quá đi – nó với Phuong rú ầm ĩ khi nhận được bảng thống kê doanh thu trong 1 tuần vừa rồi

- Chúc mừng mấy đứa! – ba mẹ Huy vui lấy

- Ấy chết, chú... chú chưa khỏe... ra đây làm gì? – nó đỡ vội ba Huy

- Cái con bé này, cứ làm như chú bệnh thật không bằng.

- Đã diễn thì diễn cho chót. Cũng nhờ vậy mà chú được nghỉ ngơi vài ngày – nó cười

- Đã quen với việc lúc nào cũng đầu tắt mặt tối, giờ lại thành thoi ngời đọc sách uống trà, đúng là không quen

- Ba cứ yên tâm đi... có 2 quân sư tài năng như này thì Văn thị không lo đâu – Huy đưa ba anh chén trà

- Cảm ơn con. À, mà Bells không có ý kiến gì chứ?

- Dạ không... thôi chết... hôm nay con có hẹn với giám đốc của Bells – Huy chợt nhớ ra

- Coi con kia, vui quá nên quên mất việc trọng

- Con xin lỗi... nhưng mà giám đốc Bells gặp con để làm gì? Con với họ có chuyện gì đâu mà nói?

- Thì đương nhiên là về việc ta tung sản phẩm ra rồi! – nó nói

- Vậy sao? Họ sẽ không làm khó mình chứ? – Huy hỏi

- Đồ luôn, mình có làm gì sai đâu? – nó chắc như đinh đóng cột

- Huy này, ba thấy tối nay con nên dẫn An theo cùng, dù gì con bé cũng là người đề ra kế hoạch, dễ ứng phó hơn

- Vâng, con cũng nghĩ vậy
- Thế con xin phép lên phòng chuẩn bị... - nó nói
- Ủ, hai đứa lên phòng đi! Phương này, tối nay mẹ con làm lẩu đấy!
- Thật à? Mẹ đúng là tâm lý thật đấy! – Phương cười – Hai người đi vui về nhé!
- Vui với chả về. Lần này phải khiến cho họ cứng họng, mặc ta tung hoành mới được – nó đi thẳng vào phòng
- Làm gì mà quyết tâm ghê thế? – Huy khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Kế Hoạch (6)

- Xin chào - Huy bắt tay một người đàn ông mặc vest lịch sự
- Tôi là Ben, giám đốc điều hành của Bells, rất hân hạnh được gặp mặt - người đàn ông đó cũng bắt tay lại
- Tôi là Huy, chủ tịch tạm thời của Văn thị, còn đây là An, trợ lý chủ tịch - Huy giới thiệu
- Chào cô... mời ngồi - Ben ra hiệu
- Cảm ơn - Huy và nó đáp lễ
- Gọi món đi, cứ tự nhiên nhé! - Ben nói
- Em ăn gì? - Huy hỏi nó
- Gì cũng được
- Vậy, cho tôi 2 phần bít tết và salad thập cẩm. Cảm ơn!
- Ngài dùng gì ạ? - phục vụ quay sang Ben
- Cá hồi xông khói và nộm rong biển - Ben nói
- Xin quý khách đợi trong ít phút! - anh phục vụ nói rồi đi về phía bếp
- Không biết hôm nay ông có chuyện gì chỉ giáo? - Huy hỏi
- Phải chăng là về 5 mẫu sản phẩm mà Văn thị mới tung ra? - nó lên tiếng
- Cô đây quả là hiểu ý người khác - Ben khen ngợi
- Không dám nhận lời khen của ông - nó khách sáo
- Mẫu mẫu đó thật sự rất đẹp và mới lạ - Ben nói
- Cảm ơn ông - nó nói
- Khá lâu rồi lần trang chưa cho ra mắt sản phẩm về đề tài đường phố - Ben nói
- Ông Ben, tính tôi không thích lòng vòng... ông có thể đi thẳng vào vấn đề - nó bắt đầu khó chịu
- Được, vậy tôi sẽ nói thẳng. Liệu có phải là Văn thị đã đi quá giới hạn trong lần ra mắt vừa rồi không?
- Ý ông vượt quá giới hạn là sao?

- Bells vẫn chưa đóng góp ý kiến gì cơ mà? Tại sao đã vội vã tung ra thị trường rồi? Nhờ có sai sót gì thì sao?
- Ông đang lo lắng cho sản phẩm của Văn thị hay là của Bells?
- Cô...
- Hai người bình tĩnh nào! - Huy can ngăn trước khi núi lửa phun trào
- Cô vẫn không cảm thấy Văn thỉnh đang sai sao?
- Tại sao lại sai? Chúng tôi chẳng làm gì phạm lỗi hay phạm pháp cả! Tất cả mọi thứ đều rõ ràng, minh bạch và đúng đắn
- Mọi khi các sản phẩm của Văn thị đều là mẫu của Bells mà?
- Thì sao? Chúng tôi được quyền tự cung tự cấp mà? Mọi khi là do thiết kế của Văn thị chưa tốt, nên mới phải liên kết với Bells các ông. Bây giờ OP, nói rộng hơn là thời trang của Văn thỉnh có thể tự đưa ra mẫu rồi! Có lẽ hợp đồng phải xem xét lại
- Cô dám?
- Có gì mà không dám? Văn thị cho ông 2 lựa chọn: 1 là hợp đồng được điều chỉnh, 2 là tình hữu nghị giữa Bells và Văn thị tới đây chấm dứt
- Các người có thể làm gì?
- Những gì mà ông không thể! - nó quả quyết
- Được, vậy tôi sẽ đợi!
- Cứ tự nhiên... - nó nhún vai - đây chưa phải là điểm dừng đâu
- Nâng ly vì sự hợp tác giữa chúng ta! - Ben cầm ly rượu lên
- Hi vọng ông sẽ có một quyết định sáng suốt - nó và Huy cùng nâng ly
- Mời dùng bữa - Ben nói
- Cảm ơn ông - Huy nói
- ...
- Một con nhãi ranh thì làm được gì! - Ben bực bội
- Anh tính làm sao? - vợ Ben hỏi
- Cứ đợi xem, nói thì giỏi, chắc gì đã làm được? Chỉ sợ tới thời hạn kí hợp đồng, chúng lại phải van xin hợp tác đấy chứ! - Ben cười mỉa
- ...
- Em nghĩ liệu ông ta có bị giao động không? - Huy hỏi
- Một chút... chắc chắn một lão cáo già trong thương trường như ông ta thì sẽ không bị đáng gục hoàn toàn bởi mấy lời nói ban nãy đâu! Ông đang chủ quan mà đợi ta ra đòn đấy!
- Em hay thật! Ra mắt sản phẩm để chứng tỏ mình có thể tự thân vận động
- Chuyện... Quỳnh An này là ai chứ? À mà này, lúc này em có hơi...
- Có sao đâu! Anh có biết nói gì đâu!
- Thật hả? Có thể thông cảm được sao?
- Đáng khen mới đúng!
- Vội lại, lô hàng sau chỉ bằng 2/3 lô đầu thôi nhé!
- Tại sao? Hàng bán rất chạy mà?
- Người ta sẽ mua 2 lần sao? Vả lại, càng ít càng hiếm. Như vậy những chiếc cuối có thể siết giá và sẽ tạo ra 1 làn sóng săn hàng vào những đợt sản

phẩm khác

- Ủm, có lẽ...

- Còn 2 tuần rưỡi nữa đúng không?

- Chính xác là 2 tuần 4 ngày

- Về nhà nhanh đi, em muốn bàn với mọi người chút việc

- 10 phút nữa là tới nhà rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Kế Hoạch (7)

- Mình phải bổ sung thêm người thiết kế cho OP mới được - nó đặt một tờ giấy chi chít chữ lên bàn

- Tìm kiểu gì đây? - Huy thăm mắc

- Tổ chức thi để chọn - nó trả lời

- Nói rõ ra đi - Phương nói

- Sẽ có tất cả 5 vòng: lý thuyết, phối đồ, khéo tay, khâu vá và thiết kế. Cuối cùng, chọn ra 10 người chính thức ngồi vào ghế nhân viên thiết kế của OP - nó vừa nói, vừa chỉ vào từng mục

- 5 vòng cơ à? Hơi nhiều đó... - Huy trầm ngâm

- Đủ chi phí không? - Phương hỏi

- Thừa - nó khẳng định

- Khi nào bắt đầu? - Huy hỏi

- Ngày mai. Thông báo tuyển sinh, mỗi người tham dự phải nộp hồ sơ và 10 đô làm lệ phí. Thời hạn là 3 ngày

- 3 ngày? Có ít quá không? - Huy hốt hoảng

- Không hề! Anh biết tiếng tăm của Văn thị cũng đâu nhỏ. Và lại những người có tài năng và thực sự đam mê thời trang thì sẽ không dễ dàng bỏ phí một cơ hội tốt thế này đâu. Hơn nữa, mình cũng đâu còn nhiều thời gian!

- Quyết vậy đi!

- Ban tổ chức sẽ là Văn thị, giám khảo sẽ bao gồm em, Phương và một vài chuyên gia trong giới

- Đồng ý - Huy và Phương đồng thanh

- Tốt, vậy việc của mọi người như sau. Huy, ngày mai, anh mở một cuộc họp gấp, mời cả đại diện của OP nữa; sau đó phân công người tuyển sinh, nói với OP tìm địa điểm thi

- Ok - Huy ghi lại

- Còn Phương, đây là danh sách 10 chuyên gia, có 4 người Pháp, 5 người Mỹ và 1 người Ý. May mắn là tất cả hiện đang tham gia một hội thảo ở Mỹ nên ngày mai tao với mày cùng đi gặp mặt.

- Được, để tao hẹn lịch. Mới 9 giờ, chắc vẫn kịp - Phương cầm lấy tờ giấy

- Tốt lắm, cứ như vậy mà thực hiện. Cần thêm những gì em sẽ thông báo cụ thể. Giờ ai làm việc người đó đi, em có chút việc

- Ủ

...

- Anh này, 20 phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu - nó vào phòng Huy
- Ủ, anh biết rồi, chuẩn bị xong hết chưa?
- Xong hết rồi, lát nữa cứ bình tĩnh là được
- Nhớ rồi, lần trước ra mắt mọi người có sao đâu
- Vậy thì tuyệt

Phải yêu em nhiều bao nhiêu...

- Ủ, tao đây - nó nghe máy
- 3 người Pháp đấy hóa ra là bạn học cũ của tao, thậm nào thấy tên quen quen
- Vậy sao? Tốt quá rồi!
- Tao hẹn được họ tại Express Cafe lúc 3 giờ chiều nay
- Ok ok, nhấn tao địa chỉ quán đó đi, đúng 3 giờ tao có mặt
- Ủ, đợi tao một xíu - nhỏ cúp máy
- Huy này, lát nữa em có hẹn mất rồi, anh họp một mình nhé! - nó vội vã đặt tài liệu lên bàn
- Hẹn được với mấy chuyên gia rồi sao?
- Hẹn được rồi, 3 người Pháp đó toàn là bạn của Phương hết
- Trùng hợp vậy?
- Em đã bảo mà, nó là bùa hộ mệnh của "con" em mà!
- Biết rồi, biết rồi. Hẹn lúc mấy giờ?
- 3 giờ, em còn có 30 phút nữa thôi. Đi trước nhé!
- Đi cẩn thận đấy!
- Em biết rồi

...

- Xin chào, trời ơi lâu lắm mới gặp, khỏe không? - Phương tươi cười gặp 3 người bạn cũ
- Khỏe re... sao rồi? Đạo này em vẫn sống tốt chứ? - một người anh trai hỏi
- Em vẫn khỏe, dự thảo của mọi người thế nào rồi? Tốt đẹp chứ?
- Tiếc quá, bị cướp mất tay trên rồi, tuột mất một miếng mồi ngon - một người chán nản nói
- Vậy sao? Thế thì em có tin tốt cho mọi người đây!
- Tin gì?
- Đợi xíu, bạn em sắp tới rồi! A kia rồi! Annnn... - nhỏ vẫy nó
- Xin chào! - nó bắt tay với từng người
- Đây là An, bạn của em, trợ lý chủ tịch của Văn thị - nhỏ giới thiệu nó với mọi người
- Trợ lý? Chủ tịch? Văn thị? - mọi người đều ngạc nhiên, trẻ vậy sao?
- Dạ phải, rất vui được gặp mọi người - nó cúi đầu chào

- Sao? Tin tốt mà em muốn nói là gì đây?
- Kia An, việc của mày kìa! - nhò huých tay nó
- Chả là Văn thị, chính xác hơn là chi nhánh thời trang của Văn thị sắp tổ chức một cuộc thi tìm kiếm tài năng. Và chúng tôi rất muốn được mời mọi người tham gia vào thành phần ban giám khảo - nó đưa cho mỗi người một bản kế hoạch
- .
- Um... ý kiến độc đáo đấy! Lần đầu tiên tôi thấy mở cuộc đấu giá để lựa chọn thí sinh đấy! - 3 người đó bàn bạc
- Phải đó! Mọi thứ đều rất chi tiết và cẩn thận
- Nhưng cô An, tôi muốn hỏi, tại sao lại có cả vòng thi lắp ráp và làm đồ ăn siêu mini vậy? Có liên quan gì tới may đo trang phục sao? - một người hỏi
- Thật ra là tôi từng xem một cuộc tuyển chọn bác sĩ ở Nhật, và tôi thấy vòng thi cuối của họ là như vậy. Vòng thi đó muốn nói rằng, tính mạng con người rất quan trọng, nên ta phải cẩn thận và kiên nhẫn. Tôi cũng muốn những thành viên tương lai của Văn thị được như vậy!
- Thì ra là như thế! - cả Phương và mọi người hiểu ra
- Cô nghĩ cuộc thi này sẽ đạt kết quả như mong đợi
- Nếu có các vị đồng lòng - nó cười tươi
- Biết cách thuyết phục đấy! - mọi người hài lòng
- Anh chị đồng ý chứ? - Phương hỏi
- Đương nhiên rồi! Bọn anh cũng muốn được chứng kiến một cách thi độc đáo và mới lạ như thế này!
- Hay quá! Vậy thì xin các vị kí bản hợp đồng này giúp tôi! - nó lấy ra 3 bản hợp đồng được soạn thảo tới hôm qua
- Được, tôi sẽ kí - mọi người nhận lấy
- Còn đây là thù lao của các vị - nó đưa tận tay cho mỗi người một phong bì
- Không cần đâu... coi như lần này vừa giúp đỡ bạn bè, vừa nâng cao kinh nghiệm - 3 người đẩy lại phong bì
- Thật thế sao? - Phương và nó ngạc nhiên
- Không sai!
- Cảm ơn mọi người nhé! Thật sự Văn thị nợ mọi người 1 ân tình đấy!
- Không có gì! Rất vui vì được hợp tác cùng cô!
- Cảm ơn! Cảm ơn rất nhiều! - nó với Phương sung sướng
- ...
- Haizzz... - nó mệt mỏi vứt cái túi xuống ghế
- Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi? - Huy thấy vậy thì lo lắng
- Không có gì! - nó lắc đầu
- Phương, có chuyện gì sao? - Huy quay sang Phương thì cũng thấy nhò thờ dài thườn thượt
- Không.. - nhò cũng lắc đầu
- Rốt cuộc là sao mà cả 2 đưa đều buồn rười rượi thế này? Các chuyên gia không đồng ý sao?
- Không
- Hay họ đòi tiền thù lao lớn?
- Không

- Thế sao? Nói đi
- MỆT - một chữ thôi
- Trời ạ... làm hết hồn - Huy thở phào nhẹ nhõm, diễn sâu thí mò - Rồi sao? Ban giám khảo thế nào rồi?
- Tất cả đều đồng ý và chẳng mất một đồng thù lao nào cả - Phương nói
- Tuyệt quá rồi còn gì! Máy em vát và rồi!
- Không có gì! Chỉ bực mình ông người Ý, biết là giỏi rồi, biết là nổi tiếng rồi! Chảnh dễ sợ... khó tính thí mò - nó bực dọc
- Bình tĩnh, bình tĩnh... dù gì cũng kí được hợp đồng rồi! - Huy cười trừ
- À anh... cuộc họp thế nào? Tìm được địa điểm chưa? Bắt đầu tuyển sinh chưa? - nó hỏi
- Mọi người thấy hứng thú với cuộc thi lần này. Sáng mai sẽ có địa điểm và giấy tuyển sinh sẽ có mặt ở nhiều nơi - Huy trả lời
- Tuyệt. Giờ phải đi tắm cái đầ... sắp chết tới nơi rồi - nó đi về phòng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Kế Hoạch (8)

- Trời đất ơi... cái gì thế này? – nó nhìn thống kê số người tham gia mà mém xỉu
- Tao bắt đầu thấy choáng váng rồi đây! – Phương cũng xây xẩm mặt mày
- Những 2000 người cơ á? 3 ngày... kì lục rồi! – Huy cũng ngạc nhiên
- Thôi, càng nhiều càng tốt! Chúng tớ chúng ta cũng có tiếng đây... vui lên đi – nó nói
- Đành vậy thôi, chứ biết làm sao bây giờ? – Phương nói
- Anh giục bọn họ thống kê rồi gửi số báo danh cũng như địa điểm thi cho thí sinh nhé! Em với Phương lát nữa phải đi gặp hội đồng giám khảo để chốt đề thi cũng như kết quả - nó nói
- Ok. 2 ngày nữa là tổ chức vòng 1 đúng không? – Huy hỏi
- Đúng vậy, mọi thứ phải thật hoàn chỉnh – nó trả lời
- Được, cứ giao cho anh đi
- Vâng – nó gật đầu – Nào... thực hiện thôi... phải dần mặt Bells mới được
- Nhất trí! – 3 người cùng đồng thanh
- ...
- Vòng lý thuyết đã thi xong rồi. Thời gian không có nhiều, nên bắt buộc chiều mai phải có kết quả vòng 1 – nó nhìn qua tập bài
- Chiều mai? – Huy và Phương đều há hốc miệng
- Làm sao mà kịp? 2000 người mà có mỗi 10 vị giám khảo. Chưa kể là còn phải nhập điểm và làm giấy thông báo nữa – Phương nói
- Như vậy thì chỉ ít mỗi người phải chấm những 200 bài. Trong vòng 30 tiếng đồng hồ là không thể - Huy tiếp lời
- Chỉ cần bổ sung thêm người chấm là được mà! Và lại đề thi là trắc nghiệm, mỗi người chỉ cần tích một tờ giấy đáp án gồm có 90 câu, không có gì là nan giải cả - nó phản bác
- Nói chi tiết đi! Cứ mỗi lần này nói ý tưởng gì mới là y như rằng chả ai hiểu cả - Phương phản nản

- Xin lỗi... tao vẫn hay quen trình bày ý tưởng mới theo nháp nên có hơi lộn xộn một tí... - nó xấu hổ - Đây, là thế này, như ở Việt Nam, có phải mỗi kì thi đều phải đọc phách không, như vậy thì sẽ công bằng vì người chấm chẳng biết ai với ai cả. Mình cũng như thế, đọc phách ra... rồi tìm tầm 20 tới 50 nhân viên của OP chấm bài, như vậy thì không sợ bị kêu là không công bằng

- Nhưng ai chịu chấm bài đây? - Huy hỏi

- Ôi dào, tưởng chuyện gì, cứ nói 5 bài sẽ được \$1, anh nghĩ xem, họ chẳng tranh nhau mà làm ấy chứ! - nó cười

- Cái đó mà cũng nghĩ ra được, tài thật. Được, chuyện này cứ giao cho tao đi. Chiều nay tao tới công ty thông báo, đảm bảo với mày, sáng mai sẽ có kết quả, và chiều mai sẽ có điểm chính thức trên website của cuộc thi - Phương nói

- Tốt, giao cả cho mày. Chỉ tiêu của vòng 1 là 1500 người nhé - nó nói

- Ok, cứ tin tao đi - Phương nói

- Cảm ơn mày - nó cười tươi

- Này, còn anh thì sao? Em để anh chỉ làm một chủ tịch hữu danh vô thực thôi sao? - Huy thắc mắc

- Trời ơi... anh đừng nghĩ như vậy mà. Nên nhớ: anh là con át chủ bài của kế hoạch lần này đây! Không có anh, đứa con của em không thể nào được sinh ra hoàn hảo đâu! Em trao thứ quý giá nhất của đời em cho anh rồi đây - nó trấn an

- Con? Thứ quý giá nhất? Hai người... - Phương mở to mắt nhìn - An ơi là An, sao mày đại dốt thế? Tại sao mày có thể trao thứ quý giá nhất cho hắn ta chứ? Mấy tháng rồi? Liệu có bỏ được không? Mày còn cả một con đường dài phía trước, một tương lai sán lạn cơ mà? Tại sao lại tự đâm đầu vào chỗ chết thế? - Phương than vãn

- Ê... mày... mày nói cái gì thế hả? Có bị thần kinh không? Mày... mày nói thế rồi người ta đánh giá tao thế nào? - nó tức sôi máu

- Mày còn chối nữa... Văn Huy... ngay từ đầu tôi đã biết anh không phải là người tử tế gì rồi! Tại sao anh dám lợi dụng đứa bạn ngây thơ của tôi chứ? Anh phải chịu trách nhiệm hết cho những gì mình đã gây ra... nghe rõ chưa? - nhỏ nhún từng chữ một

- Em... bình tĩnh... rốt cuộc là em nói cái gì thế? Anh không hiểu cho lắm!

- Anh không hiểu hay cố tình không hiểu? Nói tóm lại, tôi và An sẽ không mù quáng giúp một kẻ đều cán như anh nữa... mày, đi với tao, về nước... cái thai này không thể giữ lại được - Phương lòi nỏ đi

- Cái gì? Thai? An có thai sao? - mẹ Huy sững sốt chạy vào phòng

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Kế Hoạch (9)

- Không phải đâu ạ... tất cả chỉ là hiểu lầm thôi ạ... con - nó giải thích

- Con... đi xuống nhà với mẹ - không để nó với Huy giải thích, mẹ anh lôi anh xuống dưới nhà gặp ba anh

- Ở kia... mẹ, nghe con giải thích... không phải con - Huy nói

- Im miệng... mẹ có dạy con chối bỏ trách nhiệm như thế không hả? Im ngay đi... - mẹ anh tức tối

.

- Minh... tổ chức đám cưới cho Huy và An ngay đi! - mẹ Huy đẩy anh ngồi xuống ghế rồi nói trong sự ngạc nhiên của cả nó, Huy và Phương

- Cái gì? Đám cưới? Bà xã à... em có phải hơi vội rồi không? - ba Huy cười trù

- Vội gì mà vội. Anh sắp có cháu nội rồi đấy! Còn không mau làm đám cưới, anh tính để cái An bị mọi người đàm tiếu sao?

- Cháu nội... An à... con... con có... - ba Huy lấp bắp

- Không có... con đâu có đâu... cô chú đừng hiểu lầm... con với anh ý có gì với nhau đâu? – nó phản bác
- An à, con không phải sợ đâu... cứ nói ra đi, cô chú nhất định sẽ lấy lại công bằng cho con. Thành Huy nó sẽ phải chịu trách nhiệm cho mọi tội lỗi của nó – mẹ Huy nói
- Cô chú hiểu lầm rồi! Thật sự là con với anh ý không có gì thật mà. Mọi người nghe con giải thích đi! – nó tức tối – Con... không hề có thai. Con hoàn toàn trong trắng, chưa có chuyện gì xảy ra cả. Anh Huy cũng chưa từng, à không phải, không dám đụng vào người con đâu, làm sao mà chuyện đó xảy ra được
- Nhưng mày nói... mày trao thứ quý giá nhất của đời mày cho Huy cơ mà? – Phương thắc mắc
- Đây là thứ quý giá nhất của đời mày, không phải đời tao. Thứ quý giá nhất của đời tao là những kinh nghiệm đầu đời đấy! Đây là công việc đầu tiên, kế hoạch đầu tiên do chính tay tao làm ra, đương nhiên là quý giá rồi. Mọi người nói có phải không? – nó hỏi
- Đúng! Hoàn toàn chính xác – Huy đứng dậy ủng hộ, nín thở từ nãy, giờ mới được nói
- Chỉ là hiểu lầm thôi à! Anh Huy không có làm gì sai cả! Mọi người đừng có nghi oan cho anh ý. Thật sự bây giờ có rất nhiều việc, không thể lo liệu được hết nên con hi vọng sẽ không còn hiểu lầm như thế này được không ạ? – nó mệt mỏi nói
- Cô chú xin lỗi... làm phiền con rồi! – mẹ Huy áy náy
- Không có gì ạ... tất cả là tại cái Phương, không biết rõ đầu đuôi ra sao mà đã làm àm ỉ hết cả lên, làm mọi người hiểu lầm – nó trách móc
- Tao... xin lỗi... lần sau sẽ hỏi han cẩn thận... - Phương hối lỗi
- Thôi được rồi, tất cả chỉ là hiểu lầm... hiểu lầm thôi! – ba Huy cười
- Nhưng mà ba mẹ này, con thấy đề nghị của mẹ cũng có lí đấy! – Huy cười thầm
- Đề nghị nào? Đám cưới á? – ba Huy hỏi
- Con thấy cũng hợp lí mà, không làm đám cưới thì đính hôn cũng được, để khẳng định An là hoa đã có chủ rồi, về sau con cũng đỡ mệt hơn
- Xin người... em bây giờ còn chưa đủ mệt hay sao mà phải giải quyết thêm anh nữa? Anh một là giúp em, hai là đừng làm phiền em, được không? – nó nói
- Người ta không đánh giá cao rồi con trai à! Phải cố gắng nhiều lắm! – ba Huy vỗ vai anh rồi cùng vợ mình đi lên nhà – Máy đưa cứ tiếp tục làm việc đi nhé! Không làm phiền các con nữa
- Dạ vâng ạ! – nó với Phương đồng thanh
- Mày mau tới công ty đi, khẩn trương hoàn thành kết quả vòng 1 đi. Còn riêng anh, phải giao thật nhiều việc để không nói linh tinh nữa mới được! – nó nhảm trong đầu, cố moi ra thật nhiều việc
- Anh... - Huy cứng họng, khổ chưa, đúng là cái mồm cái cái thân mà, mãi không chừa
- Còn đứng đó, không đi mau đi – nó tranh thủ xả giận vụ ban nãy
- Ờ ờ... tao đi trước – Phương chạy lên gác lấy đồ rồi đi tới công ty
- Còn anh... đi theo em, mau lên – nó đi lên phòng mình
- .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kế Hoạch (10)

- Chiều mai có kết quả, báo giúp em với bên OP, tặng cho mỗi người không lọt vào vòng 2 \$10 nhé, coi như là họ không mất gì khi tham gia cuộc thi, và lại, Văn thị của mình cũng không mang tiếng là cướp của – nó đưa cho Huy một tờ giấy chỉ chút những con số

- Được
- Và những ai lọt tiếp vào vòng trong thì nộp thêm \$10 nữa làm lệ phí
- Ok
- Nhưng còn những con số khác là thế nào? – Huy hỏi
- Càng vào sâu em sẽ giải thích từ từ, không thì mọi người sẽ bị rối! Nói chung là mọi người cứ tin em đi, Văn thị sẽ không bị lỗ một xu nào đâu – nó trấn an
- Anh tin em mà. Xong rồi hả? Còn gì nữa không?
- Chưa... anh làm sao thì làm, ngày mai phải thuê cho em được 50 shop quần áo, giá thuê một ngày là \$300/shop, thuê trọn gói luôn. Tìm shop nào ở chỗ hẻm lánh một chút thì họ sẽ không làm khó mình
- Nhiều vậy? Để làm gì?
- Chuẩn bị cho vòng thi thứ 2 chứ làm gì? Ngay sau khi kết quả vòng 1 được thông báo, 2 ngày sau sẽ bắt đầu tiến hành vòng 2
- Được được, cứ giao cho anh đi, sáng mai sẽ có kết quả
- Vậy thì tốt, tin tưởng cả vào anh đấy! Giờ đi đi không kéo muộn
- Vậy anh đi trước
- ...
- Alo, tình hình bên đó thế nào rồi? – nó gọi điện cho Phuong
- Tất cả đều ổn thỏa... có tất cả 40 người đăng kí chấm thi – Phuong báo cáo
- Thấy chưa, tao đã nói rồi mà, tranh nhau làm... tất cả vì miếng cơm manh áo thôi
- Ừ, có gì dặn dò nữa không, tao còn một tập bài đang chấm dở
- Phân phó cho người khác đi, giao toàn bộ việc ráp số phách và thông báo kết quả cho ban điều hành OP đi, họ sẽ tự biết phải làm gì. Việc của mày bây giờ là kiểm giúp tao 50 nhiếp ảnh gia, giá rẻ một chút, tốt nhất là tìm mấy người nghiệp dư. Rồi hẹn họ đúng 8 giờ 3 ngày nữa có mặt tại địa điểm báo sau và gửi tao danh sách
- Được, khi nào thì cần?
- Càng sớm càng tốt, muộn nhất là tối mai
- Ok, tao cúp máy đây!
- Cảm ơn mày
- Không có gì. Bye
- Bye – nó cúp máy – Xong được một phần rồi, soát lại một lần nữa mới được. Nhưng mà như vậy thì quá mất thời gian và tiền bạc rồi, phải nghĩ ra một cách tổ chức nào mà vừa tiện lợi, vừa tiết kiệm hơn mới được – nó trầm ngâm một hồi
- .
- Cái gì? Hủy hết á? – cả Phuong và Huy đồng thanh khi nghe nó thông báo không thuê shop hay nhiếp ảnh gia
- Phải, thay đổi cách thức tổ chức vòng thứ 2 – nó gật đầu
- Cụ thể
- Trước đây em nghĩ là phối đồ thì nên để làm trên manocanh, rồi sau đó chụp ảnh lại và để bạn giám khảo lựa chọn
- Nên em mới bảo anh đi thuê shop
- Đúng vậy. Nhưng lúc sau em nghĩ là làm thế mất quá nhiều tiền bạc và thời gian mà có thể lại không công bằng cho lắm. Chính vì vậy nên phải đổi cách thức, làm thế nào phải vừa nhanh chóng, mà lại vừa tiện lợi cho cả đôi bên

- Vậy có cao kiến gì chưa? – Phương hỏi
- Đương nhiên là phải có thì mới kêu mọi người ngưng làm cách cũ chứ - nó cười thầm – vẫn là phối đồ, nhưng sẽ không làm trên manocanh, mà sẽ vẽ ra
- Là sao? – Phương khó hiểu
- Đây nhé, mày giúp tao kiểm trang phục và phụ kiện. Sau đó mình sẽ thuê một hậu trường thật lớn, mà thật ra cũng chẳng cần thuê vì Văn thị có mà, đỡ được một khoản tiền. Mình sẽ để các linh kiện cũng như mấy trang phục đơn đó lên trên sân khấu. Nhiệm vụ của thí sinh là họ sẽ có 15 phút để tìm ra những trang phục hợp nhau, sau đó chụp ảnh lại. Và cuối cùng về chỗ ngồi của mình, phác họa lại phối trang của mình lên tờ giấy này trong vòng 1 tiếng – nó đưa cho Huy và Phương một tờ giấy gồm mặt trước và mặt sau của một thân hình
- Chụp ảnh? Bằng gì? – Huy hỏi
- Đương nhiên là bằng điện thoại của họ rồi – nó trả lời
- Ày, cái này tao không đồng ý, như vậy thì khác gì tiếp tay cho giặc?
- Có gì mà tiếp tay? Phòng không có wifi, không có sóng, 3G có dùng cũng không đủ thời gian để họ kịp liên lạc với bên ngoài đâu – nó nói
- Vậy thì được. Thế bây giờ phải làm gì? – Phương hỏi
- Mày, tới OP và một số shop khác thuê trang phục, linh kiện – nó chỉ vào Phương, và quay sang nhìn Huy – còn anh, liên hệ để nghiêm phong và canh phòng hội trường Văn thị, sau đó kê đủ bàn ghế cho 1500 thí sinh và đánh dấu số báo danh trên mặt bàn của từng người
- Ok – Huy với Phương đồng
- Biết rồi thì mau đi làm đi – nó giục
- Đây, đi đây
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Kế Hoạch (11)

- Kết quả vòng 1 thế nào rồi? - nó hỏi
- Xong rồi - Phương trả lời
- 2 giờ chiều nay sẽ trả lại lệ phí cho những người trượt, và thu thêm của những người lọt vào vòng trong - Huy tiếp lời
- Thu mỗi người thêm \$10 thôi nhé! - nó dặn - mình thay cách thức tổ chức đỡ tốn kém hơn nên không cần nhiều đâu anh!
- Ủ, lát nữa sẽ thông báo lại
- Cả thời gian và địa điểm của vòng 2 nữa nhé!
- 8h sáng ngày kia đúng không?
- Vâng
- Ok, Phương này, chiều nay qua phụ anh ha
- Cũng được - Phương gật đầu
- Thôi, để em giúp cho, chiều nay mày liên lạc với ban giám khảo đi, hẹn họ lịch chính thức - nó nói
- Ủ, vậy để tao hẹn mấy người họ đi cafe – Phương đồng ý

- Phiên may nhé! Đi thôi anh, tối đó còn phải chuẩn bị một số thứ nữa – nó ra bàn lấy tài liệu, nhét vào cặp rồi giục Huy

- Anh đi trước nhé! – Huy chào nhỏ

- Hai người đi cẩn thận – nhỏ cũng cuốn gói đồ đạc rồi hẹn lịch với mấy vị giám khảo

...

Vậy là các vòng thi lần lượt cứ diễn ra một cách gấp rút, 7 ngày trôi qua nhanh như thổi đưa với 4 vòng thi đầy cam go và ác liệt đối với cả thí sinh lẫn ban tổ chức. Theo như kế hoạch thì 2 ngày nữa sẽ là vòng cuối cùng. Sau 4 vòng thi thì còn lại 15 thí sinh, nhiệm vụ của mỗi người là thiết kế ra 2 bộ trang phục thật đơn giản mà lại toát lên được vẻ quý phái, để làm nên một bộ sưu tập. Sau đó họ sẽ may trang phục của mình và những người mẫu của Văn thị Thuê sẽ mặc chúng lên và catwalk để ra mắt mọi người. Tiếp theo, tất cả các mẫu trang phục sẽ được đem đi đấu giá giữa các thương hiệu thời trang, để dành độc quyền sản xuất. Và 10 thí sinh có số tiền đấu giá cao nhất sẽ được nhận vào làm nhân viên thiết kế của OP. Chính vì vậy nên mọi người đều bận rộn. Thí sinh gấp rút may trang phục, còn ban tổ chức thì khẩn trương lo liệu và hoàn thành chương trình, mọi thứ phải thật hoàn hảo

- Có gì khó khăn thì mọi người cứ lên tiếng nhé! – nó đi động viên tinh thần các thí sinh

- Vâng – mọi người rạng rỡ, xem chừng như ai cũng làm việc hết năng suất, mong sao mình sẽ là nhân viên của tập đoàn Văn thị, nghe oai lắm luôn!

- Vẫn tiến triển tốt chứ? – nó hỏi

- Như thuyền gặp gió vậy, tất cả đều suôn sẻ - Huy rạng rỡ

- Hi vọng sẽ được như vậy tới khi buổi đấu giá tối ngày kia kết thúc – Phuong nói

- Mọi thứ đang ở giai đoạn cuối cùng rồi, đừng lo lắng quá – Huy nhìn nó mà xót: gầy xẹp hẳn đi, mắt toàn quầng thâm và luôn trong tình trạng mệt mỏi

- Cho em một cốc cà phê được không? – nó đề nghị

- Đã ăn uống gì đâu mà uống cà phê nhiều vậy? Từ sáng tới giờ em truyền vào người mấy lít cà phê rồi? – Huy phản đối

- Phải đấy, ăn chả chịu ăn, ngủ cũng chả chịu ngủ, nốc cà phê cho sướng vào rồi có ngày nhập viện nghe chưa – Phuong răn đe

- Được rồi mà, chỉ tại không thèm ăn thôi, mua giúp tao cốc cà phê nhiều kem một chút là được – nó nhăn nhó

- Đừng uống cà phê nữa, đi... tao với mày đi ăn... sáng giờ cũng chưa ăn gì cả, đói quá! – nhỏ kéo nó đi

- Ồ... từ từ đã... anh có đi không? – nó hỏi

- Không, anh ở lại đây trông cho, hai đứa cứ đi ăn đi, mua giúp anh hộp cơm là được rồi! – Huy từ chối

- Vậy đợi em một xíu ha – nó đi cùng Phuong

- Ừ... đi đi – Huy chào nó

...

- Top of Form

Bottom of Form

- Cho tôi một spaghetti và một dưa hấu ép – Phuong gọi món

- Một sandwich gà và cà phê kem, cảm ơn! À đúng rồi, cho tôi một phần cơm sườn mang về nữa nhé! – nó đưa cho người phục vụ cuốn menu

- Hai cô vui lòng đợi một lát – anh phục vụ nói

- Mày có vẻ thích spaghetti nhỉ? – nó uống cốc nước đặt trên bàn

- Ừ... nhưng mà tao vẫn thích mỳ Ý mà ông Hải làm hơn – Phuong trả lời

- Vậy sao? Ông nấu như vậy mà mày cũng khen ngon được hả? – nó ngạc nhiên

- Như vậy là sao? Anh ý nấu ngon mà!

- Ngon? Anh Hải thậm chí còn không phân biệt được đường với muối nữa. Nấu nướng gì

- Đâu có đâu! Ngon thật mà... cái lần đầu tiên tao với anh ý gặp nhau anh nấu cho tao ăn mà, có cả sườn xào chua ngọt nữa. Đây nè! – nhỏ đưa cho nó xem ảnh
- Mà có nhầm không vậy? Cái này là tao làm mà!
- Phải không đó?
- Sáng sớm hôm đấy tao mang đồ ăn tới cho hai người mà! Bị ông lừa trắng trợn rồi bạn ơi! – nó thờ dài
- Chết tiệt, thậm nào hôm trước bảo nấu mà ông giỡn này lên... được lắm Nguyễn Minh Hải... đội đó, về nước tôi sẽ cho anh biết tay – nhỏ nghiêng răng
- Vậy phiền mày chuyển lời giúp là phải sống sót đội tao về nữa nhé! – nó cũng nghiêng răng ken két, đáng sợ thật
- À mà này... giúp tao đặt vé chiều ngày kia nhé, sau khi buổi biểu diễn thời trang kết thúc – Phương nói
- Về sớm vậy? Có chuyện gì sao? – nó hỏi
- Cũng không có gì to tát cả! Chỉ là xong việc thì về thôi! Tao nhớ nhà rồi!
- Không muốn tham gia cuộc đấu giá sao?
- Không, có nhiều tiền đâu mà tham gia cái đó! Vả lại tranh đấu mẩu sản phẩm không phải là phong cách của tao. Hơn nữa tao có thể tự thiết kế mà, tham gia làm gì
- Mày đã nói vậy thì tao cũng không ép! Để tao đặt vé giúp mày
- Cảm ơn nha!
- Không có gì!
- Đồ ăn của hai cô đây ạ! – anh phục vụ đặt lên bàn một đĩa nộm Ý, một đĩa đựng sandwich và 2 cốc nước, 1 dưa hấu ép, một cà phê phủ kem trắng bên trên
- Cảm ơn anh! – nó với Phương nhận lấy đồ ăn
- Chúc hai cô ngon miệng – anh phục vụ nói rồi ra chỗ khác
- Thôi ăn lẹ đi còn về xưởng nữa – nó nói
- Ừ...
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Kế Hoạch (12)

Cuộc biểu diễn thời trang diễn ra rất thành công và buổi đấu giá diễn ra cũng thật căng thẳng và ác liệt. Những mẫu thời gian được mua với giá cao ngất ngưỡng, đến nó cũng chưa từng nghĩ tới. Cao giá nhất là chiếc váy đa năng, một mặt là để đi chơi bình thường, tới khi lật ngược lại và thả đuôi ra thì trở thành một chiếc váy dạ hội tuyệt đẹp; được giám đốc của Fashion mua với giá 4 triệu đô. Quá sức tương tượng. Thấp nhất là bộ tân áo vest được Bells mua với giá 500 000 đô, hơi bẽ mặt chút xíu bởi đó là mẫu sản phẩm duy nhất mà Bells sở hữu được sau buổi đấu giá. Nó sung sướng mà không thể tả nổi. Nói tóm lại, buổi tối hôm nay kết thúc trong nước mắt và nụ cười của tất cả mọi người.

- Em vui quá đi mất! – nó rạng rỡ
- Anh cũng bất ngờ thật! Không ngờ có thể bán với giá cao như vậy! Mà em tính làm gì với số tiền đó? – Huy vừa lái xe, vừa hỏi
- Giúp em thống kê lại số tiền mà mỗi thí sinh nhận được với trang phục của mình và các khoản chi tiêu đi! Sau đó, trích 50% số tiền cho 5 người có doanh thu thấp nhất và hẹn họ trong đợt tuyển chọn lần sau. 10 người còn lại thì cho họ 30% số tiền bán được từ trang phục của mình và hẹn họ 4 ngày nữa tới công ty bắt đầu làm việc – nó nói

- Vẫn còn dư khá nhiều
- Để một nửa đi từ thiện, còn một nửa thì xung vào kho bạc của tập đoàn đi! À không... đem 75% đi từ thiện đi!
- Được, anh sẽ hoàn thành bản thống kê sớm nhất có thể
- Cảm ơn anh!
- ...
- Chết tiệt... đúng là mình đã quá coi thường con nhỏ đó rồi! – Ben tức giận
- Buổi đấu giá không diễn ra suôn sẻ sao? – vợ ông ta hỏi
- Thật là nhục nhã mà! Mang tiếng là hợp tác với Văn thị, vậy mà cuối cùng chỉ lấy được một bộ đồ rẻ tiền nhất!
- Giờ anh tính sao?
- Ngày nữa là tới hạn kí hợp đồng rồi! Phải hành động nhanh chóng, chứ không thì Bells chỉ có nước phá sản! – Ben nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho thư kí – Giúp tôi hẹn chủ tịch và cả trợ lí của anh ta đi ăn tối vào ngày mai!
- Vâng ạ - trợ lí Ben nói
- Phải mời cho bằng được đấy! – Ben dặn dò
- Tôi biết rồi ạ, thưa giám đốc! – đợi thư kí nói xong rồi Ben cúp máy
- ...
- Quả đúng như lời em nói, tổ chức cuộc thi này không những không lỗ mà còn lãi rất cao! – Huy sung sướng đưa cho nó xem tờ giấy thông kê vừa mới làm xong
- Em đã nói là tin em đi mà! – nó vui mừng khi nhìn thấy kết quả
- Đâu, đưa chú xem nào – ba Huy nói
- Dạ đây ạ! – nó đưa cho ba Huy tờ giấy
- Trời ơi! – ba Huy la to làm mọi người giật mình – Các con có chắc số liệu này là chính xác không đấy? – ông không tin vào mắt mình
- Hoàn toàn chuẩn xác ạ! Không sai đâu ba – Huy trả lời
- Đây là ...
- 25% số tiền mà các con kiếm được trong vòng 2 tuần sao? – mẹ Huy cũng bàng hoàng
- Dạ vâng ạ! Xác thực hơn là sau khi đã trừ hết các khoản chi tiêu rồi ạ! – nó gật đầu
- Thiên tài! Thiên tài! Chú thật sự là đã nhờ đúng người rồi! – ba Huy mừng rỡ mà ôm chầm lấy nó
- Dạ không có gì đâu ạ! Chỉ là chút sức mọn thôi ạ! – nó ngại
- Đừng khiêm tốn quá An à! Thật sự con làm cô chú rất ngạc nhiên đó! – mẹ Huy cười phúc hậu
- Anh Huy và Phương cũng đóng góp không nhỏ mà cô chú! – nó nói
- Yên tâm đi, đây là thành quả mà các con nhận được, mấy đứa sẽ không thiệt thòi đâu! – ba Huy cười
- À chú ơi...

Chương 78: Kế Hoạch (13)

- À chú ơi... còn đây là hợp đồng mới giữa ta và Văn thị ạ. Mấy bữa trước lu bu quá con cũng chưa kịp đưa cho chú xem – nó đưa cho ba Huy một bản giống như hôm gặp mặt Ben

- ... – ba Huy nhìn thấy bản hợp đồng mới mà hon bất được vàng: 1. Bells sẽ không phải là công ty thời trang độc quyền liên doanh với Văn thị; 2. Giảm ½ số tiền cung cấp hằng năm và ½ lợi nhuận kiếm được sẽ cho Văn thị vay với lãi suất thấp ; 3. Văn thị sẽ nắm giữ 10% cổ phần của Bells – con có chắc đây sẽ là bản hợp đồng chính thức trong vòng 5 năm tới đây không?

- Chắc chắn ạ! – nó khẳng định như đinh đóng cột

- Tối nay nhất định phải ăn mừng thôi! Bà xã à, hôm nay em đích thân xuống bếp trở vài món đi! – ba Huy vui mà không gì có thể tả nổi

- À... chú ơi... hôm nay thì chưa được đâu ạ! – nó nói

- Tại sao? – mẹ Huy hỏi

- Thư kí giám đốc Bells mới gọi điện mời bọn con đi ăn tối – Huy trả lời

- Để chót hợp đồng đó chú! – nó cười

- Vậy sao? Công việc vẫn quan trọng hơn mà! Không sao đâu! Tối nay hai đứa cứ đi giải quyết nốt việc đi. Liên hoan để bữa khác! – ba Huy nói

- Vâng ạ! Vậy con xin phép đi chuẩn bị ạ! – nó nói

- Ủ, lên đi – mẹ Huy gạt đầu

- Suyt nữa thì bỏ phí một nhân tài rồi! – ba Huy chép miệng

- Anh phải hậu đãi con bé đấy! – mẹ Huy nhắc nhở

- Nhất định rồi!

...

- Xin chào! Rất vui được gặp lại ông – Huy bắt tay Ben

- Xin chào! – Ben chào nó và Huy – Mời ngồi

- Hôm nay ông hẹn chúng tôi tới đây chắc là đã suy nghĩ lại về bản hợp đồng đúng không? – nó hỏi

- Cô An đây quả là hiểu ý tôi đấy! Nhưng mà liệu chúng ta có thể bàn bạc lại một chút không?

- Không! Một là đồng ý! Hai là thôi, Văn thị xin lỗi, không thể tiếp tục hợp tác với ông nữa rồi! – nó từ chối

- Tại sao chứ? Cô không thấy hợp đồng này thật sự là quá bất công sao?

- Không hề! Cái này là có lợi cho đôi bên!

- Có lợi cho đôi bên? Cô có nhầm không đấy? – Ben trố mắt

- Ông thông minh như vậy, mà không nhận ra là tôi đang cố giúp ông sao? Thật đáng thất vọng – nó hỏi

- Giúp tôi? Giúp là giúp thế nào?

- Vậy có cần tôi giải thích rõ ràng cho ông hiểu không? – nó hỏi

- Vậy làm phiền cô, nói rõ giúp tôi

- Thứ nhất

, chẳng phải là Bells đang phải gánh một món nợ rất lớn sao? Như vậy hợp tác với Văn thị, tức là Bells có người chống lưng rồi, ông có phải là bớt đi một phần gánh nặng không? Thứ hai: nếu có chuyện gì xảy ra thì Bells cũng không thể phá sản được, bởi vì 10% cổ phần vẫn nằm trong tay Văn thị cơ mà, lo gì không có người giúp ông nâng đỡ công ty? Thứ ba: nếu Văn thị chỉ hợp tác với mình Bells thì không những Văn thị, mà ngay cả Bells các ông cũng không thể phát triển được vì tất cả những gì chúng ta biết với nhau chỉ là “Ếch ngồi đáy giếng” mà thôi. Và cuối cùng... – nó giải thích

- Và cuối cùng, lợi nhuận mà Bells cho Văn thị vay tuy với lãi suất thấp như một cách giữ tiền giúp các ông vậy! Phòng khi có chuyện gì bất trắc hoặc là nợ không đủ trả thì Văn thị có thể gánh giùm Bells một phần – Huy tiếp lời

- Có thật đây là suy nghĩ của hai người không? – Ben nghi ngờ

- Ông có quyền không tin. Nhưng tôi nói ông hay, Bells là sự nghiệp cả đời của ông, lẽ nào ông muốn mất trắng, chỉ vì một phút nông cạn? – nó hỏi

- Cô... được... coi như là lần này ta thua cô... bản hợp đồng này, Bells chấp thuận – Ben nói

- Phải vậy chứ! Hợp tác vui vẻ - nó chủ động nâng ly

- Hợp tác vui vẻ... Cách... – ba chiếc ly chạm vào nhau

...

- Chỉ còn đợi nốt ngày mai thôi là em có thể trở về nước rồi! Một quá đi! – nó nằm sải lai ra giường Huy

- Mấy tuần này vất vả cho em rồi!

- Có sao đâu! Em mới là người phải cảm ơn anh, cho em cơ hội được thử sức – nó cười

- Về phòng nghỉ sớm đi... xong việc rồi!

- Chưa xong đâu! Em còn phải soạn thảo lại hợp đồng và phải nghĩ cách để mai đích thân ba anh tới tham dự buổi kí kết hợp đồng này sao cho hợp lí nữa

- Để anh làm cho! Cả tuần nay em ngủ ngày có vài ba tiếng, chịu sao nổi?

- Tốt nhất là để em làm, tự tay hoàn thành thì sẽ vui hơn! Anh ngủ trước đi, ngày mai nhất định phải thật sáng sủa đấy! – nó nói rồi chạy về phòng

- Định tự tử ngầm sao? – Huy nhìn đồng hồ chỉ 12 rưỡi đêm rồi lắc đầu

...

Buổi kí hợp đồng diễn ra đúng như mong đợi. Nó đứng ngoài theo dõi mà lòng vui khôn tả, nếu không có người là sẽ nhảy cẫng lên cho mà xem.

- Hợp tác vui vẻ! – ba Huy và Ben bắt tay nhau

- Lát nữa chúng ta sẽ đi uống vài li chứ? – ba Huy đề nghị

- Liệu sức khỏe ông có cho phép không? – Ben hỏi

- Yên tâm đi, tôi khỏe hẵn rồi! Phải kỉ niệm thật hoành tráng ngày trọng đại này chứ! – ba Huy cười

- An này... sao sắc mặt em kém quá vậy? – Huy nhìn mặt nó tái xanh mà lo lắng

- Em có sao đâu! Chỉ là...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Kế Hoạch (14)

- Em có sao đâu! Chỉ là... – chưa kịp nói xong nó đã ngất đi

- AN... – Huy vội vàng đỡ nó rồi gào lên

- Jenny... Mau gọi cứu thương đi! – Huy nói rồi vội vã bế nó dậy

...

- Bác sĩ... cô ấy sao rồi? – Huy vội vã hỏi ngay khi bác sĩ đi ra từ phòng cấp cứu
- Không sao... chỉ là làm việc quá sức thôi! Nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏe lên – bác sĩ trấn an mọi người
- Vậy thì tốt quá rồi! – ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm
- Tôi có thể vào thăm em ý được không? –Huy hỏi
- Cô ấy vẫn còn đang hôn mê nên chưa được chuyển vào phòng hồi sức, mọi người chỉ có thể nhìn từ bên ngoài thôi! – bác sĩ nói - ở bên kia
- Cảm ơn bác sĩ... –Huy nói
- .
- Xin lỗi em... – Huy lặng đi khi nhìn nó mệt mỏi thở bằng máy
- ...
- Con bé sao rồi? – ba mẹ Huy sốt sắng chạy tới chỗ anh
- Ổn rồi ạ... chỉ là làm việc quá sức thôi – Huy nói
- Tội nghiệp con bé! – mẹ anh rom rớm nước mắt
- Bác sĩ có nói bao giờ con bé sẽ tỉnh không? – ba anh hỏi
- ... - Huy lắc đầu
- Vậy... tính sao đây? Anh... anh báo cho ba An chưa? – mẹ Huy ngược lên nhìn chồng mình
- Báo rồi! – ba anh gật đầu
- Em thấy có lỗi quá! Mình đã hứa là sẽ chăm sóc tốt cho con bé mà giờ lại để An ra nông nỗi này – bà dựa vào lòng ba Huy
- Bình tĩnh đi mẹ... để con nói bác sĩ chuyển em ý qua phòng VIP – Huy nói rồi chạy nhanh đi
- ...
- Alo... con gái tôi... sao rồi? – ba nó, Lâm và Long, cả dì Bích nữa đều đứng ngồi không yên
- Vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh – ba Huy nói
- Rốt cuộc ông đã bắt con bé làm những gì mà sao lại phải nhập viện tới bây giờ vẫn chưa tỉnh thế hả? – ba nó trách móc
- Tôi xin lỗi... tất cả là lỗi của tôi – ba Huy hối lỗi
- Không được để cho ba mẹ tôi biết nghe chưa? Hai người sẽ shock lắm! – ba nó dặn dò
- Tôi nhớ rồi! Khi nào con bé tỉnh lại, tôi sẽ báo cho ông ngay
- Trăm sự nhờ ông đấy! – ba nó cúp máy
- An tỉnh chưa bố? – Lâm bồn chồn
- Vẫn chưa... - ba nó lắc đầu
- Hôn mê đã hơn nửa ngày rồi, tại sao vẫn chưa tỉnh? Biết vậy con ở lại chăm sóc em ý – Lâm tự trách bản thân
- Cái này cũng không đổ lỗi cho ai được. Chắc con bé này lại ham hố việc nên không ăn không uống gì mà đắm đầu vào làm việc – ba nó nói
- Mình có nên bay qua đó xem tình hình thế nào không bố? – Lâm hỏi
- Không được! Bây giờ qua đó thì khác gì thông báo cho ông bà nội con An nhập viện?
- Vậy bây giờ phải làm sao ạ? – Long hỏi
- Đợi thôi! Điều duy nhất mà chúng ta có thể làm là đợi thôi... - ba nó bất lực

- .
- .
- .
- Sao vẫn chưa tỉnh lại thế mình? – mẹ Huy sốt ruột
- Bình tĩnh đi bà xã... - ba Huy trấn an
- ... - ngón tay nó bắt chợt giật giật... mắt từ từ mở ra
- AN... - Huy là người nhận ra đầu tiên – Tỉnh lại rồi! Tỉnh lại rồi
- Đi gọi bác sĩ... khăn trương lên... - ba anh nói
- Dạ dạ... - anh chạy vội đi tìm bác sĩ
- .
- Bác sĩ... em gái tôi thế nào rồi?
- Huy bồn chồn
- Chúc mừng gia đình... cô ấy đã tỉnh rồi... chắc chắn là quá lao lực nên mới hôn mê sâu tới như vậy. Hiện tại đầu cô ấy sẽ khá đau - bác sĩ nói
- Cảm ơn bác sĩ ạ! – Huy nói
- Phải để cô ấy ở đây theo dõi vài ba ngày – bác sĩ tiếp lời
- Vâng... - mẹ Huy gật đầu – Cảm ơn bác sĩ rất nhiều
- Để anh gọi điện báo cho ba An... - ba Huy vui mừng rút điện thoại ra
- An... con ... có nhận ra cô không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kế Hoạch (15)

- An... con ... có nhận ra cô không? – mẹ Huy hỏi hộp nhìn nó
- Cô... Hương... anh ... Huy... – nó từ từ ngồi dậy, ôm đầu –
- Từ từ... cẩn thận – Huy đỡ nó ngồi dậy
- Con bị ... sao vậy? – nó thều thào – Hợp đồng... xong chưa ạ?
- Giờ này còn nhắc tới hợp đồng nữa sao? Thành ra tới như vậy rồi mà còn không biết lo cho bản thân? – mẹ Huy trách yêu
- Con... rất cuộc... là sao vậy ạ? – nó hỏi lại
- Em bị kiệt sức do quá lao lực đấy! – Huy nói – Đã nói em là nghỉ ngơi đi rồi mà không nghe. Kết cục là nằm hôn mê ở đây hơn nửa ngày trời
- Xin lỗi... con làm mọi người lo lắng rồi! – nó cười gượng
- Không sao đâu! Con phải xin lỗi chính bản thân con kìa... mấy ngày nữa con ngoan ngoãn mà nằm trong này dưỡng đi... đừng có nghĩ gì hết nữa nghe chưa? – mẹ Huy dặn dò

- Dạ vâng ạ... mà ... mọi người trong nhà con... - nó ngập ngừng
- Trừ ông bà nội con ra thì đều biết cả rồi! – mẹ Huy trả lời
- Vậy ba con có nói gì không ạ?
- Chả lo lắng cho con sắp chết rồi! Kìa... hình như ba muốn nói chuyện với con đấy! – mẹ Huy nói khi thấy ba Huy bước vào
- An này... nói chuyện với ba đi con! – ông đưa cho nó cái điện thoại
- AN... Trời ơi con gái tôi... lạy trời, nó vẫn bình an... - ba nó mừng quýnh khi thấy nó đang cầm điện thoại
- Minh ra ngoài thôi cho cha con họ nói chuyện – ba Huy nói
- Con không sao mà... ba nhìn xem, con vẫn sống sờ sờ còn gì... - nó nói
- Cái con bé này... đã nói con là phải giữ gìn sức khỏe rồi cơ mà, chẳng chịu nghe lời gì cả. Thấy hậu quả chưa... phải nhập viện rồi đấy! – ba nó trách móc
- Được rồi mà... tại đây là công việc đầu tiên con nhận được nên có hơi ham hố một chút... giờ thì ổn rồi ạ... không sao rồi
- Làm mọi người ai cũng lo lắng bần rùn cả chân tay, chỉ sợ con có chuyện gì
- Ba xem ba kìa, con gái ba chẳng phải vẫn còn mạnh khỏe ngồi đây nói chuyện với ba sao? Có làm sao là do ba trù ẻo đấy!
- Vớ vẩn... không được nói chuyện xui xẻo... mấy hôm ở trong viện thì lo mà dưỡng bệnh cho khỏe đi nghe chưa? Đừng có mà thức đêm thức hôm, rồi ốm bệnh vào người đấy!
- Dạ được ạ... tất cả đều nghe lời ba... - nó nói
- Vậy thì tốt... con nghỉ ngơi cho khỏe đi, ba cúp máy đây!
- Dạ vâng... con sẽ về nước sớm
- Khỏe hẳn đi đã, bên Việt Nam mọi thứ đều ổn thỏa rồi, đừng lo
- Dạ vâng ạ
- Con nghỉ đi – ba nó cúp máy
- An không sao rồi chứ bố? – Lâm hỏi
- Con không thấy sao? Vẫn còn nói móc rồi chặt chém bố đấy như – ba nó hóm hỉnh
- Vậy thì con yên tâm rồi... - Lâm thở phào nhẹ nhõm
- May quá, tạ ơn trời An không sao – dì Bích nói – Thôi, mời cả nhà vào ăn cơm
- Mọi người cứ ăn trước đi... con có chút chuyện... lát sẽ ăn sau – Lâm chạy lên phòng
- .
- .
- An tỉnh rồi, ba mẹ về nghỉ đi, để mình con ở lại đây trông chừng em ý là được rồi! – Huy nói
- Được, vậy lát nữa ba mẹ mang đồ ăn vào cho 2 đứa nhé! – mẹ Huy nói
- Dạ vâng ạ - Huy nói
- .
- Em đỡ chưa?
- Huy bước vào hỏi
- Đỡ rồi! Để mọi người lo lắng, em thấy có lỗi quá – nó gật đầu

- Em mới là người cần được xin lỗi
- Đừng nói vậy mà. Một một chút nhưng lại giúp được nhiều người, coi như là làm việc thiện đi
- Làm việc thiện xong rồi, việc bây giờ là phải nghỉ ngơi. Nằm yên trong phòng đi, anh xuống nhà mua cho em mấy chai nước
- Cà phê nha!
- Không!
- Tại sao?
- Em không biết em bị như thế này là một phần do cà phê sao? Không được uống khi đang nằm viện
- Biết rồi! Vậy đi lẹ đi, em khát rồi!
- Đợi anh một chút, sẽ có nước trong vòng 10 nốt nhạc – Huy chạy nhanh

.

Phải yêu em nhiều bao nhiêu, mong chờ bao nhiêu...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Kế Hoạch (16)

- Alo – nó nhắc máy
- Em đỡ hơn chưa? – Lâm lo lắng
- Khỏe lên nhiều rồi! Anh đừng lo lắng quá!
- Ngày kia anh qua Mỹ với em nhé?
- Không được... tháng này lịch trình của anh dày đặc, làm sao mà qua đây được! Tốt nhất là ngoan ngoãn ở Việt Nam kiếm tiền đi
- Nhưng mà em như vậy thật sự anh không an tâm
- Trời ơi, có phải em một thân một mình ở đây đâu? Có biết bao nhiêu là người, chăm sóc em từng li từng tí một, đừng có rồi lên như vậy
- Mỗi ngày phải gọi điện cho anh đấy!
- Được rồi mà, em có phải là trẻ lên ba đâu mà phải báo cáo với anh từng li từng tí một chứ?
- Đây là lệnh
- Biết rồi, biết rồi... mỗi ngày em sẽ gọi điện báo cáo cho anh sức khỏe, được chưa?
- Thế phải ngoan không? À, em đọc báo chưa? Về buổi kí hợp đồng giữa tập đoàn chú Hoàng và công ty thời trang Bells đó
- Dạ chưa, mới tỉnh lại mà, họ viết gì vậy?
- Khen Huy quá trời, nào là tuổi trẻ tài cao, rồi thì thông minh sán lạn, chủ tịch trẻ tuổi tài năng này... nhiều lắm
- Vậy sao? Đúng như dự đoán rồi còn gì nữa. Phải chúc mừng tên đó mới được. Anh vẫn khỏe chứ?
- Em vẫn còn nghĩ tới chuyện đó ư? – Lâm ngạc nhiên, nó chưa khỏe, mà còn nghĩ tới sức khỏe của người khác sao?
- Đương nhiên rồi, anh phải khỏe thì mới chăm sóc cho em được khi về nước chứ?

- Phải phải phải phải... thôi, em nghỉ đi nha... anh phải chuẩn bị đi diễn đây
- Bận gấp đầu mà còn đi lo chuyện bao đồng, cúp máy đây!
- Ủ, chào em – Lâm cúp máy
- ...
- Huy... Huy... - mẹ Huy đập nhẹ vai anh
- Ô... mẹ... mẹ tối sớm vậy? – Huy đang chống tay ngủ thì giật mình
- Mẹ mang đồ ăn tối cho hai đứa. An đâu rồi?
- Em ý vẫn... Hà? Đâu rồi? – Huy hốt hoảng, chẳng phải là ngủ trên giường sao? – Thôi xong rồi, con phải đi tìm em ý mới được, mẹ đợi con một chút nhé
- .
- Học... học... học... may quá... em đây rồi – Huy chạy bán sống bán chết đi tìm nó, hóa ra là trên sân thượng
- Anh làm gì mà thở không ra hơi vậy? – nó tò mò
- Đi tìm em chứ làm gì nữa? Tự nhiên lại chạy lung tung – Huy thở hổn hển
- Trong phòng ngột quá, em muốn lên đây hít thở một chút
- Cũng phải nói với anh một tiếng chứ?
- Anh đang ngủ mà, thức cả đêm trông em rồi còn gì? Ngồi xuống đi, mồ hôi nhễ nhại kia – nó lấy tay áo thấm mồ hôi cho Huy
- Không ngủ được sao?
- Đầu có, lâu rồi mới được ngủ ngon như vậy
- Do em mệt quá đấy, mà sao đến điện thoại cũng không mang theo mình vậy? Làm anh tìm muốn học hơi
- Tại phiền quá... từ hôm qua tới giờ biết bao nhiêu là người gọi điện hỏi thăm sức khỏe. Cứ gọi liên tục như vậy làm sao mà nghỉ? Vậy nên bỏ điện thoại trong phòng lên đây hóng gió
- Em phải thấy hạnh phúc chứ? Được nhiều người quan tâm tới như vậy – Huy để điện thoại vào trong túi áo cho nó
- Hạnh phúc thì hạnh phúc. Nhưng muốn bệnh nhân khỏe thì phải cho ngủ nghỉ chứ? Cứ liên tục gọi điện, sống sao?
- Được rồi... đừng tức giận nữa... xuống dưới phòng đi, mẹ anh đang đợi ở dưới
- Cái gì? Cô tới hả? Sao anh không nói sớm... trời đất ơi, ai lại bắt cô đợi thế? – nó vội vàng đi xuống
- .
- Con chào cô! Xin lỗi, bắt cô đợi – nó cười
- Không sao... cháo hăng còn nóng, con ăn luôn đi – mẹ Huy đặt cái cặp lồng lên bàn
- Dạ được ạ, cô cứ để đó, tẹo nữa con ăn
- Nhớ không được bỏ bữa đó!
- Dạ nhớ rồi ạ! À mà cô ơi, chú đâu rồi ạ?
- Chú con đang vui vẻ đi tiếp khách rồi, hôm qua vợ và tới thăm con nên cũng chưa tiếp đón Bells chu đáo
- Ngại quá... làm mọi người lo lắng
- Đừng nói vậy! Cô có chuyện đi trước, con với Huy nhớ ăn hết chỗ cháo này đây!
- Vâng ạ, cô đi cẩn thận – nó gật đầu

- Để con đưa mẹ xuống dưới
- Thôi khỏi, ở đây với An đi – mẹ Huy nói rồi một mình bước ra phía cầu thang máy

...

M.O.N café

- Ông có thể tuyên được một trợ lí thế này quả là may mắn đấy! – Ben nhìn nó rồi nói – con bé đã cứu tôi một bàn trông thua đấy!
- Thật sự tôi cũng rất bất ngờ. Nó không những giúp Bells mà còn cứu cả Văn thị nữa... quả là một thần đồng trẻ... mới có 15 tuổi đầu... – ba Huy nói
- 15 tuổi? Còn ít tuổi hơn cả con trai tôi nữa – Ben ngạc nhiên
- Phải! Là do tôi nhờ con bé giúp một chút việc trong lúc dưỡng bệnh!
- Vậy thì tốt rồi! Tôi nói này... cho tôi cách liên lạc với con bé đi! Đợi nó tốt nghiệp cấp 3, nhất định tôi sẽ tuyển dụng nó vào Bells – Ben mừng ra mặt
- Cái này thì không được rồi! Văn thị đặt hàng trước rồi!
- Tiếc quá! Chắc phải tìm cách khác để thuyết phục con bé mới được!

...

- Huy này... - khi thấy mẹ Huy đi khuất, nó gọi anh
- Sao? – Huy đổ cháo ra bát
- Làm thủ tục xuất viện cho em được không?
- Không, đã khỏe hẳn đâu mà đòi xuất viện? Em không nghe bác sĩ nói sao, ít nhất là phải 5 ngày
- 5 ngày? Vậy anh giết em luôn đi cho xong...
- Vớ vẩn
- Làm thủ tục xuất viện cho em đi! Ở trong này chán lắm. Anh xem đi, em khỏe hẳn rồi mà... cho em xuất viện đi...
- Không
- Đi mà... anh là người tốt nhất trên thế gian mà? Cho em xuất viện đi
- Không là không
- Đi mà... - mắt nó long lanh chớp chớp
- Thôi được rồi! Dại dột theo em lần này vậy – Huy miễn cưỡng
- Phải vậy chứ! Yêu anh nhất đấy! – nó sung sướng ôm chặt lấy Huy, thoát khỏi tù rồi
- Nhưng mà em phải ăn hết bát cháo này đi đã rồi anh mới đi làm thủ tục – Huy đặt một chiếc bàn trước mặt nó
- Ăn là được chứ gì! Em ăn mà! Đi làm thủ tục đi, mau lên... - nó đẩy Huy đi
- Ăn hết đấy!
- Ăn... ăn mà... - nó nhét một thìa cháo vào miệng – Đi đi... mau lên

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Kế Hoạch (Cuối)

Tuy là mọi người không muốn nó xuất viện sớm tới như vậy nhưng nó cứ nhất quyết khẳng định ra muốn ra khỏi cái “nhà tù” đấy nên cũng không ép được. Thay vì về nhà Huy, nó muốn Huy đưa về nhà ông bà nội, ở đó một đêm rồi ngày kia bay về nước. Cả ngày hôm sau Huy dẫn nó đi chơi đủ mọi chỗ, đưa nó đi ăn những món anh cho là ngon, vui hết biết. Tối hôm đó, ba mẹ Huy rỏ nó tới một nhà hàng Ý để ăn tối, sẵn chia tay luôn

- Nhanh thật, vậy mà con đã ở đây gần 1 tháng rồi đấy! – ba Huy nói

- Chắc chắn cô chú sẽ nhớ con nhiều lắm đấy! – mẹ Huy tiếp lời

- Cô chú đừng nói vậy mà, khi nào qua Mỹ, nhất định con sẽ đến thăm 2 người – nó cười

- Nhớ đó nha! – mẹ Huy nói

- Con hứa mà!

- À An này... cái này tặng cho con – ba Huy đưa cho nó 1 cái kẹp file

- Cái gì vậy ạ? – nó tò mò – Ôi trời ơi... chú à, cái này con không thể nhận được – nó hốt hoảng khi nhìn vào tờ giấy bên trong. Đó chính là quyết định của chủ tịch Văn thị, để nó trở thành 1 cổ đông của Văn thị với 5% cổ phần

- Đây hoàn toàn là công sức gần 1 tháng nay của con, hoàn toàn xứng đáng – ba Huy lắc đầu – Còn đây, là giám đốc Bells gửi cho con

- Bác Ben ạ?

- Phải – ba Huy gật đầu

- Là gì vậy? – Huy hỏi

- Thư cảm ơn, đồng thời tặng em 5% lợi nhuận mỗi năm mà họ kiếm được - nó chán chừ

- Phần thưởng lớn đấy! – Huy nói

- Hai món quà này thật sự là quá lớn! Con không thể nhận được, phiền chú nói lại với bác Ben giúp con. Con rất cảm ơn sự hậu đãi của mọi người nhưng mà con chưa thật sự xứng đáng đâu ạ - nó từ chối

- Đừng từ chối, đây đều là tình cảm không chỉ mình cô chú, mà còn là cả Văn thị lẫn Bells dành cho con. Đừng phụ lòng mọi người – mẹ Huy thuyết phục

- Con...

- Mẹ nói đúng đấy An! Cái này em hoàn toàn xứng đáng, cứ nhận đi, đừng lăn tăn gì cả - Huy tiếp lời

- Vậy con cảm ơn mọi người nhé! Cảm ơn rất nhiều ạ - nó mém rơi nước mắt

- Không có gì... mau ăn đi, đồ ăn nguội cả rồi – ba Huy cười

...

- Anh có cái này tặng cho em! – đang đi dạo thì bỗng Huy dừng chân lại

- Quà nữa sao? Hôm nay là ngày gì mà quá trời quà vậy? – nó tự hỏi

- Không biết em có thích không? – Huy đưa cho nó một hộp quà có thắt nơ xanh rất đẹp

- WOW... anh... sao anh có được nó? – nó ngạc nhiên, đây chẳng phải là cái vòng cổ khiến cho nó ngần ngại ở sân bay bên Hàn sao?

- Lúc đi vệ sinh anh tò mò đi qua cái cửa hàng mà lúc trước em đứng ngắm, thì ra là một chiếc vòng cổ. Anh đoán là em rất thích nó, quên cả cái bụng đang sôi cơ mà

- Cái anh này... lại trêu em rồi – nó đỏ mặt

- Chính vì thế nên anh quyết định mua nó, đang không biết làm sao để tặng nó cho em, sẵn dịp này, coi như thay cho lời cảm ơn nhé! Em có thích không?

- Quá thích ấy chứ! Cảm ơn anh nhiều nhé! Em sẽ trân trọng và giữ gìn nó... - nó xúc động

- Vậy để anh đeo giúp em ha?

- Dạ được, phiền anh...
- ... - Huy lấy chiếc vòng từ trong hộp ra đeo lên cổ cho nó
- Đẹp thật đấy! Cảm ơn anh nhiều nha! – nó mân mê chiếc vòng
- Em vui là được rồi... - Huy bắt gặp cười

...

3 tuần ở lại Mỹ với rất nhiều kỉ niệm, tới hôm nay phải ra sân bay thật sự nó có một chút không đành lòng, nhưng đâu phải cái gì mình muốn đều được đâu.

- Khi nào về tới nơi nhớ phải gọi cho mẹ đấy nhé! – mẹ Huy ôm lấy anh và nó
- Vâng – Huy gật đầu
- Nhất định rồi ạ! Cô chú phải giữ gìn sức khỏe đấy ạ! – nó nói
- Khi nào rảnh qua đây chơi với cô chú nhé – ba Huy xoa đầu nó
- Vâng ạ - nó cười tươi
- Thôi đi đi kéo muộn – mẹ Huy lau vội giọt nước mắt
- Con chào cô chú ạ!
- Con đi đây! – Huy vẫy tay chào
- Đi cẩn thận – ba mẹ Huy vẫy tay chào lại, đợi cho hai người đi khuất rồi trở về

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Du Lịch

Nó với Huy trở về Việt Nam và quay trở về cuộc sống như thường ngày, trong sự quan tâm, yêu quý của mọi người.

- 4 ngày nữa sẽ là cuộc thi giáo viên dạy giỏi cấp thành phố nên học sinh toàn trường sẽ được nghỉ học – cô Tâm thông báo
- YEAH – nghe tới nghỉ là cả lớp nhao nhao lên
- Nhưng mà tiếc quá, vì phải chuẩn bị giáo án nên cô không làm được phiếu bài tập cho cả lớp mình
- Không sao đâu cô, tụi em hiểu mà... cô nhất định phải dành giải nhất đấy ạ! – một lũ thảo mai lên tiếng
- Cảm ơn mấy đứa. Bây giờ thì ngồi tự quản nhé, cô phải xuống phòng hội đồng họp – dặn dò xong, cô Tâm vội vã xuống phòng hội đồng
- Ôi, sướng quá đi, được nghỉ học, vậy là có thể ngủ nướng mấy hôm rồi! – Mai Anh, Phuong, Trang và Chi tụ lại bàn nó
- Lại không có bài tập nữa chứ! Lên tiên rồi – Phuong cười
- Mọi năm được nghỉ có 1 ngày, do năm nay cải cách giáo dục nên phải thay đổi giáo án, bọn mình mới được nghỉ nhiều như vậy đấy – nó nói
- Tao chả quan tâm đâu... nghỉ là tốt rồi... phó mặc cho đời đi – Mai Anh nói
- Ủ, tao cũng nghỉ thế đấy! – Trang cười

- ... ai nhắn tin vậy ta? – điện thoại nó rung lên

“Sắp tới được nghỉ 4 ngày, có muốn đi chơi không?” – là tin nhắn của Huy

“Đi đâu?” – nó nhắn lại

“Nhà anh có 1 cái resort ở Phú Quốc, hỏi mấy đứa nhóm em có muốn ra đó chơi không. Giờ là mùa thấp điểm nên vắng khách lắm”

“Chúng nó đồng ý cả! Anh thử hỏi anh Đức xem nào”

“Nó với cả thằng Quân cũng đồng ý đi rồi”

“Thế thì hay quá! Càng đông càng vui”

“Ừ, ra đó quẩy mấy hôm”

“Bao giờ thì khởi hành”

“Chắc mình sẽ bay chuyến 1 giờ chiều mai, đi càng sớm càng tốt, hình như vé máy bay cũng đang sale đó”

“Tốt rồi, thế phiền anh đặt vé máy bay cho mọi người nha”

“Không thành vấn đề”

“À, anh này... em có thể đi cùng anh trai được không?”

“Anh nào? Em làm gì có anh ruột? Anh Lâm muốn đi cùng sao?”

“Tất nhiên là không rồi! Anh còn phải đi diễn, vả lại muốn cũng không cho đi cùng. Em đi cùng với anh Long”

“Ồi dào, tưởng ai, tất nhiên là được rồi”

“Cám ơn anh nha... vậy đề em nói với tụi nó chuẩn bị đồ đạc”

“Ừ, có gì liên lạc với em sau nhé”

“Ok ạ”

- Chiều mai bay rồi hả? – Phương hỏi

- Ừ, tất cả là 14 người – nó gật đầu

- Đông vậy sao? – Mai Anh hỏi

- Càng đông càng vui chứ sao – Trang phản bác

- Thì tao cũng có nói gì đâu – Mai Anh nói lại

- Xin bọn mày... trốn về sớm đi, đằng nào cũng còn có 15 phút nữa là hết giờ - nó nảy ra ý tưởng

- Được không đó?

- Có gì mà không được! Bây giờ sự quan tâm hàng đầu của giáo viên là giáo án, không để ý tới bọn mình đâu – nó trả lời

- Thế còn chần chờ gì nữa... xuất phát – Chi nháy mắt

...

- Ba ơi, chiều mai con đi Phú Quốc với mấy đứa bạn nhé – nó hỏi

- Có những ai vậy? – ba nó hỏi

- Có anh Huy, anh Đức, cái Mai Anh, vài người nữa... tổng là 14 người – nó báo cáo

- Vậy thì được! Nhớ cẩn thận đấy – ba nó đồng ý

- Nhất định ạ! À mà ba ơi, ba cho anh Long đi cùng con được không?

- Có phải con không vậy? Mọi khi thì có chết cũng không chịu đi cùng cơ mà?
- Mọi khi khác, bây giờ khác
- Ba nói vậy thôi, chứ để Long đi cùng con ba cũng yên tâm hơn. Máy ngày nay lịch trình của ba cũng không nhiều, để thằng Lâm đưa đi cũng được
- Vậy con cảm ơn ba nha! Con lên phòng chuẩn bị đồ đây – nó chạy tót lên phòng
- .

Cốc...cốc...cốc

- Vào đi – Long nói vọng ra
- Long ơi... chuẩn bị quần áo, đồ đạc đi, chiều mai đi Phú Quốc với em – nó thông báo
- Đi với em? Có nhầm không vậy? – Long ngạc nhiên
- Không muốn đi sao?
- Muốn muốn muốn muốn... chỉ là hơi ngạc nhiên thôi
- Ngạc nhiên ngạc nhiên gì, chuẩn bị mau đi, 12 giờ trưa mai đi ra sân bay rồi đấy!
- Anh biết rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Du Lịch (2)

- Trời đất ơi... nghĩ thấy mùi nước biển là thấy khỏe ra rồi – nó vuron vai
- Đẹp quá! – Phương khen
- Quá khen rồi! Ai cũng nói vậy hết đó – Hải gãi đầu
- Anh có bị làm sao không đấy? Tôi khen, là khen biển kìa... anh nghĩ sao mà tôi có thể khen một con vịt đực như anh cơ chứ? Đúng là hoang tưởng
- Cô... này... không thể giữ một chút thể diện cho tôi sao? – Hải nói thâm
- Anh có sao? – nhỏ hỏi làm Hải cứng họng
- Cô...
- Yêu nhau cho lắm vào rồi suốt ngày như chó với mèo – nó lắc đầu
- Đây là chìa khóa phòng – Huy lấy chìa khóa
- Đưa đây em chia phòng cho – nó cầm lấy nắm chìa khóa – Chi với Trang một phòng, chị Tiên với Phương ở một phòng, anh Đức ở chung với anh Hải, Trí này, anh ở cùng với anh Đạt ha, Hai ở với anh Long nhé, Huy sẽ ở với Huy Anh, còn em với Mai Anh ở cùng nhau – nó đưa cho mỗi cặp một chiếc chìa khóa
- Cảm ơn – mọi người nhận lấy chìa khóa
- Có ý kiến gì không? - nó hỏi – Manh, mày muốn ở với tao hay ở với Trí?
- Tất nhiên là ở với mày rồi! – nhỏ đỏ mặt
- Hai, hai có muốn chung phòng với chị Tiên không? – nó hỏi tiếp

- Muốn chết hả? – Tiên giờ nắm đấm
- Ấy... em đùa mà... gì mà căng thế? – nó né đòn – Vậy là không có ai ý kiến gì đúng không? Về phòng thôi! – nó nói rồi xách cái balo lên
- Để anh cầm cho – Huy Anh giúp nó
- Cảm ơn anh – nó cười tươi
- Không có gì... việc nên làm thôi mà! – Huy Anh cười làm nó ngất ngây

...

Cốc cốc cốc

- Có chuyện gì thế? – nó ra mở cửa
 - Có muốn ra biển chơi không? – Đức hỏi
 - Cũng được, mấy anh ra đó trước đi, lát tụi em ra sau – nó nói rồi đóng cửa
 - .
 - .
 - Chơi gì đây? Giờ chưa tắm được đâu – Huy nói
 - Bóng chuyền đi! – nó lên ý tưởng
 - Ý kiến hay đấy! Chia đội chơi bóng chuyền đi! – Đạt hào hứng
 - Mấy người chơi đi, nắng lắm, đen mắt! – Phương, Tiên, Mai Anh, Trang và Chi đều phản nản, nắng thế này mà lòi nhau ra đây
 - Đúng rồi đấy! Qua kia ngồi đi – Mai Anh chỉ về phía có mấy chiếc ghế có ô
 - Chị thấy đây mới là ý kiến hay này... bọn mình ra đó ngồi đi... mặc cho mấy con trâu tương lai kia chơi bóng chuyền – Tiên ủng hộ
 - Dạ được – 5 người đi về phía ghế ngồi
 - Không chơi thì thôi – nó nói – Chia đội đi
 - Chia kiểu gì đây? Ở đây có 9 người – Trí hỏi
 - Để anh làm trọng tài cho, anh không rành bóng chuyền cho lắm – Long nói
 - Vậy anh làm trọng tài đi. Bây giờ búa kéo bao, 4 người thắng 1 đội, được không? – nó hỏi
 - Được... nào... búa, kéo, bao... - 8 người còn lại oản tù tì
- Và kết quả là PAP với nó 1 đội, Đức, Hải, Trí và Quân một đội
- Chơi mấy hiệp đây? – Quân hỏi
 - 5 hiệp đi. Đội nào thua tối nay bao ăn – Huy nói
 - Phải bao ăn à? – Trí hỏi
 - Anh sợ sao? – nó hỏi
 - Ai sợ chứ? Bao ăn thì bao ăn... chi sợ lúc đó mấy người bọn em lỗ vốn thôi – Trí cãi
 - Cứ thắng đi rồi hăng tính... - nó cười rồi quay sang nháy mắt với PAP
 - Ok... - 3 người ra đấu

Một cuộc thi đấu bóng chuyền ác liệt diễn ra, hai bên đều ngang tài ngang sức. 4 hiệp trôi qua và tỉ số đang là 2 đều, không biết tối nay bên nào sẽ bị viêm màng túi đây

- Kìa... - Đức nói lớn

- Huyết... - Long thổi còi – Trong vạch... 3-2 nghiêng về đội của An
- YA... thắng rồi – 4 người ôm chầm lấy nhau rồi nhảy tung tung
- Thắng rồi... thắng rồi – nó tới trước mặt đội Đức trêu người
- Bao ăn... bao ăn... bao ăn – PAP với nó đồng thanh
- Bao ăn thì bao ăn... sợ gì... quân tử nhất ngôn... thua thì chịu – Đức tức tối, suýt thì thắng rồi
- Ý... nắng tắt rồi kìa... ra biển đi – nó nói
- Đội một lúc đã... mồ hôi thế này mà đi tắm là ốm đấy! Nghi một lúc đi đã – Huy Anh can
- Ồ... đúng ha... em cũng hơi mệt... lại chỗ họ nghỉ một lát cái đã – nó lau mồ hôi
- Nè... - Huy Anh đưa nó một cái khăn tay
- Cảm ơn anh! – nó nhận lấy
- Đi thôi... - Huy Anh cười đáp lại
- Anh đi về phòng lấy chút đồ - Đạt bỏ đi
- .
- Ai thắng vậy? – Mai Anh hỏi
- Đội tao... tối nay ăn thoải mái đi, có người bao rồi! – nó nhăn nhó
- Thật hả? Ai mà tốt bụng thế? – Phương hỏi
- Thì hội anh Đức chứ ai nữa... thua 3-2 – nó trả lời
- Ra là thế! Vậy mà em cứ tưởng có hảo nhân chứ! – Chi tiếp lời
- Mai... lấy giúp an chai nước – Đức đánh trống lảng
- Tự lấy đi! Sai em hoài! – Mai Anh nhăn nhó nhưng vẫn đi lấy nước cho Đức
- .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Du Lịch (3)

- Tắt nắng hẵn rồi kìa – Hải nói
- Ra tắm đi đi... đội lâu lắm rồi! – mấy đứa con gái háo hức
- Ủ... vậy đội bọn anh chút xíu, về thay đồ cái đã – Đức nói
- Dạ được... bọn em cũng phải thay đồ nữa mà – Mai Anh gật đầu
- Về phòng thôi – nó nói
- .
- .

- WOW... - 8 người con trai đang trên đường ra bãi tắm thì bỗng nhiên đứng lại khi thấy mấy đứa bọn nó đang cười nói vui vẻ đi về phía bãi tắm, chẳng ai bảo ai mà đều núp vào 1 bụi cây gần đó

- Mày nói xem, đây có phải là tiên giáng trần không? – Huy hỏi

- Còn hơn vậy nữa chứ! – Huy Anh ngần ngại

- Đây có phải là thiên đường không? Sao toàn tiên nữ vậy? – Đức lặng đứng

- Ra đi... ra đi... - mấy đứa con trai đẩy Hải ra tiếp cận

- Không ra... em không ra đâu... - Hải chống cự

- Ra mau đi... - 7 người còn lại hợp sức, đẩy Hải vào chỗ chết, à không... chỗ gái đẹp mới đúng

- Ấy da... - Hải nằm sõng soài trên đường – Mấy người – quay lại nhìn tóe lửa

- Anh có sao không? – Phương vội chạy lại đỡ

- Tôi... - Hải ngước lên nhìn – Không... không... sao...

- Mấy em thay đồ xong rồi hả? Ra tắm thôi! – mấy đứa “đoàn kết” ban nãy xuất hiện

- Dạ xong rồi! – lũ con gái thất thần gật đầu. Cũng toàn 6 múi, 8 múi cả chứ ít gì... chết thật, đã nóng rồi thì chớ lại còn phở ra cho thiên hạ nhìn thế này

- Ra ... biển thôi... - Huy nói

- Đi thôi! – mấy đứa con gái nắm tay nhau chạy trước

- Mỗi đứa một người đi... phải bảo vệ của quý chứ không có người cướp mất – Trí nói rồi chạy lại chỗ Mai Anh

- Em đồng ý... - Hải nói rồi cũng lân la lại gần Phương

- Toàn một lũ hám gái! – Huy lắc đầu

- Sống thật với bản thân đi – Quân vỗ vai Huy rồi đi tới chỗ Tiên

- Nhanh tay thì thắng, chậm tay thì thua... tùy mày thôi – Đạt nói rồi cũng chạy về phía trước

- Bọn mày – Huy quay sang Đức và Huy Anh

- Lần này không cùng hội với mày được rồi! – Đức với Huy Anh cũng chạy về phía trước

- Cái lũ này... - Huy ngơ ngác – Đợi tao với...

Cả lũ chúng nó vui vẻ nô đùa trên biển mà quên cả thời gian, cũng phải thôi, lâu lắm mới được ra biển, nhất là sau 3 tuần làm việc căng thẳng. Mãi cho tới khi mặt trời khuất bóng, cả lũ mới nhận ra là tất cả đều mệt lử và cái bụng thì đang đánh trống. Chính vì vậy nên ai về phòng người nấy, tắm rửa. Xong xuôi, mọi người rủ nhau đi ăn

- Ăn hải sản đi, nghe nói là mực trứng ở đây con lắm đấy – Phương nói

- Hồi trước tới đây được ăn quá trời cá, giờ cũng muốn ăn lại – Trang nói

- Quyết định... ăn hải sản nhé! – Hải nói

- Nhất trí – mọi người đồng thanh

- Cũng được... - nó miễn cưỡng

- Em không sao chứ? – Đức hỏi nó

- Không sao... không ăn là được mà – nó gật gù

- Vậy đi thôi! – Đức nói lớn

14 người kéo nhau ra một nhà hàng hải sản được Huy quảng cáo là vừa ngon vừa rẻ. May sao mà ở đây những thứ khác ngoài hải sản, nó mừng như kiếm được vàng, mếm thì phải nhin dói rồi. Đánh chén no nê thì mọi người quyết định đi dạo ven bờ để hóng mát nhưng mỗi đôi một ngả. Phải công

nhận, Phú Quốc về đêm đẹp thật, trăng ở trên soi bóng dát vàng xuống biển đen huyền bí; soi sáng cả lối cho từng cặp bước đi trên cát mịn

Phía sau Tiên với Quân đang nằm trên cát mà ngắm sao, gần đó là Trí với Mai Anh đang dắt tay nhau cùng đi, lãng mạn ghê gớm.

Còn phía Hải với Phương, cãi nhau ầm to suốt ngày mà không hiểu sao cứ dính với nhau như sam

- Đẹp quá ha! - Hải nói

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Du Lịch (4)

Nó đưa Phương ra một góc thuyền ngồi, an ủi nhỏ; còn Tiên thì giúp nhỏ làm dịu cái chân đang đơ cứng vì chuột rút. Mới trở về từ phủ Diêm Vương, ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết nên nhỏ vẫn chưa thể hoàn hồn. Trong khi đó, Mai Anh với mọi người bắt đầu màn tra hỏi 3 đứa nhóc kia. Hóa ra là 3 đứa, 1 đứa lớn nhất là lớp 8, 2 đứa còn lại học lớp 7; muốn đi tàu biển nhưng ba mẹ không cho, nên sáng sớm trốn người lớn tự lái tàu ra biển, nhưng ai ngờ không điều khiển được tốc độ, tàu đâm vào đá ngầm nên thuyền bị chìm rồi lật do mấy đứa hoảng sợ, ngồi tụ tập 1 góc.

Tàu vừa cập bờ là nhiều người chạy ồa tới

- Con tôi... có sao không? – ba mẹ của mấy đứa nhóc kia lo lắng chạy tới

- Con không sao – mấy đứa đó lắc đầu

- Cảm ơn các cháu nhiều lắm! – mấy cô chú đó lại chỗ nó cúi đầu cảm ơn

- Dạ không có gì đâu ạ! Chuyện nên làm ạ! Lần sau cô chú nhớ nhắc các em cẩn thận – nó tươi cười

- Cảm ơn anh chị đi con

- Em cảm ơn anh chị ạ!

- Không có gì, lần sau nhớ cẩn thận nghe chưa? – Huy xoa đầu đứa lớn nhất

- Dạ vâng ạ!

- Cô chú về nhé! Cảm ơn các cháu rất nhiều

- Vâng ạ

- Để tao đỡ mầy vào – Mai Anh dìu Phương

- Cảm ơn mầy – Phương giọng đều đều

- Bạn về, khách sáo làm gì? – nó cũng chạy lại giúp

- Về phòng cất đồ, rồi đi ăn sáng – Tiên nói

- Vâng – mấy đứa con gái gật đầu

.

- Mày có đi được không? – nó hỏi

- Hơi đau một xíu, nhưng vẫn đi được – Phương trả lời

- Tới nhà hàng ăn sáng đi – Mai Anh nói

- Chúng mày đi đi, tao không đói, tao ra bờ biển ngồi một lát – Phương quay đầu đi

- Tại sao lại thế? – Mai Anh tính ngăn nhỏ

- Kệ nó đi, nó vẫn chưa tỉnh hẳn đâu – nó nói – Đi thôi, đừng để mọi người chờ

.

- Hóa ra là ở đây... – vừa mới nghe Đức kể chuyện ban nãy, Hải chạy vội đi tìm nhỏ. Chạy mấy vòng quanh resort, mãi Hải mới nhìn thấy Phương đang ngồi bàn thờ trên 1 chiếc ghế nhìn ra biển

.

- Uống chút chanh mật ong ấm này đi... em sẽ thấy đỡ hơn đấy – Hải đưa cho Phương cốc nước vừa mới đi mua

- Cảm ơn anh – nhỏ ngược lên nhận lấy

- Có muốn đi loanh quanh không? Anh đi em đi – Hải ngồi xuống cạnh nhỏ

- ... - nhỏ lắc đầu

- Không cần phải sợ đâu... bây giờ tất cả đều ổn rồi mà... yên tâm đi – Hải quàng tay lên vai nhỏ, vỗ nhẹ an ủi

- Thật sự là em rất sợ... Em nghĩ là không thể gặp được mọi người nữa rồi... Chân tự nhiên bị chuột rút rồi co lại, rất đau, em không thể cử động được... sợ... sợ lắm... - nhỏ giọng như nghẹn lại khi nhớ lại chuyện ban nãy

- Đừng nhớ tới những chuyện đau buồn nữa... quên hết đi – Hải ôm chầm lấy nhỏ

- Em sẽ cố - nhỏ khá bất ngờ

- Có gì oi... cô có thấy Nhật Phương đánh đá hằng ngày đâu không? – Hải với với

- Anh... bảo ai đánh đá hả? – nhỏ đấm vào ngực Hải

- Ai da... mạnh tay vậy? Thế để anh hỏi lại

- Cho anh 1 cơ hội đấy

- Có ai thấy bà xã bé nhỏ của tôi đâu không?

- Ai... ai.. là bà xã bé nhỏ của anh chứ? – nhỏ đỏ mặt quay đi chỗ khác

- Hay là vợ yêu?

- Anh... đừng nói đùa nữa...

- Ừ thì thôi. Vậy thì Nhật Phương xinh đẹp, Nhật Phương duyên dáng, Nhật Phương hiền lành, Nhật Phương hiền thực, Nhật Phương đảm đang, Nhật Phương là tuyệt sắc giai nhân... được chưa? – Hải làm mấy điệu bộ đáng yêu

- Dẻo miệng quá đi – nhỏ cười

- Em vui là được rồi! Minh đi ăn chút gì đi, anh hơi đói

- Cũng được – nhỏ gật đầu

- Đi thôi – Hải đỡ nhỏ dậy

.

- Thấy chưa? Em nói là 2 người đó có tình ý với nhau mà! – mấy đứa chúng nó chui ra từ bụi rậm

- Đúng là chỉ có Hải mới có thể làm cho Phương vui được – Đức nói

- Trông ngó ngó vậy mà đồ gái cũng dày dặn kinh nghiệm lắm! – Trí tèm vào

- Khi nào thì tỏ tình nhĩ? – Mai Anh tò mò

- Mà có ai thấy Trang, Đạt, Chi với anh Long đâu không? – nó ngó nghiêng

- Chịu... chắc là kiếm chỗ nào bày tỏ trái tim rồi – Huy nói

- Hắt xì hơi... - Trang với Đạt cùng hắt xì

Chiều hôm đó cả lũ rủ nhau đi thả điều rồi đi tắm biển. Chỉ có Phương với Hải thì ngồi trong vườn, Hải giải thích cho nhỏ về cái phần mềm anh đang thực hiện và nhỏ có vẻ là... chẳng hiểu gì cả.

3 hôm ăn chơi xả láng ở Phú Quốc kết thúc, ngày mai phải trở lại đi học nên hôm nay mọi người phải về lại Sài Gòn mặc dù ai cũng tiếc nuối cả.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Thi Võ

Hôm nay học võ cùng với nhóm, chả hiểu Đức từ đâu đi về mà kiếm được mấy tờ đơn đăng kí của cuộc thi võ AMC để chọn ra gương mặt đại diện cho Việt Nam đi thi quốc tế làm mọi người, bao gồm cả nó đều hào hứng.

- Có nên đăng kí không ta? - nó phân vân, từ lúc về nhà tới giờ nó cứ cầm tờ đăng kí lên, rồi lại đặt xuống, chắc cũng phải chục lần

- Thôi kệ đi, cứ đăng kí, đăng nào ba cũng đi công tác chưa về. Thử 1 lần xem sao - nó cầm bút lên bắt đầu điền thông tin

.

- Thôi chết... quên mất... lẽ ra phải ghi địa chỉ nhà Đức chứ? - nó chợt nhận ra mình không nên khai ra địa chỉ nhà mình

...

Lúc đầu tính thi cho vui, ai ngờ cả 12 người nhóm nó đều được lọt vào vòng trong. Mọi người đều mừng ra mặt, chỉ có nó là mặt mày tái mét. Khổ nỗi là chương trình lại gửi giấy báo vòng sau về nhà mấy ngày nữa nên nó đứng ngồi không yên

- Di ơi, nếu có thư thì - nó nói

- Gom hết lại rồi đưa cho con đúng không? - dì Bích cắt ngang

- Dạ

- Có câu đó mà mấy ngày nay con dậm hoài, di nhớ mà

- Con sợ di quên thôi mà! Con đi học đây, với cả học xong con qua nhà bạn học nhóm nên sẽ về muộn nha dì, đừng phần com cho con - nó ngậm cái bánh mì rồi vội vàng đi giày

- Đi cẩn thận nhé!

- Vâng ạ

...

- Con về rồi - nó ngồi phịch xuống sofa

- Về rồi sao? Sao em trông mệt mỏi vậy? - Lâm đưa nó cốc nước

- Em cảm ơn... nay nhiều bài quá trời - nó uống nước

- Vào ăn com đi mấy đứa - dì Bích gọi

- Dạ... - nó, Lâm và Long đi vào bàn ăn

- Ba về chưa anh? - nó hỏi Lâm

- Bố về lâu rồi - Lâm trả lời

- Ủa ba không xuống ăn sao? - nó nhận lấy bát com từ dì Bích

- Ba con nói là không đói, bảo mọi người ăn trước - dì Bích nói

- Vậy ạ? Vậy chén thôi, em đói rồi mất rồi! - nó xử luôn 1 miếng trứng trước mặt
- .
- .
- À An này... hôm nay có thư của con đấy! - dì Bích đặt đĩa trái cây lên bàn
- Vậy ạ? - nó giật nảy - Ở đâu vậy dì?
- Di để ở dưới bàn đó
- Cầm giùm em - nó đưa cốc nước cho Lâm rồi nhảy vọt xuống dưới bàn, lôi lên 1 tập thư
- Gì mà vội vàng thế? - Long hỏi
- Có việc, mấy anh tò mò làm gì?
- Được rồi, anh không hỏi nữa - Lâm đầu hàng
- Ủa... sao không có ta? - nó lật đi lật lại đóng thư mà có thấy cái của mình đâu - Dì để đâu thế ạ?
- Trong đó hết đấy! Con tìm kĩ đi
- Tìm hoài mà có thấy đâu dì... - nó tìm lại 1 lần nữa
- Con đang tìm cái này sao? - ba nó từ trên lầu đi xuống
- Ba.. - nó tái xanh khi thấy ba nó tay cầm 1 phong bì
- Cái này là của con sao? - ba nó hỏi
- Của con...của con ạ! - nó tính giật lại cái phong bì nhưng mà...
- Đây là cái gì? - ba nó đập mạnh cái phong bì xuống mặt bàn làm mọi người giật thót, Lâm với Long vội chạy ra sau lưng nó yểm trợ khi cần thiết
- Con... - nó vẫn vờ cái gấu áo
- Con đã hứa ba thế nào hả An? - xem chừng lần này ba nó rất tức
- Không được gây sự đánh nhau - nó trả lời
- Vậy đây là cái gì hả?
- Con có đánh nhau hay gây sự với ai đâu ba? Chỉ là 1 cuộc thi võ thôi mà?
- Lại còn cãi? Võ thì không phải là đánh đấm sao?
- Khác hoàn toàn... nó là thi đấu...
- Không nguy hiểm sao? Con có biết là đã biết bao nhiêu người gãy chân, gãy tay, thậm chí là tàn phế bởi mấy cuộc thi này không hả?
- Đó chỉ là những trường hợp ngoài mong muốn
- Thi không cần thận trọng sao? Tương lai con còn dài, ngộ nhờ có chuyện gì, ba hỏi con, chính bản thân con, tương lai của con, rồi gia đình, bạn bè, mọi người... phải làm sao?
- Tương lai của con, để con tự quyết.. đâu liên quan gì tới mọi người?
- An... xin lỗi bố đi - Lâm nhắc nhở nó
- Con.. quá đáng lắm rồi đấy!
- Ba mới là người quá đáng! Rõ đây là thư của con, tại sao ba lại mở ra đọc? Lúc nào ba cũng nói là công bằng...công bằng... thế cái này có công bằng không?
- MẤT DẠY... - ba nó sôi máu

- Mắt dạy sao? Không phải là ba đang tự mắng mình đó hả?
- Con...
- En thôi đi... - Long can - Chú à, An còn nhỏ, chưa hiểu chuyện đâu ạ, chú đừng tức, mau xin lỗi ba đi An..
- Anh bỏ ra - nó hất tay Long ra
- Từ khi nào mà con trở thành 1 đứa hư hỏng như thế hả?
- Người ta nói "dạy con từ thuở còn non", vậy lúc đó ba ở đâu? Cái lúc con cần tình thương của cha mẹ thì ba ở đâu? Nếu không phải có ba mẹ nuôi thì con có được ngày hôm nay không? Nên ba không có quyền nói con hư hỏng. Vả lại, ba tưởng làm con của 1 người nổi tiếng sung sướng lắm sao? Những lúc con vui, con buồn, ba có biết không? Ba đã bao giờ dành 1 khoảng thời gian nhỏ mỗi ngày để quan tâm tới con chưa? Những buổi họp phụ huynh, những lúc giáo viên gặp mặt phụ huynh, đã bao giờ ba có mặt? Mặc dù con không trách ba, vì con hiểu công việc của ba, nhưng đã bao giờ ba hỏi cảm nhận của con chưa? Đã bao giờ ba thấy con sung sướng đi khoe với mọi người ba mình là 1 danh hài nổi tiếng chưa? Tại sao ba nói được mà không làm được hả? Nếu có hư hỏng, đó là lỗi của ba!- nó khóc

Bốp...

- Im ngay... ai dạy mày ăn nói hỗn láo như thế hả? - ba nó không kiềm chế được
- Bốp... chú... - Lâm và Long hét hoảng...to chuyện rồi
- Ba không nói lại được nên mới ra tay đúng không? - nó cũng khá bất ngờ - CON XẤU HỔ VÌ LÀ CON CỦA BA!!! - nó bỏ chạy ra ngoài

...

- AN... AN... - vì quá lo lắng nên Lâm với Long gọi điện cho bạn bè nó cùng nhau đi tìm, cũng 9 rưỡi tối chứ sớm sủa gì đâu
- Alo... tìm thấy chưa? - Lâm gọi điện cho Huy
- Bên em không có - Huy thở dốc, để em gọi thử cho mấy đứa khác
- Ủ ừ, có gì báo ngay cho anh nhé
- Dạ được - Huy cúp máy rồi liên lạc với người khác
- .
- Tìm thấy không? - Đạt hỏi
- Không có, chỗ mày thì sao? - Quân hỏi
- Chả thấy bóng dáng! Nó trốn ở đâu được nhỉ? - Đức bồn chồn
- Đi thêm vài chỗ nữa đi - Hải nói

.

.

.

- Ra là ở đây.. Alo... tìm thấy An rồi.. ở...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thi Võ (2)

- Có vẻ như hồ là nơi giải tỏa tâm trạng của em nhỉ? - Huy Anh bước tới cạnh nó
- ... - nó không hồi đáp

- Đứng ở đây gió lớn, em sẽ bị cảm đấy! Về...
- Nếu anh tới đây để khuyên em về nhà thì đi đi, để em một mình
- Anh.. được, ta không nhắc tới chuyện đó nữa
- Đừng nói gì hết
- Nếu đó là điều em muốn - Huy Anh đứng cạnh nó, trả lại bầu không khí yên tĩnh vốn có của con sông về đêm

.

.

.

- Kia rồi, họ kia rồi... - mọi người sung sướng vì tìm được nó với Huy Anh
- AN... - Mai Anh lao tới ôm chầm lấy nó
- Con hâm này... mày làm mọi người lo lắng đấy có biết không? - Phương trách
- Đang yên đang lành bỏ đi làm gì hả? - Trang mắng
- Có sao không? - Chi hỏi
- Muốn thế này mà ra sông ngồi, nhớ có chuyện gì thì sao? - Tiên quan tâm
- An toàn là tốt rồi... - Huy thở phào nhẹ nhõm
- Báo cho anh Lâm chưa? - Đức hỏi nhỏ Huy
- Báo anh ý về rồi - Huy gật đầu

Sau bao lời khuyên răn, khuyên nhủ, thậm chí là đe dọa mà nó vẫn giữ nguyên lập trường: có chết cũng không về

- Nếu đã như vậy thì... An này, em về nhà anh đi - Đức nói
- Có được không anh? Ba Linh sẽ lo lắng đấy - Mai Anh nhắc
- Không sao, dù gì thì 2 nhà cũng thân thiết nên ba sẽ yên tâm
- Vậy thì được. Anh Đức nói đúng đấy, mày về nhà tao đi - Mai Anh nói với nó
- Được không? - nó tìm được tia hi vọng le lói. Thật ra cũng sợ lắm chứ bộ, nhưng lỡ bỏ đi rồi, quay về thì quê lắm
- Không sao đâu, ba tao đi công tác rồi - Mai Anh gật đầu
- Vậy cũng được - nó đồng ý - muốn rồi, mọi người về nhà đi
- Có cần báo cho ba An không? - Huy hỏi nhỏ
- Ai dám bép xép chỗ em ở thì liệu hồn đấy - nó nghiêng răng
- Rồi - mọi người đồng thanh
- ...
- Mày tính bỏ nhà đi thật đấy à? - Mai Anh hỏi
- Nếu không tao qua nhà mày ở làm gì - nó đáp
- Vậy còn ba mày?
- Đừng nhắc tới người đó nữa...
- Tại sao?

- Đừng có hỏi gì nữa, tao không kiểm soát được cảm xúc đâu. Tao sẽ nói cho mày lúc thích hợp

- Thế còn sách vở đi học?

- Mai tính

- Ủ, vậy ngủ ngon, tao về phòng đây

...

- Ngày kia thi rồi, mọi người luyện tập phải thật chăm chỉ rõ chưa? - thầy võ của chúng nó nói

- Dạ - mọi người đồng thanh

.

- Ya... - nó la to rồi tặng cho Đức 1 cú đấm hờ, chỉ còn chừng 1 phân nữa thôi là anh ăn trọn rồi

- Tốt lắm, cứ giữ phong độ như thế nhé! Thầy kì vọng rất nhiều ở em đấy! – thầy nó hài lòng

- Dạ được – nó gật đầu

- Hôm nay thế thôi, giải tán

- Khỏe – mọi người đồng thanh

- ... - nó ngồi xuống đất, tu cạn nửa chai nước

- Em vẫn ổn chứ? – Đức khá ngạc nhiên trước hành động của nó, dường như là mất kiểm soát vậy

- Tất nhiên là vẫn ổn rồi, em có làm sao đâu? – nó thân nhiên đáp

- Em có nên...

- Về thôi, hôm nay em mệt rồi – nó xách cặp lên và đi về

- ... - Đức lẳng lặng đi theo

...

- Này, sao tự dưng mấy hôm nay anh lại về nhà thế? – Mai Anh hỏi Đức

- Bộ anh không được về nhà mình sao?

- Không phải vậy... mọi khi anh có như thế đâu?

- Chỗ này không hoan nghênh anh à?

- Đâu có, đây là nhà anh mà, chỉ là em thấy hơi lạ thôi...

- Thắc mắc lắm làm gì?

- Chỉ là quan tâm anh thôi mà, sao dữ vậy?

- Rồi rồi, em gái là số 1, giờ thì về phòng cô và ngủ sớm đi, mai còn đi học

- Rõ đại huynh, tiêu muội cáo lui – nhỏ đóng cửa phòng lại

- Cái con nhóc này – Đức lắc đầu

...

- Oáp... cuối cùng thì cũng xong - Đức vươn vai, bản báo cáo mà anh thức trắng 2 đêm, bây giờ thì hoàn thành rồi

- Tự nhiên thấy đói nhĩ... phải xuống bếp xem có gì nhét vào bụng không cái đã - Đức đứng dậy, đi ra khỏi phòng

- Vẫn chưa ngủ sao? Muộn thế này rồi - anh đi ngang qua phòng nó đang ngủ thì thấy có ánh sáng từ khe cửa

- An, em chưa... - Đức vào phòng thì thấy nó đang nằm gục trên bàn - có giường mà không chịu nằm - anh giúp nó thu dọn bàn học

- Cái gì đây? - Đức nhẹ nhàng rút cuốn sổ mà nó đang gói lên.

Ngày...tháng...năm

Thế là đã bỏ nhà đi được 1 ngày rồi, có chút không quen với sự thiếu vắng của gia đình. Nhưng không sao, mọi người đối với mình rất tốt, thật lòng cảm ơn họ. Không cô độc sao thấy trống trải thế nhỉ? Buồn thế nhỉ? Tại sao lại có chút buồn vào ngày vui thế này cơ chứ? Chẳng lẽ không ai nhớ mấy hôm nữa là sinh nhật mình sao? Ước gì được quay trở về quá khứ, được mẹ tổ chức sinh nhật, được bạn bè tặng quà... nhớ quá... quá nhớ...

Anh từ từ lật lại các trang phía trước và dần dần hiểu ra được nhiều điều. Vì sao nó lại lưỡng lự đăng kí tham gia võ? Vì sao nó trông có vẻ không vui khi có thông báo lọt vào vòng trong? Vì sao nó lại bỏ đi? Vì sao mấy ngày nay nó rất kiệm lời, mặt lạnh tanh, không có cảm xúc? ... tất cả đều được giải đáp

- Đúng là nỗi khổ tâm không thể giải bày - Đức thờ dài rồi bế nó lên giường - Không cần người khác đâu, chỉ mình anh hiểu em là được rồi

...

Phải yêu em... nó lướt qua màn hình rồi tắt điện thoại

- Sao không nghe máy? - Mai Anh hỏi

- Không thích. Lo làm bài đi - nó trả lời

- Chảnh vậy?

- Mặc tao

- Ê con kia, sao mày nhạt nhẽo thế?

- Vậy mày bỏ thêm mắm muối vào đi

- Mày... không nói với mày nữa - nhỏ quay phắt về phía võ mình

.

- An... - Mai Anh khều nó

- Sao?

- Mày không nhớ nhà hả? Mày không sợ ba Linh lo sao?

- Không hề, ba chính là lí do khiến tao bỏ đi mà... đừng nhắc nữa... nếu mày thấy tao ở đây phiền phức thì tao khó thể dọn đi

- Tao không có ý đó, chỉ sợ...

- Tao không sợ, thì mày sợ làm gì? Tao về phòng đây - nó đứng dậy

- Ô... mày đã giảng xong cho tao đâu?

- Tự động não đi. Così xong rồi Bunia... - nó đi ra

- Sao mày copy luôn cái gọi ý của cô thế? Con kia... xấu bụng

.

Phải yêu em...

- Phiền phức thật - nó tắt máy

.

Phải..

- Có chuyện gì? Cho anh 30 giây - nó bực bội

- Về nhà đi

- Không về
- Hôm qua là bố có hơi nóng, cũng 1 phần là do em mà. Về xin lỗi bố là được rồi
- Không làm sai chuyện gì nên không cần xin lỗi. Người xin lỗi phải là ba mới đúng
- Cũng chính vì em cứng đầu nên mới xảy ra chuyện như ngày hôm qua. Có phải em nhẫn nhịn một chút, nhận sai là được rồi
- Nếu gọi điện để trách cứ thì đừng bao giờ gọi điện cho em nữa. Hết 30 giây rồi, em cúp máy đây - nó nói rồi dập máy, quăng sang 1 bên giường
- Alo...alo... cúp máy rồi - Lâm chán nản
- Giờ tính sao? - Long hỏi
- Em chịu, lần này phải để bố đích thân ra tay thôi. Từ hôm qua tới giờ toàn bị bố mắng oan, đúng là "trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết mà - Lâm thờ dài
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Thi Võ (3)

- Đồ đủ cả chưa? - Đức hỏi nó
- Xong hết rồi, xe tới chưa anh? - nó gật đầu
- 5 phút nữa, em nói mọi người chuẩn bị đi
- Dạ được

Hôm nay là bán kết tất cả đều khá căng thẳng. Thường thì nó sẽ không quan tâm tới kết quả của những cuộc thi, nhưng lần này thì khác, 1 lần hiếm hoi nó muốn giật được giải vô địch để chứng tỏ cho mọi người thấy, biết võ thuật không có gì là sai trái cả

Các cuộc đấu rất gay cấn, ai cũng đều giỏi cả, tuy nhiên, thi võ ngoài dùng lực, phải dùng cả trí. 12 người nhóm nó leo dần lên từng bảng với thể lực giảm dần. Đến tới bảng áp chót chỉ còn nó, Đức và 2 người nữa. Phần thi của nó kết thúc khá nhanh, 3 phút với 3 đòn, đối thủ không gượng dậy nổi, cũng phải, nó ra tay khá thẳng. Nó ngo sang phía Đức quan sát xem đối thủ của mình ở vòng chung kết là ai

- Ya... - tên kia giờ 1 đòn knock out, quật ngã Đức
- 1..2..3..4.. - trọng tài bắt đầu đếm
- Cố lên anh - nó lo lắng
- 10...Cách...cách... Nguyễn Văn Tường thắng - trọng tài tuyên bố, vô vọng, Đức không thể gượng dậy
- Anh có sao không? – ngay vừa công bố xong, nó chạy vội lên sàn đỡ Đức dậy
- Khụ khụ... không sao... tên đó khỏe quá – Đức vã mồ hôi
- Đi, em đi anh xuống dưới – nó đỡ Đức dậy
- Anh có sao không? – mọi người trong nhóm lo lắng chạy lên giúp 1 tay
- .
- Uống chút nước đi anh – nó đưa cho Đức 1 chai nước mở sẵn
- Chung kết, em phải cẩn thận, đừng coi thường hắn – Đức nói nhỏ
- Yên tâm đi, em sẽ cẩn thận – nó gật đầu

...

Từ hôm bỏ nhà đi, nó vốn đã ít nói, hôm nay còn kiệm lời hơn. Từ sáng tới giờ mặt không có chút cảm xúc, nhìn trông như người vô hồn... khiến cho mấy đứa như cái Phương, Mai Anh, Chi và Trang cũng chẳng dám lại gần. Buổi học vừa kết thúc khi hồi trống cuối buổi chiều vang lên, nó lẳng lặng đeo cặp, bỏ lên sân thượng – nơi mà nó cho là yên tĩnh nhất trong ngôi trường náo nhiệt này.

Lên trên đó, ngắm trời, ngắm mây, ngắm sân trường, ngắm cây cỏ xung quanh mà sao lòng nó nặng trĩu, để rồi những giọt nước mắt lại lăn dài trên má. Sao dạo này nó rơi lệ nhiều thế? Sự mạnh mẽ bên trong nó bấy lâu nay đâu rồi? Để thay vào đó là sự trống trải, cô đơn, buồn bã?

- Đừng khóc... sẽ xấu đó – Huy Anh nhẹ nhàng đứng cạnh, đưa cho nó chiếc khăn tay

- Anh sẽ không chê mà đúng không? – nó nhận lấy cái khăn tay

- Tất cả mọi người khóc đều xấu, em thì ngược lại. Nhưng anh vẫn thích lúc em cười hơn, thật dễ thương – Huy Anh nói

- Vậy để lúc khác em sẽ cười thật đẹp cho anh xem. Còn bây giờ thì em cười không nổi đâu...

- Không cười nổi cũng không thể khóc được. Nín mau đi, dạo này em mít ướt quá đấy! – Huy Anh gạt những giọt nước mắt đang lăn ngày 1 thừa dần

- Em có chuyện muốn nói với anh... - nó ngập ngừng

- Em nói đi

- Sự thật là ngay từ phút đầu gặp mặt em như bị ngoại hình cũng như giọng hát của anh làm cho mê mẩn... Sau này có duyên, chúng ta thường xuyên gặp nhau, và em đã từng tự nhủ rằng, mình phải bước được tới trái tim anh... - nó thổ lộ - Chính vì vậy, em luôn tìm đủ mọi cách để được tiếp xúc, cũng như ở cùng anh. Em không thể quên được những lúc ở cùng anh... thật hạnh phúc... Anh luôn xuất hiện những lúc em vui, thậm chí là cả những lúc em buồn. Có thể anh chỉ cảm thấy đó là sự trùng hợp, nhưng em rất vui... Ngày hôm nay, em quyết định sẽ nói hết những điều ấp ủ trong lòng. Em... thích... anh

- ... - Huy Anh bất ngờ trước những lời nói ban nãy

- Anh có thể trở thành bạn trai của em được không? – nó căng thẳng, so với lúc đợi chờ kết quả thi bây giờ nó ngập thờ hơn nhiều

- Anh xin lỗi... anh không thể chấp nhận lời đề nghị này được – Huy Anh từ chối

- ... - nó lặng đi, nhưng cũng không bất ngờ cho lắm. Anh ý đẹp trai, học giỏi lại tài hoa như thế, chắc chắn sẽ không động lòng trước nó đâu, tất cả chỉ là nó ảo tưởng mà thôi – Không sao... anh có quyền được từ chối mà... xin lỗi vì đã làm mất thời gian của anh...

- Anh xin lỗi...

- ... - nó ôm chầm lấy Huy Anh – cảm ơn anh vì thời gian qua đã luôn giúp đỡ em. Hi vọng sau ngày hôm nay, ta vẫn có thể như mọi khi, trở thành bạn tốt nhé! – nó buông Huy Anh ra rồi quay lưng bỏ đi mà trong lòng trực khóc

- Làm bạn gái anh nhé! – Huy Anh ở phía sau cất lời khiến nó ngỡ ngàng, giật mình quay lại, không tin vào những điều tai mình vừa nghe

- Anh... mới nói gì? – nó lắp bắp hỏi lại

- Người bị cuốn hút bởi ngoại hình cũng như giọng hát phút đầu gặp gỡ phải là anh... Những lần gặp gỡ tưởng như có duyên nhưng thật ra hoàn toàn là do anh cố ý sắp xếp... Người luôn tìm cách được tiếp xúc phải là anh... Người luôn tự nhủ phải khiến cho em động lòng phải là anh... Người thấy vui vẻ và hạnh phúc mỗi lúc ở cùng em phải là anh... Chính vì vậy, người chủ động tỏ tình... phải là anh... Em sẽ đồng ý chứ? – Huy Anh tiến tới gần, nắm lấy 2 bàn tay nó

- Em... - biết nói gì đây?

- Em hoàn toàn không giống như những cô gái khác: trong sáng, vô tư, hồn nhiên, nhưng lại rất sâu sắc... khiến cho người ta không thể quên được, và anh cũng vậy, cũng ngày nhớ đêm mong về người con gái đó. Liệu em sẽ cho anh cơ hội để thực hiện được ước mơ của mình là chinh phục được cô gái đó không?

- Em hoàn toàn đồng ý... cảm ơn anh – nó nghẹn ngào

- Anh sẽ khiến em thật hạnh phúc – Huy Anh ôm chặt nó vào lòng

- Em sẽ không bao giờ hối hận về quyết định này của mình – nó cười

- Cảm ơn em – Huy Anh nhẹ nhàng hôn lên trán nó

...

- Tao về rồi đây – nó đặt cặp lên ghế sofa
- Khách quý nào đây? – ba Mai Anh từ trên lầu đi xuống
- A... ba Quang... con chào ba – nó nhanh nhẹ cúi chào
- Chào con, sao đột nhiên lại qua đây ở vậy? Bên kia đuổi con sao?
- Ba cứ coi như vậy đi ạ... cho con trú tạm mấy hôm
- Cái con bé này, nếu ba con đuổi thì qua đây, ba nuôi con cả đời – ông xoa đầu nó
- Ai mới là con gái ruột của ba vậy? – Mai Anh nhăn nhó ngồi cạnh ba Quang
- Đương nhiên là con rồi
- Ba còn nhớ được vậy là con vui rồi
- Vớ vẩn... thôi, hai đứa vào ăn cơm đi, chắc đói lắm rồi phải không? – ba Quang dẫn 2 đứa đi về phía nhà bếp
- Dạ vâng – nó với Mai Anh gật đầu
- .
- Ăn tự nhiên đi con – ba Quang gấp cho nó 1 miếng thịt rán
- Dạ con cảm ơn – nó cười
- Thừa di con mới đi học về - Đức đi từ ngoài cửa vào bếp – Ồ... - ngỡ ngàng khi nhìn thấy ba mình
- Anh Hai về rồi, ngồi đi, em lấy cơm cho anh – Mai Anh nhận ra được sát khí ngấm giữa ba mình và Đức nên vội vàng giảng hòa
- Cảm ơn – Đức ngồi xuống

Nó, Mai Anh với ba Quang đang cười nói vui vẻ, Đức vừa ngồi xuống bàn ăn là không khí trùng hẫng xuống. Cả bữa tối chẳng ai nói với câu nào, cứ lặng lẽ mà ăn.

- Con mời ba ăn trái cây – nó đưa cho ba Quang 1 đĩa dưa hấu
- Cảm ơn con – ba Quang nhận lấy
- Hai ăn đi nè – Mai Anh cũng đưa cho Đức 1 đĩa
- Sao bữa nay mày tốt quá vậy? – Đức cộc cằn
- Sáng mới mưa to mà – nhỏ thán nhiên đáp
- Đức này, dạo này con sống ra sao? Có chỗ ăn, chỗ ngủ đang hoành chứ? – ba Đức hỏi anh
- Không cần không giả nhân giả nghĩa đâu. Đã khi nào ông quan tâm tới tôi đâu? – Đức nói lại
- Con là con ba, thì đương nhiên ba phải quan tâm con rồi. Chỉ là khi trước bận quá, không có thời gian để chăm sóc các con. Bây giờ ba về Việt Nam ở hẳn, sẽ dành toàn bộ thời gian để chăm sóc 2 đứa – ba Quang nói
- Đừng biện hộ nữa đi. Trước mặt tôi đừng nói những lời như vậy, mắc ói lắm
- Sao con có thể nói như thế được?
- Thế tại sao tôi không thể nói được? Ông không cảm thấy có lỗi và day dứt sao? Năm xưa lúc khó khăn, ông ở đâu? Lúc mẹ con tôi gặp nạn, ông trốn đi đâu? Rồi bây giờ ông trở về giả làm người tốt hả? Tôi khuyên ông, tháo mặt nạ ra đi
- Anh Hai
- Con...
- Tôi không có người ba như ông, thật khó chịu khi phải nhìn thấy mặt ông – Đức nói rồi bỏ ra ngoài
- Ồ kìa... anh Đức – nó chạy theo

- Này... sao đang yên đang lành lại bỏ đi thế? – nó chạy mãi mới đuổi kịp đi, chân thì đã dài, lại còn chạy nhanh nữa chứ

- Em về đi – Đức trầm xuống

- Phũ vậy? Đuổi thẳng cổ luôn hả? – nó hóm hỉnh

- Không có

- Không có thì lại đây ngồi đi, có chuyện gì thì cứ nói với em này... giữ trong lòng lâu không tốt đâu – nó kéo Đức lại chiếc ghế đá gần đó

Vậy là Đức nói nó nghe đủ thứ chuyện, nào là hận, rồi thì ghét, không ưa... Bao nhiêu lời lẽ xấu đều được anh mang ra để bêu rếu ba mình

- Đã khi nào anh nghĩ tới cảm nhận của ba mình chưa? – nó hỏi, cắt ngang lời Đức

- Ông ta mà cũng có cảm nhận riêng sao?

- Ba anh không phải là người sao? Đương nhiên là có rồi

- Anh không tin ông ta đâu... làm bộ làm tịch

- Vậy chỉ bằng mình tự kiểm chứng thôi – nó rút điện thoại ra, bấm bấm vài cái

- Em làm gì vậy?

- Nếu anh đã không thể tự tìm hiểu thì em sẽ giúp anh – nó bật loa ngoài – Alo, ba ạ..

- An hả? Con tìm thấy thằng Đức không?

- Dạ không, con chạy mấy vòng mà chẳng thấy anh ý đâu. Mà ba yên tâm đi, anh Đức biết võ mà, sẽ không cso chuyện gì đâu

- Sao không lo được? Rất lo là đằng khác. Trời tối như thế này ra ngoài đường, dù là biết võ đi chăng nữa thì vẫn gặp nguy hiểm, không thể lường trước được – ba Đức bồn chồn

- Nhưng tại sao ba lại quan tâm anh ý như vậy? Con nghe Mai Anh nói ba rất ghét anh ý sao?

- Tại sao lại ghét? Ba cách xa nó là muốn nó từ từ chấp nhận người ba này... nhưng không ngờ lại khiến nó càng xa lánh ba hơn

- Con vẫn luôn thắc mắc, tại sao ba lại bỏ mẹ con anh Đức mà đi?

- Đó chỉ là 1 giây phút lầm lỡ và để rồi ta phải sống trong sự cắn rứt lương tâm suốt gần 20 năm qua... - ông bắt đầu kể - Ta và bà ý rất yêu nhau, đã từng thề non hẹn biển... Chúng ta sống rất hạnh phúc, đúng là 1 mái nhà tranh, 2 quả tim vàng. Nhưng rồi ta nhận ra rằng ta phải cố gắng làm việc để lo cho mẹ Đức một cuộc sống khá hơn, không thể khiến bà ấy khổ theo mình được. Vậy là ta cố gắng làm việc, làm ngày đêm, và ông trời cũng không phụ ta, chỉ vài năm sau, ta đã có được 1 cơ ngơi vững chắc. Và khi đó niềm vui như được nhân lên gấp vạn lần khi bà ấy có tin vui... ta vui lắm... cứ ngỡ như mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng nào ngờ, ta lại bị 1 kẻ khác lừa, mắc vào cuộc tranh giành quyền lực lúc nào không hay, để rồi công ty phá sản, phải bán nhà mà vẫn không trả hết nợ. Bất đắc dĩ, để bảo toàn cho hai mẹ con, ta buộc phải để họ về nhà nội sống và tiếp tục bốn ba để kiếm tiền trả hết số nợ. 15 năm sau, ta vực lại được sự nghiệp và về nước, và bấy giờ, ta mới biết được, mình còn có 1 đứa con gái nữa, là Mai Anh; và khỏi phải nói, ta sung sướng tới nhường nào. Chính giây phút đó, ta cũng tự nhủ là phải bù đắp cho chúng, vậy là càng đâm đầu vào kiếm tiền, nhưng ngờ đâu, lại vô tình tạo ra khoảng cách giữa cha con. Ta hối hận lắm, nhưng có lẽ đã muộn. Thằng Đức nó hận ta, ta hiểu, nhưng nó không cho ta cơ hội để giải thích... giá chỉ mà nó có thể dành chút thời gian nghe ta tâm sự... cho ta cơ hội để thực hiện nghĩa vụ của 1 người cha... thì tốt biết mấy... Nếu con tìm được nó, khuyên nó về nhà giúp ta, ta sẽ cho nó được tự do mà sống... - ông nói khiến cho không chỉ Đức, mà ngay cả nó cũng khóe mắt cay cay – Con giúp ta được không? Có lẽ nó sẽ nghe lời con nói

- Con sẽ không khiến ba phụ lòng đâu – nó trả lời rồi cúp máy – Anh nghe rồi chứ? – nó quay sang Đức

- Tất cả... đều là giả dối – Đức ghen ngào – Tại sao lại như thế? Tại sao ông ta cứ sống giả dối như thế? Tại sao bây giờ ông ta mới nói?

- Anh... bình tĩnh đi – nó an ủi

- Anh... cũng rất nhớ ba mà. Anh cũng rất thương ba mà... nhưng mà... nhưng mà...

- Không cần giải thích, em hiểu mà...

- Tất cả là lỗi của anh, do anh cố chấp, do anh bạo thù... và suốt bao năm nay anh phải sống trong thù hận và ghen ghét

- Vẫn chưa muộn để anh sửa chữa lỗi lầm đâu
- Anh không đủ can đảm để làm chuyện đó đâu
- Đừng nói vậy, ba sẽ hiểu thôi mà! Mình về thôi, đừng để ba phải đợi lâu – nó kéo Đức đứng dậy
- Nhưng mà...
- Đừng nhưng nhị gì hết, anh trở nên hèn nhát từ khi nào thế? Mau lên, đây là mệnh lệnh của đại ca: về nhà mau – nó cứ thế mà lôi Đức về

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Thi Võ (4)

- Đức... con không sao chứ? – vừa thấy nó với Đức về, ba anh vội vã chạy lại hỏi thăm
- BA... - Đức quỳ xuống – Con sai rồi – nước mắt của anh bắt đầu rơi
- Con mới gọi ta là gì? – ba Đức ngỡ ngàng
- Ba... ba tha lỗi cho con có được không?
- Con chịu nhận ta làm cha rồi sao? – ông vui sướng
- Con...
- Đứng lên đi con... con chịu nhận ta là cha rồi?
- Trước đây là do con quá cố chấp, không biết đúng sai nên mới không nhận ra được tình yêu thương mà ba dành cho... con xin lỗi
- Con không phải nói xin lỗi... con chịu chấp nhận ba là tốt rồi, tốt rồi
- Ba sẽ không giận con chứ?
- Tất nhiên là không rồi... ba hứa, sẽ nhất định bù đắp cho các con thật xứng đáng – ba Đức ôm cả anh và Mai Anh vào lòng
- Ba... - Mai Anh với Đức xúc động

3 cha con đoàn tụ, nó mừng thay họ, nhẹ nhàng đi lên phòng, biết là không nên ích kỉ, nhưng lòng nó khá khó chịu

.

.

.

Cốc...cốc...cốc...

- Mời vào - nó nói
- Em ngủ chưa? - Đức vào phòng
- Em đang chuẩn bị. Có việc gì không?
- Chỉ muốn cảm ơn em thôi
- Có gì đâu, chuyện nên làm mà
- Nhưng An này, em không thấy những lời em vừa khuyên anh, cũng là khuyên chính bản thân mình sao?

- Anh khác, em khác
- Điều giống nhau cả thôi. Em cũng đã từng nghĩ tới cảm nhận của ba mình chưa?
- Lần này là anh sai, nhưng em không có lỗi gì cả. Em tự biết mình phải làm gì, anh về phòng đi, em muốn đi ngủ
- Vậy được, em ngủ đi, anh hi vọng là em sẽ không làm gì khiến mình hối hận
- Em sẽ suy nghĩ kĩ trước khi làm

..

- Alo... Đức hả? - ba nó gọi điện cho Đức
- Dạ con đây ba
- Cái An thế nào rồi?
- Vẫn tốt ba ạ, chỉ là không được vui
- Nó ... không sao chứ?
- Ba đừng lo lắng quá! Ai cũng tìm cách khuyên nó về nhà nhưng con bé đều gạt phăng lời khuyên
- Vậy sao? Nó có nói là khi nào sẽ trở về không?
- Cái đó con cũng không biết
- Vậy sao?
- À ba ơi, con muốn nói vài câu
- Con nói đi
- Con cũng không biết căn cứ câu chuyện như thế nào, nhưng con thấy biết võ cũng đâu có gì sai trái đâu ba? Đúng sai là do mình sử dụng nó thế nào thôi, và lại, An luôn ra tay chính nghĩa, chứ đã bao giờ lấy nó làm vũ khí để gây sự với ai đâu.
- Cái đó ba sẽ cân nhắc
- Chuyện gia đình của nhà ba con cũng không biết rõ nên cũng không dám nói nhiều, chỉ hi vọng ba dành thời gian cho em ý nhiều hơn thôi
- Ba biết rồi
- Với cả ba ơi, ngày sinh nhật mà phải ở một mình thì sẽ buồn lắm đấy ạ
- Thôi chết, con nhắc ba mới nhớ, tuần sau là sinh nhật An đúng hông?
- Dạ phải, đúng vòng chung kết ạ
- Ba biết rồi. Nhờ con chăm sóc cho An nhé
- Ba cứ yên tâm. Con chào ba ạ
- Cảm ơn con

Ba nó cúp máy mà lòng nặng trĩu. Đánh nó, cũng như đánh chính mình, đau lắm chứ. Cũng tại mình nóng quá, lẽ ra không nên làm như vậy, phải giải thích cho nó hiểu. Bây giờ muốn xin lỗi cũng khó, phải làm sao bây giờ?

...

"Mai anh đợi em trước nhà Đức nhé!" - là tin nhắn của Huy Anh

"Để làm gì"

"Thì thực hiện nghĩa vụ của 1 người bạn trai, đưa đón bạn gái mình đi học"

"Trời đất, em có bánh bèo vậy đâu? Nhưng mà không sao, em thích "

"Vậy sáng mai 6h45 anh qua đón em nhé!"

"Dạ được, anh ngủ ngon"

"Mơ về anh nha"

"Okok"

Nó nằm trên giường mà trằn trọc mãi, không sao ngủ được. Ngày hôm nay sao nhiều chuyện xảy ra thế? Vui có, buồn có... thật hỗn độn

...

Sáng nay nó dậy sớm hơn mọi ngày, ăn diện chút xíu... chuyện lạ nhen. Chả ăn uống gì, chạy ra ngoài cổng đợi người ấy.

- Đợi anh lâu không? - Huy Anh bước tới

- Dạ không, là em ra sớm mà - nó lắc đầu

- Lên xe thôi - Huy Anh mở cửa ô tô

- Dạ - nó bước vào

.

- Anh này... nếu có đưa em đi học thì đừng dùng ô tô được không? Em không muốn tới trường bằng xe hơi

- Vậy mai anh sẽ không đi ô tô nữa - Huy Anh gạt đầu rồi bắt đầu cho xe lăn bánh

.

.

- .. - Huy Anh chìa tay trước mặt nó

- Làm gì vậy?

- Đặt tay em lên đây

- Nhất thiết phải vậy không?

- Anh muốn cho mọi người thấy em là của anh - Huy Anh nắm chặt tay nó và kéo đi

- Wow... chuyện gì thế kia? Có phải 2 người đó đang nắm tay nhau không - vừa bước vào sân trường, nó và Huy Anh đã trở thành tâm điểm chú ý

- Họ đang hẹn hò đúng không?

- Tin hot nha, nữ vương và nam vương hẹn hò - mấy cái loa phát thanh của trường bắt đầu hoạt động

- Thưa quý vị, suốt hơn 3 năm, hôm nay chúng tôi có 1 tin động trời... lần đầu tiên trong lịch sử của Trần Đại Nghĩa, Nam Vương và Nữ Vương không động thủ, mà là ... động lòng với nhau.

.

.

- An... An... có phải là sự thật không? – mấy nhóc kia vừa vào lớp, nhìn thấy nó là chạy xô tới, tranh nhau hỏi

- Thật hả?

- Từ khi nào vậy?

- Nói mau đi

- Chúng mày bị sao vậy? – nó sợ hãi

- Khai báo mau... đó có phải là sự thật không? – Mai Anh lườm

- Cái gì mới được?
- Mày và Huy Anh, hẹn hò đúng không? – Phương tiếp lời
- Bộ không thấy tin tức ầm ầm đó sao mà còn hỏi? – nó thản nhiên
- Khi nào vậy? Sao mày đánh nhanh thắng nhanh thế? – Trang xịu mặt – Cũng chẳng nói cho bọn tao 1 câu
- Đúng rồi đấy! Bạn bè kiểu gì thế? – Chi nói tiếp
- Thôi được rồi mà! Mới chiều hôm qua nên không kịp nói. Như thế này thì bất ngờ hơn mà! – nó cười
- Lại còn cười được? Có tin vui như vậy thì phải khao thật đậm mới được
- Đúng đấy! Khao đi, khao đi – một lũ chúng nó đập bàn
- Được rồi, khi nào rảnh tao sẽ khao tụi bay 1 chầu lớn. Được chưa? – nó hứa
- Hứa đó nha!
- Ủ, hứa. Vào chỗ đi, cô vô kia – nó nhắc

...

Từ buổi chiều hôm đó, buổi chiều chính thức công nhận 2 đứa là của nhau, quả thật nó rất bất ngờ về Huy Anh. Vốn từ trước tới nay luôn quan tâm tới mọi người nên có lẽ bây giờ mà thấy anh chăm sóc cho nó từng tí một thì cũng chẳng có gì là ngạc nhiên. Ai cũng đều mừng cho nó, xứng đáng mà! Tuy nhiên vẫn còn một số người buồn rầu, nghe nói là 3 ngày nay Huy chẳng đến trường, nó cũng thử gọi mãi mà cũng chẳng liên lạc được.

- Em có liên lạc được với Huy không? – Đạt hỏi
- Dạ không, từ tối hôm qua tới giờ gọi cả chục cuộc mà có được đâu – nó chán nản
- Nó trốn đi đâu được nhỉ? – Huy Anh cũng bồn chồn chẳng kém
- Để em gấp mặt đi, biết tay em – nó nghiêng răng – Thôi, em về đây
- Để anh đưa em về – Huy Anh đứng dậy
- Dạ được – nó gật đầu
- .
- Ở đâu được ta? – nó hỏi Huy Anh
- Anh cũng không biết nữa – Huy Anh bó tay
- Haizz... ý... - nó la lên

- Chuyện gì vậy?
- Anh xem, kia có phải là anh Huy không? – nó nheo mắt
- Đúng là nó rồi... Sao có mấy hôm mà trông hốc hác vậy?
- ANH HUY... TRÁNH RA ĐI... CÓ XE KIA – nó chạy tới
- An...
- Tránh ra – nó lao tới phía Huy, đẩy anh sang bên đường và...

Uỳnh... - chiếc ô tô không thắng kịp mà đâm trúng nó

- An... - Huy sực tỉnh, chạy lại đỡ nó – Em có sao không?
- An... không sao chứ? – Huy Anh vội vã chạy lại
- Không có gì, sao anh không chú ý vậy hả? – nó trách

- Anh xin lỗi – Huy cúi đầu
- Cô bé, có sao không? – tài xế trên xe chạy lại
- Dạ không sao – nó lắc đầu – Minh về thôi – nó chống tay đứng dậy – A – ngã dúi xuống
- Sao vậy? – Huy Anh đỡ kịp, lo lắng
- Không biết, nhưng tay em đau quá – nó nhăn mặt
- Đưa anh xem nào – Huy Anh cầm lấy tay nó bóp nhẹ 1 cái
- Ay... nhẹ thôi – nó xuyết xoa
- Vào viện thôi, phải vào đó kiểm tra mới được – Huy Anh cõng nó trên lưng rồi chạy vội tới bệnh viện gần đó
- .
- .
- Bác sĩ, em ý có sao không? – Huy Anh hỏi
- Bị gãy xương tay mất rồi, phải bó bột để cố định – bác sĩ nói
- Bó bột? Máy bao lâu ạ? – nó sững sốt
- Ít nhất cũng phải mất 1 tháng để xương lành lại – bác sĩ trả lời
- 1 tháng? Nhưng mà, 3 ngày nữa là chung kết rồi – nó ngước lên nhìn Huy Anh
- Nếu không chữa kịp thời thì sẽ thành tật đấy, không chữa được đâu – bác sĩ thuyết phục
- Nhưng mà – nó lưỡng lự
- Vậy phiền bác giúp em ý nhé! – Huy Anh nói với bác sĩ – Cái tay của em quan trọng hơn, cuộc thi... bỏ nó qua một bên đi. Minh ra ngoài thôi – anh kéo Huy ra ngoài
- ..
- Nghe Đức báo tin nó bị xe tông mà ba nó chột dạ, gọi điện hỏi thăm nó nhưng không nhắc máy tới 1 cuộc.
- Đùng buồn, vẫn còn cơ hội năm sau cơ mà – Đức an ủi nó
- Em biết rồi... chắc trời không cho em thắng – nó buồn bã
- Mày giỏi mà, lần sau nhất định sẽ thắng – Mai Anh động viên
- Cảm ơn mà. Oáp... uống thuốc xong em thấy buồn ngủ quá, em lên phòng trước đây – nó nói
- Ủ, em lên phòng đi, nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nghĩ ngợi gì nữa – Đức nói
- ...
- Anh... dậy mau... cái An bỏ đi rồi – Mai Anh hốt hoảng khi nhìn thấy 1 mẩu giấy trên bàn học của nó
- Cái gì? – Đức choàng tỉnh dậy, giật lấy tờ giấy
- “Xin lỗi mọi người... nhưng thực sự là em không thể bỏ được cuộc thi, mong mọi người hiểu cho”*
- Không xong rồi, An tới trường thi rồi – Đức vội vã – Alo... tao đây, cái An bỏ tới chỗ thi rồi
- ...

Chương 91: Thi Võ (5)

- Anh... dậy mau... cái An bỏ đi rồi – Mai Anh hốt hoảng khi nhìn thấy 1 mẫu giấy trên bàn học của nó

- Cái gì? – Đức choàng tỉnh dậy, giật lấy tờ giấy

“Xin lỗi mọi người... nhưng thực sự là em không thể bỏ được cuộc thi, mong mọi người hiểu cho”

- Không xong rồi, An tới trường thi rồi – Đức vội vã – Alo... tao đây, cái An bỏ tới chỗ thi rồi

- ...

- Không biết, giờ tới đó vẫn còn kịp, tới ngăn cản nó mau lên – Đức chạy vào nhà tắm

- ...

- Ok – anh dập máy – Em gọi điện báo cho mọi người tới trường thi càng sớm càng tốt. Nhất định, không được để An tham gia thi đấu

- Em biết rồi – Mai Anh chạy về phòng

.

.

- An... - Đức tính chạy theo nó

- Anh này... anh không thể vào được, mời đi ra cho – bảo vệ ngăn lại

- Nhưng mà... - Đức kháng cự

- Mời anh ra khẩn trương, không được làm phiền thí sinh – bảo vệ kiên nhẫn

Bất lực, Đức chỉ còn cách buồn bã đi ra

- Thế nào? – mọi người tò mò

- Vô vọng, không được phép vào – Đức lắc đầu

- Phải làm sao đây? Bị thương như thế đấu chắc chắn là thua – Huy Anh lo lắng

- Bây giờ chỉ còn cách là chờ đợi thôi, mình đi ra hội trường thôi. Hết vòng 1 có thể nói với trọng tài – Đức nảy ra ý tưởng

- Tất cả là tại tao mà... nếu không thì – Huy tự trách

- Giờ không phải là lúc để dằn vặt đâu, mình đi thôi – Đạt kéo Huy đi

.

.

- Ba... - Đức sững sờ khi thấy ba nó đang đeo mắt kính ngồi ở khán đài

- Suyt... - Long ra hiệu cho Đức im lặng

- Cả anh... - Lâm cũng có mặt ở đó

- Làm gì mà cứ đứng 1 chỗ không chịu di chuyển thế? – Phương hỏi

- À ừ... lại chỗ đó ngồi đi – Đức chỉ

.

Huyết... – tiếng còi ra hiệu vòng 1 bắt đầu

- Chào – trọng tài đưa lệnh, nó và tên Cường cúi chào nhau – Vòng 1, bắt đầu

Trọng tài vừa dứt lời, nó và tên Cường kia vào ngay tư thế sẵn sàng

- 3...2...1... Bắt đầu

- Nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt – tên Cường đó cười khểnh – mong được chỉ giáo

- Anh quá khách sáo rồi – nó cũng cười lại – Hi vọng anh nương tay nhé!

- Bắt đầu đi – tên đó nghiêng răng rồi lao tới

- Tôi đây – nó tránh đòn

.

- Có tất cả là 3 vòng, ai thắng 2 vòng thì nắm chắc chức vô địch – Đức giải thích

- Làm sao để ngăn đây? – Huy hỏi

- Hết vòng 1, mình sẽ nói với ban tổ chức là An bị chấn thương, buộc phải ngừng thi đấu – Đức nói nhưng vẫn dán chặt mắt vào nó

- Hi vọng là nó sẽ không làm sao – ai cũng căng thẳng xem diễn biến cuộc đấu

.

- Yaaaa - tên Cường điên cuồng giương nắm đấm lao tới - Lần này ta quyết hạ gục ngươi - hấn nghĩ thầm

- ... - nó nhanh chóng né đòn, làm cho hấn mất đà mà ngã xuống, suýt thì qua vạch

- Ăn may cho mi thôi - Cường lau mồ hôi, thì thầm

Nó chẳng nói gì, chỉ khẽ nhếch môi rồi phản kháng. Không quá mạnh, quá tàn khốc để kết thúc vòng 1 sớm, nó ra đòn chủ yếu là như để dụ tên kia hé lộ ra điểm yếu của mình. Sau hơn 5 phút đánh qua đánh lại, nó cũng thấm mệt. Có lẽ là những chiêu thức thấy nó từng dạy không thể dùng để đối phó với hấn rồi, thử cách chị Tiên chỉ xem sao. Nghĩ rồi nó lùi lại vài bước về phía vạch kẻ...

- Nó định làm gì vậy? - Phương ngồi trên khán đài lo lắng

- Không lẽ... - Hải ngập ngừng

- Không phải chứ? - Đức cau mày

- Muốn nhận thua thì nói ngay từ đầu có phải không? - tên Cường đắc thắng, chạy lại và tung 1 chương knock out

- Hehe, nắc bầy rồi nha con - nó cười thầm rồi bất chợt đứng khựng lại khi chỉ còn cách Cường độ 2 phân, cho hấn 1 cước vào bụng rồi quật ngã hấn bằng tay trái bởi tay phải không đủ sức do xương chưa liền. Và đương nhiên, tên kia muốn gượng dậy mà đánh tiếp cũng khó, vì một nửa người hấn ở ngoài vạch rồi còn đâu nữa. Nó sợng thâm, giỏi Toán cũng có ích.

Keng keng... tiếng keng vang lên

- Vòng 1... Võ Quỳnh An thắng... keng keng... - trọng tài tuyên bố - Chào

Tên Cường đau đòn và tức tối đứng dậy trong khi nó niềm nở, hai người cúi chào.

- Nghỉ 5 phút trước khi bước vào vòng 2 - tiếng của trọng tài lại vang lên

Nó nhanh chóng chạy lại nói với trọng tài đôi ba câu rồi đi về chỗ nghỉ của thí sinh, cầm chai nước lên tu 1 hơi.

Tiếng trọng tài vừa dứt thì mấy đứa hội Đức chạy vội xuống khán đài để gặp trọng tài.

- Chú oi - Đức hỏi hà

- Có chuyện gì sao? - trọng tài bực bội, uống nước cũng chẳng xong, sao hôm nay nhiều người muốn nói chuyện với mình thế?

- Thí sinh Quỳnh An không thể đấu tiếp được ạ - Đức nói

- Dạ đúng đó.. đúng đó - mấy đứa đứng sau hùa theo

- Cậu nói sao?
- Em ý đang bị thương ở tay, theo quy định là không được thi – Đức lấy luật ra giảng giải
- Tôi có thấy thí sinh bị làm sao đâu? Cậu bỏ ngay cái ý định trù ẻo thí sinh đi – trọng tài trừng mắt
- Cháu thề, cháu không trù ẻo... đó là sự thật. 2 ngày trước em ý bị gãy tay, xương chưa liền – Đức kiên nhẫn
- Mời cậu ra chỗ khác cho... còn 3 phút nữa là bắt đầu vòng 2 rồi – trọng tài đuổi khéo
- Nhưng đó là phạm luật – Đức nói
- Có cần tôi đọc cho cậu nghe hình thức xử phạt những người làm náo động đấu trường không?
- Đi thôi Đức... không ở đây đôi cô được nữa đâu – Huy giật giạt tay áo Đức kéo đi
- Chú... - Đức tức nghẹn họng
- Mời cô cậu đi nhanh trước khi tôi gọi bảo vệ - trọng tài nói rồi quay sang phía khác uống nước, cuối cùng cũng được 1 giọt nước vào cổ họng
- Đi thôi... đừng để An bị ảnh hưởng – Đạt khuyên
- Đi thôi – mọi người túm lại đưa, chính xác là lôi Đức về chỗ ngồi trên khán đài

Chắc mọi người cũng thắc mắc tại sao mà ông trọng tài cứ khẳng định đuổi Đức đi đúng không? Thì là ban nãy, nó ra chỗ trọng tài thì thầm đứng 1 câu: “Bác ơi, lát nữa có ai nói gì thì bác đừng tin nhé! Đó có thể là mấy kẻ hôm trước đuổi theo cháu để giết người diệt khẩu đấy ạ”. Ông trọng tài nghe được câu đó thì mặt có chút biến sắc, gật đầu đồng ý sẽ giúp nó rồi thờ dài, thời buổi bây giờ loạn quá. Chính miệng thí sinh nói ra, thử nghĩ xem, bác trọng tài thuộc luật còn hơn bảng cửu chương sẽ tin ai đây? Đương nhiên là An nhà mình rồi!

- Chào – trọng tài đưa lệnh – vòng 2 bắt đầu – ông đứng tránh sang 1 bên

Vòng 2 kết thúc khá nhanh, bởi cái tên Cường xảo quyết kia nhân lúc nó không để ý mà dòn nó ra khỏi vạch trước sự ngỡ ngàng của nó lẫn mọi người. Biết là không thể sử dụng khẩu tuyệt chiêu mà đòi lại công bằng nên nó chỉ còn cách mà đáng cay chịu thua.

Vậy là tỉ số hòa 1 đều, thế nên mọi sự căng thẳng, hồi hộp... tất cả đều dòn về vòng thi đấu cuối cùng – vòng thi quyết định sự sống còn... à không, thắng thua mới đúng (có phải ra chiến trận đâu mà chết chóc... nhằm nhột tể xếu, tác giả hơi nhập tâm).

Tới vòng 3, vòng cuối cùng, diễn ra căng hơn dây đàn. Cường đánh, nó đỡ. Nó đáp trả, Cường né được... cứ thế mà luân phiên nhau

Đánh được 1 hồi thì cánh tay phải của nó bắt đầu đau nhức (chắc là mấy cái xương bị gãy đang biểu tình đây), mồ hôi nó bắt đầu chảy ra

- Bắt đầu bị vết thương hành rồi sao? – Huy Anh nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt nó

Không chỉ Huy Anh, mà đa số mọi người đều nhận ra được, ai cũng lo lắng cả, Huy còn bị kích động, định lên tiếng nhưng mọi người kịp thời, không được khiến nó phân tâm. Ai cũng bồn chồn, chỉ có riêng mình cái tên chết đấm kia là đang cười thâm trong lòng, thời cơ của hắn tới rồi!

Nghĩ rồi hắn không thương hoa tiếc ngọc gì mà tặng nó nguyên 1 một cú đá hoàn chỉnh vào cánh tay phải của nó.

- A... - nó vì đau quá mà ngã xụp xuống và cả khán phòng thì đứng dậy, hồi hộp đón chờ
- 1... - trọng tài bắt đầu đếm

Thịch

Thịch

Thịch

Thịch

...

Tím mọi người tăng nhịp đập và càng lúc càng rõ tiếng

- Chẳng nhẽ bao công sức của mình lại kết thúc thế này sao? – nó nhăn nhó nghĩ thầm

- 2... - trọng tài vẫn tiếp tục công việc của mình
- Cố lên em – Huy Anh chấp tay cầu nguyện
- Gắng lên con – ba nó cũng bồn chồn không kém
- 3...
- Ba ... đang ở đây sao? – ngay phút giây ngược lên khán đài, nó bắt gặp ánh mắt quan tâm, đầy lo lắng của ba mình – Nhất định phải gắng lên... không thể gục ngã lúc này – nó tự nhủ nhưng – đau quá... - nó cắn môi, chỉ trặc mà bật máu
- 4...
- Đứng lên đi An – Mai Anh sốt sắng
- Cố lên – Lâm nhìn nó đầy đau lòng
- 5...
- Không được... phải gắng lên... - nó cố gắng tinh thần, nhớ lại
- 6....
- Hấn nhất định phải có điểm yếu nào chứ? – nó cố nhớ ra
- Nhanh lên, nhanh lên – Cường như không thể kiên nhẫn hơn được, mau tuyên bố người thắng cuộc đi
- 7...
- Lần trước... vòng bán kết... anh Đức ra đòn... - nó sực nhớ tới đòn của Cường hôm bán kết
- 8...
- Hấn đâm Đức và kết thúc phần thi bằng 1 cú đá bằng chân... đúng rồi – vòng bán kết vụt chạy qua tâm trí nó
- 9...
- Thịch
- Thịch
- Thịch
- Thịch
- .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Thi Võ (6)

Tiếng tim đập trong lồng ngực mỗi khán giả đập càng lúc càng nhanh, càng mạnh mẽ

Thật bất ngờ... nó gượng đứng dậy...

- Thí sinh Võ Quỳnh An đã đứng dậy... - trọng tài niềm nở, xem chừng ông có vẻ ưng ý cô nhóc này
- Hoan hô – cả khán phòng như bùng tình giây phút mà nó đứng vững trong sự ngỡ ngàng của Cường

- Mau chóng kết thúc đi – nó sất đá nhìn thẳng vào mắt tên kia

- Nhanh đi... - tên đó gạt đầu

Khác với mọi lần, Cường không chủ động... mà nó là người ra đòn... nó đưa 1 cú đấm, thẳng tới ngực Cường

Theo như phản xạ, Cường lấy tay trái ra đỡ

Nó cười nham hiểm vì tên đó đã trúng bẫy, nhanh như thoát, nó bẻ ngoặt tay trái của Cường ra sau lưng, và khuyến mãi thêm 1 cú đá xoay đau điếng vào chân phải của tên đó khiến hắn gục xuống và nằm xõng xỏi trên sàn đấu

Như thường lệ, Cường ngóc đầu dậy định phản kháng nhưng lại gục đầu xuống, nằm bẹp dí

- Thuận tay trái và chân phải mà lại bị bẻ rồi đá trúng... sao mà ngóc dậy được? – nó cười mỉa

- 1... - trọng tài lại làm công việc quen thuộc

2...

.

.

3

.

.

.

.

9

.

.

10

Hết thời gian, tên đó căn bản là vẫn không thể ngóc dậy được

- Xin chúc mừng, người thắng cuộc là Võ Quỳnh An – bỏ mặc tên đang chết dí trên sàn kia, trọng tài vui vẻ lại chỗ nó, cầm tay trái nó giờ lên cao và tuyên bố

- YEAH... - tiếng vỗ tay, hò hét mém làm cái phòng thi đấu nổ tung

Nó cười... nhưng lại chảy nước mắt... thật ra nó đang cười... nhưng mà lại khóc... cảm xúc thật lẫn lộn. Vui vẻ cười nhưng lại nhăn nhó, trong trào pháo tay rầm rộ từ 2 phía khán đài.

Nó cúi đầu xuống, đón nhận chiếc huy chương vào đang được trưởng ban tổ chức đeo vào cổ, với niềm hạnh phúc vô bờ. Khán giả hai bên vỗ tay rầm rộ, có lẽ là lâu rồi, họ chưa được xem 1 trận đấu võ mà có đủ hi, nộ, khả, ái tới như vậy.

- Hãy cho biết cảm nghĩ của em lúc này - MC chìa mic về phía nó

- Cảm xúc bây giờ của em rất lẫn lộn, tràn ngập niềm vui nhưng cũng đang đầy nỗi buồn - nó nhìn về phía lũ bạn, rồi hướng mắt về nơi mà ba nó, Lâm và Long đang ngồi chăm chú dõi theo

- Em có thể chia sẻ lý do, cũng như động lực để em vươn tới ngôi vị vô địch này không?

- Tất nhiên là được rồi! Em muốn chứng tỏ cho mọi người thấy rằng, không chỉ có đàn ông, mà phụ nữ cũng vô cùng mạnh mẽ và không hề thua kém. Hơn thế, em muốn cho mọi người thấy rằng biết võ thuật là một điều đáng tự hào, và nó chỉ khiến ta xấu hổ khi sử dụng vào những mục đích không đúng đắn... - nó nghẹn lời

- Vậy em có muốn nói gì với mọi người không?

- Cảm ơn và xin lỗi... - nó trả lời rồi đưa ánh mắt van nài về phía MC, mong đợi 1 sự kết thúc, bởi... cánh tay phải của nó... không thể chịu đựng thêm 1

giây phút nào nữa

- Xin cảm ơn em... Kính thưa quý vị, vậy là chúng ta đã tìm ra gương mặt đại diện của Việt Nam trong các cuộc thi thể giới, nữ vô địch đầu tiên trong lịch sử của giải AMC: VÕ QUYNH ANNNNN - vậy là chương trình kết thúc ngay khi MC rời khỏi sân khấu, nhanh chân bước về phía cánh gà.

Nó cũng không chần chừ mà đi ngay về phía lũ bạn

- AN... - nó ngã ngay vào người Huy Anh, mặt không còn 1 tí huyết sắc nào

- Đau quá... - mồ hôi nó vã ra như tắm

- Nhanh... lấy xe... - Đức giục Trí, rồi giúp Huy Anh bế nó lên

- Khẩn trương đi thôi, đừng để mấy tên nhà báo bắt gặp, không yên đâu - mấy người còn lại cũng nhận ra được sự gấp gáp mà đứng quây kín xung quanh Huy Anh, nhanh chóng cùng anh di chuyển ra ngoài xe.

Còn về phía ba nó, vẫn không rời mắt khỏi nó 1 giây nào nên cũng hoảng hốt không kém, vội vã chạy theo sau.

.
. .
.

- Ở gần đây có bệnh viện nào không? - Trí nhìn qua gương chiếu hậu

- Rẽ phải rồi đi thêm 3 cây nữa và rẽ trái là tới bệnh viện của ba tao... mau lên đi - Đạt lấy trong cặp mình ra 2 chiếc kẹp gỗ to đã chuẩn bị trước - Mày đưa tay phải của An ra phía trước đi, phải cố định xương lại trước ghi quá muộn

- ... - Huy Anh mướt mãi mồ hôi, nhẹ nhàng mà mau chóng ôm nó dựa vào người rồi nâng cánh tay phải của nó lên.

- Aaaaaa... - nó thét lên một cách đau đớn khi Đạt siết chặt cuộn băng gạc đang cố định 2 chiếc nẹp - Nhẹ... thôi - mồ hôi nó chảy dài trên khuôn mặt

- Cẩn thận một chút - Huy Anh lòng như lửa đốt

- Mày nhẹ nhẹ 1 chút thôi - Đức ngồi trên ghế trên mà sốt ruột

- Chịu khó 1 tí đi, bắt buộc phải nẹp chặt, nếu không sẽ nghiêm trọng - nhìn thấy nó đau tới nửa tỉnh nửa mê Đạt cũng xót lắm chứ bộ, nhưng buộc phải làm như vậy

- Đi đường nào nữa đây? - Trí hỏi

- Quẹo trái đi... - Đạt sơ cứu xong rồi hồi hã rút điện thoại từ trong túi quần ra - Alo, em đây... anh sắp xếp giúp em phòng cấp cứu và chụp CT nhé

- ... - người trong điện thoại có vẻ hốt hoảng

- Có chuyện gấp, khoảng 3 phút nữa sẽ tới cổng bệnh viện, cho giường xuống đón bệnh nhân giúp em...

- ...

- Lát nữa nói anh nghe sau... chuẩn bị giúp em đi, chuyện gấp lắm rồi - Đạt bực bội rồi cúp máy

...

Kít...ít...ít...ít...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thi Võ (7)

Kít...ít...ít... chiếc ô tô phanh gấp ngay trước cửa ra vào của bệnh viện

- Mau, mau mang giường lại đây – Đạt gọi to người trong điện thoại lúc này
- Đây... - 2 y tá nam đẩy chiếc giường lại gần cửa xe, để Huy Anh bế nó đặt lên giường
- Ai đây? – người trong điện thoại ban nãy hỏi
- Người quen của em, anh báo với ba em một tiếng đi... còn anh – Đạt quay sang nhìn 1 anh y tá đang giữ chiếc giường – đưa em ý đi chụp CT, rồi gửi kết quả vào máy tính của tôi nhé
- Dạ được – anh đó gật đầu rồi 2 người nhanh chóng đẩy chiếc giường đi
- Để xe đó đi, xe có người cất hộ. Bọn mày đi theo chị y tá này lên phòng tao ngồi đợi nhé, tao phải qua đó xem mọi việc thế nào rồi – Đạt nói với Đức, Trí và Huy Anh rồi quay sang chị y tá – Dẫn bọn họ lên phòng giúp tôi!
- Mời các anh đi lối này – chị y tá đó dẫn đường
- Có gì thì báo ngay nhé – Đức dặn dò
- Tao biết rồi, lên đó ngồi đợi đi – Đạt gật đầu rồi nhanh chóng chạy về hướng phòng chụp CT
- .
- .
- .
- Con thấy thế nào? – ba Đạt cau mày
- Xương bị gãy đã làm đứt gân – biểu hiện trên mặt của Đạt lúc này cũng vô cùng khó coi – Chắc có lẽ là do bị 1 quyền đá vào – anh thờ dài rồi lắc đầu – Tội con bé quá!
- Bắt buộc phải làm phẫu thuật nối gân ngay thôi, không thể đợi thêm được nữa – người trong điện thoại ban nãy lên tiếng, thì ra đó là trưởng khoa Xương khớp của bệnh viện, tên Khải – Người nhà của cô bé có ở đây không? Cần phải có sự đồng ý của họ thì cuộc phẫu thuật này mới thực hiện được
- Không có... quen An gần 1 năm mà vẫn không hề hay biết ba mẹ của em ý là ai – Đạt lắc đầu
- Chúng ta không thể tự quyết định được đâu – Khải phản đối
- Phải làm cách nào bây giờ? Đợi em 1 lát... - Đạt chạy ra ngoài
- .
- Mày... sao rồi? – Huy Anh giữ chặt vai Đạt ngay khi anh bước vào phòng
- Bọn mày cần phải xem cái này – anh tiến tới chiếc máy tính bàn và khởi động
- Cái gì đây? – Đức cau mày
- Nhìn thấy không? Gân tay bị đứt rồi, do cái xương bị gãy đâm vào – Đạt khoanh tròn lên phần giữa trên màn hình
- Đứt gân? Giờ phải làm sao? – Huy Anh hốt hoảng – Sẽ không có chuyện gì chứ?
- Phải phẫu thuật khẩn cấp, nếu không thì... sau này cánh tay này sẽ không thể dùng được – Đạt ngập ngừng
- Phẫu thuật sao? – Trí nhìn kĩ lại màn hình – Mặc dù em không hiểu rõ về ba cái này lắm, nhưng xem chừng có vẻ nghiêm trọng đấy
- Phẫu thuật? Không thể dùng tay được nữa? – Huy Anh đổ mồ hôi lạnh – Vậy... phải làm sao?
- Phải có được sự đồng ý từ người nhà bệnh nhân... mà... An đã bao giờ tiết lộ về gia đình đâu? – Đạt khó xử
- Ý kiến người nhà sao? – Đức trầm ngâm
- An sao rồi? – Huy, Mai Anh, Phương, Trang, Trí và Hải chạy ủa vào phòng
- Anh... An sao rồi? – Trang lắc tay Đạt hỏi

- Gân tay bị đứt rồi, buộc phải làm phẫu thuật nối gân gấp – Đạt trả lời
- Vậy thì sao còn không mau làm phẫu thuật đi? – Mai Anh sốt ruột
- Phải có sự đồng ý của gia đình... mà làm cách nào để liên lạc với gia đình của An đây? – Đạt hỏi ngược lại
- Gia đình của An? – Mai Anh và Huy giật nảy
- Nếu không có cách nào liên lạc được thì để tao ký vào đơn đồng ý phẫu thuật... không thể chờ được nữa... nếu bị phế thì phải làm sao đây? – Huy Anh dường như không thể kiên nhẫn mà đợi chờ thêm, nắm lấy cổ áo của Đạt, cúi kính – Mau... để tao ký vào đơn đó
- Bình tĩnh đi Huy Anh... đây không phải là lúc để gây sự đâu! – Huy và Đức gỡ Huy Anh ra khỏi Đạt rồi đẩy anh xuống cái ghế sofa ngay cạnh
- Chúng mày... không hiểu được đâu... nếu không mau lên thì cánh tay đó... mất đi nó thì khác gì cướp đi sinh mạng của 1 người lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết chứ? – Huy Anh ôm mặt
- Cái đơn đó... để ta ký cho, ta là ba của con bé – ba nó cùng Lâm và Long bước vào phòng
- Ba Linh... - Đức ngờ ngàng, Mai Anh hốt hoảng
- Chú... - Huy không tin vào mắt mình
- Đây là... - mọi người trong phòng đều bất ngờ
- Ta có đủ tư cách để ký vào đơn đồng ý phẫu thuật cho con gái mình chứ? – ba nó hỏi
- Chú... có... nhầm không vậy? – Đạt lấp bắp
- Đúng là ba của An đó, đưa đơn cho chú ý ký rồi mau chóng phẫu thuật cho An đi... đừng phí phạm thời gian nữa – Huy nói
- Đây là đơn ạ... chú... ký vào đây – Đạt chỉ tay vào góc tờ giấy, dường như anh vẫn chưa tin những gì đang xảy ra xung quanh
- Xong rồi... mong mọi người sẽ cố hết sức giúp con bé... nó mà có mệnh hệ gì... người làm cha như tôi cũng... - ba nó xúc động
- Cháu sẽ cố hết sức – Đạt gật đầu lia lịa rồi chạy vội tới phòng họp
- Chuyện này... là sao chứ? – mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên
- Tao sẽ giải thích sau... giờ thì mau tới chỗ An đi – Đức nói rồi dẫn đường tới chỗ nó đang nằm
- .
- .
- Mọi người chờ ngoài này nhé! Tao phải vào trong đây! – Đạt trấn an
- Mọi việc sẽ ổn chứ? – Lâm hỏi thay cho ba nó
- 90%... anh yên tâm đi, mọi người sẽ cố hết sức, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu – Đạt nói rồi chạy vào trong phòng phẫu thuật, hôm nay, anh sẽ là trợ tá chính
- .

5 phút

.

.

10 phút

.

.

15 phút

.

Rồi

20, 30 phút trôi qua

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thi Võ (8)

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng đỏ, ánh mắt của mọi người vẫn dán chặt vào chiếc cửa của phòng phẫu thuật – điểm thu hút mọi ánh nhìn mỗi khi có ai đang ở giữa ranh giới của những điều tốt, và những điều cực kỳ tồi tệ.

1 tiếng đồng hồ trôi qua dài đằng đẵng tựa như cả năm vậy... và cuối cùng thì đèn phòng phẫu thuật cũng chuyển sang màu trắng đục như mọi khi, anh trưởng khoa ban này bước ra ...

- Bác sĩ ... con gái tôi – ba nó là người đầu tiên chạy tới phía anh trưởng khoa

- Thì ra đó là con gái chú sao... chú yên tâm đi... ổn rồi... một lát nữa cô bé sẽ được chuyển tới phòng bệnh, mọi người đừng lo lắng quá nhé! – anh đó trấn an mọi người

- Cảm ơn anh nhiều lắm ạ! Thật sự cảm ơn anh! – Lâm cúi đầu cảm ơn

- Đây là... Hoàng Lâm phải không? – anh trai đó có vẻ khá phấn khích

- Dạ phải... - Lâm gật đầu

- Thật vui vì được gặp cậu ở đây... cho câu biết... tôi là fan của cậu đó – nói thầm với Lâm

- Vậy sao? Cảm ơn anh rất nhiều! Khi nào rảnh tôi sẽ mời anh 1 chiều cà phê – Lâm cười

- Được... tất nhiên là được rồi... tôi đợi tới ngày đó nhé! Đi trước đây! Tạm biệt mọi người – anh trưởng khoa đi về phía phòng mình

- Cảm ơn anh! – mọi người cúi đầu cảm ơn anh bác sĩ

Một lát sau thì Đạt cũng bước ra từ phòng phẫu thuật

- Thế nào rồi? - Huy Anh sốt sắng

- Cái An nó... - ba nó ngáp ngừng

- Chú yên tâm đi ạ, mọi việc đều ổn thỏa rồi! Do là phải lấy những xương vụn cắm vào gân nên lâu hơn thời gian dự kiến... tất cả đều xong xuôi cả rồi ạ!

- Đạt trấn an

- Phù.... - ai ai cũng thờ phào nhẹ nhõm

- Để cháu dẫn mọi người lên phòng An nằm, một lát nữa An sẽ được chuyển lên trên đó - anh dẫn đường ra thang máy

.

.

Kít...kít... chiếc giường mà nó đang nằm được y tá đẩy vào trong phòng

- Do là vẫn còn thuốc mê nên tạm thời chưa thể tỉnh được... mọi người đừng quá lo lắng nhé! - Đạt vừa nói, vừa chỉnh bình muối biển đang truyền từng giọt vào người nó

- Cảm ơn cháu nhiều! - ba nó chăm chú nhìn nó, tại sao lại phải khổ sở như vậy chứ?

- Không có gì ạ! Nhưng, chú có thể ... - Đạt đang tính hỏi thì bị Đức chặn họng

- Ra ngoài thôi - đẩy anh ra khỏi phòng bệnh

- Nàyyyy.... - Đạt ú ớ

- Ra ngoài rồi tao nói cho nghe - Huy cũng giúp 1 tay, lừa hết mọi người ra khỏi phòng. Bên trong giờ chỉ còn nó, ba nó, Lâm và Long

- Hai đứa về trước đi... để bố ở lại đây với em - ba nó lên tiếng sau 1 hồi trầm ngâm

- Để con ở lại cho, bố nên về sớm nghỉ ngơi, mai còn có tour diễn xuyên Việt mà - Lâm nói

- Nhưng mà... - ba nó ngập ngừng

- Không sao đây bố, ở đây còn có y tá, bác sĩ, với cả bạn của An nữa mà

- Ta dự là sẽ hủy show này, để con bé nằm ở đây, ta không yên tâm

- Không hủy được đâu bố... bố về nhà đi ạ! - Lâm ngăn cản, nếu bây giờ mà bỏ thì thiệt hại có khi lên tới cả tỷ đồng cũng đến

- Lâm nói đúng đấy ạ! Để cháu đưa chú về, hủy show không những mất tiền... mà còn danh dự nữa đấy ạ! - Long khuyên nhủ

- Bác sĩ cũng nói là ổn thỏa hết rồi mà bố, chỉ đợi hết thuốc là tỉnh lại thôi mà... bố đừng quá lo lắng

- Thôi được rồi, khi nào con bé tỉnh thì báo ta 1 tiếng, ta sẽ tới thăm con bé trước khi đi - ba nó dặn dò rồi đứng dậy

- Dạ được, bố về cẩn thận - Lâm đứng dậy chào

- Chăm sóc nó nhé - ba nó nói

- Bố cứ yên tâm ạ!

- Giao cả cho con đây! - ba nó mở cửa phòng rồi bước ra ngoài

- Cháu chào chú ạ - mấy đứa bên ngoài cúi chào khi ba nó bước ra

- Chăm sóc cái An giúp chú nhé! - ba nó cúi đầu

- Tất nhiên rồi ạ!

- À Đức này - ba nó gọi nhỏ, ghé thăm vào tai anh - Lừa lời rồi khuyên nó về nhà giúp ba được không?

- Dĩ nhiên là được ạ - Đức gật đầu

- Ba về trước, mấy đứa ở lại nhé! - ba nó vỗ vai anh, rồi đi ra phía cầu thang

- Đầu có sưng sưng gì đâu... - Đức nhìn ba nó rồi quay sang nhìn nó, một bụng tâm sự mà không thể chia sẻ được

....

Mọi người khi biết được thân thế thật sự của nó thì cũng không quá đỗi ngạc nhiên, vì có ai cấm người như nó không được có 1 người ba như vậy đâu, và Huy Anh cũng vậy, anh hiểu được lý do vì sao mà nó lại đánh trống lảng mỗi khi được hỏi về gia đình mình.

Sau khi chắc chắn là nó đã ổn thì mọi người tản về, cũng không thể ở đó biểu tình được mà! Chỉ có Huy Anh, Lâm và Đạt ở lại.

- Anh vào nhà vệ sinh 1 chút, em ở lại với An nhé! - Lâm đứng dậy

- Được, để em ở lại... - Huy Anh gật đầu

Huy Anh vẫn kiên nhẫn ngồi nhìn nó, lòng trùng hẫng xuống... sao nó lại liều lĩnh tới như vậy chứ? Nó không nghĩ tới bản thân nó, không nghĩ tới anh sao? Nhìn cánh tay bó bột trắng của nó mà Huy Anh đau lòng.

Bỗng... ngón tay nó động đậy... đôi mắt nhắm chặt ban nãy từ từ mở ra...

- Anh... - nó gọi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Thi Võ (9)

- Anh... - nó gọi

- ... - nghe tiếng nó, Huy Anh giật mình ngóc đầu dậy nhìn - Em... thấy sao rồi?

- Không sao... chỉ là đầu hơi đau ... - nó chống tay lên giường, cố gượng dậy

- Từ từ thôi - Huy Anh đặt dọc chiếc gối cho nó dựa vào - Có lẽ là thuốc mê chưa hết tác dụng

- Thuốc mê? - nó há hốc miệng, mình làm gì mà phải lại liên quan tới thuốc mê thế?

- Chứ còn sao nữa... em phải phẫu thuật để nối gân đó... không nhớ gì sao?

- Em chỉ nhớ lúc anh Đạt kẹp 2 thanh gỗ vào tay em thôi, sau đó thì đau quá nên nửa tỉnh nửa mê, chẳng nhớ gì hết

- Vậy mới nói... em có biết là anh sợ tới mức nào không hả? Tại sao lại mạo hiểm tới như vậy? Chạm 1 chút nữa thôi là cánh tay này của em sẽ không dùng được nữa, có biết không hả? - Huy Anh cao giọng, trách nó rồi quay mặt đi chỗ khác

- Không tới mức nghiêm trọng vậy chứ? - nó căn bản là không thể mừng rỡ ra hiện trạng của bản thân nên cũng không biết nhận lỗi kiểu gì nữa

- Còn không nghiêm trọng? Em nói xem... lúc em bị đối thủ đá vào tay, xương bị gãy đã đâm sâu khiến cho gân tay bị đứt lìa... còn chưa kể, em còn dùng sức để đáp trả nên xương vụn cắm chặt vào gân khiến cho thời gian phẫu thuật kéo dài hơn so với dự kiến... có biết không hả?

- Thật vậy sao? ... em... em không ngờ lại thành ra như vậy...

- Em nói xem... nếu nhờ chẳng may ban nãy...

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu - nó đặt ngón tay trở của mình lên môi Huy Anh - Đừng lo nữa...

- Hứa với anh... phải biết tự chăm sóc bản thân... có được không? - Huy Anh nắm tay mà nó đang đặt trên môi mình

- Em hứa... - nó gật đầu, cười nhẹ

- ... - Huy Anh bất giác ôm chầm lấy nó, thì thầm - Anh đã rất sợ đấy...

- Xin lỗi anh... - nó cũng ôm chặt lấy anh

Lâm mở cửa phòng, đập vào mắt anh, nó đang ôm chặt lấy Huy Anh mà long thất lại; nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

- Em có muốn ăn gì không? - ở bên trong, cả nó lẫn Huy Anh đều không hề hay biết

- Uhm... sáng giờ đã ăn gì đâu - nó gật đầu

- Vậy đợi anh một lát nhé, anh chạy ra mua cho em chút gì ăn – Huy Anh nhanh chóng đứng dậy
- Từ từ đã... - nó nín áo anh
- Có chuyện gì sao? – Huy Anh quay lại hỏi
- Em muốn uống thêm nước ép trái cây – nó phụng phịu, nhìn từ sáng tới giờ, phải hậu đãi cái bao tử đáng thương chứ!
- Trời ạ, tưởng gì, em muốn là trời muốn mà, đợi anh chút đi – Huy Anh thở phào nhẹ nhõm
- .
- .
- Em trông khỏe lên hẳn nhỉ? – Lâm bước vào
- Anh... Sao lại ở đây? ... Có ai... - nó làm rơi quyển sách đang cầm trên tay
- Ý em là sao? Bộ ah không được hoan nghênh ở đây sao? - Lâm hóm hỉnh, ngồi xuống bên giường
- Không có – nó lắc đầu lia lịa – chỉ là ...
- Tất cả bạn bè đều biết về gia đình em rồi, không phải giấu nữa đâu
- Câu gì? – so với sự xuất hiện của Lâm thì điều này ngạc nhiên hơn
- Phải, bố đã tới đây và kí vào đơn đồng ý phẫu thuật
- Vậy sao? Cũng tốt, sớm muộn gì họ cũng phải biết mà – nó gật gù – Ba lại muốn làm gì nữa đây? Nhất định phải rêu rao chuyện như thế sao? Thật xấu hổ!
- Anh nghĩ em phải thấy tự hào vì có một người cha như vậy chứ?
- Có gì mà đáng tự hào? Tại sao em phải tự hào về 1 người ba luôn bận rộn ngoài xã hội, tới mức không có thời gian chăm sóc con gái chứ?
- Thật ra là bố hi mới về cách đây 2 tiếng. Ông đã chăm sóc em từ lúc em đi ra từ phòng phẫu thuật. Thậm chí bố còn định hủy cả 1 tour diễn liên tỉnh vất vả tập luyện cả mấy tháng trời chỉ vì chưa tận mắt nhìn thấy em tỉnh lại
- Anh... ông ý dặn anh phải nói như vậy sao?
- An à, làm con của 1 người nổi tiếng rất áp lực, cái đó anh hiểu. Mình phải cố gắng gấp trăm, gấp ngàn lần người khác, để mọi người biết tới ta với sự nỗ lực, sự vươn lên bằng chính sức mình, chứ không phải là do có người chống lưng, có người nâng đỡ
- ... - nó im lặng, lời của Lâm nó quá đúng, bởi anh là người từng trải. Nó nhớ lại, nó từng xem 1 bài phỏng vấn, được nghe Lâm chia sẻ, là anh đã cố gắng ra sao để mọi người biết tới anh là 1 Hoàng Lâm nào đó, chứ không phải là Hoàng Lâm – con nuôi của Hoàng Linh
- Bố có những chỗ khó nói riêng của bố. Anh cũng làm nghệ thuật nên anh hiểu, nghề này nó không đi theo mong muốn của mình, mà lệ thuộc vào sự ủng hộ của khán giả. Chính vì vậy, bố không cần em hiểu, mà chỉ mong em có thể thông cảm cho bố, em hiểu chứ?
- Nhưng ba không hề hiểu em...
- Anh nghĩ là em lần rồi. Bố không phải là không hiểu, mà là đang lo lắng cho em. Nếu giả sử bây giờ, trong lúc thi đấu hoặc xảy ra va chạm với người khác, có chuyện gì xảy ra thì ai là người chịu thiệt thòi? Ai là người đau lòng nhất? Anh nghĩ em cố gắng hoàn hảo hóa mọi việc vì không muốn dựa dẫm vào người khác, nhưng chỉ vì 1 sơ suất nhỏ mà trở thành gánh nặng cho mọi người thì có đáng không?
- Em... - nó không biết phải nói gì
- Về nhà đi An à...
- Em cần có thời gian... - nó ngập ngừng
- Được, anh không ép em... hi vọng là vài hôm nữa, anh sẽ được đưa em từ bệnh viện về thẳng nhà
- ... - nó gật đầu đồng ý

Thế là hai người cứ ngồi đó lặng im, mãi cho tới khi Huy Anh bước vào.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Thi Võ (10)

Mặc dù sống chết phản đối nằm viện nhưng Huy Anh đâu có tha đâu, bắt nó ở trong viện điều trị tới gần 1 tuần. 5 ngày chỉ nằm trên giường, hết ăn rồi lại ngủ, không thì lên sân thượng... nên khi được xuất viện, nó cảm giác như mới được sống lại vậy. Tuy nhiên, thoát được 1 ải, nó bây giờ phải đối mặt với 1 ải trắc trở hơn: quyết định về đâu, về nhà mình, hay tiếp tục ở nhà Đức

- Em sẽ về nhà chứ? – Huy Anh hỏi nó

- Em vẫn chưa sẵn sàng để đối với ba mình – nó ngập ngừng

- Về đi, ba em sẽ hiểu mà – Huy Anh tiếp lời

- Nhưng mà...

- Hay là em muốn chính ba mình tới năn nỉ về nhà? –

- Anh... - nó cứng họng, thật sự thì nó cũng thấy nhớ nhà rồi đấy, nhưng căn bản là vẫn chưa tìm được cái lý do nào mặt dày một tí, kiểu dạng như là “Thật ra con giận ba lắm đấy, nhưng con hiểu được, nên có thể thông cảm được cho ba” (t/g: một lý do mặt dày)

- Nhưng mà thế thì không được hay cho lắm đâu nhé!

- Cái gì không hay ạ? – nó quay sang nhìn Huy Anh

- Em với anh mới là 1 cặp, mà em lại cứ ở nhà Đức như vậy... chuyện này mà truyền ra ngoài, thì thử hỏi, mặt mũi của Nam Nữ vương để đâu đây? Hay là... em qua nhà anh ở? Như vậy hợp tình hợp lý hơn đấy!

- Cái anh này... bộ chuyện này anh cũng lấy ra đùa được hả? – nó quay phắt sang phía khác, mặt đỏ bừng, ai lại đề nghị thẳng thừng thế cơ chứ?

- Thế thì thôi vậy... đành cắn răng, chịu đắng cay đưa em tới nhà Đức vậy, cái thằng đó nó cũng tốt số thật đấy!

- Đùng... đi về hướng ngược lại đi – nó cản Huy Anh đang định rẽ trái, hướng về nhà Đức

- Như vậy có phải tốt không? – Huy Anh cười tươi, cứ phải dung khổ nhục kế mới chịu cơ

...

Sau một buổi vui chơi xả láng ở nhà Đức để mừng nó đạt giải cao trong đợt thi võ vừa rồi thì ai về nhà nấy, và đương nhiên đợt này thì không ai có thể tranh giành nhau để đưa nó về nhà vì đó đương nhiên là nghĩa vụ và quyền lợi của Huy Anh nhà mình rồi.

- Anh về nha! – nó chào Huy Anh trả lại anh cái mũ bảo hiểm

- Uhm, em vào nhà đi... anh về nhé! – Huy Anh mỉm cười

- Dạ

- Mai anh...

- Đùng, em muốn tự đi, không cần phiền anh – nó cản Huy Anh khi anh đang định đề nghị chờ nó đi học

- Cũng được, anh về đây! – Huy Anh thả kính xuống

- Bye anh! – nó vẫy chào, đợi Huy Anh đi khuất, nó trở vào nhà

.

.

- Di ơi, con... - nó tháo giày, tính báo cho đi Bích 1 tiếng là mình đã về tới nhà thì
- Con về rồi sao? – ba nó đi diễn đã về, đang ngồi trên ghế sofa, dường như là đang trong tâm thế đợi nó về
- Con... thưa ba... con mới về... con...con xin phép lên phòng – nó vội vã tháo nốt chiếc giày kia ra rồi chạy lên phòng
- An... - ba nó hất hắng

Vậy là từ lúc về, nó ngồi lì trong phòng, không rời một bước

Cốc...cốc...cốc...

- An à... xuống ăn cơm kia – Lâm gọi
- Em mệt lắm, không muốn ăn – nó lảng tránh
- Mệt thì càng phải ráng ăn cho mau khỏe chứ?
- Em không đói mà, anh xuống đi, không cần lo cho em đâu
- Vậy thôi, em nghỉ đi, lát nữa anh mang chút gì lên cho em
- Không cần đâu, em muốn đi ngủ
- Vậy anh xuống đây! – Lâm thở dài, đã chịu về nhà rồi thì sao 2 cha con không cố gắng giảng hòa đi? Mà bây giờ mới có 7 giờ tối thì ngủ nghe gì chứ? Nói vậy chứ nó đã đuối khéo vậy thì không thể lì được

...

Vậy là từ hôm đó, nó chui ra khỏi nhà lúc sáng sớm, tan học thì cố về thật muộn với lý do học nhóm để né chạm mặt ba nó, tới hôm nay đã được 4 ngày rồi. Không phải là nó vẫn còn giận ba, mà là không biết phải mở lời như thế nào.

Cốc...cốc...cốc

- Ba vào được không con? - ba nó gõ cửa
 - ... - nó ngồi trên bàn học, nín thít
 - Con ngủ chưa vậy?
 - ...
 - Nếu con vẫn chưa ngủ, nói chuyện với ba một lát có được không?
 - ...
 - Không muốn nói chuyện với ba sao? Cũng được, con chịu về nhà là tốt rồi... - lòng ba nó thất lại, quay gót về phòng mình
 - Ba... vào đi ạ... - tiếng nó vọng ra từ trong phòng
- Ba nó như gạt bỏ bớt một phần gánh nặng trong lòng, mở cửa bước vào, thấy nó đang ngồi cúi gằm mặt xuống bàn liền đến ngồi xuống bên cạnh
- Cánh tay con có đau không? - ba nó chẳng biết nói gì ngoài hỏi thăm
 - Không ạ, chỉ hơi bất tiện thôi ạ - nó lắc đầu, cười trừ
 - Thời gian vừa qua con ổn chứ? - ba nó ngập ngừng
 - Ngoài bị xe đâm ra thì mọi thứ đều ổn
 - Ba xin lỗi, lẽ ra lúc đó ba không nên nóng giận như vậy, lẽ ra... giá mà ba kiềm chế được bản thân thì chuyện cũng không thành ra thế này
 - Con không còn nhớ tới chuyện đấy nữa rồi... ba không cần phải day dứt nữa đâu ạ
 - Tức là con không còn giận ta nữa?
 - Không hề ạ

- Vậy tại sao mấy hôm nay con lại tránh mặt ba?
- Không phải là tránh mặt, mà là không biết mở lời như thế nào, con vẫn chưa biết là con phải nói với ba những cái gì, và như thế nào
- Sau chuyện này, ta nghĩ là ta sẽ không cấm cản con với võ thuật nữa
- Thật ă? - nó tròn tròn mắt
- Thật, ta không nói 2 lời - ba nó gật đầu - Vậy hai cha con ta làm hòa nhé?
- Dạ được, con đợi câu này lâu lắm rồi! - nó gật đầu lia lịa rồi ôm chầm lấy ba
- Cảm ơn con... - ba nó xoa lưng nó - À An này...
- Dạ?
- Ba muốn giới thiệu con với mọi người
- Là những ai ă? Ông bà, cô di chú bác, thậm chí là bạn bè con đều biết hết rồi mà?
- Không... rộng hơn nữa, ba muốn giới thiệu con với công chúng
- Không được, chuyện này thì tuyệt đối không được - nó kịch liệt phản đối
- Nhưng... để con như vậy thì sẽ rất ảm ức cho con, ta không muốn con không muốn con bị nói là con roi
- Ai dám nói vậy? Nếu bây giờ ba công bố con với mọi người thì con mới chính thức bị gắn với cái danh đó! Vậy cho nên, tuyệt đối, à không... dù cho có chuyện gì xảy ra thì ba cũng không được công bố
- Vậy khi nào ta mới được đường đường chính chính chăm sóc con gái mình trước mặt mọi người đây?
- Có ai cấm ba không được chăm sóc con đâu? Ba vốn từ xưa tới nay nổi tiếng là giản dị, rồi hòa đồng với mọi người, nên bắt gặp ba chăm sóc 1 người đáng tuổi con mình thì cung chẳng có gì là lạ cả
- Con đó... lại mồm mép như xưa rồi! - ba nó nhéo mũi nó
- Thì vẫn là con ba thôi - nó lại ôm chặt lấy ba nó lần nữa và ông cũng đáp lại - À mà ba oi
- Sao con?
- Anh Long đâu ă? Sao mấy hôm nay con không thấy anh ý? Mấy hôm rồi con cứ tưởng anh đi lưu diễn với ba, nhưng hình như là không phải vậy
- Ủ, Long về nghỉ việc rồi
- Nghỉ việc? Tại sao lại nghỉ ă? Bộ ba đuổi việc anh ă?
- Mọi chuyện không phải như con nghĩ đâu, nhà Long có chút chuyện nên nó không thể tiếp tục đi làm nữa
- Vậy anh ý có nói với ba là chuyện gì không?
- Thật ra...
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thi Võ (11)

Hóa ra là vậy, đúng là Long phải đi làm quản lý kiêm tài xế của ba nó vì hoàn cảnh gia đình... quá giàu: ba mẹ Long là chủ tịch của 1 tập đoàn xe hơi BEIF, có tiếng trên thị trường, phải qua Ba Lan để mở thêm 1 chi nhánh nên yêu cầu anh phải ra ngoài xã hội để va chạm, lấy thêm kinh nghiệm. Vì thế

nên mấy năm nay, Long làm quản lý với tài xế của ba nó vừa là trải nghiệm, vừa là để mở rộng thêm mối quan hệ, tiện cho việc kinh doanh sau này. Tuần trước, đúng ngày nó nhập viện thì ba mẹ anh về nước, muốn anh quay về để giới thiệu với các cổ đông, đồng thời tập tiếp quản việc kinh doanh. Và đó cũng là lý do mà mấy tuần nay chả thấy tên đó gọi điện i ới kêu về nhà.

- Alo...

- Anh đây - Long nghe máy

- Này, anh đùa đó hả? Sao đi mà không nói với em một tiếng? Em tưởng nhà anh có chuyện gì - nó mắng Long 1 trận

- Anh xin lỗi, tại dạo này nhiều việc quá, anh cũng chẳng có thời gian gặp ai

- Vậy là anh đi luôn sao? Không làm cho ba em nữa sao?

- Chắc là không rồi... mà thôi, đừng nói chuyện anh nữa, nói anh nghe đi, dạo này em sống thế nào?

- Vẫn thế: cái tay nó vẫn bắt tiện vậy, đã làm hòa với ba và về nhà sống

- Vậy sao? Thế thì tốt quá rồi

- Tất nhiên là tốt rồi, không có ai cản nữa, lỡ tai khôe, thì đương nhiên là khôe rồi!

- Rồi có ngày em sẽ thêm khát được nghe những lời cản nữa đấy đấy

- Thôi, cho em xin hai chữ "bình yên" đi

- Chiều mốt em rảnh không?

- Rảnh... có chuyện gì không?

- Anh biết 1 quán cafe sách mới mở, có muốn tới đó không?

- Cafe sách sao? Đi, đi chứ - mắt nó sáng long lanh

- Vậy thì 3h chiều mốt, anh qua nhà đón em

- Dạ được, hẹn anh ngày mốt nha! À còn nữa, đừng có làm việc quá sức đó nha, kéo bệnh đấy

- Được rồi, ba anh kêu rồi, anh cúp máy nhé

- Bye anh - nó cúp máy, mà lòng thầm ước là nhanh nhanh tới ngày hẹn. Gì chứ nó mê sách còn hơn là mê tiền nữa

...

- Sao anh tới sớm quá vậy? Còn 15 phút nữa mới tới giờ hẹn cơ mà? – nó giật mình khi thấy Huy Anh đã ngồi sẵn ở ghế đá ngoài công viên, làm nó cứ tưởng là mình sẽ đến sớm hơn chứ

- Tại hôm nay anh cũng rảnh mà, ra ngoài này hít gió một chút – Huy Anh ngồi gọn về 1 bên, chừa 1 chỗ cho nó

- Hẹn em ra đây chi vậy? – nó ngồi xuống

- Thì phải có chuyện mới hẹn em ra đây chứ! Anh biết là quỹ thời gian của em cũng đâu có thừa thãi gì? Đúng chứ?

- Đúng đó, anh hiểu được thì tốt – nó cười toe toét, đúng là dạo này có chút bận rộn, vừa mới đăng quang vô địch cuộc thi võ nên có khá nhiều nơi mời phỏng vấn, vừa đi học xong là bay tới nơi hẹn luôn, chả có thời gian mà nghỉ nữa. Còn chưa kể, cái tên Huy đáng ghét kia, hình như lại được ba “giao bài tập” nên ngày nào cũng nhờ nó giúp 1 tay. Biết thế ngay từ hồi đầu không nên giúp tên đó

- Nhắm mắt vào đi – Huy Anh nói, cắt ngang cái suy nghĩ tức tởm trong đầu nó

- Để làm gì vậy?

- Cứ nhắm mắt vào đi – Huy Anh tặc lưỡi

- Đây... em nhắm rồi nè

- Không được tí hí đâu đó nha! – Huy Anh nói rồi rút trong túi quần ra một chiếc nhẫn, đeo vào ngón áp út tay trái nó – Được rồi! Em thích không?

- Cái này... - nó không nói nên lời khi nhìn thấy cái nhẫn bạc được chạm khắc tinh xảo tên của 2 đứa, được ngăn cách bởi 1 trái tim

- Không thích sao? – Huy Anh hồi hộp
- Em nghĩ trong tình yêu thì chân thành là đủ, không nhất thiết phải tặng những thứ xa xỉ thế này mới hạnh phúc đâu anh à
- Nhưng cái này cũng đâu phải là thứ xa xỉ gì đâu?
- Vậy thì anh nghĩ cứ phải kim cương, vàng bạc, đá quý mới xa xỉ sao? Cái này anh cũng phải mất tiền mua mà! Em nghĩ là tiền nên để dành cho những điều tốt đẹp hơn
- Em hiểu nhầm rồi! Anh nghĩ mình không phải là 1 công tử tiêu tiền hoang phí, và chỉ bỏ tiền mua những thứ thật cần thiết... và chúng là 1 ví dụ - Huy Anh đặt bàn tay phải của anh cạnh bàn tay trái của nó
- Là nhẫn cặp sao?
- Dĩ nhiên rồi... em không thấy ở trên nhẫn có tên 2 đứa mình sao? Anh không dám hứa là sẽ yêu em suốt đời, nhưng anh dám đảm bảo, sẽ quan tâm, chăm sóc em tới khi nào không còn khả năng đó. Chính vì vậy, anh muốn mỗi người chúng ta giữ 1 chiếc nhẫn này, để nhờ sau này, mỗi người 1 ngả, thì chiếc nhẫn này sẽ trở thành nơi ghi dấu những kỉ niệm đẹp
- Mới quen nhau mà anh đã nghĩ tới việc chia tay rồi sao?
- Anh chưa nói xong mà! Còn khi bên nhau, chiếc nhẫn này sẽ như sự hiện diện của đối phương, để anh, hoặc em khi nhìn thấy nó, có thể thấy yên lòng. Em đồng ý chứ?
- Đồng ý! Em sẽ giữ nó thật cẩn thận! – nó xoa xoa mặt chiếc nhẫn
- ...
- Cốc...cốc...cốc
- Ba vào được không con gái? – ba nó gõ cửa
- Dạ được, ba vào đi
- Con vẫn chưa ngủ sao? Thức khuya quá vậy? – ba nó ngó sang đồng hồ, đúng lúc kim dài chỉ 11 giờ 30 đêm
- Dạ chưa, con vẫn còn vài chuyện cần phải làm nốt, ba ngồi đây đi – nó vừa nói, vừa dọn bớt sách trên bàn
- An này... cái gì đây? – ba nó cầm lấy bàn tay trái của nó, ngắm nghía
- À... cái này là... - nó cứng lưỡi, thôi chết, vẫn chưa nói với ba chuyện của nó và Huy Anh
- Huy Anh? Có phải là cái đứa hôm trước ở bệnh viện cùng với Lâm để trông con không? – ba nó nhớ lại
- Đúng là anh ý – nó gật gù
- Hai đứa quen nhau từ khi nào vậy? – mặt ba nó bắt đầu nghiêm nghị
- Được khoảng 2 tuần rồi ạ
- Đi tới đâu rồi?
- Đi tới đâu là đi tới đâu ạ? Thì tụi con tới trường, học xong thì đi về nhà, chỉ có chiều nay anh hẹn con ra công viên, tặng con cái này thôi nè! – nó khai báo thành thật. Gì chứ chuyện tình cảm này thì tốt nhất vẫn là nên thật thà với các bậc phụ huynh, với cả mình trong sáng mà, sợ gì chứ
- Ba không cấm cản con chuyện này, nhưng con phải hứa là không được để ảnh hưởng tới việc học và không được phép vượt quá giới hạn nghe chưa?
- Tuân lệnh phụ thân đại nhân – nó đưa tay lên chào
- Hôm nào dẫn nó về đây chơi, sẵn ba cũng muốn cảm ơn nó vì đã ép con ở trong viện gần 1 tuần – ba nó tặc lưỡi
- Ba này... ai lại nói thế
- Ghẹo con chút thôi... Thôi, có học hành hay làm gì thì làm nhanh nhanh lên rồi đi ngủ sớm đi nghe chưa?
- Dạ, ba ngủ ngon – nó gật đầu, chào tạm biệt ba

Chương 98: Sự Thật

Try, try, try... điện thoại Phương reo lên

- A.lô... - nhỏ của lấy cái điện thoại

- Em vẫn còn đang ngủ hả? - Hải hét ở đầu dây bên kia - Không nhớ lịch hẹn hôm nay sao?

- Cái gì? - nhỏ hốt hoảng, ngược lên nhìn đồng hồ, thật tình là... - NÀY! Minh Hải, bộ anh bị khủng hả? 9h mới tới giờ hẹn mà 6h sáng anh đã làm phiền giấc ngủ của tôi là sao hả? - nhỏ rít lên, ôi cái giấc ngủ ngàn vàng của nhỏ, bị 1 tên heo mập phá tan tành

- Anh...xin lỗi... anh chỉ muốn nhắc em nhớ thôi mà... em ngủ tiếp đi, lát mình gặp nhau ngoài chỗ hẹn - Hải cười trừ rồi cúp máy. Tại hôm nay hẹn được nàg đi cafe cùng nên bị phấn khích đó mà. Mọi hôm thì ngày nghỉ cứ phải tầm 1, 2h chiều mới chịu bình mình, nhưng hôm nay chắc do hồi hộp quá hay sao mà 5 rưỡi sáng đã thấy ra ban công tập thể dục rồi. Chết vì gái mà

- Đồ thần kinh - Phương bực dọc, thở hắt một cái rồi ngóc đầu dậy - Đánh thức kiểu thế thì còn ngủ nghề gì nữa!

.

- Là là la... Em ơi suốt đêm thao thức vì emmmm - mới sáng sớm đã hát hò om sòm - Ủa, cái rao cạo râu mình đâu rồi nhỉ? - Hải mò mò cái khay đựng đồ

- Đây rồi! - Hải rạng rỡ vì tìm được cái rao cạo râu

- Cái... Nhóc con này, lại để quên mấy thứ này ở đây... lúc nào cũng như trên mây - Hải lắc đầu, rồi cất đồ vào trong 1 cái hộp nhỏ, tiếp tục "hành trình" vớt hóa soái ca

...

- Phim hay thiệt đó! Phải công nhận là cách suy luận của thám tử đó đúng là khiến cho người ta mở rộng tầm mắt mà! - Phương vẫn xuýt xoa về bộ phim ban này

- Đúng đó! Mấy cái thiết bị công nghệ trong đó nhìn cũng sướng mắt luôn! - Hải đồng tình - À, mà em có muốn đi ăn chút gì đó không?

- Em cũng không đói lắm! - nhỏ lắc đầu

- Vậy là quán cafe ngồi ha?

- Cũng được

- Vậy thì đi thôi, gần đây có một quán cafe cũng ngon lắm - Hải dẫn đường

.

.

- Cho 1 sinh tố bơ 3 sữa 1 đường và 1 miếng tiramisu cỡ vừa - Hải order giúp nhỏ

- Anh chị đợi 1 lát - anh phục vụ ghi ghi vào một mảnh giấy nhỏ rồi quay đi

- Nhớ em thích ăn gì luôn kìa - Phương cười

- Anh nào thánh mà - Hải tặc lưỡi. Gớm nữa, gần 3 chục lần đi chơi với ông thì tới 29 lần nhỏ kêu món như vậy, không nhớ thì là nào heo chứ nào thánh giề

- Tùy anh thôi! - Phương thờ dãi, bệnh tự nhận mình giỏi của tên này lại lên level rồi!

- À, đúng rồi - Hải chợt nhớ ra điều gì, lấy từ trong túi quần ra 1 chiếc hộp hình vuông màu trắng nhỏ nhỏ

- Ố - sao anh có cái này vậy? – nhỏ ngạc nhiên
- Không phải em để quên ở nhà anh sao? Anh thấy nó trong cái giỏ ở vệ sinh tầng 1 á
- Đúng là của em rồi! Xin lỗi, em hơi vô ý
- Đi đâu vứt đồ ở đó
- Không phải là anh nhặt được rồi sao? Cảm ơn nha!
- Cảm ơn sưng thế thôi hả?
- Biết rồi biết rồi! Tuần sau qua nhà em lấy vest được chưa?
- Anh cảm ơn trước ha! Uống sinh tố với ăn bánh đi! - Hải sung sướng
- Cảm ơn – nhỏ bĩu môi, chỉ thế là nhanh. Chả là mấy tuần trước Hải có nhờ nhỏ làm cho 1 bộ vest để diện, nhưng có năn nỉ thế nào nhỏ vẫn không đồng ý. Sẵn chuyện này, bắt luôn mũi tên, may sao mà trúng đích
- ...
- Dạ, con nghe ba
- Con tính thế nào về đề nghị của ba?
- Con vẫn chưa nghĩ thông, cho con thêm chút xíu thời gian nữa đi
- Không còn cơ hội nào tốt hơn cơ hội này nữa đâu! Con phải suy nghĩ thật kỹ vào. Khó khăn lắm ta mới sắp xếp 1 suất học bổng giành cho con, nên nhớ, nó ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của con đó!
- Con biết ạ...
- Con phải cân nhắc thật kỹ ... xem thứ nín kéo, có đáng để mình phải đánh đổi cả tương lai mình không! Hiểu chứ?
- Con sẽ suy nghĩ thật kỹ
- Vậy ta cho con thêm 2 ngày nữa, cho 1 câu trả lời. Được không
- Dạ được
- Vậy con ngủ đi, ta cúp máy đây
- Con chào ba

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Sự Thật (2)

- Tới rồi sao? - nó ra mở cổng - Vô nhà đi
- Em xong chưa? Minh đi luôn
- Vậy ra anh ra xe trước đi, em chạy lên lấy cái túi xách rồi ra liền
- Uhm, vậy anh đợi ở đầu ngõ ha!
- Dạ! - nó gật đầu rồi phi lên phòng lấy đồ

.

- Minh đi thôi! - nó đóng cửa xe lại
- Anh có... em... - Long đang định nói thì chợt cảm lạnh
- Em làm sao?
- Cái đó... - Long ừ dột
- À, cái này là ... - nó không giải thích gò, chỉ nhìn vào cái nhẫn trên ngón áp út bên tay trái, cười tủm tỉm
- Tiến triển tới đây rồi sao? - Long cay đắng, đầu cần nó giải thích nữa đâu, hai cái tên khắc trên nhẫn là 1 lời giải thích quá hoàn hảo rồi. Anh chậm 1 bước rồi
- Anh nói gì cơ? - nó hỏi lại
- Không có gì, nói em là thắt dây an toàn vào đi
- À... ý, mà bó hoa này anh mua tặng ai vậy? - nó thấy 1 bó hoa hồng rất to đặt ở hàng ghế sau
- Tặng người yêu - Long nuốt nước mắt vào trong
- Người yêu sao? Là ai? Ai vậy? - nó mở to mắt, ai đã giải thoát kiếp ế cho ông anh mình vậy?
- Khi nào có cơ hội, anh sẽ giới thiệu cho mọi người...
- À kinh kinh, anh gọi lái đó nha! Vừa mới thôi việc là có người yêu liền - nó huyých nhẹ anh
- Anh vốn tài năng mà - Long cười trừ
- Anh thì giỏi rồi
- Thắt dây an toàn mau lên còn đi nữa - Long gắt
- Sao tự nhiên lại gắt em? Có làm gì sai đâu? - nó bấu môi, kéo cái dây thắt cầm vào chốt

Long chờ nó tới quán cafe sách, khỏi phải nói cũng biết nó vui thế nào. 2 người ngồi trò chuyện đôi ba câu rồi cứ thế lặng im, được 1 lúc thì Long nói có chuyện cần giải quyết nên phải về trước, hẹn nó dịp khác. Nó thì vẫn ngây thơ, không nhận ra được sự thay đổi trong cảm xúc của anh nên vui vẻ đồng ý và tiếp tục cắm mặt vào cuốn sách đang đọc.

...

- Alo
- Em nè!
- Em... rảnh không?
- Chi vậy?
- À, chẳng có gì cả! Chi là muốn rủ em đi chơi thôi, chẳng nào hôm nay cũng là chủ nhật mà
- Vậy hả? Tiếc quá, em có hẹn với anh Huy Anh mất rồi. Nếu anh không có việc gì làm thì ra đây tám cho đỡ chán
- Hối em thế thôi, chứ có hẹn với Huy Anh thì rủ anh ra đó làm gì, anh không muốn làm kì đà cản mũi 2 người đâu!
- Chi có anh hiểu em thôi! Yêu lắm cơ
- Thôi, cho anh xin 2 chữ bình yên đi! Em không biết Huy Anh là chúa ghen sao? Nó mà ghen là chỉ có long trời lở đất thôi đó! Mà em có hẹn rồi thì thôi, anh cúp máy ha!
- Dạ được, tạm biệt anh
- Ủ, chào em
- Ai mà em xưng anh em ngọt xót vậy? - Huy Anh hỏi

- À, anh Huy đó mà, ảnh tính rủ em đi chơi
 - Rồi em trả lời làm sao?
 - Thì còn sao chẳng gì nữa? Không phải là em đang ngồi đây với anh sao? Ghen tuông vớ vẩn- Thì mọi nguyên nhân cũng đều bắt nguồn từ em mà! - Huy Anh không phục
 - Lắm bầm gì đó?
 - Có nói gì đâu? Đang tính hỏi em là tuần sau có rảnh không
 - Để làm gì?
 - Tới nhà anh ... - Huy Anh ngập ngừng. Thật ra ngay từ những lần đầu tiếp xúc, anh đã có một ấn tượng khá tốt về cô bé này, rồi cũng không hiểu mà xui quýt khiến thế nào lại có ý với người ta; đang chưa biết phải ngỏ lời thế nào thì nó lại chủ động.
- Khỏi phải nói anh vui tới mức nào, bao công đợi chờ cũng tới ngày được bày tỏ lòng mình. Chính vì vậy, được thành cặp với nó là 1 điều may mắn của anh, cũng có lẽ vậy mà Huy Anh luôn muốn giới thiệu với cả nhà mình về sự xuất hiện của nó như một thành viên tương lai
- Như vậy có vội vàng quá không anh? - nó đang cười toe toét thì trầm hẳn lại, nó sợ
 - Vội vàng là sao? Mình quen nhau cũng 1 tháng hơn rồi còn gì? Vả lại mẹ cũng chỉ muốn anh dẫn em về nhà chơi thôi, chứ không có ý gì khác cả
 - À không, ý em không phải vậy! Chỉ là em thấy nó cứ sao sao ý
 - Sao là sao? Về nhà anh chơi mà cũng khó khăn vậy nữa hả? Tới chơi chứ có bắt em về làm dâu luôn đâu mà phải sợ?
 - Ắn nói gì kì vậy? – nó đỏ mặt – Thôi được rồi, thế thì khi nào em tháo bột xong rồi hẵng tính
 - Tại sao phải đợi tới khi tháo bột rồi mới được?
 - Anh không biết là em theo chủ nghĩa hoàn hảo à? Không thể đi tới nhà anh với cái cục bột này trên tay được
 - Cái đó thì tùy em quyết định thôi! Xem chừng thì chắc phải chủ nhật tuần sau mới được nhỉ?
 - Tầm đó – nó gạt đầu rồi cắn chặt cái ống hút đang ngậm trong miệng, suy nghĩ phải làm gì ngày hôm đó

...

- Bye bye – Phương vẫy tay chào Hải
- Vào nhà cẩn thận
- Anh về nha! – nhò mở cửa xe bước ra

Đợi cho xe của Hải đi khuất, Phương mở cửa bước vào nhà rồi đi thẳng lên phòng.

- Suýt thì mất mảy – nhò âu yếm cái vòng, mở ngăn kéo ra
- Cái gì thế này? Tại sao lại ... - nhò lắp bắp, chuyện gì đang xảy ra vậy? Phương ngồi phịch xuống phịch xuống sàn

...

Cốc... cốc...cốc

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Sự Thật (3)

Cốc... cốc...cốc

- Vào đi

- Giúp em một chút được không? - nó mở cửa bước vào
- Luôn sẵn sàng, em nói đi
- Cũng không có gì to tát lắm! Chỉ là muốn anh đưa cho cái địa chỉ của cửa hàng quần áo lần trước - nó ngại ngần, ngày mốt là tháo bột rồi, đồng nghĩa là 4 hôm nữa là nó ra mắt phụ huynh Huy Anh rồi, phải kiểm bộ nào cho nó tử tế một chút mới được
- Có phải cửa hàng bán cái váy trắng lần trước em mặc đi dạ hội không?
- Đúng rồi, nó đó – nó gật đầu lia lịa
- Anh cũng không nhớ chính xác địa chỉ nó ở đâu nữa. Tại đó là cửa hàng của bạn anh, muốn mua cái gì thì chỉ cần chọn là nó mang tới thôi; còn lần trước là anh ước chừng đáng em rồi nhờ nó chọn dùm – Lâm nói
- Thế cho em số bạn anh được không?
- Nó sang Hà Lan du lịch rồi – Lâm nghĩ ngợi một hồi – A, đúng rồi, hay là em nhờ cái Thành đưa qua đó, lần đó là anh nhờ Thành tới đấy lấy đồ cho em mà! Anh nghĩ là nhóc đó vẫn nhớ đường đấy
- Không, ai chứ cái thằng đó có chết em cũng không đi cùng đâu – nó kịch liệt phản đối
- Ca này khó nhí! Hay thế này đi, đợi anh đi thu về xong rồi anh nhờ anh Tiến chở em tới đó, được chứ?
- Đi thu âm ă? Cho em đi cùng được không? Anh cũng đỡ phải vòng về nhà
- Tất nhiên là được rồi. Anh đang tính rủ em đi nhưng lại sợ em bận
- Đi ngay đi ngay... đợi em 5 phút hen, em về phòng thay quần áo rồi xuống liền
- Ủ, anh đợi – Lâm gật đầu

Chẳng để lỡ một giây nào, nó phi ngay về phòng.

...

- Ngồi đây đợi anh một lát ha! – Lâm để cái cặp xuống ghế rồi ra hiệu cho nó đợi ở ghế bên cạnh
- Anh hát tốt nha! – nó cười, thật là may mắn khi nó được đón đầu album mới của Lâm

Tranh thủ lúc Lâm thu nhạc, nó lấy trong túi ra 1 cuốn sổ ghi nhạc, vừa âm nga, vừa ghi ghi chép chép lên trên đó vài nốt nhạc và cứ thế lặng thinh.

.

.

- Anh nghĩ chỗ này nên chuyển thành si giáng, sẽ hợp với khúc trên hơn
- Ôi má ơi... - nó giật nảy, ngã ngửa ra phía sau
- Không sao chứ? Anh làm em giật mình hả? – may mà anh đó đỡ được
- Dạ không sao... - nó vẫn ôm tim, tự nhiên ở đâu chui ra vậy anh, may mà em không bị yếu tim
- Xin lỗi, hình như em đang gặp khúc mắc ở đoạn này đúng không? – anh đó ngồi xuống
- Một chút ă, em không mang đàn nên chưa mượn tượng ra là phải sửa đoạn này ra sao – nó khỏ sở
- Vậy có muốn anh giúp không?
- Được ă? – nó hỏi lại
- Tất nhiên là được rồi! – anh đó gật đầu – theo anh đi

Nó chạy theo, trong lòng sướng rơn: Bây giờ mà vẫn còn người tốt thế này sao?

...

Try everything... try...

- Em xin phép - nó nhắc máy - Em nghe
- Em đang ở đâu vậy? Anh thu xong rồi này. Nãy anh gọi cho cửa hàng, họ bảo nay đóng cửa sớm, còn có 1 tiếng nữa thôi đấy
- Thế à? Vậy anh với anh Tiến ra xe đi, em chạy xuống công liền
- Nhanh nha
- Dạ dạ - nó cúp máy - anh ơi, em có việc phải đi luôn, khi nào có dịp em sẽ mời anh 1 châu coi như lời cảm ơn nhé! - nó xách túi lên chào tạm biệt
- Ủ, chào em... - chả đợi anh chào tạm biệt, nó đã chạy vội xuống nhà
- Ô... cô bé gì ơi, em để quên đồ này - anh cầm cuốn sổ chạy về phía sảnh nhưng xuống tới nơi thì xe nó chạy mất rồi - Chắc chắn sẽ gặp lại nhau sớm thôi - anh nắm chặt cuốn sổ

...

Sau khi tới nơi, dẫn đo một hồi mà không biết lấy cái nào, nó đành phải cầu cứu Lâm

- Em định mặc trong dịp nào vậy? - anh hỏi
- Ngày kia em tới nhà anh Huy Anh chơi ý, cũng không thể mặc tùy tiện được
- Vậy sao? - Lâm chần chờ một lúc rồi đưa cho nó 1 chiếc váy xanh da trời có ren trắng thả tự nhiên từ eo xuống tận đùi - Thử cái này đi
- Để em thử - nó cầm lấy chiếc váy đi vào phòng thử

.

- Anh thấy thế nào? - nó bước ra khỏi phòng thử đồ
- Đẹp lắm... - Lâm ngẩn người - Thử thêm vài bộ này nữa đi - anh đưa cho nó thêm vài bộ mà đã chọn trong lúc nó thay đồ

Phải công nhận, Lâm có mắt thẩm mỹ rất tuyệt, cái nào cũng hợp với dáng nó. Cũng chính vì thế nên lúc nào đi mua sắm mà lời được anh đi cùng thì chả phải lo gì.

- Anh mua gì mà nhiều quá vậy, mặc sao hết - nó khốn khổ nhìn đồng túi xách bên cạnh
- Có mỗi 5 cái thôi mà, em cũng phải mua mà mặc đi chứ, con gái mà suốt ngày quần thun áo phông là sao?
- Thoải mái hơn nhiều! - nó phụng phịu
- Từ giờ anh sẽ thay đổi phong cách ăn mặc cho em - Lâm vỗ vỗ tay nó
- Chết tôi - nó muốn đâm đầu vào cửa kính ô tô mà tự tử lắm đây

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Sự Thật (4)

- Đầu nhĩ, rõ là hôm đó cất trong này cơ mà - nó lục tung cả phòng lên,
- Có chắc là em để trong cặp không? - Lâm nhìn thấy bãi chiến trường thì hỏi, sức kinh phá của nó khủng thật
- Chắc chắn mà, trời ơi cái vòng đó quý lắm... em để đâu rồi - nó sắp khóc tới nơi rồi - A! Đúng rồi... vệ sinh tầng 1 - nó giật nảy

- Để quên ở tầng 1 hả, để anh xuống lấy cho
- Không phải, hôm trước đi liêm hoan ở nhà anh Hải, em có tháo vòng ra để rửa mặt mà quên không đeo lại. Đúng rồi, ở nhà anh Hải
- Chịu em luôn...
- Lâmmmmmm à
- Rồi, biết rồi, để anh chở cô qua đó, tay chân thế kia – Lâm tự hiểu số phận mình, đứng dậy đi xuống nhà lấy xe

...

Kính coong....

- Ủa An, em chào anh - Hải ra mở cổng - Vô nhà đi
- Em tới tìm đồ - nó ngồi xuống ghế
- Đồ gì?
- Hôm rày em có để quên cái vòng cổ trong vệ sinh tầng 1 á, lấy giùm em cái
- Vòng cổ nào?
- Cái vòng có...
- Có phải bằng bạc đúng không?
- Đúng rồi! Nó đó! - nó giật nảy
- Anh lại tưởng cái đó của Phương nên trả em ý rồi à
- Của em mà! Tự dưng lại đưa cho con nhỏ đó làm gì? Lại phải lết xác qua nhà nó - nó thờ dài
- Tại anh thấy nó giống cái vòng mà Phương hay đeo nên cứ ngỡ là vậy
- Haizzz, con nhỏ đó, biết là cầm nhầm mà cũng tính như ruồi, chả thèm hỏi lại là của ai nữa - nó bực bội
- Than thở chi? Để anh chở em qua nhà Phương - Lâm đề nghị
- Dạ thôi khỏi, giờ này nó không có nhà đâu, để tối em alo cho nó vậy – nó thờ dài

...

Công viên Thượng Lan...

- Hẹn chị ra đây có việc gì? Nói lẹ đi, mày biết là chị còn 1 đồng báo cáo sắp tới hạn mà - Tiên phàn nàn, cái thằng nhóc này lại bày trò gì nữa đây, tới thẳng phòng trọ cô nói phải hơn không? Tự nhiên kéo nhau ra góc khuất của công viên là gì cơ chứ!
- Chị... - Quân ấp úng
- Vụ gì?
- Em... em...
- Hết tiền hả?
- Không có... chuyện là...
- Nói nhanh lên... mất thì giờ quá
- Em... - nói đi Quân, sao lại cứng họng thế này?
- Mày làm sao? Lãng nhăng quá, chị về đây! Người ta nói thời gian là vàng là bạc mà từ nãy tới giờ mày cứ vòng vo mãi, hết cả núi vàng của chị rồi đấy! Về đây
- Chị... em... yêu chị...- Quân nắm chặt cổ tay Tiên từ đằng sau, cuối cùng thì sau bấy lâu giấu lòng, tới tận hôm nay Quân mới có đủ can đảm để thổ lộ

- Mày... à không... em mới nói gì? - Tiên lấp bắp
- Có thể cho em cơ hội để theo đuổi chị không?
- Em đang đùa đúng chứ?
- Hoàn toàn nghiêm túc. Lẽ nào chị không nhận ra tình cảm bấy lâu nay của em sao?
- Nhưng chị lớn hơn em khá nhiều...
- Chỉ cần chị đồng ý thì không gì là không thể. Trả lời em đi, chị đồng ý cho em 1 cơ hội chứ?
- Cái này bất ngờ quá!
- Em chắc chắn rằng chị có câu trả lời rồi mà! Chị nói đi!
- Cái này... chị... chị...

Roar roar roarrrr.... đang không biết phải nói thế nào thì chuông điện thoại của Tiên vang lên, như cứu cô khỏi biển lửa đang hùng hực cháy trong lòng Quân

- Chị xin lỗi... - Tiên vội vàng nhấc điện thoại - Alo
- Em Phương đây ạ!
- Ừ, có gì không Phương?
- Chị rảnh không ạ? Gặp em được không?
- Khi nào?
- Ngay bây giờ!
- Chị.... - Tiên quay qua nhìn Quân - nhấn địa chỉ đi, chị tới ngay
- Dạ được, nhanh nhanh 1 chút nhé chị - Phương nóng lòng
- Quân à! - Tiên gọi
- Chị trả lời em đi - Quân hồi hộp
- Chị xin lỗi, chị cần có thời gian suy nghĩ... chị sẽ cho em câu trả lời sớm nhất có thể - Tiên nói rồi chạy vội đi, lòng cô lúc này thật rối bời
- Chị.... - Quân đau khổ, khụy xuống khi nhìn thấy Tiên quay lưng bỏ đi

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Sự Thật (5)

Try everything.... try...

- Alo, em nghe nè! - nó nhắc máy
- Em rảnh không? - Huy ở đầu dây bên kia
- Cũng không rảnh lắm - nó nhìn lại cái phòng mình: chẳng khác gì cái ổ chuột, quần áo, giày dép tứ tung, mỗi góc 1 cái - Có chuyện gì không?
- Tính rủ em đi vòng vòng chơi mà bận rồi thì thôi vậy

- Không, đi chơi hả? Em rảnh mà, rảnh mà - nó phản bác lại ngay
- Bó tay... vậy 15 phút nữa anh qua! - Huy tròn tròn mắt, quay ngoắt 360 độ trong vòng chưa đầy 3s mới kinh chứ!
- Ok ok ạ! Tới lệ đi nha! - nó cúp máy rồi phi đi thay quần áo, à không, chỉ là xuống nhà và đi thêm đôi giày vào thôi
- .
- .
- .
- Cafe không tốt cho em đâu, uống cái đó nhiều không khác gì dùng thuốc phiện đâu!
- Ấy dà, sao dạo này anh cũng nghiên cứu ba cái này á hả? - nó không tin vào tai mình, cái tên mà suốt ngày đi ăn ngoài mà hôm nay lại bày đặt sức với chả khỏe
- Từ giờ phải tự biết lo cho bản thân đó nghe chưa?
- Vậy anh không lo cho em nữa hả? Anh đi đâu sao? - nó nhìn chăm chăm Huy
- Anh... - Huy ấp úng chẳng nói nên lời
- Lẽ nào? Anh mắc bệnh nan y sắp chết rồi hả? - nó hoảng hốt
- Cái gì? - Huy giật mình
- Bệnh gì vậy? Anh đi khám chưa? Bác sĩ nói sao? Có cách nào chữa được không? - nó tấn công dồn dập
- Đây!
- Dạ?
- Em đang trừ anh đó hả? Bệnh nan y gì? Anh sắp chết hồi nào? Một vừa hai phải thôi chứ?
- Thế sao tự nhiên hôm nay anh lạ thế? Lại còn đưa em cái phong bì này nữa? Di chúc sao?
- Em... - Huy cứng họng, sao trí tưởng tượng của con bé này phong phú quá vậy? - Cái này... hời ời.. là giấy đăng ký thi, đăng ký thi chứ không phải là di chúc, nhìn đi - Huy giật lấy cái phong bì rồi rút 1 tờ giấy bên trong ra
- Giấy đăng kí thi? Đưa em làm gì? - nó đọc lướt qua tờ thể lệ
- Anh có 1 suất tham gia chương trình "Doanh nhân trẻ" này, nhưng anh thấy em có năng khiếu hơn nên đưa cho em xem, nếu thấy hứng thú thì có thể ghi danh!
- Anh nghiêm túc đó hả?
- Tất nhiên
- Nếu đạt được giải nhất hoặc giải nhì thì có thể giành được học bổng của Harvard đấy!
- Thì sao?
- So với em thì anh cần cái này hơn mà! Hay là anh có ý định đi du học nước khác? Như Đức chẳng hạn?
- Sao... em... - Huy chết đứng
- Bác nói em nghe hết rồi! - nó thờ dài
- Có phải em
- Không hề! Em đừng suy nghĩ lung tung rồi lại thấy có lỗi - Huy chặn lời nó - Lúc đầu anh từ chối không đi vì chưa xác định được mục tiêu, nhưng giờ thì anh chắc chắn với quyết định của mình rồi!
- Thật không đó? - nó nghi ngờ
- 100% luôn - Huy khẳng định

- Thế thì còn gì bằng? Vậy là em có thể nhẹ lòng mà đi ngủ rồi! Nè, ăn đi - nó cắt 1 miếng bánh rồi đưa trước miệng Huy
- Aaaa - anh ăn miếng bánh đó ngon lành
- Ăn lẹ rồi về, em chưa xin phép ba đâu, đi chơi về muộn là tạch luôn đấy!
- Lo gì, em có võ mà
- Chính vì có võ nên mới không được về muộn đấy! Ba em sẽ không trả 1 đồng nào bồi thường cho nạn nhân đâu - nó ớn lạnh khi hình dung ra cái bản hợp đồng giữa 2 ba con: trong khi điều kiện của nó là tiếp tục đi học võ thì ba nó ngược lại, soạn thảo 4 trang giấy A4 về các điều khoản. Âm ức lắm nhưng vẫn phải chịu thôi, đam mê mà
- Cũng có lí! À đúng rồi, em biết rõ là anh đi Đức vậy mà lúc này còn cố tình hỏi làm gì?
- Tính để anh tự khai nhưng mà mãi chả nói, tốt nhất là em tự bóc mẽ - nó cười tươi
- Vâng, em thì giỏi rồi!
- Giờ mới biết à? Thôi, để em ra thanh toán rồi về
- Để - Huy đang định đứng dậy
- Ngồi im đó, bữa nay em khao, cảm ơn vì đã tránh xa cuộc đời em - nó nói rồi chuồn lẹ đi thanh toán
- Em... - Huy nghiêng răng
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Sự Thật (6)

Phải công nhận là ba mẹ Huy Anh rất hiền và tâm lý, làm nó cứ nằm rồi nghĩ là hàng ngàn lẻ một mấy câu mà các bậc phụ huynh hay chạt chém con cháu hoặc con rể tương lai.

- Em bây giờ sao rồi? – Huy Anh hỏi nó
- Sao là sao? – nó ngược lên hỏi
- Ý anh là cảm xúc em bây giờ ý, lần đầu tiên gặp mặt ba mẹ anh, thấy thế nào?
- Em cảm giác y như ở nhà vậy, chẳng có gì cả!
- Vậy là em đồng ý gả cho anh rồi đúng không? – Huy Anh ghé tai nó nói thầm
- Này, đầu anh còn chứa cái gì khác ngoài cái này không hả? Còn nói nữa là em... - nó ngượng tái mặt
- Em làm sao? – ghé sát lại gần hơn mới chết chứ
- Mai...mai gặp lại anh nha! – nó chạy trước
- Chờ anh với, cùng đi đi – Huy Anh hạnh phúc đuổi theo nó
- ...
- Qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe đó nha! Đừng có cố quá, không được phép ngủ muộn sau 11 rưỡi đêm, ngày phải ăn đủ ba bữa, không được phép bỏ bữa sáng, thấy không khỏe là phải đi khám ngay... còn gì nữa nhĩ? - nó dặn Huy một tràng
- Mỗi tháng ít nhất phải liên lạc với em 3 lần đúng không? - Huy tiếp lời - Trời ơi An ơi, có mấy cái này mà cả tuần nay ngày nào em cũng dặn hết vậy?

- Anh đã bao giờ để lời nói của em vào tai đâu? Cứ phải dặn cho nhớ - nó cãi lại
- Không xưng anh em chắc người ngoài người ta nhìn vào tưởng 2 mẹ con đây nhỉ? - Đạt thì thầm với Trang
- Công nhận, giống thật - Trang gật đầu
- Tới giờ rồi, anh vào trong đi! - nó nói
- Anh đi nha! Ô lại nhớ giữ gìn sức khỏe! - Huy luyến tiếc
- Qua tới nơi gọi điện cho em nha! - nó ôm chầm lấy Huy - Sẽ nhớ anh lắm đấy! Học nhanh, về nhanh nhé!
- Nhất định
- An à, em cứ như vậy thì sao Huy nó lên máy bay được? - Quân rầy
- Biết rồi mà! Vào trong đi - nó với mọi người vẫy chào tạm biệt Huy
- ...
- Anh với chị Tiên dạo này thế nào hả? Hai người đi tới đâu rồi?
- Xuống tới địa ngục rồi?
- Ăn nói tầm bậy tầm bạ? Xuống âm phủ là thế nào? - nó ngạc nhiên, mấy hôm trước vẫn thấy khoe ảnh đi chơi với nhau cơ mà
- Đã tỏ tình ... - Quân lấp lửng
- Rồi sao? - nó căng hết cả tai, cả mắt lên chuẩn bị thu thập thông tin để đi loan tin
- Chị ý chưa trả lời!
- Thế sao anh không chủ động đi mà hỏi?
- Nhớ đâu... từ chối thì sao?
- Tới bây giờ anh vẫn giả vờ như không biết sao? Chẳng nhẽ Hai không biết chị Tiên cũng có cảm tình với Hai hả?
- Biết! Nhưng mà, tình cảm để trong lòng thì được chứ nói ra... e là không dễ đâu
- Anh chưa thử làm sao mà biết được? Nhớ đâu chị ý cũng ngại không dám nói thì sao? Hai người cứ úp úp mở mở thế này bao giờ mới nên cơm nên cháo được?
- Anh...anh... vẫn sợ
- Anh em gì? Lúc Hai đánh nhau có nhát cáy như vậy đâu?
- Đương nhiên là đánh nhau với mấy đứa tép riu đó thì không sợ rồi. Chứ còn Tiên thì... mất mạng như chơi đấy - Quân toát mồ hôi lạnh, cái người phụ nữ sắt đá ấy tay không đập vỡ đá, đứng trong cự li 200m là thấy lạnh sống lưng rồi
- Ồ, nói cũng có lí. Nhưng mà trông thế thôi chứ bà cũng mong manh dễ vỡ lắm đấy! Chưa thử sao biết được, liều ăn nhiều Hai ạ
- Nhưng nhớ bị từ chối thì sao?
- Thì bám cho tới cùng, Hai chưa biết sức mạnh của mặt dày thế nào đâu. Cứ thử đi - nó nháy mắt. Nhân chứng tim đâu xa, cái Mai Anh chẳng cưa Trí tới 3 năm mới đồ còn gì, từ chối thì cứ nằm ăn vạ ở đó rồi kiểu gì cũng nhận được cái gật đầu của bà chủ đó thôi
- ...
- Phù... - Quân hít thở sâu lấy can đảm, cầm chặt lon chanh muối trong tay, cứ phía cổng nhà Tiên mà thẳng bước
- Ồ, Quân - Tiên giật mình
- Chị... đi đâu sao? - Quân khá bất ngờ khi thấy Tiên đang kéo vali để lên cốp taxi
- Hạ à, mình đi thôi con - một người phụ nữ trung niên đặt tay lên vai Tiên

- Hạ? - Quân trở mắt nhìn, anh nghe nhầm chẳng
- Chị Hai! - Phương tươi cười chạy từ trong nhà ra - Ủa, anh Quân - nhỏ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Quân
- Chị Hai? - Quân khó hiểu, chuyện gì đang xảy ra vậy?
- Đây là? - người phụ nữ đó tò mò nhìn Tiên
- Mẹ lên xe trước đi, con sẽ lên sau - Tiên dường như hiểu ý người mà cô vừa gọi là "mẹ"
- Nhanh nhanh con nhé!
- Dạ - nói rồi Tiên kéo Quân ra 1 góc
- .
- Chuyện này - Quân định hỏi
- Chuyện này rất dài, Phương sẽ giải thích rõ cho em hiểu. Chị chỉ muốn nói là... xin lỗi..
- Xin lỗi chuyện gì?
- Chị không thể chấp nhận tình cảm của em! Hãy quên chị và tìm cho mình một người khác phù hợp với em hơn! - Tiên ngậm ngùi, cô biết, đó là những lời nói dối, đó không phải là tiếng nói của con tim cô
- Tại... tại sao? - Quân sững sờ, lời nói của Tiên như một con dao ngàn lưỡi, đâm thẳng vào tim anh - Cho em một câu trả lời
- Hạ à, sắp tới giờ cất cánh rồi con! - người tự nhận là "mẹ" Tiên giục cô
- Con ra ngay đây ạ! Nếu có duyên sẽ gặp lại! - Tiên ôm vội lấy Quân rồi đi về phía chiếc taxi
- Cả đời này, Minh Quân này chỉ đợi một mình em thôi - Quân như người mất hồn, để lon nước vào tay Tiên rồi bỏ đi
- Quân... - là loại nước ấy, chanh muối, lần đầu con tìm biết rung động
- Hạ! - tiếng "mẹ" Tiên làm cô giật mình, cắt ngang mạch cảm xúc
- ..
- Con có muốn ăn chút gì trước khi lên máy bay không? - "mẹ" Tiên ân cần hỏi
- Ăn chút gì nóng nóng được không ạ?
- Tất nhiên rồi, đằng kia có quán Mỹ, hai mẹ con mình qua đó nhé?
- Dạ được ạ, mẹ tới đó trước đi! - Tiên siết chặt lon nước trong tay, bỏ nó vào sọt rác và đi tới quán ăn. Xin lỗi Quân, 2 chúng mình có duyên nhưng không có phận
- ...
- Cái gì? Chị em ruột á? - nó xuyết ngã ngửa ra đằng sau - Mà nghiêm túc đấy hả Phương?
- Đùa mọi người làm gì? Giờ này chị Hạ đang trên máy bay về Pháp rồi đấy! - Phương bực mình, có cái chuyện đó mà kể đi kể lại cả chục lần rồi mà nó vẫn cứ hỏi lại
- Về Pháp? Nhưng còn... - Trang đưa mắt sang nhìn Quân đang ngồi ỳ dẹt cạnh cửa sổ

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Sự Thật (Cuối)

- Để anh ý một mình đi – nó ra hiệu cho mọi người ra ngoài

...

- Anh nghĩ chị Tiên, à không, chị Hạ còn quay về Việt Nam không? - nó và Huy Anh tay trong tay đi trong công viên

- Cái đó thì chỉ có người trong cuộc mới biết được thôi!

- Một chuyện tình thật buồn... nó thờ dài

- Em vẫn còn tâm trạng lo cho người khác sao? - Huy Anh giạt tay nó, kéo về phía đối diện mặt mình

- Ý anh là sao?

- Chuyện tình 2 người đó đúng là buồn thật, nhưng anh còn đáng thương hơn cả 2 người đó đấy, em biết không hả? - Huy Anh mếu máo, làm cái gì mà cả tuần này không 1 cuộc gọi, không 1 tin nhắn, cũng chẳng có lời hỏi han nào

- À... ra là anh buồn bức chuyện đó hả?

- Chứ còn gì nữa! Gọi điện thì không nghe, nhắn tin thì không trả lời, tới nhà thì không gặp mặt, tới trường thì chẳng có trong lớp... rốt cuộc là cả 1 tuần qua em trốn ở góc nào vậy An? - Huy Anh giận dữ

- Thôi mà... đừng có giận mà... em cũng đâu có cố ý đâu - nó làm nũng - Anh phải hiểu cho em chứ, dạo này em nhiều việc thật mà

- Việc thì việc chứ bạn trai em cũng phải quan trọng hơn chứ? - Huy Anh kể lể

- Được rồi mà, em xin lỗi, đừng có giận nữa ha! Để hôm nay em bù đắp cho anh được không hả?

- Bù đắp?

- Uhm - nó gật đầu

- Minh hẹn hò luôn đi! - Huy Anh đề nghị

- Hẹn hò á?

- Đương nhiên rồi, chẳng phải em nói muốn bù đắp hay sao? Vậy lo mà nghĩ cách gì để làm anh vui lại đi, không thì cứ đợi xem, anh xử em thế nào - Huy Anh véo mũi nó

- Aaaa, đau em... Hẹn hò thì hẹn hò, đi thôi! - nó kéo Huy Anh đi, cười sung sướng

...

- Sao em biết Tiên là chị ruột của mình vậy? - Hải vừa đánh tan cốc sinh tố cho nhỏ, vừa hỏi

- Em cảm ơn - nhỏ nhận cốc nước - anh còn nhớ cái vòng cổ đứt trước anh trả lại cho em không?

- Nhớ! Cái đó là của An đúng không? Chiều hôm đó nó tới nhà anh đòi

- Thật ra không phải của An, mà là của chị Hạ tặng cho nó đứt nó theo ba mình vào Sài Gòn này sống

- Vậy sao? Chỉ 1 cái vòng cổ mà nhận được người thân gốc tích luôn hả?

- Tất nhiên là không rồi! Tối hôm đi chơi với anh về, kiểm tra lại trong tủ thì cái vòng của em vẫn nằm yên trong đó, thấy lạ nên em gọi cho ba mẹ

- Rồi kết quả sao?

- Như anh thấy đấy! Hạ là chị ruột của em, mất tích từ khi em chưa có mặt trên đời này

- Hả là ba mẹ em cũng rất đau buồn đúng không?

- Cái đó thì em không rõ lắm vì 2 người chưa bao giờ thể hiện ra mặt nhưng hôm em gọi điện thì mẹ thật sự đã rất shock, còn không bình tĩnh trả lời được điện thoại cơ mà

- Chuyện qua rồi! Nhà em bây giờ được đoàn tụ rồi!

- Uhm - nhỏ gật đầu

- À mà Phương này...
- Dạ?
- Chị Tiên và anh Quân có cảm tình với nhau đúng không? Sao tự nhiên chị ý lại bỏ qua Pháp sống vậy?
- Làm sao em biết được? Anh hỏi thử chị ý đi
- Hỏi được thì anh hỏi lâu rồi, qua em làm gì? - Hải quay mặt ra chỗ khác thờ dài
- Anh làm bầm nói cái gì thế hả?
- Anh nói là có quán chè mới mở, có muốn thử không anh dẫn đi
- Thật hả? Đi chứ, hỏi thừa. Mau lên đi
- Cứ nói tới ăn là mắt sáng rực lên, ăn vừa thôi, thành heo hòi nào không hay đấy! - Hải nói thì nói mà vẫn cứ đứng dậy, thanh toán rồi kéo nhỏ lên xe
- Anh chê em mập chứ đầy người vẫn khen em xinh, đang quỳ rạp dưới chân xin làm quen kìa - nhỏ bấu môi
- Thằng nào? Rồi em đồng ý chưa?
- Đang tính trả lời đây, mấy đứa đó nói em quyến rũ... - nhỏ hất tóc rồi cười
- Lũ đó đui hết rồi! Đi, anh dẫn em đi ăn! Phái vĩ béo em mới được - Hải hùng hổ kéo nhỏ đi
- Chì? - Phương nín lại
- Để cho không đứa nào dám to tướng nữa chứ làm gì... mau lên đi, kẹt xe giờ
- Từ từ đã - nhỏ cười tươi, thế là lại được ăn miễn phí rồi
- ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Hạnh Phúc Hóa Ra...

- Cái gì? – Lâm hét lớn
- Ôi mẹ ơi, giật cả mình – nó đang ngồi xem phim thì hết hồn – Ngân hàng tới siết nợ hà trời? – nó tò mò hóng tai nghe
- Anh đang đùa phải không?
- ... - chẳng biết đầu dây bên kia nói gì mà mặt Lâm trong biến sắc hẳn
- Thế thì chịu rồi! Thôi được, anh cứ giải quyết việc của anh đi
- ...
- Minh em xoay sở được
- ...
- Okok, hẹn anh sau – Lâm cúp máy
- Có chuyện gì vậy anh? – nó rút tai nghe ra, hỏi han
- Anh Tiến xin nghỉ làm tháng này

- Cái gì cơ? – so với Lâm khi nghe được hung tin này thì nó còn hoảng hốt hơn gấp bội – Tại sao lại nghỉ? Tháng này nhiều việc thế cơ mà? – nó ngấm lại cái lịch trình của Lâm, không thể nhồi thêm bất cứ 1 cái hẹn nào nữa

- Mẹ anh ấy phải nhập viện

- Ra là vậy, thế này thì đúng là không thể bắt ép được rồi. Nhưng tính sao bây giờ? Một mình anh làm sao mà giải quyết được từng ấy việc?

- Thế nên anh mới đang rối đây – Lâm vò đầu bứt tóc suy nghĩ

- Cứ bình tĩnh, chuyện đâu còn có đó mà! Không có anh Tiến 1 tháng thôi mà, chứ có phải là trời sập đâu mà anh phải vậy... - nó nghĩ một hồi rồi chợt nảy ra ý tưởng – Ra rồi!

- Ra cái gì? – Lâm tò mò

- Đẳng nào thì em cũng thi học kì xong rồi, đang rảnh rồi, chạy cùng anh vài chỗ chắc cũng chẳng sao đâu

- Thật không? Nhưng mà cuối tháng này phải đi tỉnh đó! Sao em đi được?

- Anh lo chi cho thừa vậy? Tuần sau nữa là bế giảng mà – nó cười

- À ừ nhỉ, anh quên mất. Thế thì đành phải làm phiền em một thời gian rồi

- Có gì đâu, ở nhà cũng chẳng có chuyện gì làm, ra ngoài lượn lờ tẹo cũng không tội. Nhưng mà anh tính thù lao cao lắm đấy nhé

- Muốn gì anh cũng chiều

- Thật không? – mắt nó sáng rực

- Thật – Lâm gật đầu

- Tuyệt vời ông mặt trời, nhớ đấy

- Nhất trí!

- Ý, hình như 1 tiếng nữa anh có hẹn thu âm đúng không?

- Thảm nào từ nãy tới giờ cứ thấy quên quên cái gì – Lâm cuống cuống chạy lên phòng

- Bớ tay! Thế mà lúc này chắc như đinh đóng cột “Minh em tự xoay sở được mà!”. Việc quan trọng thế này mà còn quên được thì nhớ được cái gì nữa chài – nó thở dài, đóng máy tính rồi cũng đi sửa soạn

...

- Ok, cut... tốt lắm – đạo diễn âm nhạc khen ngợi – Nghỉ một chút rồi thu nốt phần đệm nhé!

- ... - Lâm ra hiệu đồng ý trong phòng thu rồi kiểm tra lại demo

- Xin lỗi... em này... - có người vỗ vai nó

- Anh là... - nó ngừng đầu lên thì nhận ra người quen – Hình như ta gặp nhau ở đâu rồi thì phải ...

- Lần trước tới đây, anh giúp em đệm đàn... em nhớ không? – anh đó hỏi hộp

- À.. em nhớ rồi.. chào anh ạ - nó cúi đầu

- Chào em.. ở cả buổi mà vẫn chưa biết tên em – anh đó cũng chào lại

- Em là An

- Anh là Khánh, giám đốc âm nhạc của PB Promotion

- Rất hân hạnh được gặp anh – nó ngạc nhiên, trẻ như vậy mà đã làm giám đốc rồi sao? Tuổi trẻ tài cao là đây

- À đúng rồi, An này... cuốn sổ của em – Khánh đưa ra trước mặt nó

- Ôi, em tìm nó mãi, cứ tưởng mất rồi, cảm ơn anh nhiều nha – nó ríu rít cảm ơn

- Hôm trước thấy em để quên, tanh tính đuổi theo đem trả nhưng mà không kịp

- Hôm đó em vội quá – nó mở cuốn sổ ra thì 1 chiếc đĩa rơi xuống - Ủa – nó nhặt cái CD lên, ngắm 1 hồi rồi thắc mắc – Cái này là...
- À... cái này là nhạc bài hát của em... xin lỗi vì đã tự ý làm mà không hỏi ý kiến của em – Khánh gãi đầu
- CD này là anh làm ạ?
- Phải... nếu em không thích thì – Khánh vội đáp
- Không đâu ạ, em vui còn không hết đó! Chỉ là em chưa thấy tự tin về sản phẩm của mình cho lắm... nên được phổ thành nhạc thế này... em có hơi ngại
- Anh nghĩ là em nên tự hào về nó mới đúng. Thật sự là giai điệu của nó rất lôi cuốn và dễ đi vào lòng người
- Anh quá khen rồi!
- Anh chắc chắn rằng em đã được đào tạo rất bài bản về sáng tác
- Dạ đâu có. Em học piano nên được học qua về nhạc lí thôi ạ - nó trả lời làm Khánh tròn tròn hai mắt (t/g: à không, chỉ là ngạc nhiên thôi, không tới mức tròn tròn)
- Wow, thật sao?
- Dạ phải
- Thật đáng ngạc nhiên đấy! Cách em sử dụng và phân phối giai điệu thật sự rất chuyên nghiệp – Khánh vẫn tiếp tục dành những lời có cánh cho tác phẩm của nó
- May mắn thôi ạ!
- Anh không quá lời đâu, chỉ cần em hoàn thành lời bài hát nữa thôi là xong. Anh đảm bảo nó sẽ trở thành hit
- À... em không có ý tung bài hát này ra
- Tiếc nhì, nhưng đó là bài bài hát của em mà, hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Nếu gặp khó khăn gì thì cứ tìm anh nhé – Khánh đưa cho nó card visit của mình
- Em cảm ơn – nó cười tươi
- Anh
- Anh Khánh ơi, tiếp tục ơi – trợ lí của anh gọi
- Tới đây... Gặp lại em sau nhé! – Khánh chào rồi nhanh chân đi tới chỗ điều khiển âm thanh, tiếp tục công việc
- Chào anh...

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Hạnh Phúc Hóa Ra... (2)

Sau 3 tiếng đồng hồ, quá trình hát xong lại thu lại thì nó với Lâm cũng được thả về

- Ôi má ơi, ngồi 3 tiếng trời... ê ả hết cả người – nó vờn vai
- Mệt thì mệt thật nhưng cũng hoàn thành xong phần thu âm rồi. Vậy là anh có thể ngủ ngon rồi – Lâm tu nước
- Bao giờ thì anh bắt đầu quay MV?

- Chắc cũng phải tháng sau, tháng này kín lịch rồi – Lâm cho xe lăn bánh
- Nói gì thì nói em cũng không hiểu tại sao mà anh lại đồng ý 1 cái lịch trình như này! Anh tính tu thành tính hả? – nó trách móc
- Em nên vui mới phải chứ? Nó chứng tỏ là khán giả đang rất ủng hộ anh
- Mừng thì mừng thật, nhưng mà sức khỏe của anh quan trọng hơn chứ? Anh không tới bản thân mình sao?
- Rồi rồi, anh xin lỗi vì đã không tự chăm sóc bản thân. Anh hứa sẽ không tái phạm nữa
- Đừng có hứa suông đấy nhé!
- Em chẳng khác gì mẹ anh cả! Lần nào gọi điện cho mẹ là y như rằng tua bản trường ca hết như em vậy!
- Thế mà anh vẫn vậy. Bữa nào em mách bác cho coi
- Ấy đừng... mà sao em chỉ trách móc mỗi anh thôi vậy? Con em thì sao? Về sức tàn phá bản thân mình thì anh phải bái em làm sư phụ đấy!
- Em làm sao? – nó gân cổ lên cãi
- Có cần anh nói với bố ngày nào em cũng giả vờ đi ngủ trước rồi đợi lúc bố ngủ rồi thì bật dậy học bài tới sáng không?
- Anh... - nó cứng họng, tên này theo dõi mình sao trời. Ba mà biết thì chỉ có nước “đi châu Diêm Vương” thôi
- Để xem còn giữ nữa không ta...
- Anh mà còn nói nữa là em nghỉ chơi với anh đó – nó đổi, quay mặt đi chỗ khác
- Đừng giận... đừng giận, anh ghẹo tí thôi mà – Lâm dỗ dành nó, chứ không thì tối về không xong đâu. Nhớ lần trước chót đại, trên nó bị nổi mụn, thế là tối đó Lâm bị “nổi mụn” luôn: 1 đồng ót được thái lát trộn lẫn với cơm, báo hại anh nốc mấy lít nước mà vẫn không làm dịu cái lưỡi đi được
- .
- Vẫn giận hả? Đừng giận mà – Lâm huyếch nhẹ người nó
- Huhuhuhu... - nó òa lên khóc
- Kitttttt... Lâm tập khăn trương vào lệ đường
- Em... sao lại khóc? – Lâm bối rối – Anh... không cố ý đâu... nín đi... nín
- Không phải là do anh đâu – nó lắc đầu và khóc to hơn
- Em... - thật là chẳng biết phải làm gì bây giờ, Lâm hết quay sang nhìn nó rồi lại quay qua bên kia, lúng ta lúng túng
- Em được vào vòng trong rồi – nó ôm chầm lấy Lâm
- Vào vòng trong? Là sao?
- Nè – nó đưa cho Lâm xem điện thoại của mình
- Em đăng kí cuộc thi gì sao? – Lâm đọc nội dung tin nhắn rồi hỏi
- Trước khi qua Đức – nó bình tĩnh lại - anh Huy có đưa đơn đăng kí của chương trình này cho em, nói là nếu em thích có thể tham gia. Em tính đăng kí chơi nhưng mà ai ngờ.... Aaaaaaaa.... trúng rồi - vừa mới lau nước mắt xong là nó hết thất thanh
- Vậy mà anh cứ tưởng... - Lâm thờ phào nhẹ nhõm, hên quá
- Tưởng gì?
- Không có gì! Khi nào thì diễn ra vòng 2? - Lâm tiếp tục cho xe lăn bánh
- Chủ nhật tuần này là tới buổi phỏng vấn, chọn ra 2 người xuất sắc nhất để vào vòng trong
- Tức là ngày kia hả?
- Dạ vâng... nhưng mà Lâm này...

- Sao em?
- Anh đi cùng em tới chỗ phỏng vấn được không? - nó mở lời
- Sao em không nói Huy Anh đi cùng? Như vậy em sẽ đỡ căng thẳng hơn đấy!
- Em không muốn để anh đi cùng, nhờ trượt thì sao? Huy Anh vẫn chưa biết chuyện em đăng ký cái này
- Thế thì được thôi, tưởng chuyện gì chứ cái này thì đơn giản mà
- Cảm ơn anh nha!
- Sẵn em được vào vòng 2, tối nay nhà mình có nên liên hoan gì không ta?
- Cóoooooooooooo... Em muốn ăn gà rán, lâu lắm chưa được ăn
- Vậy thì đi mua gà rán - Lâm đồng ý ngay, ai chứ An mà đã muốn thì gan trời anh cũng quyết lấy cho bằng được, em gái rượu mà
- Trà sữa cả bánh kem nữa... mua cho em nha? - nó giương nguyên cặp mắt long lanh qua nhìn Lâm
- Rồi rồi, không cần phải như vậy đâu
- Anh Lâm là nhất - nó nhồm người dậy, tặng ngay cho Lâm 1 nụ hôn má
- Để nguyên để anh lái xe đi! – Lâm lắc đầu
- .
- .
- Anh có cách nào không? – nó nài nỉ
- Thật sự là không có mà – Long mệt mỏi, chẳng là nó báo tin mình được vào vòng phỏng vấn và nhờ giúp đỡ; mà khổ nỗi, Long có biết phải làm sao đâu, ấy vậy là nó cứ nài nỉ cả tiếng đồng hồ rồi không tha
- Anh phải biết là cuộc thi này đối với em rất quan trọng mà
- Anh biết là thế... nhưng anh không biết phải giúp em thế nào
- Chẳng nhẽ anh không biết tiêu chí chung của các buổi phỏng vấn sao?
- Làm sao mà anh biết được, nó tùy vào mục đích của từng buổi phỏng vấn, không thể nào mà khái quát 1 lúc cho em được
- Vậy phải làm sao bây giờ? Em đã đi phỏng vấn bao giờ đâu? – nó than thở
- À đúng rồi! Ngày kia công ty anh có buổi phỏng vấn tuyển dụng trưởng phòng nhân sự mới... chẳng biết có giúp được gì cho em không
- Được, nhiều là đằng khác, sắp xếp cho em 1 chỗ trong phòng phỏng vấn được không?
- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó thì đơn giản... hôm đó tới sớm một chút ha!
- Dạ được, cảm ơn anh – nó cười toe toét
- Anh cúp máy nha!
- Bye anh

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Hạnh Phúc Hóa Ra... (3)

- Mấy hôm nay em lại ngủ muộn đúng không? – Huy Anh và nó tay trong tay đi trong khi trung tâm mưa sầm
- Đầu có đau – nó lắc đầu lia lịa
- Đau gì, mắt em thâm quầng cả lại kia – Huy Anh xót xa
- Làm gì tới mức đó! Tối qua em ngủ sớm mà
- 12h hay 1h sáng? – Huy Anh nhú mồm
- Hi hi... bị anh đi guốc trong bụng rồi – nó cười rồi ôm lấy cánh tay phải của Huy Anh
- Cứ thế đi rồi có ngày nhập viện nghe chưa? – Huy Anh đẩy nhẹ trán nó
- Em biết rồi mà... - nó phụng phịu
- Có quán đồ Nhật mới mở đấy, em có muốn đi ăn không?
- Có chứ... em muốn ăn ramen
- Anh cũng thích món đó... mình đi thôi
- Dạ
- .
- .
- .
- Nè anh... há miệng ra đi – nó gấp 1 miếng sushi đưa ra trước miệng Huy Anh
- ... - Huy Anh nuốt trọn
- Anh ăn nhiều một chút đi... Sao dạo này anh gầy xẹp đi vậy? Nhìn hốc hác hẳn đi đấy! – nó vừa nói, vừa gấp thêm thức ăn vào bát cho Huy Anh
- À... chắc tại... do dạo này anh tập thể dục hơi quá sức đó mà... không có gì đâu... em cũng ăn đi
- Anh đừng có tập quá sức, phản tác dụng đấy
- Anh sẽ để ý! Ăn lẹ đi, phim sắp chiếu rồi!
- Còn lâu mà... - nó phản bác, việc mình lo còn chẳng xong mà cứ đi dạy đời người khác không
- .
- .
- .

Thật không thể ngờ Huy Anh lại mua ghế đôi... cái cảm giác được ngồi sát người mình yêu cùng xem một bộ phim thật lãng mạn! Nó nhẹ nhàng tựa vào vai Huy Anh, tim đập rộn ràng; Huy Anh thấy vậy thì cũng nắm chặt lấy tay nó, đặt lên đùi mình. Cảm giác ấm áp ấy cứ kéo dài cho tới khi nam chính trút hơi thở cuối cùng và chúc cho bạn gái của mình sẽ sống tốt: cả rạp lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng nước mắt đang lăn dài trên má mỗi người

.

.

.

Xem phim xong, trời cũng đã sập tối, Huy Anh chở nó ra ven hồ - nơi mà anh đã chính thức rung động trước nó và hạ quyết tâm phải chinh phục nàng cho bằng được

- An này – Huy Anh gọi nó
- Dạ? – nó quay qua nhìn anh

- Hứa với anh một chuyện... - Huy Anh cầm lấy vai nó, ánh mắt anh lộ rõ vẻ nghiêm túc chỉ không hề hài hước như mọi khi – Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng phải sống thật vui vẻ và hạnh phúc nhé!

- Anh... - nó khó hiểu, sao Huy Anh lại đề cập tới vấn đề này?

- Dù có nhắm mắt, anh cũng như nhân vật nam chính kia, luôn mong cho em có được một cuộc sống hạnh phúc. Hứa với anh được không?

- Tại... tại sao anh lại nói về chuyện này?

- Không có gì... nhưng có thể hứa với anh được không? – Huy Anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của nó

- Em hứa – nó khẳng định – Đừng vội vàng nghĩ tới chuyện xa xôi làm gì, khi nào chúng ta còn ở bên nhau thì hãy cứ vui vẻ mà sống – Em yêu anh! – nó vừa dứt lời, lấy 2 tay áp chặt vào má Huy Anh, kiễng chân lên và tặng anh một nụ hôn nhanh chóng nhưng cũng đủ để anh cảm nhận được hơi ấm từ nó

- Anh cũng yêu em! – Huy Anh quàng tay ra sau eo nó, kéo về phía mình, từ từ cúi đầu xuống và đặt vào môi nó một nụ hôn thật sâu, thật ngọt ngào...

...

“Em ngủ chưa?” – điện thoại của nó rung lên

“Dạ chưa, anh cũng chưa ngủ sao?”

“Sao mà ngủ được? Làm sao mà anh có thể ngủ khi có người cướp mất nụ hôn đầu đời của mình một cách trắng trợn như vậy chứ?”

“Anh... quá đáng vừa thôi nhé! Chính em mới là người phải nói đó đấy”

“Ái chà chà... An nhà mình dạo này đánh đá quá ta”

“Đánh đá hồi nào? Em hiền thí mề” – nó gửi lại tin kèm theo 1 bức ảnh chụp hồi khai giảng, thướt tha trong bộ áo dài trắng

“Tiên nữ nào giáng trần đây?”

“Bạn gái anh chứ à?”

“Sao chỉ có mấy tháng mà em khác quá vậy?”

“Ý anh là sao? Có phải anh chê em xấu đi phải không?” – nó nhú mày

“Anh chưa nói hết mà! Anh muốn nói là bây giờ em đẹp và lộng lẫy hơn nhiều, làm anh nhận không ra”

“Đồ dẻo miệng” – nó cười thầm

“Mới xa có chút xiu mà đã thấy nhớ em rồi”

“Bớt nịnh nọt và đi ngủ đi”

“Anh nhớ bà xã tới mức không thể ngủ được”

“Ai là “bà xã” của anh hả?”

“Em đã cướp mất đi một trong những thứ quan trọng nhất của anh rồi mà không tính chịu trách nhiệm sao?”

“Em đi ngủ đây, không nói chuyện với anh nữa” – nó vờ đổi

“Ngủ ngon nhé, bà xã của anh! Yêu em!”

“Ông xã cũng vậy nha”

Nó trả lời tin nhắn xong thì đặt lưng xuống giường nhưng không sao ngủ được. Chỉ cần những tin nhắn với lời lẽ đơn giản vậy thôi mà trong khoảng khắc đó, nó ngỡ mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới.

Huy Anh cũng vậy, hết trở mình bên này, lại trở mình bên kia, trần trọc không ngủ được, từ ánh mắt, nụ cười tới từng cử chỉ hành động dù là rất nhỏ của nó thôi cũng đủ làm cho anh xao xuyến, rung động.

...

- Đợi xem một xiu nhé, em phải đi vệ sinh cái đã – nó nói rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh

- Lần này nữa là 5 lần rồi đấy! Đừng có căng thẳng quá, cứ bình thường như mọi khi thôi – Lâm động viên
- Mọi lần khác, lần này khác – nó run cầm cập, đứng không vững
- Thí sinh Võ Quỳnh An chuẩn bị... - một người bước ra từ trong phòng thông báo
- Tôi em rồi... - tìm nó bây giờ như muốn nhào vọt ra ngoài
- Bình tĩnh nào... Hít sâu... Thở ra – Lâm cố gắng để khiến cho nó bớt căng thẳng – Hãy cứ là chính em... Anh sẽ ở ngoài này ủng hộ
- Mời thí sinh Võ Quỳnh An, số báo danh 7337 vào phòng số 3 – loa thông báo làm tim nó muốn nảy vọt ra khỏi lồng ngực
- Em vào nha! – nó thở hắt, đứng dậy, chỉnh trang lại trang phục

.

.

.

.

Đã 1 tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn chưa thấy bóng dáng nó đâu cả

- Anh... - nó bước ra từ trong phòng... căng thẳng
- Thế nào rồi em? – Lâm hỏi hộp
- Bài thuyết trình em làm không được tốt cho lắm – nó buồn bã
- Thôi, không sao đâu em, còn nhiều cơ hội mà.. vui lên đi! – Lâm an ủi nó – Chương trình này năm nào cũng tổ chức mà, năm sau em đăng kí thi lại cũng đâu có sao. Anh tin là với tài năng của em thì sớm muộn gì cũng được giải thôi... Không sao đâu, không có gì phải buồn cả!
- Nhưng mà em vẫn được chọn... Lâm ơi... em đồ rồi.. – nó hét lên, chạy lại ôm chầm lấy Lâm
- Là... là sao? – Lâm ngờ ngác
- Em là một trong hai người được chọn vào vòng trong chứ sao. Họ nói là họ rất ấn tượng với quan điểm và suy nghĩ của em... Vui quá đi mất – nó cười toe toét – Về thôi anh – nó kéo Lâm đi

.

- Ủa, vậy là được vào vòng trong rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Hạnh Phúc Hóa Ra... (4)

- Ủa, vậy là được vào vòng trong rồi hả? – Lâm vừa thất dây an toàn, vừa hỏi
- Anh đang ở thời đại nào vậy? Em nói chuyện này được 8 kiếp rồi đấy!
- Vậy là em đồ thiệt hả?
- Lừa anh làm gì
- Vậy mà đi ra mặt mũi thất thần... làm anh cứ tưởng...
- Thì đúng là vậy mà... em hơi buồn vì không được điểm tối đa, bị chung hạng... giá mà ôn kĩ thêm tẹo nữa là được xếp nhất rồi... - nó thở dài – nhưng mà không sao, vào vòng trong là tốt rồi..
- Anh thấy em đừng có thi kinh doanh nữa.. học diễn xuất đi! Em hợp với nghề này lắm đấy!

- Sẽ cân nhắc sau... về nhà lẹ đi anh, tối qua em thức cả đêm nên giờ mệt quá – nó ngáp xuýt sái quai hàm
- Cứ thức hôm thức đêm đi rồi sau này hối hận không kịp... - Lâm trách nó
- Tại nay có buổi phỏng vấn quan trọng mà... về lẹ đi, cảm rằm hoài – nó hậm hực, gặp ai cũng bị la về tội này, cứ làm như ngủ muộn là chết không bằng (t/g: chắc thím này quên chuyện phải nhập viện mấy hôm vì làm việc quá sức đây mà)
- Reng... reng... reng ... điện thoại nó đổ chuông
- Đang định ngủ... cái con nhỏ này – nó bực bội nhấc máy – Cái gì?
- ...
- Cái gì? – nó thất thanh làm Lâm giật nảy - Ở đâu?
- ...
- Okok... tao tới luôn đây – nó cúp máy rồi giục Lâm – Anh anh... chờ em tới bệnh viện nhà anh Đạt đi... khẩn trương... mau lên
- Tới đó làm gì? Sao em hỏi hà quá vậy? – dù chưa biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Lâm vẫn nhanh chóng quay đầu xe
- Anh Huy Anh nhập viện rồi! – nó vồn vện đáp
- Sao đang yên đang lành lại nhập viện?
- Em cũng không rõ nữa... cái Phương báo là anh ý phải nhập viện, anh cho xe chạy nhanh hơn được không?
- 80 km/h rồi, nhanh nữa là em không tới gặp Huy Anh được đâu – Lâm cũng sốt ruột, cho xe tăng ga
- .
- .
- .
- Huy Anh... Huy Anh sao rồi? – cửa thang máy vừa mở, nó xông ra, vồ ngay lấy Mai Anh đang đứng gần đó hỏi
- Đang ở trong phòng với anh Đạt – nhỏ trả lời
- .. – chẳng nói chẳng rằng, nó phi thẳng vào phòng bệnh
- Ồ... An... - Đạt và Huy Anh đang nói chuyện, thấy nó thì ngạc nhiên
- Anh có sao không? – nó lo lắng tới phát khóc: cả tay lẫn chân của Huy Anh đều bị bó bột mất một bên, kèm thêm cả 1 miếng gạc dán trên trán
- Coi em kia... làm sao mà lại khóc như trẻ con vậy? Nín đi nào... - Huy Anh dỗ dành nó
- 2 người nói chuyện đi ha! – Đạt thu dọn đồ rồi đi ra ngoài, trả lại căn phòng vốn yên tĩnh cho nó và Huy Anh
- Anh đi đứng kiểu gì mà lại ra nông nổi này cơ chứ? – nó trách móc
- Trượt chân thôi mà... có gì to tát đâu? – Huy Anh vẫn tiếp tục dỗ ngọt nó
- Không có gì to tát? Anh xem, suýt chút nữa là mất mạng rồi
- Thôi được rồi mà... lần sau anh sẽ cẩn thận hơn
- Không để tâm gì cả... khổ chưa, giờ phải ngồi xe lăn rồi đấy! – nó ngồi xuống cạnh anh
- 2 tuần nữa là anh được tháo bột rồi... em không cần phải sốt sắng tới vậy đâu! – Huy Anh vén tóc mai của nó vào tai
- Anh có biết là em lo tới mức nào không? – nó nắm lấy tay của Huy Anh
- Anh xin lỗi, khiến em phải lo lắng rồi! Nhưng chẳng phải là em đã từng hứa dù có chuyện gì xảy ra thì em vẫn phải lạc quan cơ mà?
- Tùy từng chuyện mới lạc quan được chứ? Có ai nghe tin người yêu của mình nhập viện mà bình tĩnh được chưa mà anh nói vậy?

- ... Anh yêu em... - Huy Anh im lặng một lúc rồi chột tở lòng
- Nay sến vậy?
- Anh muốn nói trước khi quá muộn thôi! Anh yêu em – Huy Anh kéo nó lại gần rồi tặng nó 1 nụ hôn sâu
- ... - nó cũng đáp lại nụ hôn đó đầy ngọt ngào
- Ồ ồ ồ... hôn, hôn rồi kìa... chụp đi anh... chụp đi – Mai Anh huých huých Trí

Tách tách tách

- Hai người này... giữa thanh thiên bạch nhật mà – mắt Chi vẫn không rời khỏi cái “cánh nóng” ấy
- Để cho họ tự nhiên đi – Đạt kéo Trang đi
- 2 bọn mình ra chỗ khác đi – Hải cũng kéo Phương đi
- Mình xuống căng tin ha! – Lâm rủ Đức và Chi

...

Choang ... chiếc cốc rơi từ trên bàn xuống, vỡ tan thành

- Aaaaaaaa – Huy Anh ôm đầu một cách đầy đau đớn
- Anh... - đúng lúc nó mở cửa bước vào, đập ngay vào mắt là cảnh tượng đó: Huy Anh đang quần quai trên giường – Bác sĩ... bác sĩ... - nó la thất thanh – Gọi bác sĩ mau lên – nó hỏi Đạt
- Anh không sao chứ? Đừng làm em sợ mà.. – nó luống cuống tay chân, chẳng biết phải làm gì
- Em... đừng... - chưa kịp nói hết câu, Huy Anh ngất lịm đi
- HUY ANHHHH... - nó hét hoảng – tỉnh dậy đi anh... tỉnh dậy đi
- Bác sĩ tới... mau... - Đạt vội vã không kém nó – Đưa đi chụp CT đi
- Anh ý không sao chứ? Không sao.. không sao chứ? – nó không thể giữ được bình tĩnh, tính đuổi theo
- Từ từ nào An... - Đạt giữ nó lại – Để cô ấy ở trong phòng nhé – quay sang dặn dò y tá rồi cũng chạy theo Huy Anh

.

.

.

.

.

Nó ngồi đợi, chính xác hơn là bị giam lỏng trong phòng mà cứ bồn chồn, đứng lên rồi lại ngồi xuống, thấp thỏm chẳng yên

- Huy Anh... anh ý sao rồi? – giường của Huy Anh được đẩy vào trong phòng
- Không sao cả, chỉ bị choáng mà thôi.. đừng lo lắng – Đạt trấn an nó
- Nhưng sao anh ý vẫn chưa tỉnh?
- Thuốc giảm đau có thành phần giúp an thần mà, một lát nữa sẽ tỉnh thôi
- Tại sao anh lại đau dữ vậy?
- Chắc do làm việc quá sức quá sức thôi – Đạt chẩn đoán
- Vậy sao? Cảm ơn anh nhiều nha! –
- Không có gì. Anh có nghe nói là em được vào bán kết của “Doanh nhân trẻ”. Phải vậy không?

- Anh biết rồi sao?
- Lên cả báo thì đương nhiên là anh phải biết rồi. Bao giờ thì em qua Mỹ?
- Em dự là từ chối, không đi nữa
- Tại sao? Không phải ai cũng có cơ hội đó đâu
- Anh Huy Anh đang bị như vậy, đi xa em không yên tâm
- Còn nhiều người có thể chăm sóc được cho Huy Anh mà, em nên suy nghĩ lại
- Năm nay không thi thì năm sau thi, và lại em cũng không tự tin cho lắm, đối thủ khá mạnh
- Em sẽ không hối hận với quyết định của mình chứ?
- Không hề, anh và Trang yêu nhau, anh cũng hiểu mà... sẽ không có gì phải hối hận khi từ bỏ 1 vinh danh nào đó để ở cùng với người mình yêu
- Theo anh thì em nên suy nghĩ kĩ lại, hãy lựa chọn thật sáng suốt
- Dạ được – nó đồng ý

..

- An... - Huy Anh từ từ mở mắt
- Anh tỉnh rồi... may quá... - nó thấy vậy, chạy ngay lại tới chỗ anh
- Em tới lúc nào vậy? – nó đỡ Huy Anh ngồi dậy
- Được một lúc rồi... em tới lúc anh ngủ - nó lảng tránh
- Vậy sao? Nay em không phải tới trường hở? – anh nhận lấy cốc nước từ nó
- Trường cho ngủ tuần này để khối 12 ôn thi đại học
- Ôn thi đại học à... - Huy Anh ngậm ngùi
- À mà anh này, 2 bác không vào sao?
- Ba mẹ phải tiếp đối tác quan trọng, còn chị Nhi thì chạy show miết, cả tháng nay cả nhà thấy mặt mũi đâu
- Có em ở trong này với anh rồi mà! Đừng có buồn ha!
- Sao anh lại phải buồn chứ? Có em ở đây anh vui còn chả hết nữa là!
- Anh có muốn uống chút gì không? Em đi mua cho
- Chanh mật ong đi
- Đợi em một lúc nha! Chanh mật ong đá sẽ có trong vòng 10 nốt nhạc – nó nói rồi phóng ngay xuống căn tin

...

- Anh Khánh phải không ạ? Em An đây ạ! – nó gọi cho Khánh
- Anh đây, có việc gì nhờ anh sao?
- Em biết là anh bận đầu tắt mặt tối nên phải có việc quan trọng em mới dám gọi chứ!
- Không nhất thiết phải vậy đâu... có chuyện gì, nói anh nghe
- Em vừa hoàn thành phần lời bài hát, muốn tham khảo ý kiến của anh. Không biết bao giờ thì anh rảnh?
- Để anh xem nào... ừm... chiều nay anh có lịch thu âm rồi. Chắc phải hẹn em chiều mốt. Vậy đi, chiều mốt lúc 5h nhé!
- Dạ được ạ! Cảm ơn anh nhiều nha

- Không có gì
- Em cúp máy đây, chào anh ạ!
- Ủ, bye em
- Em nói chuyện với ai mà hớn hờ thế hả? – Huy Anh cau mày
- Anh không cần quan tâm đâu – nó lắc đầu
- Không quan tâm làm sao được! Em nói chuyện với thằng nào hả? Nói anh nghe đi, tên gì, bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu?
- Ôi trời, nhìn anh kia, ghen lộ liễu luôn – nó trêu chọc
- Phải ghen chứ! Có bạn gái vừa xinh, vừa giỏi như em là phải cảnh giác 24/24 đó! Em có biết là anh mệt lắm không?
- Thôi được rồi mà! Ngoài anh ra thì chẳng có chàng trai nào làm rung động được nữa đâu – nó tặng Huy Anh một nụ hôn má
- Có vẻ mắt lòng mắt dạ hơn rồi đấy! Sắp phải xuất viện rồi, thế là không được em chăm sóc hằng ngày nữa rồi – Huy Anh tì má vào vai nó làm nũng – Anh muốn ở trong này mãi cơ
- Dẻo mép quá đi – nó đẩy Huy Anh ra
- Nhớ em lắm đấy
- Ea viện là phải mừng chứ, ngày nào 2 đứa chẳng gặp nhau
- Nhưng ở trong đây thì hầu như lúc nào cũng được ở cạnh em... còn về nhà thì làm gì có cái suất đấy
- Không được ở cạnh anh, em cũng buồn lắm chứ bộ... (t/g: má ơi, hai người này lại lên con rồi)
- E hèm... e hèm... có thôi đi không hả? Đừng ý ở phòng VIP nên muốn thân mật lúc nào là thân đâu nhá! Đây là bệnh viện đấy. Ngứa mắt quá đi! – Đạt bước vào phòng, bực bội, cái Trang nó đang giận, cả tuần nay chẳng ngó ngàng gì tới Đạt, đang rầu thối ruột mà cứ gặp 2 người này là y như rằng lại âu yếm rồi thân mật... muốn bóp chết 2 con ruồi này quá đi!
- Qua đây tao gãi cho – Huy Anh nói
- Mày còn dám nói cá kiểu đấy hả? Có muốn tự tháo bột không?
- Là do mày nhạy cảm thôi chứ tao chẳng có ác ý gì cả
- Mình đang nhờ vả đấy, anh bớt bớt lại đi – nó huých nhẹ Huy Anh – anh tháo bột giúp anh Huy Anh nha, em ra ngoài đợi
- Chỉ có An là hiểu chuyện, à này... nhớ giúp anh ha! – Đạt nháy mắt với nó
- Em biết rồi! Phải khao đậm đấy!
- okok
- Một tẹo nữa em quay lại! – nó xách túi ra ngoài
- Mày tính sao? – đợi nó đi khuất, Đạt vừa cắt bột, vừa hỏi
- Còn tính được gì nữa. Giúp tao một chuyện
- Nói đi
- Đùng để cô ấy biết
- Yên tâm đi! – Đạt đồng ý
- ...
- Cốc cốc cốc
- Ba vào được không con?

- Ba vào đi, cửa không khóa ạ!
- Có cam vắt cho con này! – ba nó đặt cốc nước cam lên bàn
- Con cảm ơn
- Đang làm gì vậy con gái? – ba nó lướt qua màn hình máy tính rồi hỏi
- Con đang làm đơn xin bỏ thi, con không muốn tiếp tục nữa
- Vì Huy Anh phải không?
- Một phần thôi ạ! Con không có dự cảm tốt về cuộc thi này cho lắm. Năm sau con sẽ đăng kí thi lại
- Tùy con thôi, suy nghĩ kĩ con nhé, đừng để mai này phải thất vọng
- Con biết rồi ba
- Ngủ sớm đi nghen
- Ba ngủ ngon

Mặc dù Huy Anh đã xuất hiện và bác sĩ điều trị cho anh cũng khẳng định là mọi thứ đều diễn ra rất tốt, nhưng nó vẫn muốn dành nhiều thời gian ở bên anh hơn. Phải chăng đó chính là si tình?

...

- XONGGG – nó thờ phào, tâm huyết mấy tháng trời, cuối cùng cũng hoàn thành
- Anh cũng chẳng biết nói gì ngoài 2 từ “hoàn hảo”
- Cảm ơn anh rất nhiều, nếu có dịp, nhất định em sẽ mời anh một chén thật hoành tráng
- Được, vậy anh đợi

...

- Sáng thức dậy thấy sao đẹp hơn hôm qua, hát câu yêu đời nụ cười em... - nó vừa đi, vừa hát lại còn vừa cười

Chẳng là vừa hoàn thành xong bài hát mới nên nó muốn khoe ngay với Huy Anh. Đó cũng chính là món quà mà nó ấp ủ bấy lâu nay muốn tặng cho anh. Hẹn Huy Anh 8h, giờ mới có 6h mà sao lòng nó cứ thấp thỏm, không thể đợi được nên nó đi tới chỗ hẹn trước

- Alo, anh đang ở đâu vậy?
- Đang ở nhà, chuẩn bị tới chỗ hẹn nè! Em muốn cho anh xem cái gì vậy? Bất mí luôn có được không?
- Tất nhiên là không rồi, như vậy thì còn gì là bất ngờ nữa
- Nhưng anh tò mò quá đi mất
- Ráng đợi đi... vậy nha
- Em đang ở đâu thế?
- Em có chút việc, một lát nữa sẽ tới
- Anh đợi
- Yêu anh, moa moa
- Yêu em

- ... - nó rạng rỡ cúp máy. Đang đi trên đường, nó chợt nghĩ là nếu có thêm loại bánh mà Huy Anh thích ăn nữa thì sẽ tuyệt lắm đây! 2 đứa vừa ngồi ngắm sao, vừa ăn bánh... rồi nó sẽ tặng cho Huy Anh bài hát mà nó viết... Ôi, mới tưởng tượng ra thôi mà đã chết vì ngọt rồi...

.

.

- Cô ơi, cho con 2 pudding chanh leo và 2 trà sữa, 1 cốc không có trân châu nhé! – nó gọi
- Được, con đợi có xiu nha!
- Dạ vâng – nó ra bàn ngồi đợi
- .
- Cửa con đây – cô chủ cửa hàng đưa đồ cho nó
- Con cảm ơn
- Còn đây là quà tặng kèm – cô đưa cho nó 2 chiếc móc chìa khóa – Vài hôm nữa là kỉ niệm 15 năm khai trương, cửa hàng có món quà nho nhỏ. Lần trước có thấy con đi cùng 1 người con trai tới đây, cô nghĩ đó là bạn trai con nên tặng con cái này
- Con cảm ơn cô nhiều! – nó sung sướng, nay là ngày gì mà hên quá vậy
- Chúc con một buổi tối vui vẻ nhé
- Tất nhiên rồi ạ! Chào cô con đi – nó nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ nên chóng rời đi

Nó tung tăng tung tây cầm túi bánh đi tới hồ

- Cho dù có bao nhiêu khó khăn đi chăng nữa, chỉ cần có em bên cạnh, anh cũng sẽ vượt qua tất cả! Cùng anh đi tới hết cuộc đời nhé, em yêu? – là tiếng của Huy Anh
- Trời đất, đang tập tỏ tình hả trời? Vậy mà mọi khi cứ tưởng là nghĩ sao nói vậy, ai ngờ cũng tập tành ghê gớm lắm – nó cười thầm
- Đồng ý nhé!
- Anh... - nó phóng ra và định hét to cho cả thế giới biết rằng: Nó hoàn toàn đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: ... Lại Là Bi Kịch

- Anh... Huy Anh – nó sững sờ, không tin vào mắt mình

Dụi mắt, nhìn kĩ lại... cái túi bánh abn nấy còn được nó nâng niu mà nay rơi thẳng xuống đất không thương tiếc. Tay run run cầm chiếc điện thoại lên... nó bấm số điện thoại quen thuộc...

- Anh hả, anh tới chưa vậy?
- Anh đang trên đường, đợi anh tầm 10 phút nhé!
- Chắc có lẽ em không tới được rồi... ba em gọi báo là nhà có việc gấp
- Vậy sao? Tiếc quá nhỉ... anh lại phải chờ đợi để được nhận món quà của em sao? Tò mò quá!
- Ráng đi, hẹn anh giờ này ngày mai nha!
- Ừ, tạm biệt tình yêu

Vừa cúp máy, nó quay lưng bỏ chạy, nước mắt lã chã rơi: Huy Anh đã lừa dối nó. Khi này, chính mắt nó, Huy Anh đang ôm ấp 1 người con gái khác và những lời ngọt ngào mà nó nghe được, không phải dành cho nó, mà dành cho người con gái ấy. Ngay cả khi nói chuyện điện thoại với nó mà anh ta vẫn thân nhiên cười vui vẻ một cách trắng trợn. Đầu óc nó bây giờ hoàn toàn là 1 đồng hồ hỗn loạn: yêu, thương, giận, hờn, oán trách, nguyên rủa... Nó chạy một nên chuyển sang đi bộ, vô thức đi về tới nhà nhưng không sao bước vào trong được

“Anh ra ngoài đi dạo với em được không?” – nó nhắn tin cho Lâm

- Sao con bé này hôm nay lại có hứng đi dạo vậy? – Lâm khó hiểu những cũng nhanh chân chạy xuống dưới

- AN... nay lạ nha, rủ anh đi dạo – Lâm vỗ vai nó, cười đùa
- Đi lòng vòng với em nha! – nó nhìn anh với 1 đôi mắt vô hồn
- Đi...

.

.

.

Lâm và nó cứ đi, vòng quanh công viên gần nhà, chẳng ai nói với ai câu gì, cứ thế mà bước đi, vô cùng nặng nề

- Sao hôm nay có nhã hứng đi dạo vậy cô nương? – Lâm mở lời
- Không có gì, chỉ là em thấy hơi ngộp thôi, muốn đi đâu cho khuây khỏa
- Có chuyện gì khiến em cảm thấy áp lực sao?
- Mình ngồi xuống đi – nó chỉ về phía chiếc ghế đá
- Nói anh nghe xem nào
- Dạ, cũng chẳng có gì to tát cả. À mà Lâm này, em quyết định là sẽ qua Mỹ để thi nốt vòng cuối
- Không phải là em mới viết đơn xin lui sao?
- Em mới viết thôi, chứ chưa trình đơn. Sẽ thật sai lầm nếu như em không hoàn thành bài thi một cách trọn vẹn đúng không?
- Em suy nghĩ lại rồi?
- Vâng, đó sẽ là quyết định cuối cùng

Lâm nghe nó nói thì cũng đoán ra được phần nào lý do khiến cho nó bỗng trở nên lạ lùng vậy

- An à... trong mọi thứ, nhất là chuyện tình cảm, sẽ không bao giờ trải đầy hoa hồng đâu em... phải có khó khăn, thử thách thì mới bền vững được, quan trọng là 2 người phải thẳng thắn trao đổi với nhau
- Em biết rồi ạ!

Và thế là nó với Lâm ngồi đó, ngắm trời, ngắm đất... nghĩ mông lung

...

- Đoán xem là ai nào? – nó khiến cho giọng mình trầm xuống
- Xem nào... là bà xã phải không? – Huy Anh đáp, nắm lấy tay nó, kéo xuống
- Sao anh đoán được? – nó cười
- Chỉ cần nghe tiếng thờ thôi là anh cũng có thể đoán ra đó là em rồi – Huy Anh đáp
- Giỏi ghê ta! Em nói là có chuẩn bị một món quà đặc biệt cho anh đúng không? – nó bí hiểm
- Thần thần bí bí... ẹ lên đi... em biết là anh không giỏi kiên nhẫn rồi mà
- Gì mà vội vàng vậy? Nè, giữ đúng lời hứa nhé! – nó chậm rãi lấy đồ ra
- Đây là gì vậy? – Huy Anh cầm gói quà, xoay qua xoay lại
- Về mở ra là anh biết liền
- .
- An này, anh có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì vậy anh?

- Mình chia tay đi! – Huy Anh nói ra 4 từ chí mạng khiến nó lặng cả người

- Tại... tại sao chứ? – nó không tin vào tai mình

- Anh xin lỗi... anh không xứng với em

- Tại sao lại không xứng? Anh đang nói cái gì vậy? Anh đang tập kịch sao? – nó mắt bình tĩnh

- Xin lỗi – Huy Anh chẳng biết nói gì ngoài 2 từ đó

- Là anh... có người mới đúng không? – nó cắn răng

- Sao... sao em biết? – Huy Anh hoảng hốt – Không – chưa kịp giải thích, anh đã nhận ngay một cái tát giáng trời từ nó

- Khốn nạn... Chúng ta... CHẤM... DỨT... rồi... Là tôi nói lời chia tay, chứ không phải anh! Đừng bao giờ để tôi gặp lại anh nữa – nó quay lưng bỏ đi

Nó khóc, khóc rất to và rất muốn hét lên cho khóa nỗi buồn. Tên khốn đó, tại sao, tại sao lại khiến cho nó phải đau lòng tới vậy? Hắn không hề xứng đáng mà? Tại sao nó lại không muốn tin vào những gì đang xảy ra? Tại sao, tại sao nó vẫn còn yêu hắn tới vậy? Nó thần thờ đi, đầu trống rỗng...

.

.

.

- An... An cẩn thận – Lâm vội vàng đỡ lấy nó

- Dạ? – nó giật mình, thấy mình đang nằm gọn trong tay Lâm thì ngạc nhiên – Anh gọi em sao?

- Tâm trí em để đâu vậy? Bước hụt cầu thang rồi! – Lâm gắt

- Vậy hả? Cảm ơn anh đã đỡ em nhé! – nó nói rồi đi thẳng lên phòng

.

.

Cốc...cốc..cốc

.

Cốc...cốc...cốc – Lâm gõ cửa phòng 2 lần mà chẳng thấy động tĩnh gì

- Chẳng ngủ rồi sao? Nay ngủ sớm vậy? – Lâm thắc mắc, nhưng cũng chẳng làm gì được, vác cái máy tính lên sân thượng để cây nốt tập cuối bộ phim Hàn đang xem đó. Biết kiểu gì tập cuối cũng có vài “cảnh nóng” nên lên đó xem, có chút gió lạnh lạnh cho nó lãng mạn

- Ủa, An, sao em ở đây? – Lâm ngạc nhiên khi thấy nó đang ngồi bó gối trên chiếc xích đu

- Anh Lâm hả? Không có gì... chỉ là muốn lên đây ngồi ngắm sao thôi

- Kinh ta, sao em gái tôi hôm nay lãng mạn vậy? – Lâm cười, ngồi xuống cạnh nó

- Em với Huy Anh chia tay rồi anh à! Huy Anh có người yêu mới... - nó kể 1 cách vô hồn

- Vậy sao? – Lâm ngỡ ngàng những không muốn gọi lại chuyện khiến nó đau lòng

- Em buồn lắm anh à! Giờ chẳng còn nghĩ thông được cái gì hết – nó tựa đầu vào vai Lâm

- Không sao đâu, anh nói rồi mà, không có con đường nào trải đầy hoa hồng cả, nhất là đường tới hạnh phúc. Không yêu người này thì yêu người khác, con trai trên thế giới này đã tuyệt chủng hết đâu? Vượt qua được chuyện này em sẽ trưởng thành hơn – Lâm cảm nhận được vai mình đang ướt

- Em biết vậy... nhưng em vẫn không thể tin được chuyện đó lại xảy ra với em... cứ ngỡ là em sẽ được hạnh phúc chứ? Hóa ra hạnh phúc lại là kết thúc sao? – nó vẫn nhìn xa xăm

- Chưa kết thúc được đâu! Nếu em muốn thì cứ khóc cho hết buồn đi, rồi mai lại trở lại bình thường... Cứ khóc đi, không ai chê em xấu đâu

- Em sẽ không khóc đâu! Ten đó không đáng để em khóc... em sẽ không để 2 kẻ đó lấy sự đau khổ của em làm niềm vui đâu! Tin em đi... em không yếu đuối vậy đâu

- Như vậy thì tốt! Còn nhiều cơ hội mà... hãy cứ là em, sống vui vẻ thì kiểu gì may mắn cũng tới thôi

- Em vẫn là chính mình mà, không biết may mắn có tới không. Giá mà có người dẫn mình đi ăn đêm! – nó vừa nói gần tai Lâm

- Cô muốn ăn gì? – Lâm thờ dài, tự nhiên ngu dại đi khuyên bảo nó làm chi để giờ chuẩn bị cháy túi

- Em chưa nghĩ ra... bọn mình vừa đi lòng vòng, vừa tìm chỗ ăn được không?

- Em muốn đi xe máy không?

- Dạ có dạ có... đi luôn được không anh? Em đói lắm rồi – nó nhõng nhẽo

- Nào đi nào... - Lâm thờ dài thườn thượt

- Anh đúng là ông thần hạnh phúc của em mà!

- Ông thần nhà băng thì có – Lâm cúi nhẹ đầu nó

- Em biết anh thương em nhất mà... - nó cười rồi ôm chặt lấy tay Lâm

- Chỉ nịnh là giỏi thôi – Lâm lắc đầu, kéo nó đi

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: ... Lại Là Bi Kịch (2)

- Cái gì? Hai người chia tay rồi á? – ai cũng há hốc mồm khi biết tin

- Ủ - nó gật đầu

- Tại sao lại chia tay? – Phương hỏi

- Không tìm được tiếng nói chung thì chia tay thôi – nó đáp

- Mà có lý do nào có thể chấp nhận hơn không? – Trang nhíu mày

- Đúng rồi đấy, 2 người mà không hợp thì hỏi trên thế giới này ai hợp nữa – Mai Anh đồng ý

- Có phải là Huy Anh... anh ý – Chi định hỏi thì bị nó ngắt lời

- Đừng có nghĩ linh tinh... lý do duy nhất là không hợp nên chia tay, đừng ai hỏi thêm gì nữa – nó nói rồi bỏ đi, để lại 1 lũ ngòai ngòai nhìn nhau

..

- Có phải anh biết chuyện gì mà chưa nói với em không? – Trang hỏi, đưa cho Đạt lon nước

- Sao em lại hỏi như vậy? – Đạt nhận lấy chai nước

- Anh và anh Huy Anh chơi thân với nhau lâu như vậy, anh biết anh Huy Anh là người rất chung thủy mà đúng không?

- Đó là chuyện của 2 người ấy, làm sao mà 2 bọn mình biết được? Lỡ có trục trặc nội bộ thì sao?em

- Em không nghĩ thế đâu, nhìn cách mà 2 người họ yêu nhau say đắm như vậy... Chắc chắn phải có lý do gì đặc biệt nên mới chia tay

- Anh nghĩ em không nên nhắc lại chuyện này nữa, cái An nó chỉ đau lòng hơn thôi

- Nhưng mà...

- Đến người trong cuộc như An mà nó còn không thắc mắc thì em thắc mắc làm gì?
- Em...
- Chuyện 2 đứa mình thì em không lo, còn rảnh rồi đi lo chuyện bao đồng – Đạt vờ dỗi
- 2 đứa mình làm gì có gì đâu mà phải lo? Anh vẫn yêu em tới vậy cơ mà? Chẳng nhẽ anh có người khác trong tim rồi sao? – nhỏ lấy ngón tay trở trở vào ngực Đạt
- Tim anh nhỏ lắm, làm gì còn ai khác ngoài em, đừng suy nghĩ lung tung, tội cho anh lắm! – Đạt nắm chặt lấy ngón tay trở của Ting, kéo nhỏ vào lòng mình, ôm tròn
- Có thật vậy không?
- Anh phải chứng minh kiểu gì đây? Hay đợi anh tốt nghiệp rồi mình kết hôn được không? Để khẳng định cho mọi người biết em là của anh – Đạt cười nhăm nhăm, ghé sát mặt vào gần nhỏ
- Đáng ghét... ai thèm lấy anh chứ? – nhỏ đẩy anh ra, rồi chạy đi
- Này... vợ à... đợi chồng với – Đạt đuổi theo
- Ai là vợ của anh chứ? Đáng ghét quá đi... - nhỏ đỏ mặt
- ...
- Chuẩn bị đầy đủ cả chưa? – ba nó hỏi
- Dạ sắp xong rồi ạ - nó trả lời, nhắm lại xem còn thiếu gì không
- Quần áo đủ chưa, tài liệu đủ chưa, hộ chiếu, giấy tờ thế nào rồi? – ba nó lôi hẳn 1 cái danh sách dài dằng dặc “Những thứ cần phải mang khi ra nước ngoài”
- Còn tập tài liệu con đang đi in thôi ạ!
- Mang tập từng này có ít quá không con?
- Con đi có 2 tuần thôi mà ba, không còn phải cầu kì quá đâu. Bên đó còn có nội cơ mà?
- Con ở cách xa nhà nội tới cả nghìn cây số, làm sao mà nhờ vả được? Cứ chuẩn bị cho kĩ vào
- Dạ được dạ được
- Nè An, anh in cho em xong rồi nè, xem đủ chưa? – Lâm lặc lè bê 4 quyển sách vào phòng cho nó
- Để ở bàn cho em đi – nó chỉ về hướng bàn học
- Có cần anh đi mua chút đồ ăn đem qua đó không? Sợ qua đó em chỉ mãi mê làm mà không chăm chút việc ăn nghỉ
- Ba thấy Lâm nói đúng đấy! Con chạy ra siêu thị mua cho em nó ít đồ
- Thôi mà, cho con xin đi, bên đó có thiếu thứ gì đâu mà phải vác từ Việt Nam cho nặng?
- Thế nhưng...
- Thôi mà ba... mấy quyển sách kia đã nặng gần chục cân rồi
- Tùy con vậy, sang đó phải biết tự lo cho bản thân nghe chưa?
- Dạ con biết rồi... đi 2 tuần con sẽ nhớ mọi người lắm đó – nó ôm chầm lấy ba
- Cầm lấy cái này đi, qua đó muốn ăn gì thì ăn, vào chỗ nào tử tế một chút – ba nó đưa cho nó 1 cái phong bì
- Cái gì thế ạ? – nó mở phong bì ra, là vài tờ tiền đô và 1 chiếc thẻ tín dụng – Cái này con không nhận đâu – nó trả lại ba – Con muốn tự thân vận động, vả lại còn có trợ phí mà, không lo đâu ba
- Cứ cầm lấy, nhờ có việc gì khẩn cấp thì sao?

- Có thì con dùng tiền của con. Chắc gì thẻ này của ba nhiều bằng tài khoản của con? Ba quên là lợi nhuận của Văn thị và Bells con đều được hưởng sao?

- Cái này... - ba nó không biết phải nói gì

- Ba giữ lại đi, có gì thì con nhờ ba chuyển khoản, ha!

- Thôi, tùy con quyết. Làm gì thì làm, thi được giải mà lao vào viện nằm là liệu hồn đấy! – ba nó đe dọa

- Yes sir – nó lạnh sống lưng

- Đi ngủ đi, mai phải bay sớm đúng không?

- Dạ, 8h phải có mặt ạ

- Ngủ sớm đi, ba về phòng

- Ba với anh ngủ ngon! – nó tạm biệt 2 người, kiểm tra lại đồ đạc rồi cũng đắp chăn đi ngủ

...

- Nè ... - Lâm đưa cho nó 1 cái thẻ (t/g: sao đàn ông thích dùng thẻ thế nhỉ?)

- Lại là tiền hả? Em không lấy đâu! – nó từ chối

- Anh có dư dả tới mức đó đâu! Đây là thẻ ăn, cứ đăng nhập vào tài khoản mà anh gửi cho em trong mail ý, sau đó scan mã ở trên thẻ này vào, địa chỉ cũng như thực đơn của tất cả các quán ăn trong phạm vi 10km sẽ hiện ra. Em chỉ cần chọn món em thích, sẽ có người giao tới tận phòng

- Wow, cái thẻ này quyền lực vậy sao?

- Đương nhiên, VVIP mới có thẻ này thôi! Yêu cầu của em sẽ được ưu tiên hàng đầu, và lại còn được giảm giá 20% nữa

- Xem ra cái này thực tế hơn thẻ tín dụng nhỉ! Cảm ơn anh nhiều nha!

- Chỉ ít anh cũng phải góp chút công sức chứ! – Lâm cười

- Tới nơi rồi – nó ngó ra cửa sổ, thấy xe vừa mới đỗ trước cửa vào

- Máy đưa đang đợi em kìa, ra nói chuyện với tụi nó đi, để anh làm thủ tục cho

- Được không vậy? Có sợ tình trạng “ùn tắc” sân bay không?

- Không lo không lo... tranh thủ thời gian đi – Lâm tặc lưỡi

- Em vào trước ha! – nó đưa cho Lâm giấy tờ rồi xách ba lô bước ra khỏi xe

- Tới lâu chưa? – nó chạy tới ôm chầm lấy mấy nhỏ bạn

- Mới tới, xong thủ tục chưa? – Phương hỏi

- Anh Lâm làm hộ rồi

- Nhất mày, mấy giờ bay? – Chi lên tiếng

- 1 tiếng nữa

- Mang đủ đồ chưa? – Đạt hỏi

- Đủ cả rồi – nó gật đầu

- Qua đó nhớ giữ gìn sức khỏe, đây là số điện thoại của thằng bạn anh, nhà nó ở gần chỗ em ở, cần gì thì cứ gọi cho nó – Đức đưa nó 1 mảnh giấy có tên và số điện thoại

- Em cảm ơn – nó nhận lấy

- Anh Lâm làm thủ tục xong rồi kìa, em vào trong đi – Đức nói

- Vậy em vào nha! – nó tạm biệt mọi người

- Phải gọi điện cho tao thường xuyên đấy! – Trang như muốn khóc
- Tao đi có 2 tuần rồi lại về mà! Đừng làm lố - nó trấn an
- Vé và hộ chiếu của em này – Lâm giao đồ cho nó – vào đi kéo muện
- Cảm ơn anh!
- Chúc em may mắn nhé! – Lâm kéo nó vào lòng mình
- Nhất định em sẽ trở về cùng với vinh quang – nó nói thầm

Thế rồi nó đi vào trong nhưng ánh mắt về phía cửa, đợi chờ một bóng người quen thuộc... dù cố bước thật chậm nhưng tới khi đi khuất vẫn chẳng thấy người ấy đâu. Lòng nặng trĩu, nó lẻ từng bước vào trong.

- Huy Anh với An cắt đứt quan hệ luôn rồi hả? – Đức hỏi
- Đạo này có gặp anh ý mấy đâu – Hải nhún vai
- Cái thằng này, phải cho nó 1 trận mới được – Đức bực bội, phóng thẳng ra bãi đỗ xe
- Này... anh đi đâu vậy? – Mai Anh đuổi theo
- Có lẽ nào đi tìm Huy Anh không? – Đạt lo lắng

.

.

.

- Huy Anh... mà y đâu rồi? – cổng vừa mở, Đức lao ngay lên phòng Huy Anh, đập ngay vào mắt là cảnh anh đang nằm trên giường, bên cạnh là 1 cô gái đang đút từng thìa cháo một
- Đức... - Huy Anh ngạc nhiên

Chẳng đợi chờ gì thêm, Đức tặng cho Huy Anh 1 cú đấm, nắm cổ áo anh lôi ra khỏi giường

- Giờ này mà mày còn có thể nhàn nhã ngồi ở nhà với gái sao? – Đạt nghiêng răng
- Mày đang nói cái gì vậy hả? – Huy Anh khó hiểu, thấy mép mình ướt ướt
- Mày có biết là An mong mày tới tiền em ý lên máy bay tới mức nào không hả? Khi 2 người yêu nhau mày từng hứa với tao cái gì? Là sẽ chăm sóc, nâng niu An cơ mà? Lúc đó tao đã tin mày, để giờ có mới nói cũ, không thêm mày may gì tới em ý. Mày có xứng đáng làm đàn ông hông? – Đức đẩy anh ngã dúi dụi
- Mày đang làm gì thế hả Đức? – đúng lúc mọi người đuổi kịp tới nơi, Đạt vội vàng đỡ Huy Anh dậy, quát lớn
- Nó không xứng đáng để nhận được tình cảm của An, khốn nạn mà – định lao vào xử tiếp nhưng Đức bị giữ lại
- Em bình tĩnh đi Đức – Lâm cùng mọi người giữ Đức lại
- Thả em ra đi, phải dạy cho thằng đó 1 bài học mới được
- Im đi – Đạt hét khiến Đức phần nào chột dạ - Mày biết gì mà lại nói Huy Anh như vậy?
- Đừng có bênh nó, tao biết chúng mày chơi thân với nhau lâu năm, nhưng mày cũng phải biết phân biệt trắng đen chứ? – Đức cãi lại - Nếu An biết là Huy Anh không ra tiền mà ở nhà hủ hỉ với bạn gái mới thì cảm giác của em ý sẽ thế nào? Còn cô nữa, chẳng nhẽ cô không có lòng tự trọng sao? Sao cô có thể nhẫn tâm phá vỡ hạnh phúc của bọn họ chưa? – quay sang cô gái đang đứng nép vào góc phòng
- Nhẫn tâm? Phá vỡ hạnh phúc? Cậu đang nói gì vậy? – cô gái đó hốt hoảng
- Cô diễn kịch cũng giỏi nhì? Nếu không phải vì cô dụ dỗ Huy Anh thì liệu nó với An có đổ lỗi vỡ không?
- Chắc cậu hiểu lầm rồi! Tôi là y tá riêng của Huy Anh mà... - người con gái đó thanh minh
- Chị... - Huy Anh cứng họng

- Y tá riêng? – mọi người, trừ Đạt ra, thì ai cũng ngạc nhiên – Tại sao lại cần y tá riêng?

- Vậy mọi người có biết là Huy Anh bị...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đòi Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: ... Lại Là Bi Kịch (3)

- Ung thư giai đoạn cuối, đã di căn lên não rồi – Đạt cắt lời cô y tá

- Ung thư giai đoạn cuối? – cả phòng sững sờ, Huy Anh thì lặng thinh

- Phát hiện từ bao giờ vậy? – Lâm hỏi

- Từ lần nhập viện đợt trước, kết quả xét nghiệm dương tính với ung thư – Đạt trả lời

- Không có biện pháp gì sao? – Hải hỏi tiếp

- Đang điều trị hóa trị nhưng không khả quan cho lắm vì đã di căn rồi – Đạt lắc đầu

- Còn bao lâu nữa? – Đức bắt lặc

- 3 tháng – Huy Anh vồn vện đáp

- Chính vì lí do này mà 2 đứa mày chia tay, đúng không?

- Phải, nếu An biết tao bị bệnh thì sẽ không tham gia cuộc thi... vì 1 người sắp chết như tao mà sự nghiệp em ấy bị ảnh hưởng, có chết tao cũng không nhắm mắt được – Đạt đỡ Huy Anh ngồi xuống

- Nhưng tại sao phải cắt đứt 1 cách đau khổ như vậy?

- Tao muốn dứt khoát chấm dứt, thà để cô ấy hận tao 1 thời gian rồi cũng sẽ quên đi, còn hơn là phải day dứt mãi không thôi – Huy Anh nghẹn ngào

- Mày... - Đức nghiêng răng, tay giờ nắm đấm trước mặt Huy Anh, còn Huy Anh nhắm mắt đợi chờ; nhưng cú đấm đó là dành tặng cho bức tường

- 3 tháng này hãy sống thật vui vẻ anh nhé! – Trang động viên

- Cảm ơn em – Huy Anh mỉm cười

- Ban này khiến anh bị 1 phen hoảng sợ rồi, bọn em về cho anh nghỉ ngơi nha! – Phương chủ động ra về

- Khoan đã – Huy Anh gọi lại – Chuyện này...

- Yên tâm đi, An sẽ không biết đâu – Lâm vỗ vai Huy Anh

- Cảm ơn anh! Mọi người về cẩn thận

- Bye bye

...

- Xem nào... phần 1, thuộc rồi, phần 2: đã xong, phần 3: ngon lành... sẵn sàng chiến đấu – nó kiểm tra lại lần cuối

- Cho em này – Dave, đối thủ, à không, người anh thân thiết của nó đưa cho chai nước ép

- Anh có bỏ độc vào đây không vậy? – nó lém lỉnh

- Loại kịch độc đấy! Chắc tầm 2 tiếng nữa là em xong đời – Dave đáp lại

- Vậy cảm ơn anh ha! Em đang muốn tự tử lắm đây – nó cười rồi tu 1 hớp dài

Hai người họ là như vậy đấy, mang tiếng là đối thủ nhưng người ngoài nhìn vào thì chẳng khác gì tình nhân. Dave luôn dành 1 sự quan tâm đặc biệt dành cho “cô em gái nhỏ” này nên nó cũng rất quý Dave; ngoài thời gian đi thực tế và làm việc, 2 người thường xuyên ra ngoài thư giãn với nhau

- Sunny ... - Dave gọi nó

- Dạ?

- Cùng nhau cố gắng nào – Dave đưa tay ra phía trước

- Nhất định rồi! 5tíng – nó đặt tay mình lên trên, quyết tâm

.
. .
.

2 tiếng trôi qua, ban giáo khảo làm việc cật lực để quyết định người chiến thắng. Ngược lại với sự bận rộn của ban giáo khảo, nó tựa vào Dave ngủ 1 cách ngon lành... 2 tuần, đêm nào cũng thức trắng. Trình bày xong phần của mình, nó như trút được 1 gánh nặng bấy lâu nay, giờ là thời điểm để nghỉ ngơi

- Sunny... Sunny... dậy đi... sắp công bố kết quả rồi kìa – Dave gọi nó dậy

- Nhanh vậy sao, em mới ngủ được có 1 tẹo – nó ngái ngủ

- 2 tiếng mà ít hả? Vào vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo đi – Dave lắc đầu

- Em biết rồi – nó mắt nhắm mắt mở đi về phía vệ sinh

.
.

- Và sau đây... xin chúc mừng... tân “Tài năng trẻ toàn cầu”... Xin chúc mừng... - MC cứ lắp la lắp lửng khiến nó bức bối bởi cái cảm giác cực .. muốn đi vệ sinh

- Xin chúc mừng, giải quán quân đã thuộc về ... SUNNY VOOOOOOO – tên nó được sướng lên trong sự vỡ òa của khán đài. Chẳng suy nghĩ gì, nó quay sang ôm chầm lấy Dave... - cảm ơn anh

- Giỏi lắm nhóc con – Dave ôm chặt lấy nó

.

- WOW, thắng rồi... thắng rồi... tao nói là thắng mà... - Đức, Đạt, Mai Anh, Hải, Phương, Chi, Trang tất cả đều nhảy cẫng. la hét om sòm mặc cho đồng hồ chỉ 3h sáng

- Trời ơi, người yêu của em đó – Phương ôm chầm lấy cái TV

- Mày tránh ra, người yêu của em bao giờ? Chồng tao đó – Trang đẩy nhỏ ra, giành lấy cái TV, ôm chặt

- Bậy nào, bậy nào, đừng có thấy sang bắt quàng làm họ chứ? Đừng có nhận bừa người yêu của người khác vậy chứ! – Mai Anh cũng nhảy vào tranh

- Này này... ai là người yêu của em hả? – Trí tặc lưỡi

- Em nói ai là chồng em cơ? – Đạt hắng giọng

- Không phải là anh sao? – Trang cười trù, huých huých tay Mai Anh

- Tại vui quá ... nên em lỡ lời thôi.. hi hi – Mai Anh chạy lại, ôm chặt Trí

- 2 người không nên ghen với cái An như vậy! Cứ thử được như nó đi rồi ới đũa theo – Chi gọi ý

- Em nói cũng có lý đấy – Đạt với Trí gật gù

- Anh dám sao? – Trang với Mai Anh nhìn Đạt với Trí bằng đôi mắt tóe lửa, đập gay cái tư tưởng thành cao thủ sát gái của 2 người

- Không dám... không dám... xem tiếp đi ... An.. nó đang phát biểu cảm nghĩ kìa – Đạt toát mồ hôi lạnh

- Anh liệu đó – mấy nàng ngay quay lại phía TV, lập tức cười toe toét

.

- Em có muốn nói gì trong giây phút này không? – MC đưa mic cho nó

- Chẳng có gì khác ngoài lời cảm ơn chân thành nhất tới những người đã giúp đỡ em trong suốt thời gian qua... cảm ơn rất nhiều – nó nói

- Cảm ơn em... để kết thúc chương trình... thưa quý vị, sau đây là sự kết hợp đầu tiên giữa quán quân và á quân “Tài năng trẻ toàn cầu” trong ca khúc SEE YOU AGAINNNN – tiếng vỗ tay vang lên như muốn nổ cả khán phòng

Phần trình diễn của nó và Dave kết thúc chương trình, 2 người vội vàng rời vào cánh gà để chuẩn bị cho buổi họp báo tiếp theo.

...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đời Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.